

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MADS RAFFERTY

THEIR OF
BROKEN
FATE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Copyright © 2023 by Mads Rafferty

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yerlere, olaylara veya yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilere olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

ISBN: 978-0-6458037-0-9

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

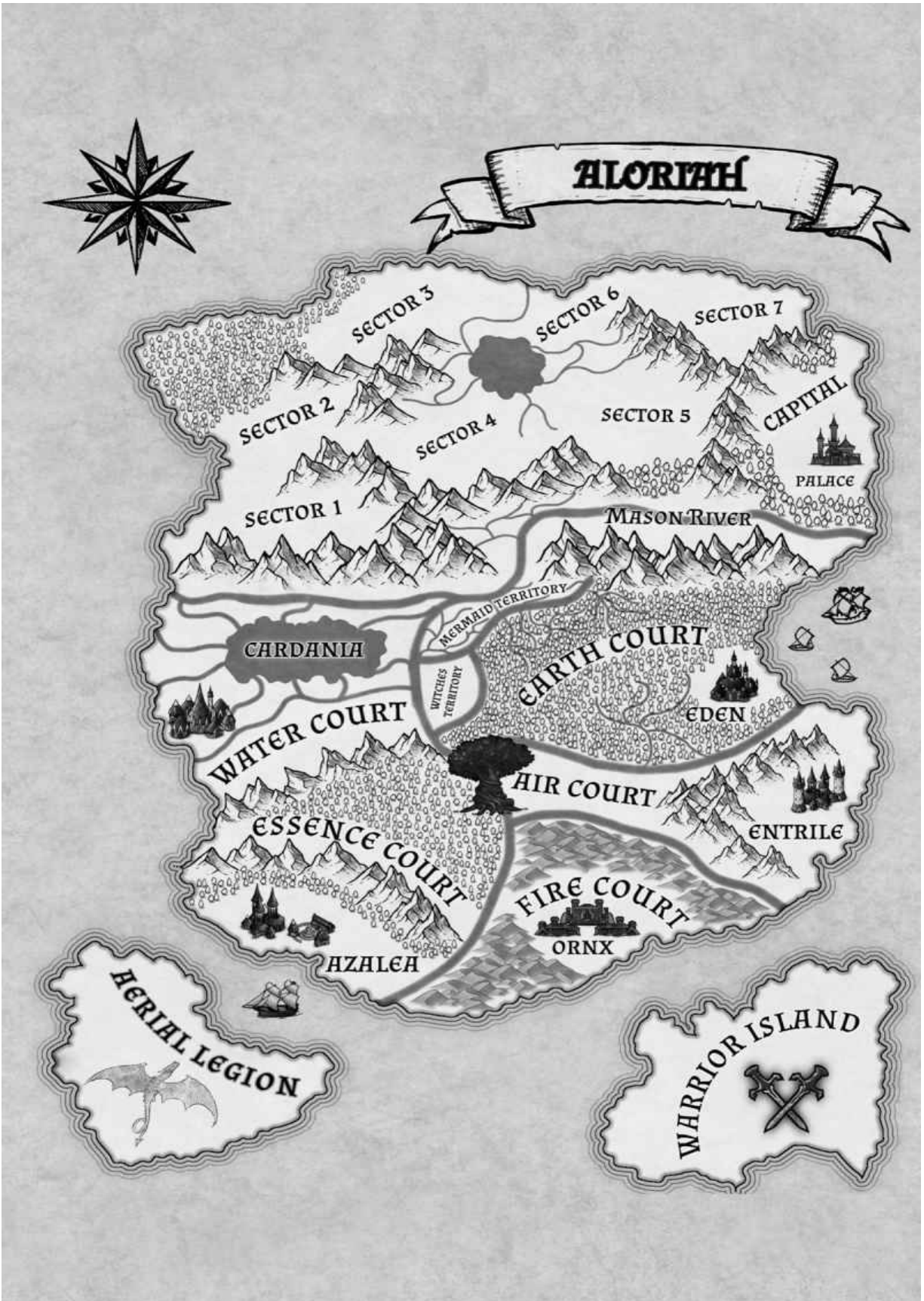
[Bölüm 50](#)

[Yazardan Bir Not](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

*Genç ,
Her zaman bulunacak bir umut vardır*

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

N Ne kadar güçlü olursam olayım, sonunda hep buraya geliyorum.
Cansız, çaresiz ve umutsuz.
Önce fiziksel olarak hissediyorum, derim yırtılırken yanağımdaki
yanığı

Açık. Kaburgalarımın sağlam kalmak için verdiği mücadele. Dizlerim mermer zemine çarptığında vücudumdaki patlama ve benden çalınan hava için çığlık atan ciğerlerimin tarifsiz acısı.

Vücudum bunun geldiğini benden önce görüyor, olduğum yerde donana kadar tüm kaslarımı kilitliyor, kanım benden akmaya hazırlanırken yavaşlıyor. Ne kadar çığlık atarsam atayım, dudaklarımın arasından ses çıkmıyor. Çığlık atmayı boş verin, hiçbir işe yaramayacak. Asla hareket edemem, asla savaşamam. Onunla değil, onunla asla.

Babam beni yine dövüyor.

Beni koruması, değer vermesi ve sevmesi gereken kişi, beni her gün kıran kişi. Eskiden olduğum şeyin kırık bir kabuğundan başka bir şey olmayana kadar küçük parçalar koparıyor. Asla iyi bir şey yapamam, çünkü bu asla yeterli değil.

"Böyle bir pislikle bana saygısızlık etmeye nasıl cüret edersin!" diye gürlüyor, botunun topuğu karnıma değiyor.

Yerin altı metre altına gömülene kadar yumruklarının hiç durmayacağından korktuğum için konuşmaya cesaret edemiyorum.

"Sen bu aile için bir utanç kaynağısın. Kendinden utanmalısın," diye feveran ediyor.

Utanç mı? Hayır.

Bu olduğunda hiçbir şey hissetmiyorum, duygusal olarak değil. Sadece babamın bedenime yaptığı saldırının kaba kuvvetini hissediyorum. Sanki kalbim tanık olmaya dayanamıyor, bu yüzden babam çoktan gidene kadar kontrol ediyor.

Bu dayağı hak edecek ne yaptığımdan emin değilim. Belki de bu öğleden sonra aldığım korkunç eğitim dersiydi. Babam hataları normal bir insan deneyimi olarak görmez; kusursuz bir insan olmamanın iğrenç bir şey olduğunu düşünür.

Ancak Easton'ın bugün yaptığım küçük hatayı ona söylemek için koştüğünü sanmıyorum. Babamdan benden daha çok nefret ediyor.

Babam geri çekiliyor, yemek odasındaki sandalyeye yavaşça otururken buruşuk tuniğini düzeltiyor. Tabağının yanındaki gümüş çatal bıçak takımını yavaşça alarak, hiçbir şey olmamış gibi rostosunu kesiyor.

Parmaklarını bir, iki kez şıklatıyor. "bak."

O. Kızım değil.

Hizmetçiler bir anda yanımda bitiveriyor, kollarımın altındaki nazik eller beni ayağa kaldırıyor. Tahmin edilebileceği gibi hiçbir şeye bakmayan anneme doğru bir bakış fırlatıyorum. Bunu durdurmak şöyle dursun, uzun zamandır zihinsel olarak var olmamıştı. Eğer o da benimle aynı morlukları taşımasaydı, biricik kızı kanlı bir posa haline gelene kadar dövülürken sessizce oturduğu için ondan daha çok nefret ederdim.

Nereye gittiğimi bilmek için kafamı kaldırmama gerek yok. Babamın öfkesinin ardından yaşananlar bir ritüel gibi tahmin edilebilir hale geldi. Hizmetkârlar uzun koridorlardan hemşire odasına kadar yürümeme yardım ediyor, Annie derin bir nefes alıp yaralarım ile ilgilenmek için öne atılıyor, bir yandan da kaçan gözyaşlarımı dikkat çekmeden silmeye çalışıyor.

Annie ben doğmadan önce sarayın baş hemşiresi olarak işe alınmış. Yüz hatlarının zarifçe yaşlanması dışında, yıllar içinde pek bir şey değişmemiş. Annie'nin o muhteşem parlak kırmızı bukleleri hâlâ başında sıkı bir topuz halinde, kendine özgü beyaz fiyonkuyla duruyor. Altın halkalı, çok şey gören nazik gözleri ve beni gördüğünde ekstra geniş gülümseyen dolgun, kalp şeklinde dudakları. Annie'nin çocuk sahibi olamaması, yıllar boyunca tüm annelik içgüdülerini bana odaklamasını sağladığını söylüyor. Eğer Annie ve Easton olmasaydı... Geçtiğimiz yirmi iki yıl boyunca nasıl hayatta kalırdım bilmiyorum.

"Adi yaşlı piç. Katlettiği insan sayısı düşünüldüğünde, bunu yapmak için hâlâ zaman bulmasına şaşırıyorum," diye tükürüyor.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu.

İşte babamın görmek istediği utanç.

Annie dilini şaklatır. "Onun barbarca hareketlerinin seninle hiçbir ilgisi yok. Dayak yemeden yere bir bezelye bile düşüremezsın."

"Bu babamın masum insanları öldürdüğü gerçeğini değiştirmez." Bu Annie'nin duraksamasına neden olur. "Hayır, değiştirmez," diyor sessizce.

Sesimi alçaltıyorum. "İnsanlardan haber var mı?"

Annie'ye hayatım pahasına biliyorum, ona da hayatım pahasına güvenilebilirim ama babamın bu şatonun her yerinde en ufak bir ilgi görmek için yalakalık yapan adamları var. Bu koridorlarda cirit atan casuslardan bahsetmiyorum bile.

Annie'nin yüz hatları gözle görülür bir şekilde kapandı, yüzü tamamen karardı, bu onun en belirgin işaretiydi.

"Ne?" Ben soruyorum.

Tek tepkisi çenesindeki bir kasın tıktırması oluyor, odadaki sessizlik boğucu.

"Bana ne olduğunu anlat," .

"Sana sabah söylerim. Şimdi ya da sonra öğrenmen bir şey değiştirmeyecek. Şu anda dinlenmen gerekiyor" diyor.

"Ne kadar kötü?" Annie'nin gözlerine bakarken midemin bulandığını hissederek soruyorum. "Kötü." Sesinde umutsuzluk çınlıyor.

Herkes dünyanın değişeceğine dair umudunu kaybediyor. Barış için edilen duaların sayısı çok az. Onları suçladığımı söyleyemem.

Annie yaklaşıp yanağıma kelebek bandaj uygulayınca irkiliyorum.

Sesi o kadar sessiz çıkıyor ki, dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyor. "Bu akşam etrafta çok fazla muhafız var."

Ben cevap veremediğim odanın kapıları öyle sert açılıyor ki duvardan sekiyor, sonra da çarpmanın şiddetiyle kapanıyor. Güçlü, gergin kaslarıyla 1.80 boyundaki adam odanın içinde adım adım ilerliyor. Önümde durması ve yüzümü avuçlarının arasına alması sadece bir saniye sürüyor. Başımı kaldırdığımda bana bakan yeşil gözlerle karşılaşıyorum.

İstemsiz bir iç çekiş salıveriliyor, bedenim tamamen gevşiyor. Easton.

Onun her santimini tarıyorum, varlığının her geçen saniyesi göğsümdeki ağrıyı hafifletiyor. Eskiden sarı olan ama yaşlandıkça rustik bir kahverengi tonu alan kısa, dağınık kahverengi saçlar. Bronz bal rengi teni orman yeşili gözlerini parlatıyor. Easton'ın sert çenesi, kenetlenmiş dişleri ve çatık kaşları

hatta onu itici gösteriyor. Bir insan kızginken nasıl bu kadar çekici görünebilir?

"Onu öldüreceğim," diyor şiddetle. "Hayır, öldürmeyeceksin," diyorum nazikçe.

Bu konuşmayı daha önce birçok kez yapmıştık. Eskiden babam ne kadar korkunç olursa olsun kimsenin öldürülmeyi hak etmediğini savunurdum. Bu konuyu tartışmayı uzun zaman önce bıraktım.

Easton duraksıyor, güzel gözlerini bir kez daha buz mavisi gözlerime dikmeden önce beni tepeden tırnağa tırıyor. Sanki içsel bir karara varmış gibi başını eğiyor.

Dudaklarında orantısız bir sırıtış yayılır. "Evet, yapacağım. Annie tuzağı kurmama yardım edecek."

"Rüyanda görürsün, tatlı çocuk. El ve ayak parmaklarımı çok seviyorum," diye dalga geçiyor Annie, yeni morluklarına iyileştirici losyon sürmek için ellerini yüzünden çekerken.

Easton alnıma bir öpücük konduruyor, yanıma oturmak için kenara çekiliyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Teşekkür ederim.

Easton benim en iyi arkadaşım, diğer yarım. Tanıştığımız günden beri birbirimizden ayrılmıyoruz. Babası sarayda baş muhafız ve biz Easton'a özgü bir şekilde tanıştık.

Beni, attan düşüp dizlerimi incittikten sonra arka bahçedeki muhafızlarımdan kaçıp bir çalılığa saklanmış ağlarken buldu. Çalılığın içine tırmanıp yanıma oturdu ve ahududu gibi bir ses çıkararak örgülerimden birini çekti. "Bu kadar çok ağlamayı kes, kız gibi konuşuyorsun," demişti.

Daha sonra ona otuz dakikalık bir dil cezası vermekten ve ağlayan birine nasıl bakılacağına dair uygun görgü kurallarını öğretmekten keyif aldım. Kız ya da erkek, cinsiyetçi bir domuz olmaya gerek yoktu. Beş yaşındayken "cinsiyetçi" kelimesinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu; ancak Annie'nin bir gün önce babam hakkında konuşurken nefesinin altında bu kelimeyi mırıldandığını duymuştum. Şimdi geriye dönüp baktığımda, kesinlikle doğru kelimeyi kullandığını görüyorum. Dersini alan Easton artık beni teselli etme konusunda bir profesyonel. Neye ihtiyacım olduğunu benden önce biliyor.

"Hepsi bitti. Yarın antrenman yok, iki kaburgan zedelendi, dudağın ve yanağın yarıldı." Annie bana bakıyor, gözleri çelik gibi sert. "Ciddiyim, Delilah Covington. Yarın antrenman yok."

Başımı sallıyorum, birden konuşamayacak kadar yorgun düşünüyorum.

Easton'ın gözleri bir anlığına acıyla parlıyor, sonra mutlu tavrı geri geliyor. Elini uzatarak, "Gel, sana bir banyo hazırlayayım." diyor.

Ayağa kalkıyorum, Annie ve Easton kollarımı tutmak için öne atılıyorlar. Annie'nin yanağına hızlı bir öpücük kondurarak, "Teşekkür ," diye mırıldandım. Gözleri yumuşadı. "Bana teşekkür etme. Bunun için değil."

Evin nasıl bir yer olduğunu bilmiyorum ama böyle bir yer olmadığına eminim. Sorun sarayın kendisi değil; gördüğüm en güzel saray - ki bu beni şaşırtmıyor, çünkü babam en iyisine sahip olmak zorunda. Krem rengi duvarlar, siyaha boyanmış sütunlarla koridorda sıralanırken, kıpkırmızı halı yolluklar beyaz mermer zeminle kontrast oluşturuyor. Her on adımda bir yeni bir sanat eseri sergileniyor ve her birine uçuk bir fiyat etiketi iliştilmiş.

Sarayın her yerinde renk var. Yine de salonların etrafına ne kadar çok çiçek ya da renkli sanat eseri yerleştirirlerse yerleştirsinler, yaydığı soğuk ve kopuk hissi asla ortadan kaldırmıyor.

Büyük çift merdivenden çıkarak en üst kata ulaştık ve köşeyi dönerek doğu kanadına geçtik. Bütün kanat bana, batı kanadı ise aileme ait. Çok büyük bir oda ama şikayet etmiyorum. Babamı görmeden günler geçirebiliyorum.

Easton doğu kanadını benimle paylaşıyor, odası benimkinin ve benimki kadar büyük. Benim kişisel korumam olduğunda, yanımda kalması için ısrar ettim. Babamı bir kez olsun fikrime ikna ederek, onun değerli *eşyalarının* her zaman korunup gözetlenmesinin güvenliğiyle sahayı sattım.

Easton ve benim sorunlu evlerimiz ve ailelerimiz olduğunu göz önünde bulundurarak, birlikte kalmamızın en iyisi olacağını düşündüm.

Çevremde, Easton'ın her iki adımda bir bana baktığını görüyorum. Biliyorum çünkü sayıyorum. Aklındakini söyleyene kadar ona on adım daha attırıyorum.

Kırmızı güllerin bulunduğu siyah cam sehpayı geçiyoruz-üç basamak. Claremont Nehri üzerinde yaylanan bir gökkuşağı tablosu-altı basamak. Ve son olarak, beyaz banyo kapım-dokuz basamak.

Easton onuncu adımını atarken, "İstersen gelip sana eşlik edebilirim," diye teklif ediyor.

"East, seni sevdiğimi biliyorsun..." Sözümlü . "Ama hayır."

Dediğim gibi, bu noktada bu bir rutin ve ne yazık ki yakın zamanda değişmeyeceğini biliyorum.

Kollarımı beline dolayarak başımı göğsüne yasladım ve kalbinin atışını dinledim.

"Bana sadece bir saat ver, tamam mı?" Fısıldıyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyor ve yanağını başımın üstüne koyuyor.

Kendimi kurtarmak için arkamı dönüyorum ve arkama bile bakmadan odama giriyorum.

Soyunma odamın ortasından geçerek bitişikteki banyo odasına giriyorum. Solda makyaj lavabom, sağda ise sadece dışarıyı görebilen tavandan tabana bir penceresi olan derin bir küvet var, bu mahremiyet kısıntısı için tanrılara şükürler olsun. Manzara Claremont Nehri'nin doğusuna bakıyor. Bazen küvette saatlerce oturup manzaraya bakıyorum ve nereye gittiğini hayal ediyorum.

Banyoyu suyla doldurup, yeni morluklara ve sertleşmiş kaslara iyi gelmesi için yağlar ekliyorum. Ellerime bakarak titrediklerini izliyorum, kıyafetlerimi çıkarırken parmaklarım çılgınca titriyor. Yüzümü buruşturarak dar korsemden

Kendimi kaynar suyun içine bıraktığımda dizlerim ve kollarım titriyor, kremi tenimdeki morluklar köpüklerin altında kayboluyor. Ne kadar uzak tutmaya çalışsam da gözyaşlarım çillerle kaplı yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlıyor. Bu kısım asla kolaylaşmıyor. Kalbim sonunda bana dönmeye karar verdi. Babam beni incittiğinde nereye kaybolduğunu asla bilemiyorum ama beni ağlarken görme zevkini tatmadığı için minnettarım.

Bunun için beni dinleyen tanrılara şükrediyorum.

Sel kapıları açıldı ve kendime yakıcı öfkeyi, iğrenmeyi ve bitmeyen derin üzüntüyü hissetmek için izin başka seçeneğim yok. Bunca yıldan sonra buna alışmış olacağımı düşünmek isterdim ama yine de hiç kolaylaşmıyor. En kötüsü de, babamın benden nefret etmekle kalmayıp, bu sefil hayata gerçekten saplanıp kaldığını ve onun yumruklarından asla kaçamayacağımı anladığımda kalbimde oluşan boşluk.

Asla karşı koyamadığım tek kişi o ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Vücudum hıçkırıklarımın şiddetiyle sarsılmaya başlıyor, aldığım her nefeste daha da güçleniyor, kaburgalarım acı içinde çığlık atıyor.

Her seferinde bir daha asla diyorum, bir dahaki sefere farklı olacak, babamın kum torbası olmayı reddediyorum. Yine de zamanı geldiğinde...kendimi kapatıyorum.

Karşı koyamayabilirim ama en azından onun gerçek yüzünü görebiliyorum. öyle.

Artık her gece bir sonraki gün için dua eden ve hayaller kuran küçük bir kız değilim.

farklı olmak için.

Artık gecelerimi babamın benden neden nefret ettiğini düşünerek ağlayarak geçirmiyorum.

Artık beni gördüğünde yüzünü buruşturmayan sevgi dolu bir babaya uyandığımı hayal etmiyorum.

O hayal yıllar önce öldü.

Bir saat sonra banyo odamdan çıktığımda Easton'ı yatağımın ortasında oturmuş çikolata yerken bulduğumda kendi kendime sessizce kıkırdıyorum. Hayatımda gördüğüm en büyük tatlı düşkünlüğüne sahip.

Ayrıca acı çektiğimi bildiğinde asla uzak duramaz.

İç çekerek odamın etrafına bakıyorum. Bu saray soğuk ve müstakil bir hapisane gibi gelebilir ama yıllar içinde odamı güvende hissettirdim. Hizmetkârlar ve dekoratörler odamı bir prenses için döşediler ve Aloriah'ın varisinin tüm diyarlarda en iyisine sahip olduğunu kanıtlamak için ellerinden gelenin fazlasını yaptılar.

İpek çarşaflarla kaplı dört direkli beyaz bir yatak odanın ortasına hakim, yatak başı en uzaktaki duvara yaslanmış. O kadar çok yastıkla kaplı ki sanki bir bulut gibi. Odanın sağ tarafında yerden tavana kadar uzanan kitaplıklar, hayatım boyunca topladığım tüm kitaplarla ağzına kadar dolu ve taşmış durumda. Arkamda giyinme odam ve banyo takımım yer alıyor. Dolabın her iki tarafı da fırfırlı elbiseler, etekler, üstler ve tabii ki aksesuarlarla dolu. Şifonyerlerime göre bir prensesin asla çok fazla kıyafeti olamaz. En sevdiğim yer giyinme odasının sağ tarafı. Orta koltuk minderlerini geçince, küçük bir köşeye sıkışmış dövüş derilerim ve kılıçlarım var.

Hizmetçilerin dokunmasına izin verilmeyen tek bölüm.

Easton'ın yanındaki yatağa yerleşip kremalı çikolataları ağzına atmasını izliyorum, dudaklarına bulaşmış çikolatalarla bana sırıtıyor.

"Çikolatayı senin kadar seven birini daha önce hiç görmedim."

Ağzındaki lokmayla konuşurken, "Donut gibi basit bir şeye bu kadar aşık olan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım" diye alay ediyor.

Nefesim kesildi. "Çöreklerin iyiliğini sorgulamaya nasıl cüret edersin?" "İçinde delik olan kızarmış hamur" diye takılıyor.

Çikolata kutusunu kucağından kapıp arkamda tutuyorum. "Onu geri götür yoksa aşçılara kimin mutfaklara gizlice girip çikolata zulalarını çaldığını söylerim."

Gözlerini kısar. "Buna cesaret edemezsin."

"Dene bakalım." Sırıtıyorum.

Easton iç çekerken gözlerini deviriyor. "Varsayılan olarak sen kazandın, bağlantılarınıla prenses kartını çektin."

Elimi kalbimin üzerine koyarak, "Unvanımdan asla faydalanmam," diye alaycı bir tavır takındım.

Sözlerimin arkasında gerçek payı var; unvanımı kullanarak yaptığım tek tehdit Easton'a karşıdır ve onlar da her zaman şakadır.

Yüzü . "Sektörlerden haber var mı?" İşte böyle, hissettiğim tüm mutluluklar yok oldu.

"Evet, ama Annie sabaha kadar bana söylemeyecek," diyorum, yastıklarına daha da gömülerek.

Sesi alçalıyor. "O zaman haberler iyi değil."

"Hayır."

Easton ve ben sessizliğe gömüldük.

Annie'nin Aloriah halkıyla ilgili bilgi sakladığı tek zaman korkunç olduğu zamanlar. Bütün gününü bize nasıl söyleyeceğini düşünerek geçiriyor. Easton'ın benim kişisel muhafızım olması onu izole etti. Diğer muhafızlar ne kadar yakın olduğumuzu bildikleri için Aloriah halkı hakkında ona dedikodu yapmaya güvenmiyorlar, bu yüzden gelişmeler Annie'den geliyor.

Sektörler on yedi yıl önce, Aloriah Kralı olan babam zaten yozlaşmış olan sisteme uzun bir kanun listesi eklediğinde isyan etmeye başladı. Babası öldüğünde kral oldu ve bu unvanı ailesine devretti. Babam her zaman zalim ve kötü bir adam oldu, ancak yıllar geçtikçe ruhundaki iyilik kırıntısı da azalıyor.

Aloriah halkı yeni kararlarını açıkladığı gün kırıldı. Sabırları ve daha iyi bir dünya için ettikleri dualar duyulmadı. Bunun yerine, onlar

alay edildi. Protestolar barışçıl bir şekilde başladı ama babam bunu görmedi. İlk infaz yeni kararlardan üç gün sonra gerçekleşti. Sözde "isyancılar", arkadaşlarının ve sevdiklerinin kırbaçlanmasını ve darağacında asılmasını izledikten sonra azınlıkta kaldılar.

Babam sektörlere yayılan korkudan memnundu, halkının acısını ve korkusunu onları kontrol etmek için kullanıyordu. Orduları ve konsey üyeleri, başkent duvarının arkasında gizli ve güvende yaşadıklarını bilerek değişikliklerden keyif alıyor. Sektörlerin sefaletinden kazanç sağlıyorlar.

Sonra on ay önce babam yasaları yeniden değiştirmeye başladı.

Sokağa çıkma yasakları her hafta erkene alınıyor. Ne kadar küçük olursa olsun her suç -zorunlu çalışmaya geç kalmak kadar basit bir şey- ölümle cezalandırılıyor. İnfazlar her gün saat 17:00'de, herkesin izlemesi için zorunlu olarak gerçekleştiriliyor. Kral hakkında kötü konuşmaya cüret edenlerin idam edilmeden önce dilleri kesiliyor.

Özgürlük artık yok, onu satın alamayanlar için yok.

Babam, ailelerin geceleri sokaklara dökülmesini, çocukların açlıktan ölmesini, morgların dolup taşmasını, hastanelerin hastaları geri çevirmesini ve yetimhanelerin maksimum kapasite nedeniyle çocukları kabul etmemesini umursamıyor. Çocukların artık koşup oynamadığını, sokakta kimsenin gülümsemediğini ve evlerin bacalarından nadiren yanan yemek kokusu geldiğini fark etmiyor.

Artık nazik bir dünyada yaşamıyoruz.

Easton'ın derin sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Gitmeliyiz."

İnledim. *Yine mi bu?* "Nereye?"

Bu Easton'ın kaçma konusunu açtığı ilk sefer değil. Eğer bundan kurtulabilseydi, beni uykumda kaçıracağına inanıyorum.

"Buradan başka her yer, gidebildiğimiz kadar uzağa."

"Sanırım Aloriah'ın prensesi olduğumu unutuyorsunuz. Saklanabileceğim hiçbir yer yok..." Fısıltıyla konuşuyorum. "Babam bizi avlardı."

"Bu doğru değil. Uzun zamandır böyle değildi."

"Aynı fikirdeyim ama burada olduğum için daha fazlasını yapabilirim." Doğrulup Easton'a dönüyorum. "Ayrıca, kaçmak, ben asla göremeyecekleri daha iyi bir hayat için kaçarken Aloriah halkını acı çekmeye terk etmek yanlış."

Easton'ın çenesi sıkılır, gözleri veranda kapılarına odaklanır ve göle bakar.

"Fazla bir şey yapamayacağımı biliyorum... ama bir gün kraliçe olacağıma ve onun bozduğu her şeyi düzeltebileceğime dair umudumu korumalıyım," diye fısıldıyorum.

Easton orman yeşili gözlerini bana çeviriyor. "Senden güzel bir kraliçe olur," diye mırıldanıyor.

"Unvan ya da en iyi kraliçe olmak umurumda değil. Ben insanların yaşamaya değer bir hayat sürmelerini önemsiyorum."

"Biliyorum." Easton bir kolunu omzuma dolayarak beni yanına yatırıyor. "İşte bu yüzden senden güzel bir kraliçe olur, Delilah. Çünkü önemsiyorsun."

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

I Dişlerimi gıcırdatıyor, vücudumu saran acıya rağmen derin nefes alıyorum. Babamdan yıllarca gördüğüm kötü muameleden sonra acıya karşı toleransım yüksek olmasına rağmen, bu görevin yeni yaralanmalar, yine de zamanım tükeniyor.

Aşağıdaki bahçelerde görevli saray muhafızlarının nöbet değişimi için yerlerinden ayrılmasını izliyorum. Beş gölgeli figür köşeyi döner dönmez bacaklarımı pencere pervazına doğru sallıyorum, kaburgalarım acıyla kıvranıyor. Pencerenin pervazında ayak parmaklarımın ucunda dengede durarak sağ tarafımdaki tahliye borusunu kavriyorum ve arkamdaki pencereyi yavaşça kapatıp içeri girmek için küçük bir aralık bırakıyorum.

Ellerimi pantolonumun cebindeki tebeşire sokarak ellerimi köpürtüyorum, tırmanmaya başlamadan önce derimin her santimini tozla kaplıyorum. Yıllar boyunca bu kanalizasyon borusuna o kadar çok tırmandım ki, artık dik düşüşten dizlerim titremiyor. Sarayın çatısına ulaşmadan önce dört katı aşıyorum, vücudumu kaldırıp karnımın üzerine yuvarlanırken tırnaklarım kiremitlere batıyor.

Kendimi bir kez daha toparlayarak koşuyorum, doğu kanadının çatısını aşıp dış çıkıntıya doğru ilerliyorum. Yıllardır burada sakladığım, bacaya sarılı ipi elime alıyorum. Serbest ucunu karnıma bağlayıp, aşağıdaki ahırlara giden çatının kıvrımından aşağı kayıyorum. Ahırın çatısına yuvarlanıyorum, çarpmanın etkisiyle kemiklerim acı içinde şarkı söylüyor.

Tavan penceresi önümde parlıyor. İpi çözüp ağır camı kaldırıyorum ve içeriye bakıyorum. Creseda'nın, inmem için yer açacağını bildiğinden, uzak duvara doğru hareket eden şeklini seçebiliyorum. Bu manzara karşısında yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor. *Akıllı at.*

Son dokuz yıldır Creseda'ya sahibim, ona olan sevgim Easton'a olan sevgim kadar derin, bu sefil hayatta gerçek bir yoldaş.

Küçük bir *gürültüyle* bir saman yığınının üzerine iniyor, ayağa kalkıp onu içime çekiyorum. Tüm ülkedeki en güzel Friesian cinsi siyah at, bir metre boyunda ve bin üç yüz kilo ağırlığında saf ve güzel bir memeli. Elimi cebime sokup üç büyük havuç çıkarıyorum, yerken ağzı avucumu gıdıklıyor.

"Selam ," diye fısıldıyorum. "Bir akşam gezintisine daha var mısınız?"

Bir tepinme ve bir homurtu kalbimi eritiyor.

Eyerini hazırlayıp dizginleri aldıktan sonra Creseda'yı ahırdan çıkarıyorum, diğer atlar hâlâ kilitli oldukları için yaygara koparıyorlar. Kafamı ahır kapısından dışarı uzatıp sağı solu kontrol ediyorum. Etraf temiz, eğitimdeki muhafızlar her zamanki gibi geç kalmış.

Bölgeden ayrılabilirdim tek zaman hafta ortası, gece yarısını bir saat geç. Kraliyet stajyerlerin çalışmasına izin verdiği tek vardiya. Hepsi ukala, yeni unvanlarıyla övünüyorlar. Bu da onları özensiz ve geç yapıyor.

Her ne kadar başkentte sokağa çıkma yasağı uygulanmasa da, saray arazisinden çıkarken görülme riskini göze alamam. Herkes Creseda'yı ve kime ait olduğunu biliyor. Onu bir mil öteden fark ederler ve babama değerli bebeğinin faaliyetleri hakkında bilgi verirler.

Gölgelerde kalarak Creseda'ya bir hamlede bindim ve topuklarımı yanlarına sapladım. Ötedeki ormana doğru şimşek hızıyla havalanıyoruz. Gecenin keskin havası yüzüme çarpıyor. Kapüşonum hızla başımdan uçuyor, güneye doğru giderken siyah pelerinin arkamdan yayılıyor.

Babam idam cezasına çarptırılan mahkûmları başkentte tutuyor. Yaşlı ve egoist bir aptal olan babam, başkentte hiç kimsenin kendisine ve değerli yasalarına ihanet etmeye cesaret edemeyeceğini düşünüyor.

Ağaçlar ayrılmaya başlayıp ötesindeki manzaraya açılırken, hapishane çatısının gümüş metal tahtalarını görüyorum. Dizginleri çekerek Creseda'yı yavaşça durduruyorum ve her zamanki saklanma yerimi buluyorum - büyük bir meşe oyuğu, ağaç kütüğünün ortası sanki biri ondan bir kapı kesmiş gibi kendi içine doğru kıvrılıyor. Creseda'dan iniyorum ve onu geriye doğru itiyorum, büyük arkasını ve sallanan kuyruğunu saklayarak

meşe ağacının içinde. Görkemli siyah bedeninin geri kalanı gece gökyüzünün karanlığı tarafından kamufle edildi.

"Geri döneceğim, ne yapacağımı biliyorsun," diyorum ve geri çekilmeden önce burnuna bir öpücük konduruyorum.

Ağaçların arasından ilerleyerek hapishane yerleşkesinin sınırına geliyorum, penceresiz ve tek giriş çıkışı olan korkunç çirkin metal bir bina. Metal kapılar sürgülü bir kilit ve zincirle bir arada tutuluyor.

Derin bir kıkırdama etrafımdaki havayı dolduruyor. *Muhafızlar*. Binanın diğer tarafına doğru geri çekilirken dişlerimi sıkıyorum. Ellerimi tebeşire bulayarak bir kez daha tırmanıyorum, ayaklarımın altındaki metalin eğilmemesi ya da gıcırdamaması için dua ederken çatıya dikkatle basıyorum.

Dört ayak üzerine çömelerek çatının kenarından bakıyorum. Hapishane kapısının önünde üç gardiyan duruyor.

Siyah saçlı genç bir erkek göğsünü şişirirken kollarını kavuşturuyor. "Fahişeyle sıranı savdın mı?"

Başka bir muhafız sırtıyor. "? Sarışın mı esmer mi?" Siyah saçlı adam başıyla selam verir. "İkisi de."

Her korkunç kelime keskin havaya karıştığında kanım yavaşlıyor, buza dönüşüyor.

Korumaları ve hizmet etmeleri gereken insanları ihlal etmeye nasıl cüret ederler?

Dinginlik bedenimi ele geçiriyor. Sessiz, öldürücü bir sakinlik.

Hamle yaparken suçluluk hissetmiyorum, ortadaki muhafızın üstüne düşmeden önce serbestçe yere düşüyorum. Bir bıçak karnına saplanırken bir diğeri elimden fırlıyor. Önümdeki muhafız gözünü bile kırpmadan bıçak bacağına saplanıyor. Dönerek yere yuvarlanıyorum, bacaklarımı tekmeliyorum ve arkamdaki muhafız bana dokunamadan kışının üstüne düşüyor. Sırtımdaki kılıcı bir nefeste kınından çıkarıp kabzasını muhafızın kafasına indirerek onu . Diğer ikisi yaralıyken aynı şeyi onlara yaptığımda beni durduramıyorlar.

Korkunç eylemlerinin cezası olarak onları öldürmeye gerek yok. Babam bu gece onların gözetiminde ne yapacağımı öğrendiğinde, muhafızları onu yüzüstü bıraktıkları için zindana attıracak. Bir daha gün ışığı görmek şöyle dursun, asla kaçamayacakları bir yere. Babamın kendisine sadakatsizlik edenlere uyguladığı katıksız şiddet, sadece kabuslarda duyabileceğiniz şeylerdir.

Kılıcımı başımın üzerine kaldırarak, tüm ağırlığımla ve kalan gücümle aşağıya daldırıp zinciri ikiye bölerken bir adım ileri atıyorum.

Metalik kapıları sürükleyerek açıyorum ve küçük bir odaya sıkışmış yüzden fazla insanın iğrenç kokusu burnuma hücum ederken öğürmemek için kendimi zor tutuyorum. Vücut sıvıları küf kokusuna karışıyor. Babam mahkûmları sığır gibi gütmeyi seviyor, infazlarından önce onları kendi pisliklerinde günlerce bekletiyor.

Herkes geri çekilirken nefes sesleri yükselir. İnsanlar sonlarıyla karşılaşmak üzere olduklarına inandıkları için hıçkırmaya ve titremeye başlarlar.

arkamda kınına sokarak yerleşkeye doğru bir adım atıyorum. Siyah kapüşonumu başımdan çıkarıyorum. "Kim gemi kullanmayı biliyor?"

Sessiz fısıltılar kopuyor, kafalar şaşkın ve şok ifadelerin karışımıyla bir o yana bir bu yana dönüyor.

Odanın arka tarafından bir el havaya kalkar. İnsan denizi cesur kişi için anında ayrılır ve gönüllünün yaşlı, kır saçlı bir adam olduğu ortaya çıkar. Eli yavaşça aşağı inerken titriyor. Adam ileriye doğru belli belirsiz bir adım atmaya başlar ama sonra düşünüp durur. Çatlak, kuru bir ses kekeleyerek çıkmadan önce ağzı açılıp kapanıyor.

Gardiyanlar belli ki hapsedildiklerinden beri onlara hiç su vermemiş.

"Ben bir denizciydim, Ekselansları." Adam devam etmeden önce duyulabilir bir yudum alıyor, umutsuzluk sözlerini kaplıyor. "Başkent ticaret işlerini devralmadan önce."

Kalbim sıkışıyor, gözlerim yanarken boğazım kuruyor.

Babamın kendi adamlarını ticaret işlerinin başına gün pek çok insan geçim kaynaklarını kaybetti. Yüzlerce aile o hafta içinde evsiz kaldı ve kısa süre içinde açlıktan öldü.

Duygularımı bastırarak derin bir nefes alıyorum. Ağlayan bir şehide ihtiyaçları yok, şu anda güce ihtiyaçları var.

Adama doğru yürürken insanlar benim için ayrılıyor, öncekinden daha hızlı bir şekilde dağılıyorlar. Önünde durup elimi kaldırıyorum, avuç içim yukarı bakıyor. Elini benimkine koymadan önce bir an tereddüt etti. Yorgun, umutsuz kahverengi gözlerine bakarak nazikçe sıkıyorum.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Güzel, çünkü kaçış gemisini kullanacak birine ihtiyacımız var."

Etrafımdaki insanlar benim onların celladı değil, kurtuluşları olduğumu anladıkça oda soluk soluğa ve rahatlamış sevinç hıçkırıklarıyla doluyor. Fısıltılar duyabileceğimden daha hızlı yayılıyor.

"Bu doğru..."

"Prenses bir asi." "...O bizi kurtaracak."

"Prenses bizim tarafımızda."

"Varis Kara Başlıklı!"

Dönüyorum, herkes dövüşçü derilerimin içinde adamın elini nazıkçe tutan bana bakarken sessizleşiyor.

Dinlemeye başlarlar.

"Evet, bu doğru. Tüm detayları açıklayamam çünkü fazla zamanımız yok. Üç mil doğuda size bir ay yetecek kadar erzakla dolu bir gemi var."

Odadan daha fazla soluk sesleri yükseliyor ve sonunda halkımın gözlerindeki umudu görüyorum.

"Size yolu göstereceğim, ancak hepiniz güvenli bir şekilde bindiğinizde, sizden ayrılacağım." Yaşlı beyefendiye dönerek, "Bu cesur adam sizi güvenli bir yere götürecektir ama yine de yardımınıza ihtiyacı olacak. Umarım birden fazla gönüllümüz vardır."

Genç, yaşlı, kadın, erkek bir dizi insan öne çıkarak yardım tekliflerini haykırıyor.

"Size Aloriah'ta güvenli bir yer veremem. Bu koşullar üzerindeki gücüm sınırlı," diyorum ayık bir şekilde. "Ancak, buranın doğusunda bir kara parçası var. İyi bir havada üç haftalık bir yelken yolculuğu ve güvenli. Daha önce gönderdiğim gemilerden bunu kanıtlayan mektuplar aldım. Kıyılarına ulaştığınızda hiçbir zarar görmeyeceğinize söz veriyorum."

Kötü şöhretli söylentiler doğru. Bu ülkeyi yöneten zorbanın kızı olan Aloriah'ın varisi, içeride olabildiğince çok insanı özgürleştirmek için çalışıyor. Mektupları almak en tehlikeli kısmıydı. Gönderdiğim ilk gemide sadece üç kişi vardı ve dört hafta sonra sağ salım kıyıya ulaştılar. Benim talimatlarımla, sarayda bu isimde kimsenin yaşamadığını bildikleri için Leydi Ophelia'ya bir mektup gönderdiler. Yalnız prensese haftalık çay seanslarında eşlik etmeleri için posta odasındaki genç beyefendilerle arkadaş olmam, mektupları çalmam için gereken erişimi sağladı.

Üç yıl önce o ilk mektubu almak, hayatımda bu topraklarda değişim için faydalı olduğumu hissettiğim birkaç andan biriydi. O zamandan beri bu topraklara gönderebildiğim kadar çok insan gönderiyorum ve hepsinin gelenlere yardım etmek için beklediğini biliyorum.

Etrafımdaki şaşkın, umutlu ifadelere bakıyorum ve kalbimin büyüdüğünü hissediyorum.

"Yeni bir dünya" diye ilan ediyorum.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

I Başımı arkaya yaslayıp güneşin yüzümü aydınlatmasına izin verirken etrafımdaki yosun, çimen, lavanta ve deniz suyu gibi taze kokuları içime çekiyorum. açtığımda etrafımı saran muhteşem bir alanla karşılaşıyorum. Renkler

Her taraftan çiçekler fışkırıyor, kırmızı ve pembe yapraklar ağaçların uçlarını süslüyor, çiçek tarhları çevreye dağılıyor. Suyun şırıltısını duyunca soluma dönüyorum ve güneşin vurduğu yerde gökkuşağının renklerinin parladığı, girdaplar çizerek akan, pırıl pırıl bir su havuzu görüyorum. Oval şekilli deliğin her iki yanını kayalar süslüyor.

Bu bir denizkızı havuzu.

Huşu içinde bir adım daha yaklaşıyorum, çıplak ayaklarım yumuşak çimlerin üzerinde süzülüyor. Çimenleri daha önce hiç bu kadar yumuşak hissetmemiştim; sanki bir bulutun üzerinde yürüyormuşum gibi geliyor.

Kaya havuzunun önünde diz çökerek eğildim ve elimi yüzeyin bir santim yukarısına uzattım. Parmaklarım suya dalıyor ve suyun içinde kamufle olmuş, bana göz kırpan buz mavisi gözlerle yüz yüze geliyorum.

Başımı yana eğiyorum, aşağıdaki yüz de aynı şeyi yapıyor.

Yansımama bakıyorum, yanaklarıma dağılmış çillerimi ve kalkık düğme burnumu tarıyorum. Pembe renkli, somurtkan dudaklarımı. Omuzlarımdan aşağı dökülen uzun kumral saçlarım. Göz kırptığımda dalgalanan uzun siyah kirpiklerim. Hiçbir şey değişmemiş ama yine de bir şeyler farklı. Başımı suya eğiyorum, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum, ancak kulaklarımın sivri olduğunu fark ediyorum. Titreyen elimi kaldırıp uzun ucunu hissederken nefesim bir anda beni terk ediyor.

Fae.

Bir Fae'ye benziyorum.

Gürültülü bir su sıçramasıyla başımı kaldırıyorum. Havuzu tararken, birkaç kuyruk suya girince dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

Her boyutta ve renkte kuyruklar.

Bir tanesi önümde süzülürken, beyaz kuyruğu ve saçları suyun doğal rengine karşı o kadar sade ki, neredeyse bağlı olduğu bedeni özlüyorum, yaklaşabilmeyi dileyerek olabildiğince öne eğiliyorum.

"Deniz kızları," diye nefes alıyorum.

Güçlü kollar belimi sararken okyanus ve çam ağacı kokusu duyularımı sarıyor, yumuşak dudaklar yanağımı öperken sırtım bir kas duvarına çarpıyor.

Karanlık, boğuk bir ses kulağıma fısıldıyor ve vücudumda karıncalanmalar yaratıyor.

Rahatlayarak iç geçirir. "Angel."

Nefes nefese yatağında sıçrayarak uyanıyorum, kalbim sadece birkaç dakika önce hissettiği ezici mutluluğu ve sevgiyi özlerken acı içinde batıyor.

Küçüklüğümde beri Fae'ler ve onların toprakları hakkında hayaller kurdum. Büyüdükçe, aynı okyanusu ve çam ağacı kokulu adamın beni rahatlattığını, kalbimi sevgiyle doldurduğunu hayal etmeye başladım. Sonra büyüün, Fae'lerin, deniz kızlarının ve mutluluğun olmadığı bir dünyaya uyandım.

Yatak odamın kapısı gürültüyle açılarak beni düşüncelerimden sıyrıyor ve Annie'nin yıpranmış bir halde odama girdiğini görüyorum. Hemen . "Ne oldu? Ne oldu?"

Annie'nin kaşları kalkıyor, sivri bakışları hareketlerimi tamamen durduruyor. "Sanırım babanın neden deli gibi etrafta koşuşturduğunu zaten biliyorsun. adam."

İfademi boş bırakıyorum. "Neden bilmiyorum... Neden şimdi kızgın?" Yıllardır mahkûmları serbest bıraktığımdan şüpheleniyordu ama bu soruyu açıkça sormak çok riskliydi, özellikle de babamın casuslarıyla dolu bir sarayda.

Kimseye söylemezdi. Hayır, Annie yardım isterdi.

Ona hiç söylemedim çünkü çapraz ateşte kalmasını istemiyorum. Annie'ye bir şey olursa ne yapacağımı bilmiyorum ve onu tehlikeye atan kişi olmayı reddediyorum.

Annie soyunma odamdan banyoya doğru yürüyor ve lavabomun altına yerleştirdiği ilk yardım çantasıyla çıkıyor. Geri döndüğünde, dün akşamdan kalan yaralarımıyla ilgilenirken yatakta yanıma oturuyor.

"Baban zorunlu bir konsey toplantısında hazır bulunmanı istedi," diyor, kesik yanağıma ve dudağıma merhem sürerken. "Buraya gelirken Easton'a rastladım. Ona sana kendim söyleyeceğimi söyledim."

"Bu toplantı bana söylemeniz gereken haberleri de içerecek mi?"

Annie gözlerini kaldırıyor, kirpiklerinin altından bana bakıyor, dudakları yüzünü buruşturuyor. "Evet."

İnledim. Babam bugün idam edecek kimsesi olmadığı için berbat bir ruh hali içinde olmakla kalmıyor, şimdi de öfkesini ve gazabını onlardan çıkarırken konseyin gününü cehenneme çevirecek.

Ben de dahil.

Rüyamdan bir anı zihnimde uçuşuyor. Güçlü kollar beni sarmış, güvende tutuyor ve içimi sevgi ve şefkatle dolduruyor.

Peri masallarına inanmayı uzun zaman önce bıraktım. Ancak kalbim ve ruhum bu konuda aklımla aynı fikirde değil gibi görünüyor.

Fae topraklarına olan sevgim, küçük bir çocukken annemin bana onlarla ilgili hikayeler okumasıyla başladı. Fae topraklarının mutlu hikayeleriydi bunlar, Fae ve insanların nasıl bir arada yaşadıkları, birbirlerine saygı duydukları ve birbirlerini korudukları. Ta ki Fae toprakları yüz kırk sekiz yıl önce her bir büyü, mistik yaratık ve ne yazık ki Fae ırkıyla birlikte yok edilene kadar.

Her bir peri ve hayvan bir anda yok oldu. Nasıl öldükleri çok trajik bir hikaye. Çünkü...

Zihnim aniden duruyor, tamamen boşalıyor.

"Fae nasıl öldü?" Aniden soruyorum ve Annie'nin ani sözlerim karşısında sıçramasına neden oluyorum.

Annie konuşmak için ağzını açıyor, kaşları çatılıyor. "Bilmiyorum," der şaşkınlıkla.

Neden hatırlayamıyoruz?

"Belki de bir Fae tarih kitabındadır?" Ben öneririm.

"Fae'lerle ilgili bir kitap bulma konusunda iyi şanslar. Babanın sihirle ilgili her şeyden nefret ettiğini biliyorsun."

Ona düz bir bakış attım. "Kendisinde hiç olmadığı için bunun saçma olduğunu düşünüyor. Her şeyde en iyi ve en güçlü o olmalı."

Annie'nin gözleri hüzünlenir. "Bu çok doğru." İlk yardım kapatır. "Hepsi tamam."

Yataktan kalkıp giderken Annie'ye yara bakımı için teşekkür ediyorum.

Soyunma odamda, korsesinde beyaz astar detayı olan en güzel bebek mavisi elbisemi seçiyorum. Konsey toplantıları babamın güzel bebeğini, mükemmel prensesini ve varisini sergilediği yerdir. Babam beni hep bir nesne, sahip olduğu bir şey olarak gördü. Tahakküm oyununda tahtasında hareket ettireceği bir satranç taşı. Bu da ona karşı hata yapamayacağım, saygısızlık edemeyeceğim ya da onu utandıramayacağım anlamına geliyor. Yürümeli, konuşmalı ve en iyi halimle görünmeliyim, tabii dün gecenin tekrarını istemiyorsam.

Derin bir nefes alarak cehennemde bir gün daha geçirmeye hazırlanıyorum.

Easton'la birlikte doğu kanadından çıkıp birinci kattaki konsey toplantı odasına doğru ilerliyoruz. Easton muhafız üniformasını kusursuz bir şekilde giymişti. Tek bir iplik bile yerinde değil ve zırhı o kadar temiz ki kendi çarpık yansımamın bana parladığını görebiliyorum.

"Sanırım babanın bu sabahki öfke nöbeti senin yüzünden oldu," diye fısıldıyor Easton.

Koridorda aylak aylak dolaşan muhafız ya da işçi var mı diye koridorları tararken, dudaklarım bir santim bile kıpırdamadan, "Burada olmaz Doğu," diye mırıldanıyorum.

Easton dirseğiyle beni dürtüyor. "Bana bir ipucu ver."

Orman yeşili gözlerine bakarken, dün gece serbest kaldıkları için kalbimde hissettiğim zaferi yansıtmaya izin veriyorum. Belki biraz da yaramazlık.

Easton'ın ağzının bir tarafı çarpık bir sırıtışa dönüşüyor. "Bu aralar beni de götürmelisin. Bütün eğlenceyi sen yaşayamazsın." Göz kırıyor.

Yüzümdeki tüm mizah kayboluyor.

Easton'a bir şey olmasına asla izin veremem. Babama akşam yemeğinde ne yiyeceği konusunda bir öneride bile bulunamam ve Easton çizgiyi aşarsa onu cezalandırmasını kesinlikle engelleyemem...

Easton ne pahasına olursa olsun korunmalı.

Bir grup hizmetçi ve nöbetçi muhafızın yanından geçerken Easton başını eğerek onları selamlıyor. Onlar bana reverans yaparken ben de gruba gülümsüyorum. Ama yanlarından geçerken arkamdan fısıldaştıklarını duyabiliyorum. Ne hakkında dedikodu yaptıklarını çok iyi biliyorum; her seferinde aynı şey.

Dışarıda yürürken, devasa sarayın etrafında dolaşmanın en sevdiğimiz yolu olan doğu bahçelerine giriyoruz. Bahçelerde gezinmek bir labirent gibi hissettirse de temiz hava her zaman saray salonlarından yayılan soğuğa tercih edilir. Bahçe çok güzel, hayatla çiçek açıyor. Görülmeye değer bir manzara...ve aynı zamanda çok fazla muhafızın görevlendirilmediği bir yer.

Gül çalılıklarının yarısına geldiğimizde, dudaklarımda bir sırıtişla Easton'a dönüyorum. "Bana ne zaman evlenme teklif edeceksin, kraliyet muhafızım?" Kırpiklerimi kırptıştırarak soruyorum.

Easton elimi tutarken dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Leydim, sizi sevdiğimi biliyorsunuz. Ama kız kardeşinize aşıkken sizinle evlenmeye vicdanım el vermiyor."

Easton'ın elini bırakıp omzuna vuruyorum. "Kurgusal karakterlerinle her şeyi mahvediyorsun!" Kıkırdıyorum.

Ellerini teslimiyetle kaldırır. "Her hikâyenin iyi bir olay örgüsüne ihtiyacı olduğunu bizzat bir kitapseverden öğrendim."

Buna gülüyorum. Okumak, erken yaşta gerçeklikten kaçışım oldu. Bir an için bile olsa başkalarının hayatlarını yaşamak bana huzur veriyor. Bu bana büyük bir huzur veriyor... Kendimden başka biri olmak.

Endişemin çirkin göstermediği tek zaman bu. Gözlerimi deviriyorum, kabul ediyorum. "Çok doğru."

Easton arkamıza, dedikodu yapan personeli bıraktığımız yere bakıyor. "Şimdiye kadar ipucunu anlamışlardır diye düşünüyordum," diye mırıldandı.

Herkes Easton ve benim sevgili olduğumuza inanıyor. Ne zaman birlikte olsak - ki çoğu zaman bunu kabul ediyorum - sürekli olarak birlikteliğimizi neden gizli tuttuğumuza dair fısıltılar ve dedikodularla karşılaşırız. Sebepler, babamın bir gardiyan kadar "düşük" biriyle çıkmamı asla onaylamamasından, tüm dedikodulardan zevk aldığımızı kadar çeşitlilik gösteriyor.

Son kısımda doğruluk payı var - dedikodulara gülmekten keyif alıyoruz. Ancak, sevgili olmamız gerçeklerden daha uzak olamazdı. Beni yanlış anlamayın, Easton'ı gerçekten seviyorum ve onun da beni sevdiğini biliyorum ama biz platonik ruh eşiyiz. Easton benim ses tahtası, diğer yarısı

Ama onu en iyi arkadaşından fazlası olarak görmüyorum. Görsem bile, Easton madalyonun diğer yüzünü seviyor. Babasından nefret etmesinin bir nedeni de babasının aynı cinsi seven insanlara karşı duyduğu nefret.

"Cole'la işler nasıl?" Fısıldıyorum.

Bahçenin etrafına göz gezdiriyor. "Nasıl olduklarını bilirsin."

Dikkatli davranarak derin bir nefes alıyorum. "İsteddiği şeyi tekrar düşündün mü?"

Easton elini yüzüne sürerek derin bir iç geçirir. "Yapamayacağımı biliyorsun Delilah. Babamla işler zaten yeterince zor. Bir erkekle ilişkimi herkesin önünde açıklayarak işleri daha da kötüleştirmeme gerek yok."

Elini tutup nazikçe sıkıyorum. "Vereceğin karar ne olursa olsun her zaman destekleyeceğim," diye söz veriyorum.

Easton'ın dudakları bir çizgi halinde düzleşir, hüzünlü bir gülümseme dudaklarını çekiştirir.

Kalbim parçalanıyor. Easton ve Cole bir yılı aşkın süredir gizlice sevgililer. Birbirleri için mükemmeller ve Easton onu derinden seviyor. Cole'un sır olmaktan hoşlanmaması dışında, Easton'a bir ultimatom verdi: ya açıkça ortaya çıkacaklardı - artık gizlice dolaşmak yok - ya da işleri bitecekti.

Easton'ın babası ona bir numara yaptı ve utanç duyduğunu biliyorum, ki sevdiği kişi hakkında kesinlikle böyle hissetmemeli. Ancak babasının sözleri zihninde derin bir çukur açmış durumda ve Easton henüz böyle bir adım atmaktan çok korkuyor.

Batı kanadına ulaştığımızda Easton ve ben bir kemerden geçerek saray koridorlarında sessizce yürümeye devam ediyoruz. Bir köşeyi döndüğümüzde, toplantı odasının dışında nöbet tutan on saray muhafızıyla karşılaştık.

Omurgamı çelikleştirerek yaklaşırken çenemi kaldırıyorum, Easton koridordaki kapının dışında yerini alıyor. Konsey toplantılarında sadece babamın kişisel korumaları bulunabilir.

Girişin önünde duran nöbetçi siyah maun kapıyı açarken bana doğru bakmıyor bile.

Oval biçimli oda beyaz mermer fayanslarla döşenmiştir. Odanın uzak tarafındaki tavandan tabana pencereler batı ormanına bakıyor, odanın sol tarafını siyah çelik bir şömine süslüyor ve ortasına beyaz minderli sandalyeleri olan yirmi kişilik, oval şekilli bir masa yerleştirilmiş.

Babam masanın başında oturuyor, siyah ve altın rengi kraliyet giysileri içinde kusursuz bir şekilde giyinmiş. Her on saniyede bir egosunun okşanması gerektiği düşünüldüğünde taç takmamasına şaşırıyorum.

Masanın etrafında oturan birkaç konsey üyesini tararken, gözlerim babamın ikinci adamına takılınca midem bulanıyor. Duke Harrison, babamın sağında oturuyor.

Konsey toplantılarından nefret etmemin bir başka nedeni de karşımda oturacak olan yavan adam.

"Sonunda varlığınla bizi onurlandırdığın için teşekkürler, Delilah," diye alaycı bir şekilde konuşuyor babam.

Bakışlarımı odanın sağ tarafına monte edilmiş saate kaydırıyorum. Geç kalmadım, on dakika erken geldim, yine de yirmi dakika önce diğer tüm güç düşkünü canavarlar gibi kışını yalamadığım için onun gözünde geç kaldım.

Sözlü sataşmasına aldırmadan solundaki koltuğa oturuyorum ve ellerimi kucağıma koyarak omurgamı dikleştiriyorum. Babama doğru bakarak, bu berbat toplantıyı başlatması için dua ediyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanan babam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Yine ihanete uğradık," diyor, sözlerini buz kaplıyor.

Konsey üyeleri masanın etrafında birbirlerine bakarlar. Bazıları çoktan terlemeye başlamıştır.

"Yüz köle"-insanlar, *onlara sadece insan deyin*, içimden tıslıyorum -"Dün gece hapisneden kaçtı." Bakışları konsey üyelerini dolaşır. "Kölelerin hiçbirini gören ya da haber alan yok. Tamamen ortadan kayboldular!" diye bağırıyor, artık öfkesinin dizginlerini elinde tutmuyor.

Dük Harrison, "En iyi adamlarım zaten bu işle ilgileniyor, Majesteleri," diye araya giriyor.

Babamın yüzü kızarıyor, boynundaki damarlar dışarı çıkıyor. "Bugün idam edilecek kimse yok ve ben bir çözüm istiyorum."

Duke Harrison, "Sokağa çıkma yasağını değiştirebilir ve belirli kesimlere haber vermeyebiliriz," diyor.

Safra boğazımı yakıyor, gözlerimi sulandırıyor.

Kendi manipülasyonları ve oyunları ile masum insanları öldürmeyi önermek...

Böyle iğrenç bir fikirden nefret etmek için ağzımı açtığımda babamın kahkahası odada yankılanıyor. Gülümsüyor. "Zekice!"

Çenem kendiliğinden açılıyor. Yüz hatlarımı kaplayan tiksintiyi kontrol edemiyorum. İdam edilmeyi hak eden biri varsa, o da bu masada oturan adamlardır. Bu ülkenin masum insanları değil.

bir günü daha canlı atlattı. Cinayetleri durdurmamasına şaşırdım çünkü böyle devam ederse hükmedecek kimse kalmayacak.

Kral elini özel habercisine doğru salladı. "Edgar, bununla ilgilen."

Kimse gözünü bile kırpamadan Edgar odadan dışarı fırlıyor. "Üçüncü sektörde bir gelişme var mı?" diye soruyor babam.

Saçları kırlaşmış orta yaşlı bir adam olan Phillip boğazını temizliyor.

"Ekselansları." Eğiliyor ve tekrar konuşmadan önce yutkunduğu duyuluyor. "İsyancıların protestoları durmadı. Sektör üç artık ana isyancı grup değil ama sektör dört, beş ve yedi her gün ayaklanıyor. Hasarlar aşılamaz boyutta." Philip masanın etrafına temkinli bir bakış fırlatıyor ve bir mendille alındaki teri siliyor. "Ayrıca çalışmayı da reddediyorlar. Birlikte yasakladılar, Majesteleri."

Babamın çenesi sertleşiyor. Odadaki enerji hissedilir hale geliyor, gerginlik herkesin ensesinde nefes alıp veren canlı bir şey. Yirmi konsey üyesinin hepsi geriliyor, odadaki herkes nefesini tutarken dikleşiyor.

Sektörlerde her zaman küçük gruplar halinde isyanlar olmuştur, ancak son on ay düpedüz ayaklanmalardan ibaretti. Ancak tarihte ilk kez sektörler bir araya gelerek çalışmayı reddediyor. Yedi sektörden dördünün isyan ediyor olması, olayların dramatik bir şekilde değişmesi anlamına geliyor.

Annie'nin insanlarla ilgili olarak bahsettiği haber bu olmalıydı.

Dudaklarım gülümsemekle tehdit ederken ağzımı kapatıyorum. Karşı koyuyorlar.

"Bu ne zaman oldu?" diye soruyor babam soğuk bir şekilde.

Philip boğazını temizler. "Geçen hafta, Majesteleri." "Ve kimse bana söylemeyi düşünmedi mi?" diye bağırır.

Dük Harrison araya girerek, "Bu kesimlerin krallarına karşı gelmeye hakları olduğu düşüncesini yok etmek için orduyu gönderdim," diyerek Philip'i kurtarır. "Ne yazık ki, bu saçma meydan okuma eylemini durdurma çabaları işe yaramadı."

"Başladığı anda haberdar edilmeliydim," diye tükürüyor babam. "İdamlar isyancıları evcilleştirmiyor." Kral dilini şaklatırken bakışlarını odanın içinde gezdiriyor, soğuk boncuk gözleri her konseyi değerlendiriyor

Üye. "Her sektörün bu yüce krallığın kanunlarını ve kralınıza saygısızlık ettiğinizde ne olacağını anlamasını bizzat sağlayacağım."

Midem bulanıyor.

İçimdeki korkuyu bastırmak için ellerimi kucağımda yumruk yaptım.

Babam asla sektörlere gitmez. "Pisliklerle" uğraşmaları için yandaşlarını gönderir. Dinleyecek herhangi bir tanrıya, bir noktaya değinmek için sokaktan insanları seçmemesi için dua ediyorum.

"Dük, yolculukta bana eşlik edeceksiniz. Yarın sabahın ilk ışıklarında orduya haber verin." Diğer üyelere doğru döner. "Ülkemde olup bitenleri bana anlatmamanızın sonuçlarını hepimizin anladığına inanıyorum."

"Emredersiniz Majesteleri," diye hep bir ağızdan haykırır.

Sakin bir nefes alarak babama hitap ederken çenemi kaldırıyorum.

"Belki de her sektöre gidip insanların ne istediğini sorabilirsiniz." Sesimi güçlü ve tereddütsüz tutuyorum. "Onlara değişiklik önerirseniz, insanlar işlerine geri dönebilir."

Babamın kafası bana doğru insan aklının alamayacağı bir hızla savrulurken odada nefes sesleri çınlıyor. Gözleri değişiyor, koyu kahverengi tamamen siyaha dönüyor, ruhsuzlaşıyor, yüzü kıpkırmızı yanıyor, boynundaki damarlar çıkıntı yapıyor.

"Bizi yalnız bırakın. Emirlerimin gönderilmesini sağlayın," diye bağırarak konseyi kovdu.

Nefesim hırıltıya dönüşürken gözlerimi kapatıyorum.

Gözleri değiştiğinde, arkasındaki kişi yok olduğunda ve içinde tasmayla tuttuğu canavar serbest kaldığında ne olduğunu biliyorum.

Konuştugum için zihinsel olarak kendimi tekmeliyorum. Krallığımızı ve sarayımızı birleşik göstermek için sadece küçük sevimli bir prenses bebek gibi orada oturmama izin veriliyor.

-Mutlu bir aile gibi, her ne kadar öyle olmasa da. Orada daha fazla oturup babamın ülkemizin masum insanlarına yönelik çirkin planlarını dinleyemezdin.

Konsey üyeleri kışları tutuşmuş gibi odadan çıkıyor, ta ki ben ve babam dışında oda boşalana kadar. Koyu maun kapıların çarparak kapanma sesi kaderimi belirledi.

"Emirlerimi sorgulamaya nasıl cüret edersin?"

diye bağırıyor. Göz kırptıyorum. "Ben yapmadım, baba."

Sandalyesinden kalkıp bana doğru yürüyor - avını takip eden bir avcı gibi. Vücudum geriliyor, geleceğini bildiğim şeye hazırlanıyorum.

Üzerimde yükselirken başımı kaldırıyorum. Vücudu zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle fiziksel olarak titriyor ve dişleri o kadar sıkı sıkılmış ki kırılmadıklarına şaşıyorum.

Bir yılan kadar hızlı, babamın elinin tersi yanağıma çarpıyor, başımı yana savuruyor, saçlarım yüzümün üzerinde karmakarışık bir şekilde yayılıyor. Kesğim bir kez daha açılırken yanağımdan aşağı ıslaklık süzülüyor.

Nefesimi içime çekerken kalbimin beni terk ettiğini hissediyorum, ta ki babamın elinin tenimde bıraktığı kalıcı yanık izinden başka bir şey kalmayana kadar.

"Beni kendi mahkememde sorgulamaya *cüret* edemezsiniz!" Bağırırken ağzından tükürükler saçılıyor.

İkinci darbenin geldiğini gördüm. Oturduğum yerde donup kaldığımda, botunun topuğu göğsüme iniyor ve beni sandalyemde geriye, yere doğru uçuruyor. Başım fayanslara çarpıp görüş alanıma siyah yıldızlar gönderirken ciğerlerimdeki tüm hava buharlaşıyor. Ilık sıvı ensemden aşağı damlıyor.

Alay ederek bacağımı tekmeliyor. "İşe yaramaz yavrular."

Biricik kızını yerde kanlar içinde bırakırken, karo zemin üzerinde geri çekilen botlarının sesi gözlerimi yaşırtıyor.

Easton'ı duyana kadar bir an sessizlik oluyor, botları gıcırdayarak odaya dalıyor. Dizlerinin üzerinde kayarak yanımda durdu. O muhteşem orman yeşili gözleri yaşlarla doluydu.

Easton'ın ağzı açılıp kapanıyor, beni nazikçe kollarına almadan önce dudaklarından hiçbir ses çıkmıyor. Başımı göğsüne yaslıyorum ve beni odadan çıkarırken kalbinin düzensiz atışlarını dinliyorum.

Arkamızdan vuran maun kapıların sesi kulaklarımda çınlıyor.

Avucumu göğsünün üzerine koyuyorum, konuşurken sesim titriyor. "Ben iyiyim, Easton."

"Bana yalan söyleme. Bana asla," diyor şiddetle. Easton beni

Annie'ye götürüyor ve böylece rutin yeniden başlıyor.

Çünkü bir gün daha öncekiyle aynıdır. Her zaman da öyle olacak.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

T Ertesi gün, Annie gözyaşlarını benden saklamaya çalışırken Easton üzerimizde gezindikten sonra, yatağında Easton'ın göğsüne uzanıyorum. Saatlerdir sessizmiş gibi geliyor. Rüzgar pencereden içeri giriyor.

ama gölün ve ötesindeki ormanın rahatlatıcı kokusu bile ağrıyan kalbimi yatıştıramadı.

Başımı çevirip Easton'ın yüzüne bakıyorum. Kaşları bütün gün aşağı çekilmiş, sanki yüzü çatık kaşlarla donmuş gibi.

Kendimi yataktan sürükleyerek, kafamdaki sıkıcı vuruşları görmezden gelerek soyunma odama giriyorum. Hızla binici derilerimi giyiyor, günlük çantamı alıyor, içine günlüğümü, meyvelerimi ve okumakta olduğum kitabı dolduruyorum

-Bu da bana Fae tarihi kitaplarını aramam gerektiğini hatırlatıyor ama bu yarına kadar bekleyebilir. Zihnimi temizlemem gerek.

Dolaptan çıkarken Easton ayağa kalktı. Tek bir kelime bile hemen sözünü kesiyorum. "Hayır. Kafamı toplamam gerek. Sadece ağaca gidiyorum, başka bir yere değil. Söz veriyorum."

"Başındaki yarayla hiçbir yere gitmemelisin. Ya Creseda'dan düşersen?"

"Annie beni kontrol etti. Beyin sarsıntısı yok, sadece kafamda küçük bir kesik var," diyorum günlük çantamı omzuma atarken.

Easton'ın kaşları çatılır. "Bu sadece *küçük* bir kafa kesiği değil. İki dikiş atılması gerekti Delilah."

Buna itiraz edemem, bu yüzden yatağa tırmanıp onu kocaman sıktım. "O odada olsaydın hiçbir şey fark etmezdi Easton. Durdurmaya çalışsan bile, sırf araya girdiğin için seni öldürttü." Parmaklarımı saçlarında gezdirip yüzünü kavriyorum. "Onu durduramazsın," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor kırık bir sesle, gözleri gümüş renginde.

Onun kırık sesini duyunca kalbim sızlıyor, bu güzel ve şefkatli adamın böylesine korkunç bir dünyada olması ve benim de onun üzüntüsüne katkıda bulunmam.

Derin bir nefes alıyorum. "İyi ama sana korkunç bir şarkı söylemeyi bırakmanı söylersem kabul etmek zorundasın," diye yumuşuyorum.

Easton bana gülümserken tüm yüzü aydınlanıyor. "Size katılma hediyesini bana mı veriyorsunuz Prenses?" diye takılıyor.

Gözlerimi devirerek ahıra doğru ilerlerken kıkırdıyorum.

Ormanda ilerlerken gözlerimi Easton'ın atı ile Creseda arasında gezdiriyorum. "Bence Creseda ve Henry ruh ikizi," diyorum hayranlıkla.

Varış noktamızdan yirmi dakika uzaktayken Creseda ve Easton'ın atı Henry'nin birlikte oynadıklarını ve flört ettiklerini fark ediyorum. Ama onlar at, bu yüzden sevimli akıllarından ne geçtiğini asla bilemezsiniz.

Easton bir kahkaha patlatır. "Bu da nereden çıktı?"

"Bak, flört ediyorlar," diyorum, işaret ederek. Ayrılmadan önce burunları bir anlığına sürtünüyor.

Easton başını eğiyor, gerçekten şaşkın görünüyor. Kafası karıştığında çok sevimli bir yüzü olur. Dudakları derin bir konsantrasyonla birbirine yapışırken alnı kırışıyor.

"Huh." Duraksıyor. "Genelde bunu yapmazlar."

"Belki de Creseda sonunda özgür bir kadın olmuştur ve Henry de bu fırsatı değerlendiriyordur," diye takılıyorum kaşlarımı oynatarak.

"Neden Henry özgür adam ve Creseda da vurulan kişi olamıyor?" diye itiraz ediyor.

Alay ediyorum. "Çünkü Creseda var olan en güzel at."

Easton öne doğru eğilip Henry'nin boynunu okşarken nefesi kesilir. Kulağına fısıldar gibi yapar, "Merak etme dostum, sen var olan en yakışıklı atsin. Onun saçmalıklarını dinleme."

"Tuhafsın." Kıkırdıyorum.

"Garip ile çekiciyi değiştirirsen haklısın." Göz kırıyor. "Ne kadar uzaktayız?"

"On dakika daha." Ona yan gözle bakıyorum. "Neden? Şimdiden rahatsız mı oldun?" Alay ediyorum.

Huffs. "Lütfen, ben senden daha iyi bir biniciyim."

Nefes nefese, o kadar hızlı dönüyorum ki neredeyse eyerimden düşecektim. "Onu geri al!"

Easton alçak sesle kıkırdıyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Bunun için seninle yarışacağım."

Alay ederek geri döndüm. "Binicilik yeteneğimi kanıtlamak için seninle yarışmama gerek yok."

"Sen öyle diyorsan," diye şarkı söylüyor.

Gözlerimi kısarak bakışlarımı ona kaydırıyorum. "Ben harika bir biniciyim." Easton omuz silkiyor. "O zaman benimle yarışmaktan hiç çekinmezsın."

o."

"Tamam."

Easton'ın gözleri eğlenceyle parlıyor. "Ağaç eve kim ulaşırsa en iyi binicidir."

Başımı sallayarak, sırtırken bakışlarımı Easton'a kaldırıyorum. "Sıra sende!" Bacaklarımı Creseda'ya dolayarak, o daha sözlerimi algılayamadan havalanıyoruz.

Easton'ın sesi arkamdan beni takip ediyor ve "Pis oynuyorsun, Prenses!" diye bağırıyor.

Yol boyunca Easton'ın arkamdan küfürlere kıkırdıyorum.

Henry'nin toynakları çimlere vuruyor, Creseda ve bana yetişmeye çalışıyordu.

Ağaç ev görünür hale geliyor. Saraydan arabayla bir saatten biraz daha az uzaklıkta ve hâlâ başkent arazisinde olduğu için babamın buraya gitmem konusunda hiçbir çekincesi yok. Burayı küçük bir kızken bulmuş ve kaçmaya çalışmışım. O zamanlar, küçük bir kızın hayal gücü için yeryüzündeki cennet gibiydi. Şimdi yirmi iki yaşındayım ve beş-dokuz yaşındayım, son derece küçük; yine de kalbimde değerli bir yeri var. Ne zaman kaçmaya ihtiyacım olsa ya da kötü bir gün geçirsem, yalnızlık için buraya gelirim. Yıllar geçtikçe

Soğuk havalar için biblolar, kitaplar, yastıklar ve yorganlarla dolu tek katlı, ahşap bir ağaç ev.

Ağaç evin bir kapısı yok; bunun yerine dörde dört ahşap odaya açılan açık bir kemeri var. Her duvarda ormanın panoramik manzarasını gösteren bir pencere var. Yukarı çıkmanın tek yolu, Easton'ın büyük çerçevesinin ikiye ayırması nedeniyle iki kez değiştirmek zorunda kaldığım ip merdiven.

Creseda'dan inip ona yaslanıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, Easton'ın yanımda koşturmasını izlerken yüzümde kendini beğenmiş bir sırıtma belirliyor.

"En iyi binici kim?" Şarkı söylüyorum.

"Öylesin, Delilah," diye homurdanarak Henry'den indi.

Gülerek Creseda'yı itiyorum. Onu beslemek için çantamdan havuç çıkarıyorum. "Sen de benim kadar kötü bir eziksin," diye mırıldanıyorum.

Easton gözlerini devirerek benim hareketlerime uyuyor ve Henry'yi besliyor.

İşini bitirdiğinde Easton beni ağaç eve doğru yönlendirirken kolunu omzuma doluyor. "Hadi Prenses, bana bir hikaye oku."

Easton ve ben öğleden sonranın geri kalanını yorganların ve yastıkların arasında uzanarak, sırayla birbirimize yüksek sesle kitap okuyarak geçirdik.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

M Yumuşak çimenler arasında koşarken kollarımı iki yana açıyorum, o kadar hızlı koşuyorum ki neredeyse tarlada uçuyorum. Başımı gökyüzüne doğru eğdiğimde güneş ışığı yüzümden aşağı süzülürken yanaklarıma kadar geniş bir gülümseme yayılıyor kahkahalar boğazımdan süzülürken ağrıyor. Arkamda derin, boğuk bir ses gürlüyor, beni yemyeşil, canlı ormanda kovalarken kahkaha vücuduma huzur yayıyor.

Güneşin öptüğü kollar belime dolanıp bizi gökyüzüne savurmadan önce okyanus ve çam ağacı kokusu alıyorum. Kaslı ön kollara tutunurken sevinçle çılgılık atıyorum. Önümdeki nefes kesici dinginliği içime çekerken, tarlanın canlı renkleri ruhumun bir parçasına şarkı söylüyor.

Arkamdaki erkek yere düşerken midem bulanıyor, rüzgâr yüzümde savrulurken saçlarımı çekiyor. Son saniyede durup nazikçe yere iniyor ve bizi sırt üstü yuvarlıyor.

Kalbimdeki mutlulukla gülerek avuçlarımı çimlerin üzerine koyuyorum ve parmaklarımı yumuşak, kalın tellerin arasından geçirmeyi planlıyorum. Ancak avuçlarım tarlanın zeminine değdiği anda duruyorum.

Çimen yerine külle karşılaştım.

Doğrulup ellerimi önüme kaldırıyorum ve gri külün avuçlarımdan süzülüp parmaklarımin arasındaki boşluklardan yere serpilmesini izliyorum. Güneş onu parıltıyor.

Aşağı baktığımda, çatlak siyah bir kayanın üzerinde oturduğumu görüyorum. Gözlerim bir zamanlar capcanlı olan ormanın yanıp kül oluşuyla birleşince kalbime korku doluyor.

Rüzgarda savrulup gidiyor.

Ölüyor. Her şey ölüyor.

Sevdiğim her şeyin bir hiçliğe dönüştüğünü gördüğümde boğazımdan bir kayıp çığlığı kopuyor.

Vücudumun çırpınışlarıyla sarsılarak uyanıyorum, uykumda çığlık atmaktan boğazım acıyor. Su içmek için yataktan fırlıyorum ve su tulumumdan kana kana içiyorum. Aceleyle giyinme odama girip özel dikim bir pantolon ve bordo saten bir gömlek giyiyorum.

Fae'lerin tarih kitaplarını bulmalıyım.

Her gece rüyamda Fae'leri görmek ve neden artık burada olmadıklarına dair cevap bulamamak beni deli ediyor.

Süitimin kapısından içeri girip Easton'ın odasının sessiz ve karanlık olduğunu kontrol ediyorum. Çığlıklarım onu uyandırmadığı için rahat bir nefes alarak doğu kanadından çıkıyorum ve merdivenlerden inerek sarayın altındaki aile mahzenine giriyorum.

Önemli olan her şey kasalarda saklanıyor. Kütüphaneyi kontrol etmenin bir anlamı yok, babamın sarayında büyü ya da Fae'lerden bahseden herhangi bir kitabın bulunmasından nefret edeceğini biliyorum.

Sarayın her yerinde muhafız yok, sadece dışarıda ve sınırlarda isyancıları serbest bırakan kişiyi arıyorlar. Muhafızlar sadece babamın batı kanadındaki odasının etrafındaki koridorları gözetliyor. Sanırım o sadece kendisinin yaşayıp yaşamadığını önemsiyor, kızını değil.

Başımı iki yana sallayarak bu düşünceyi ve kalbimdeki acıyı silmeye çalışıyorum.

Mahzenin koridorunu kaplayan gaz lambalarını yakıyorum. Ateş hattını takip ederek, girişin önünde durana kadar uzun ve boş koridorda yürüyorum. Dairesel kapısı tüm duvarı kaplıyor, ortasında gemi dümeni şeklinde tasarlanmış bir döner mekanizma var.

Anahtarımı çıkarıp kapının kilidini açıyorum ve tekerleği çevirmek için gereken gücü harcıyorum. Kilit açıldığında çıkan tıkırtı boş salonda yankılanıyor ve sadece birinin menteşeleri yağlamış olması için dua edebiliyorum.

Kapı sessizce açıldığında rahat bir nefes alıyorum. Duvardan bir mum alıp kemerden içeri giriyorum. O kadar parayla

Babam olsaydı daha iyi bir kasa inşa ederdi ya da en azından içindekileri düzenlerdi.

Dairesel oda, etrafa saçılmış eski zırhlar, yere ve mevcut her düz yüzeye dağılmış kitaplar ve her yönde yükselen altın sikke yığınlarıyla doludur. Sandıklardan taşan yadigârlar ve garip mobilya parçaları odanın her tarafına yığılmış.

Her şeyi karıştırmaya başlarken nefes nefese kalıyorum, odanın içinde uçuşan tozlar nefesime karışıyor. Ancak saatler sonra, odanın içindekilerin yarısını karıştırdıktan sonra nihayet bir şey bulabiliyorum.

Ağır deri bir kitabı elime alıp kapağındaki tozu üflerken parmaklarımı kabarık kelimelerin üzerinde gezdiriyorum. Bu eski bir kitap, Fae toprakları düşmeden çok önce. Bununla birlikte, Fae toprakları hakkında yazılar içeriyor- elemental büyü, mahkemeler, büyüler ve ritüeller. Kitabı çeviriyorum, topraklarda kullanılan farklı büyü türlerine ulaştığımda duraklıyorum - mum, elemental, saf, karanlık ve kristal büyü.

Kitabı çantama tıktırıp başladım. Casusluk yaparken yakalanma riski olmadan bu gece üzerinden geçebilirim. Dışarı çıkıp kasayı kilitliyorum, koridorun duvarlarını kaplayan alevleri üfleyerek söndürüyorum ve gizlice üst kata çıkıyorum.

Babamın üç gündür ortalıkta olmayışı ve yandaşları, uzun zamandır hissettiğim en iyi huzur duygusunu bana yaşattı. Annie yarın sabah antrenmana dönmeme izin verdi. Neredeyse bir hafta boyunca antrenman yapamadıktan sonra kaslarım için acımasız olacağına dair içimde bir his var.

Bir lokma tavuk yerken bakışlarımı karşımda oturan anneme çeviriyorum. Son iki gecedir, Easton ve benimle akşam yemeği davetini reddederek kendi odasında kalıyordu. Bu gece neden bize katılmaya karar verdiğini merak ediyorum.

"Altın onun söylediği şarkıdır," diye mırıldanıyor kimseye belli etmeden.

Easton yanımda iç geçiriyor. İkimiz de annemin saçma sapan konuşmalarına alışkınız, ancak bazen tüm bunların yarattığı üzüntü bunaltıcı oluyor. Annie'ye göre annem eskiden çok zeki bir kadındı. Bir an buradaydı ve sonra sanki bir gecede bir şey olmuş gibi gitti.

Zihnini ikiye böldü, hiçbir şey mantıklı gelmeyene kadar saçma sapan şeyler ördü ve dokudu.

"Biliyorum anne, şarkı çok güzel," diyorum suyumu yudumlarırken.

Küçükken ona ne söyleyeceğimi hiç bilemezdim. Annemin bir an akli başındayken bir anda ortadan kaybolması kafamı o kadar karıştırmıştı ki. Doktorların hiçbirisi annemin ani zihinsel gerilemesi için tıbbi bir gerekçe sunamayınca kafam daha da karıştı. Yıllar geçtikçe annemin öldüğünü kabul etmeye başladım, akli başında olduğu anlar çok azdı. Artık onu sakinleştirmek için ne söylerse kabul ediyorum.

"İçine bakın ve yaşamların katmanlarını bulun," diye fısıldıyor.

Annemi görmezden gelen Easton, başını benimkine doğru eğmeden önce odaya göz gezdiriyor. "Saraydaki fısıltıları duydun mu?"

Kaşlarımı indirdim. "Hayır, ne oldu?"

"Kralın ordusu ortadan kayboldu."

"Pulları olanlar her şeyi görür."

Easton ve ben annemin patlamasıyla başımızı kaldırıyoruz, görmeyen gözleri omuzlarımızın ötesine, hiçbir şeye bakmazken yüzü duygulardan yoksun. Tekrar yemeye başladığında konuşmamıza devam ediyorum.

"Kayboldular da ne demek? Onlara bir şey mi oldu?" diye sordum.

Başını sallarken kahverengi saçlarından bir tutam yüzüne düşüyor. "Kimse bilmiyor. Gittiklerinden beri onları kimse görmedi."

"Babamın yedinci sektöre ne zaman varması planlanıyor?" Temkinli bir şekilde sordum.

Yeşil gözlerinde endişe parıldıyor. "Yarın."

Çatalımı indirip sebzeleri altın çerçeveli tabağın etrafına itiyorum. "Yedinci sektördeki insanlar için dua etmeliyiz" diye fısıldıyorum.

Easton konuşurken sesi titriyor. "Ne yapacağını düşünüyorsun?"

Yemek odasının kapısının açılma sesi ikimizin de başını kaldırmasına neden oluyor.

Bir erkek garson içeri giriyor, yemek masasındaki boş tabakları temizlemeye başlarken yüzü asık. Bardağımı elime alıp bir yudum alıyorum ve yemek salonundaki tüm konuşmalar kesiliyor.

Annem bile nefesini tutmuş gibi görünüyor.

Sunuculara zarar vermek niyetinde değilim. Çoğunluğu hayatta kalmaya ve geçimini sağlamaya çalışan sevimli insanlar, ancak biliyorum ki

Hizmetçi olarak çalışan casuslar. Ağzımdan çıkan her kelimeyi babamın duymasından korktuğum için onların yanında konuşmak akıllıca değil.

Easton'ın sesi sessiz odada süzülüyor. "Yarın antrenmanda kış tekmelemeye hazır mısın?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Öyleyim ama kaslarım değil." Easton gözlerini deviriyor.

"O kadar da kötü olmayacak."

"İki gün baygın kaldığında ısınmadan sonra kusmuştun."

Yemeğini bir kez daha keserek, "Bu tamamen farklıydı.

Akşamdan kalmaydım."

"Aynı şey." Omuz silkiyorum.

"Akşamdan kalma olmak ve formda aynı şeyler değil." Çenem düştü. "Ben formsuz değilim!"

"Yarın görüşürüz," diye şarkı söylüyor.

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Ben en iyi eğitilmiş dövüşçülerden biriyim," diyorum gururla.

"Evet," diye cıvıldıyor. "Sadece bir egomanyak gibi konuştuğunu duymak istedim." Sesimi alçaltıyorum. "Çikolataları bir hafta boyunca senden saklayacağım." Easton'ın gözleri sertleşiyor. "Buna cesaret edemezsin."

"İzle beni."

"Kapılar açıldı. Hepimizi izliyorlar," diye ağzından kaçırıyor annem.

Kaşlarımı çattım. Aylardır ondan duyduğum en tutarlı cümle buydu.

"Hangi kapılar açıldı?" diye soruyorum. "Şeytan'ın" diye fısıldıyor.

İçimi çekiyorum. Annem bir zamanlar çok ruhani bir kadındı, ay döngülerinde aya dua eder, tanrılara tapar ve bana evren hakkında hikayeler anlatırdı.

Şimdi de bu konuda saçmalıyor.

O akşam yatağıma uzanmış, parmaklarımı ipek çarşaflarda aşağı yukarı gezdirirken yatak odamın kapısının menteşeleri gıcırdıyor. Oturur pozisyona geçtiğimde annemin kapının girişinde durduğunu, yanında bir fener tuttuğunu, beyaz sabahlığının verandanın rüzgârından yana savrulduğunu görüyorum.

Avuç içimi çarpan kalbimin üzerine koyarak bir iç geçirdim. "Anne, beni korkuttun."

"Fazla zamanım yok," diye nefes alıyor.

O yatağın benim tarafıma doğru koşarken ben daha dik oturuyorum.

Elimi tutmadan önce gaz lambasını komodinin üzerine koyuyor, yumuşak kremsi teni elimi sıkmadan önce avucumun içinde kayıyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. Bakışlarım berrak kahverengi gözlerle buluştuğunda omurgam sertleşiyor. Alıştığım bulanık donuklukta değil. Annemi iki yılı aşkın süredir akli başında görmemiştim.

"Anne?" Gözlerimde yaşlar birikerek mırıldanıyorum.

"Durum kötüye gidiyor ve fazla zamanım yok," diye aceleyle dışarı çıkar. Geceliğinin cebini karıştıran eli, parmaklarının arasında sallanan gümüş zincirli kristal bir kolyeyle geri dönüyor. Kolyeyi incelememe fırsat vermeden gümüş zinciri boynuma doluyor, kolye göğsümde duruyor.

"Onu asla , Delilah. Saklamaya çalıştıkları gerçek ne olursa olsun, karanlık ışıık kadar güçlü değildir."

Konuşmak için ağzımı açıyorum, inançsızlığımdan dolayı başım iki yana sallanıyor ama annem sözümü kesiyor.

"Körlerin gözünde parıldar, oysa onu takan üstün gelir."

Aklı başında değil.

Hayal kırıklığı ve üzüntü kalbimi dolduruyor, ağırlığı beni çökertiyor. Ona yatağına dönmesini söylemeye hazırlanırken elimi daha sıkı sıkıyor, gözleri açılıyor.

"Delilah, ben ciddiğim. Lütfen bunu her zaman tak. Giysilerinizin altına saklayın ve taktığınızı kesinlikle kimseye göstermeyin" diye yalvarıyor.

Sesindeki inanç beni duraksatıyor. Berrak gözleri bana akli başında olduğunu söylüyor, ancak söylediği şey öyle değil.

Tereddütümü ve kafa karışıklığımı görmeli.

"Biliyorum canım, ama zamanla her şey anlam kazanacak." Yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve ardından güçlü bir şekilde "Seni seviyorum" diye fısıldıyor.

Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken, geldiği gibi hızla ayrılıyor, cam alevi de yanında götürüyor, geceliği arkasından akıyor.

Gözyaşlarımı silip kendimi bir kez daha çarşafırlara gömüyorum. Gözyaşlarım uykumda bile akmaya devam ederken kolyeye yapışıyorum.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

E Aston hamle yapıyor, sağ eli bıçağıyla vururken sol ayağı dönüyor ama çok yavaş. Savunmasız tarafına doğru dönüyorum. Kılıcım açıkta kalan karnına saplanıyor, Easton yuvarlanırken dudaklarımda bir sırtma dans ediyor.

onun gözünden. Her antrenmanı bir yarışma olarak görürüz. Yıllar içinde sayıyı kaybettik ama benim kazanma sayımın Easton'inkinden daha fazla olduğunu söyleyebilirim. Genç yaşta kendimi antrenmanlara verdim, ilk başta güçlü olmak, babam bana zarar verdiğinde ona vermek için. Yıllar geçtikçe, durduramadığım her darbeden sonra bu hayal kayboldu. Bu yorucu programa devam ettim çünkü sarayda antrenman yapmak ve sadık bir kız evlat gibi görünmek dışında yapmama izin verilen başka bir şey yoktu.

Babamın tamamen işe yaramaz olmamam gerektiğine inanması bile başlı başına bir mucize.

Daha iyi bilmesem, kendisinin bir karbon kopyasını yaratmak için bunca yıldır beni manipüle ettiğini söyledim. Ama bunu yapabilmesi için bana öğretmesi ya da benimle konuşması .

Bağırarak ve küçümsemek konuşmak sayılmaz.

"Tamam, bugünlük kabul ediyorum." Easton sahte bir şekilde eğilir. "Zafer sizindir."

Düşüncelerimin döndüğü yere rağmen zaferle gülümsüyorum. "Şimdi kim uygunsuz görünüyor?"

Easton bir kakhaha attı. "Kendine gel."

Kapıdan çıkarken onu takip ederken kıkırdıyorum. "Bugün öğle yemeğinde bana katılacak mısın?"

Easton başını eğiyor.

Antrenman sahasından doğu kanadına doğru ilerlerken sarayın birinci katına ulaşıyoruz ve kıyametin kopuşunu izliyoruz. Koridorlar uğulduyor, insanlar sağa sola koşuşturuyor. Ayaklarım sahanlığa değdiğinde nefesler, fısıltılar ve hıçkırıklar kulaklarıma ulaşıyor.

Easton ve ben şaşkınlık içinde birbirimize dönüp göz göze geldikten sonra hemşire odasına doğru yola çıktık ve doğruca Annie'ye gittik.

Herkes etrafta koştururken kimse bize dikkat etmiyor, bu da başlı başına endişe verici. Kendimi daha hızlı itiyorum. Hemşire odasına ulaştığımda kapıları kırarak içeri giriyorum ve olduğum yerde duruyorum.

Annie ofis koltuğunda büzülmüş, vücudu hıçkırıklarla sarsılırken başını dizlerine dayamış. Giriş sesimizle Annie başını kaldırıyor. Hıçkırıklarının sesini gizlemeye çalışarak eliyle ağzını kapatırken gözleri kan çanağına dönmüş ve yanakları kızarmış.

Yanında diz çöktüm. "Ne oldu? Ne oldu?"

Easton yaklaşırken botları gıcırıyor, sıcaklığı arkasından yayılıyor.

Be

n. "Onları o öldürdü," diye kekeliyor Annie.

Kalbim düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı. "Kimi? Kimi öldürdü?" diye soruyorum,

kalbime hançeri saplayacak cevabı bekliyorum. "Hepsi...

Yedinci sektördeki herkes."

Kelimeler ağzından çıktığı anda Annie parçalanıyor, ağlarken dudakları titriyor. Tamamen donmuş bir şekilde yerde kalıyorum.

"Yedinci sektörün tamamı mı? Bu on bir bin kişi eder," diye nefes alıyorum.

Annie'nin sesi çatlar. "Herkes öldü. Herkesi şehir merkezine çağırdı, zorunlu bir konuşma yapacağını söyledi... Sonra da onları bombaladı."

Zaman durduğunda kalbimin atışı da durur. Kulaklarım o kadar gürültülü çınlıyor ki hiçbir şey duyamıyorum ama Annie'nin dudakları kıpırdamaya devam ediyor. Easton etrafımda Annie'ye doğru yürüyor, ona sarılırken kendi gözleri de yaşlarla dolu.

Ayaklarım kendi kendine hareket ederken bedenimi hissetmiyorum. Sanki vücudum bana ait değilmiş gibi. Dünya altımdan çekilip alınmış da olabilirdi. Babamın korkunç bir insan -bir katil- olduğunu biliyordum ama böyle bir şey yapabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

Binlercesini tek infaz etmek...

Hiçbirini anlamıyorum.

Neden adamları onu körü körüne takip ediyor? Ordusu neden onun mantıksız ve korkunç emirlerini kabul ediyor? Emir almak bir şeydir, onu uygulamak başka bir şey.

Kulaklarım uğuldarken, parmaklarım karıncalanırken ve göğsüm oksijen için mücadele ederken koridora çıkıyorum. Etrafımdaki insanların ağlayışını, dizlerinin üzerine çöküşünü, diğerlerinin kusuşunu izlerken görüşüm bulanıklaşıyor. Bazıları benim kadar cansız.

Ve sonra koşuyorum. Birdenbire Creseda'nın önünde duruyorum ve bir sonraki atışta şimşek gibi hızlı sürerken çıplak sırtına oturuyorum. Onu yönlendirmiyorum ama üzüntümü hissediyor ve nereye gideceğini biliyor gibi görünüyor.

Aniden durması için onu zorlamadan önce birkaç milden fazla ilerleyemedik. Aşağı atlayarak midemdekilerin tamamını kustum.

Şimdi hissediyorum. Her şeyi hissediyorum.

Boğazımda yükselen safra, yüzüme çarpan rüzgâr, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarım, Creseda'nın endişeli mızızlanmaları ve burnunun ucuyla sırtımı dürtmesi.

Kalp kırıklığını hissediyorum, üzüntüyü hissediyorum ve beni içten içe öldürmeye başlayan suçluluğu hissediyorum. Bugün alınan her bir can için duyduğum kederi hissediyorum.

On bir bin insan öldü. Masum insanlar öldürüldü.

Ailelerini asla göremeyecekler, yüzlerinde güneş ışığını asla hissedemeyecekler, bir daha asla gülemeyecekler, doğum günleri olmayacak, ebeveynlerinin, kardeşlerinin ve çocuklarının büyüdüğünü asla göremeyecekler... çünkü öldüler, hepsi *öldü*.

Çığlık atıyorum.

O kadar yüksek sesle ve şiddetle çığlık atıyorum ki boğazım yanarken sesim çatlıyor.

Dizlerim tutmuyor ve bir hıçkırık bedenimi sararak yere düşüyorum. Kalbim acıyor... Çok acıyor.

Tüm varlığım bitmek bilmeyen bir acı içinde ve bu, o masum insanların yaşadıklarının yanında hiçbir şey.

Titreyen bacaklarımda üzerinde bir kez daha ayağa kalkarak Creseda'nın üzerine biniyorum ve beni olabildiğince uzağa götürmesi için onu ileri doğru itiyorum.

Creseda aniden durdu, ben de öne doğru sıçradım *ve bir gümbürtüyle* boynuna inerken alnımı kırdım. Creseda ciyakladı, başını yukarı kaldırdı ve

Aşağı.

"Hey, hey," diye yatıştırıyorum, elimi boynunda gezdiriyorum. Bunu yaparken kısa siyah tüyler avucumu gıdıklıyor. "Neyin var-"

Ya Creseda'nın üstünde uyuyakaldım ve artık başkentte değiliz ya da gerçekten deliriyorum.

Çenem açık kalırken kelimeler kifayetsiz kalıyor. Bir zamanlar ağaç evimin olduğu yerde üç bileşik bina var. Birinin onu yok etmesini, hatta yıkmasını anlayabilirim, ancak bir hafta içinde birden fazla bileşik bina inşa edilmesi? Kesinlikle imkânsız.

Etrafımı kontrol ediyorum, ağaç evin etrafındaki imza izlerini arıyorum. Kullanılmayan eski tuğla kuyu, yarı devrilmiş meşe ağacı ve on bir yaşındayken kayanın üzerine yerleştirdiğim kırmızı el boyası.

Hepsini görüyorum.

Creseda'dan inip eski kuyunun yanında biraz ip buluyorum ve onun için derme çatma bir dizgin oluşturunca. Ben gizemli binaya yaklaşıyorsam, o da yaklaşıyor. Yine de onu çekmeye çalıştığımda yere yapışıp kalıyor.

"ama, korkak olma," diye . "Bu sadece bir bina." Ne kadar çekiştirirsem çekiştireyim, kımıldamıyor.

Oflayarak onu kuyunun yakınındaki bir ağaca doğru çekiyorum ve kaçmasını önlemek için ipin ucunu ağaca bağlıyorum. Burnunu okşayarak fısıldıyorum, "Hemen döneceğim, söz veriyorum."

Ona bir öpücük vererek binalara doğru yürüyorum.

Birbirinin yarısı büyüklüğünde iki tuğla binanın ortasında sağlam bir tuğla bina, en arkada da küçük bir taşra kulübesi var. Önümdeki büyük tuğla binaya doğru ilerlerken arkamda dallar kırılıyor ve yapraklar çıtırdıyor, donup kalıyorum. Dövüş bıçaklarımı kınından çıkararak etrafı araştırdım.

Dövüşçü derilerimi giydiğim için hiç kadar minnettar olmamıştım.

Sırtımı tuğla binaya dayadım. Köşeyi döndüğümde olduğum yerde duruyorum. Bir avlunun etrafında yürüyen ve uyum içinde çalışan yüzlerce insanı gördükçe gözlerim büyüyor. Burada kaldığım her saniye kalbim daha hızlı atıyor.

İnsanların yarısı uzun boylu, diğer yarısı ise o kadar kısa ki benimle göz hizasına gelmeleri için diz çökmem gerekiyor ama yine de çocuk değiller. Hepsinin yüzü yaşlanmanın çeşitli aşamalarında, bazıları genç, bazıları yaşlı, yıpranmış ve saçlarına ak düşmüş.

Her birine bakarken hava ciğerlerimi terk ediyor, gözlerim canlı avluda geziniyor ve hepsinin ortak bir ayrıntısına odaklanıyor.

Uzun kulaklar.

Fae.

Köşeyi dönerken kalbimin patlamasını engellemek için elimi göğsüme koyuyorum, ancak avucumun içinde nabız gibi atan bir sıcaklık ve bir elektrik fermuarıyla karşılaşıyorum. Elimi çekerek gömleğimin altındaki kristal kolyeyi çıkarıyorum ve gözlerimi yanardöner kristale diktiğim anda bırakıyorum.

Bir zamanlar donuk beyaz bir kristal olan şey şimdi parlıyor, ışıkla titreşiyor.

Kolyeden gelen her ışık patlamasıyla birlikte ciğerlerimden kısa bir nefes geliyor. Gözlerimi sıkarak nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

İçeri ve dışarı. Dörde kadar gir, dörde kadar çık-

Yanımda bir dal kırıldı. Sesim, zihnim ciyaklamanın kaçmasını engelleyemeden tepki veriyor. Bacaklarımdan daha uzun olmayan, odun taşıyan ufak tefek bir adamla göz göze geliyorum. Yanımdan geçip giderken kaşlarım düşüyor, kollarındaki odun yığını taşıırken bir o yana bir bu yana yalpalıyor.

Çılgılığma tepki vermiyor; aslında, beni tanımıyor bile.

Hepsi.

Diğerlerinin beni duyup duymadığını görmek için köşeden kafamı uzattım. Hiçbirinin çalışmalarını durdurmadığını ve kimsenin bu tarafa bakmadığını fark etti.

Beni duymuyorlar mı?

İleriye doğru belli belirsiz bir adım atarak, kalabalık avluya doğru ilerlerken savaş kılıçlarımın tutuşunu sıkılaştırıyorum.

"Affedersiniz?" Seslendim.

Hiçbir şey yok. Kimse varlığımı kabul etmiyor.

"Alo?"

Beni gerçekten ne duyabiliyorlar ne de görebiliyorlar.

Annem gibi aklımı kaybediyor olmalıyım.

Sadece bu düşünce bile tüylerimi diken diken ediyor.

Kılıçlarımı kınına sokarak avluya bakıyorum ve nutkum tutuluyor. Her ne kadar bazıları güçlü ve uzun boylu olanlardan farklı olarak ufak tefek ve tombul olsalar da, gerçekten de Fae'ler.

Hakkında okuduğun Fae.

Yine de hepsi Fae.

Sıra sıra işçiler avluda dolaşıyor, bahçe yataklarından ot topluyor, odun taşıyor, tohum ekiyor ve ürünleri

Ana binanın arka kapısından.

Omurgamı çelikleştirerek arka kapıya yöneldim.

Sıranın en arkasına geçtiğimde kimse bana zerre kadar ilgi göstermiyor. Sanki yürüyen bir ordu gibi hareket ediyorlar. Binaya girmem bir dakikadan az sürüyor, durmadan önce sağdaki sıranın dışına çıkıyorum.

Ellerim titremeye başlarken gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak.

Cam şişeler, kaynatma kapları, brülörler, sıvı tüpleri ve canlı turuncu bir sıvıyla dolu küçük cam şişelerle kaplı sonsuz sıra masaların bulunduğu bir laboratuvara benziyor. Oda o kadar büyük ki, benim doğudaki odamı buraya sığdırabilirsiniz, hem de iki kez. Yüksek tavanlı ve açık kat planlı endüstriyel bir bina. Pencereler duvarların üst yarısını kaplıyor, kirişler başımın üzerinden geçiyor ve zemin taş kadar sert.

Gerçekten delirmiş olmalıyım.

Annem her gün böyle mi hissediyor? Kendi zihninde sıkışıp kalmış, delirip delirmediğini mi merak ediyor?

İçeride çalışan Fae'ler bahçedekilerden daha uzun boylu, yüz hatları insani, ancak kulakları uzun ve sivri.

Ben daha iyi görebilmek için etraflarında dolaşırken hiçbiri işine ara vermiyor. Hiçbiri konuşmuyor da. Duyabildiğim tek ses fokurdayan sıvılar, şingirdayan ve çarpışan bardaklar ve ayak sesleri.

Ta ki solumda bir kapı gıcırdayana kadar. Sesi takip ettiğimde, birkaç Fae'nin başka bir odadan çıktığını görüyorum. Sıra sıra çalışan Fae'lerin yanından geçerek kayboldukları kapıya doğru yürüyorum.

Çelik kapıyı açtığımda bir vızıltı sesiyle karşılaşıyorum, o kadar çok vızıltı ki sanki bir arı zihnimin içinde kanat çırpıyor. Depo gibi görünen bir yere girdiğimde yüz hatlarımı şaşkınlık kaplıyor. Raflar bir kütüphane gibi sonsuz sıralar oluşturarak odayı kaplıyor, ancak raflar tek bir şeyle dolu: elim büyüklüğünden daha büyük olmayan küçük cam şişeler.

Küçük merdivenlerden odaya inerken duraklıyorum. Birden fazla cam kavanoz sarı bir renkle parlayarak yanmaya başlarken küçük burun çekme sesleri de uğultuya katılıyor. Parlayan en yakın şişeye doğru bir adım atıyorum, ancak ona yaklaştığım anda ışık sönüyor ve havamı da beraberinde götürüyor.

Ağzımdan bir hıçkırık çıkıyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ve beni daha fazla cam kavanozla karşılaştığım yere götürüyor.

Hepsi peri.

Her bir şişede minik bir peri var, hepsi de ağlıyor.

Küçükler ama yine de camın içinde çömelmek zorundalar, dizlerini göğüslerine sararken minik opalesan kanatlarını kendi etraflarında katlıyorlar. Uzun ve sivri kulakları o kadar küçüktür ki zar zor görünürler.

Bana en yakın olan periye uzanıp cam şişeyi alırken ellerim titriyor. Ben kavanozu tutarken peri çığlık atmaya ve hıçkırmaya başlayınca gözyaşları yüzümden aşağı serbestçe yuvarlanıyor. Daha fazla acı çekmesine neden olmak istemediğim için yavaşça rafa geri koyuyorum.

"Beni duyabiliyor musun?" Fısıldıyorum.

Yüzümü yaklaşıyorum. Bana bakmıyor.

"Sana yardım edebilirim; beni duyabiliyor musun?"

Nefesimi tutarak perinin beni duyabileceğine dair bir işaret bekliyorum ama nafile. Ağlamayı kesmiyor ve asla bana doğru bakmıyor.

Hiçbiri beni duyamaz.

Bu dünyadaki insanları göremezlerse onları nasıl serbest bırakabilirim? Gidecek hiçbir yerleri olmazdı ve ben onlara nereye gideceklerini bile söyleyemezdin.

Bu bir büyü olmalı.

Yüz kırk sekiz yıldır büyü olmadığı düşünülürse bu imkansız, ancak Fae ırkı o zaman da öldü ve ben akıl sağlığımı kaybetmediysem, bu Fae'ler fazlasıyla hayatta. Titrek bacaklarımın üzerinde durarak, Fae'lere geri dönüp onlara yardım edeceğime dair yemin ediyorum. Daha fazla masum insanın istekleri dışında tutulduğunu görmeyi reddediyorum.

Yerleşkeden Creseda'ya doğru ilerlerken her ayrıntıyı katalogluyorum, bana ne yarattıklarını, beni neden göremediklerini, nasıl burada olduklarını ve neden onları daha önce göremediğimi söyleyebilecek her şeyi.

Ona ulaştığımda Creseda hâlâ ürkmüştü. Burnunu okşayarak ipi gevşetiyorum ve ona binerek olabildiğince hızlı bir şekilde saraya geri dönüyorum.

Creseda'nın dörtlüde koşuşunda yeni bir aciliyet hissi.

Kasanın ortasında durarak, gözden geçirme fırsatı bulamadığım kalan kitapları karıştırıyorum. Fae'lerden, onların topraklarından ya da büyüden en ufak bir şekilde bahseden tüm kitapları topluyorum. Adrenalin pompalıyorum, odada amaçladığımdan çok daha yüksek sesle hareket ediyorum, Easton'ın derin çakıllı sesi arkamda çınlıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Yüzümü ona döndüğümde sıçrayarak, "Beni korkuttun!"

diye tıslıyorum. "Her yerde seni arıyordum," diyor.

Bakışlarını elimdeki kitaplara indiriyor. Yüzünü benimkine çevirdiğinde, yeşil gözlerinde endişe ve şaşkınlık yüzüyor.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrarlıyor.

"Annemin günlüğünü arıyorum," diye yalan söylüyorum, kitapları arkama saklayarak.

Yalan söylemek konusunda berbat bir insanım ama bunu korkunç bir yalancı olmakla telafi ettiğimi düşünüyorum. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Midemi bulandırıyor ve kalbimi suçluluk duygusuyla dolduruyor ama annem gibi aklımı kaçırdığımı düşünmesi fikrine de katlanamıyorum. Pek çok şeyle başa çıkabilirim ama Easton'ın bana inançsızlıkla bakması? *Bununla* başa çıkamam.

Ona nasıl geleceğini biliyorum. *Easton, Fae'lerin ölmediğini keşfettim! Konuşamıyorlar, beni göremiyorlar ya da duyamıyorlar ama gerçekler! Ben almayayım.*

"Nereye gittin?" diye soruyor merakla.

Göz kırpıyorum. "Ne?"

Kaşlarını indiriyor. "Bu sabah," diyor bir ifadeyle.

"Ağaç eve gittim, neden?"

"Neden? Çünkü bir an arkamdayken bir anda ortadan kayboldun."

Yedinci sektöre ne olduğunu hatırlayınca kalbim sıkışıyor.

Ağaç evde gördüğüm her şeyle birlikte zihnim kısa devre yaptı ve bana ne olduğunu ve oraya neden gittiğimi unutturdu.

Utanç ve suçluluk dilimi kaplıyor. Unuttuğuma inanamıyorum. "Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı," diye fısıldıyorum.

Easton ensesini ovuşturuyor. "Yürüyüşe çıkıp konuşmak ister misin?"

"Hayır. Şu anda kimsenin bir kraliyet mensubu görmek isteyeceğini sanmıyorum ve bana tiksintiyle bakarlarsa bunu kaldıramam."

Easton'ın gözleri yumuşar. "O insanları sen öldürmedin, Delilah."

"Babam yaptı." Sözlerim zehirle kaplandı. "Emri benim vermemiş olmam önemli değil. Onlar hala benim kanımdan ve canımdan olan insanların ellerinde ölümler."

Easton itiraz etmek için ağzını açıyor ama konuşmadan sözünü kesiyorum. "Seni seviyorum Easton, ama lütfen beni bu konuda daha iyi hissettirmeye çalışma. Daha iyi hissetmeyi hak etmiyorum, kimse hak etmiyor. Bu işe karışan herkes kendinden utanmalı."

Easton hiçbir şey söylemiyor. Sessizliğini fırsat bilerek ayaklarımın dibinde duran kitapların kalanını elime alıyorum.

"Şu anda yalnız kalmak istiyorum," diyorum nazikçe.

Ayağa kalkıp bir adım öne çıkıyorum, kolumu beline doluyorum, sıcaklığının ve sandal ağacı kokusunun beni rahatlatmasına izin veriyorum. "Akşam yemeğinde görüşürüz. Benim odamda yiyebiliriz," diye teklif ediyorum.

Easton'ın dudakları başımın tepesine dokunuyor. "Elbette, ne istersen."

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

I Sekiz kitap taradım ve hiçbirinde Fae'leri gizleyen bir büyüden bahsedilmiyor, hele de bu bileşiğin büyüklüğünde. Zavallı perileri saymazsak, en az beş yüz Fae çalışıyor olmalı.

ve diğer iki binada arama yapmadım.

Easton'ın yatak odamın kapısını çaldığını duyduğumda kristal büyüğü üzerine yeni bir kitap açıyordum.

"Bir dakika!" Bağıriyorum.

Yataktan atlayarak tüm kitapları komodininin yanındaki gevşek döşeme tahtasına zulalıyorum. İdeal bir saklanma yeri değil ama şimdilik idare eder.

Kapımı açtığımda Easton'ın karşımda durduğunu görüyorum, dudaklarında çarpık, muzip bir gülümseme ve yanında ayaklarına bakan küçük bir figür. Başım şok içinde geriye doğru kalktı. Annem.

Easton öne doğru adım atıyor ve yanımdan geçerken başını kulağımın yanına eğiyor. "Onu koridorlarda dolaşırken buldum."

Kalbim boğazımda, kapıyı daha da açıp nazikçe elini tutuyorum. "Anne, iyi misin?"

Sonunda başını kaldırmadan önce sonsuzluk gibi geliyor, bu hareket saniyeler önce hissettiğim tüm umutları yok ediyor ve ben onun donuk, boş kahverengi gözlerine bakıyorum.

"Gece kadar siyah ama canlı değil." Aklı başında değil.

Omzumun üzerinden Easton'a bakarak kaşlarımı çatıyorum. "Koridorda da böyle mi konuşuyordu?"

Easton ensesini ovuşturarak başını sallar.

"Tamam, hadi gel, akşam yemeğini benim yemek odamda yiyelim," diyorum. Bir kolumu ona dolayarak, onu yemek odasına götürüyorum ve yanımdaki koltuğa oturtuyorum.

Odamdaki yemek odası saraydaki ana odaya kıyasla daha sade. Beyaz duvarlar, siyah bir şömine ve ona uygun siyah granit bir oturma masası odayı süslüyor. Mutfak personeli bir orduyu doyuracak kadar yiyecek getirmiş. Yemek masası buharda pişmiş sebzeler, kızarmış tavuk, kuzu, dana eti, patates püresi, et suyu ve gümüş kule tatlı tepsisini kaplayan çeşitli tatlılarla dolu.

"Meşgul, meşgul itler," diye tekrar tekrar mırıldanıyor annem.

"Sektörlerden haber var mı?" Easton'a soruyorum, annemin saçmalıkları karşısında kalbimde oluşan acıyı unutmaya çalışıyorum. Kendime servis yapmadan önce annemin tabağına bir avuç et ve sebze koyuyorum.

Easton kendi tabağına iki kat fazla yemek koyarak kendine yardım eder. "Saldırıdan sonra haber yok. O zamandan beri kimse babanı ya da ordusunu ne gördü ne de onlardan haber aldı."

Kaşlarımı çatarak çatal bıçak takımımı yere bıraktım. "Yine mi?"

Easton başını eğiyor ve yemeğini iterken gözlerini tabağına indiriyor.

"Plana göre her sektörü ziyaret edecekti. Başka bir sürpriz saldırı mı yapacak? Ordusu bu yüzden mi yine ortadan kayboldu?" Fısıldıyorum.

"Kimse bilmiyor Delilah," diyor ciddiyle. "İletişimi kestiler."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "İletişimi kestiler de ne demek?"

Easton iç geçirir, sesi fısıltıyı zor geçer. "Habercileri terk ettiler. Hepsini."

Easton'ın dudakları düzleşirken ağzım açık kalıyor. "Bunu nasıl başardı?"

"Ulakları gönderdikten sonra geri döndüklerinde kamplarını terk edilmiş bulmaları için özenle hazırlanmış bir oyun."

İnançsızlıkla başımı sallayarak kendime ve Easton'a büyük bir kadeh şarap dolduruyorum.

"Gerçek özgür kalacak," diye haykırıyor annem.

Anneme dönerek benim için başka bir bilmecesi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. "Ne serbest bırakılacak?"

Annem başını kaldırıyor, cam gibi gözlerini bir kez olsun bana diyor. "Uzun zaman önce düzeltilmesi gereken bir şey," diye fısıldıyor.

Sıcaklık göğsümde nabız gibi atıyor. Şarap kadehimi bırakıp annemden Easton'a bakıyorum, patates püresini ağzına atarken gözleri kısılmış. Avucumu hızla göğsümün üzerine koyuyorum, sıcak kristal kolye ucuyla birleşince gözlerim açılıyor.

"Neyi özgür bırakacaksın anne?" diye sorarken sesim titriyor.

"Dünya," diye mırıldanıyor.

Uzun bir iç çekerken elimi göğsümden indiriyorum. Artık bilmece yok. Sadece kendisinin anladığı abuk sabuk bir dilde konuşmaya geri döndü.

Dikkatimi tekrar Easton'a çevirdiğimde, bana bizim için yarattığı yeni antrenman rejimini anlatmaya başlıyor. Annem yemeğini yerken koltuğunda kıpırdamadan oturuyor. Gömleğimin altında saklanan kolye, yemeğin geri kalanında göğsümü ısıtıyor.

Beni endişelendiriyor. Neden böyle davrandığını bilmem gerekiyor; daha önce hiç bir kolye ucu dokunduğumda nabız atmamış ya da kendi ısını üretmemişti.

Akşam yemeği bittiğinde, yatak odamın kapısında beklerken heyecandan ayaklarımın üzerinde zıplıyorum. Kulağımı ahşap çerçeveye dayayarak yemek odasında dolaşan hizmetlilerin sesini duymaya çalışıyorum. Paranoyak olabilirim ama buraya gelen birinin ortalığa saçılmış büyü kitapları bulma ihtimalini istemiyorum.

Ancak bir saat sonra, son hizmetkârlar da ayrılıp sessiz koridorda asılı mumları üfleyerek söndürdükten sonra yatağımın kenarına geçiyorum. Gevşek

döşeme tahtasını kaldırarak, Easton ve annem sözümü kesmeden önce okumaya başladığım kristal kitabı çıkarıyorum. Boynumdaki kristal kolyeyi çıkarıp kitabın yanına yerleştiriyorum ve yıpranmış sayfaları çeviriyorum.

Kolyeye benzeyen herhangi bir şey ararken kâğıtların rahatlatıcı hisşirtisi sinirlerimi yatıştırıyor. Hakkında

Üç yüz sayfa sonra durdum.

Kalbim o kadar hızlı atmaya başlıyor ki kulaklarımdaki hızlı gümbürtüyü duyabiliyorum. Ciğerlerimdeki hava bir anda beni terk ederken ağzım şok içinde açılıyor. Annem kolyeyi bana verirken akli başındaydı; deli değildi ya da saçma sapan konuşmuyordu. Beyaz kristal kolyeyi kaldırıp sayfanın üzerine, ikizinin çiziminin yanına yerleştiriyorum.

Başlıkta "Gerçeklerin Peçesi" yazıyor.

Sıradan bir kolye ya da kristal değil. Bin yıldan uzun bir süre önce kendisine büyü yapılmış bir kanal kristalidir. Kristal kolye, onu takanlar için büyüleri ve gerçekleri açığa çıkarır.

Artık titreyen ellerimle kitabı yere indiriyorum, parmaklarım yıpranmış sayfaları titretiyor. Deli değilim ya da çıldırmıyorum - gerçekten de insan topraklarında hapsolmuş Fae'ler var.

Peki annem kolyeyi nasıl aldı? O geceden beri aklı başında değil, bu yüzden ona soramıyorum.

Hiç düşünmeden ayağa kalktım ve odamdan çıkıp Easton'ın odasına koştum.

Kalbim çılgınca çarparak kapıdan içeri daldım. Yatağın üzerine atladığım anda Easton sarsılarak uyanıyor, gözleri faltaşı gibi açılmış, beni tepeden tırnağa süzdükten sonra koridorun ötesindeki odayı tarıyor.

"Ne oldu? Ne oldu?!"

"Bunu açıklayamam. Sana göstermek zorundayım," diyorum ve onu yataktan sürüklerken kolundan tutuyorum. Onu soyunma odasına götürüyorum ve binicilik kıyafetlerini çıkarıp, yüzü kızgınlık ve şaşkınlık karışımı bir halde orada dururken ona fırlatıyorum. Tek yaptığı bana bakmak olunca ellerimi çırpıyorum. "Acele et!"

Kendinden geçen Easton, pantolonunu çekmeye çalışırken tökezler. "Delilah, beni korkutuyorsun. Ne oldu?"

"Eğer şimdi korktuğunu düşünüyorsan... sadece bekle."

Üzerimi değiştirmek için onun odasından çıkarken kristali alıp güvenli bir şekilde boynuma ve gömleğimin altına yerleştiriyorum.

Easton odama girdiğinde dövüş kılıçlarımdan birini belime bağlıyordum, beni görünce kaşları saç çizgisine doğru kalktı. "Bu gezi için kılıçlara ihtiyacım var mı?"

Omuz silkiyorum. "Asla çok tedbirli olamazsın."

Easton başka bir şey söylemeden döner ve kısa bir süre sonra sırtında çeşitli kılıçlar, kalçalarından sarkan dövüş bıçaklarıyla geri döner.

Penceremi yavaşça açarak Easton'a tebeşir uzatıyorum ve tahliye borusuna tırmanırken onu yönlendiriyorum. İpi çatı kiremidinin eğiminden aşağıya sarkıtarak ona ineceği yeri gösteriyorum, Easton bir an sonra yüksek bir homurtuyla yanıma inerken kıkırdamamaya çalışıyorum.

"Demek böyle gizlice kaçırıyorsun," diye mırıldanıyor. Easton başını sallamadan önce birkaç kez çatıya ve bana bakıyor. "Ben her zaman

"Hizmetçilerin merdivenlerini kullandın."

Kıkırdarak Creseda'nın tavan penceresini açıyorum. "Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" Ben atlamadan önce Creseda kenara çekiliyor. Kıyafetlerimdeki samanları fırçalayan Easton yanıma daha az zarif bir şekilde iniyor, yan yatarken homurdanıyor ve inliyor. "Dans dersleri almaya başlamalısın. Bir muhafız için dev gibi hareket ediyorsun."

Easton kendini ayakta durur pozisyona sürüklerken alay ediyor, sesi hırçın. "İnsanlar tavandan zarifçe düşemediği için üzgünüm."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu kadar dramatik olmayı bırak ve acele et," diye fısıldıyorum ahırın kapısını açıp Creseda'yı ahırdan çıkarırken. Easton ve ben atlarımıza binip gecenin karanlığında ağaç eve doğru yola çıkıyoruz.

Easton ve ben dizginleri eski kuyunun yanındaki meşe ağacının etrafına bağlıyoruz. Easton'ın elini tutarak onu ana yerleşke binasının önüne götürüyorum. Avluda dolaşan Fae'leri göremiyorum. Muhtemelen gece olduğunda farklı bir rutinleri vardır. Belki de diğer binalarda uyuyorlardır. Bununla birlikte, içeride çalışan bazılarının çınlama ve takırtılarını hala duyabiliyorum.

Easton'ın gözlerinde kafa karışıklığı dolanıyor. "Ahh, Delilah... burası sadece ağaç ev," diyor tereddütle.

"Uzun sürmeyecek," diye cevap veriyorum. Kolyeyi boynumdan çıkararak Easton'a uzatıyorum.

Dönüyorum ve ağaç evle yüz yüze geliyorum. Elimi ona doğru sallıyorum, bileşiğin orada sadece kolyeyi takanların görebileceği örtülü bir büyüünün ardında yattığını biliyorum. Gerçekten sarsıcı. Bir an sık ormanın ortasında üç yerleşke binası ve büyük bir avlu görüyorum, sonra tek gördüğüm yıkık dökük ağaç evim oluyor.

Büyü büyüleyici bir şey.

"Çok güzel ama özellikle benim tarzım değil." Kıkırdıyor.

"Kapa çenenin ve tak şunu. Zaten birazdan nutkun tutulacak."

Easton kolyeyi avucumdan almadan önce tereddüt ediyor ama zincir boynuna dolandığı anda Easton'ın ifadesi tamamen değişiyor. Geriye doğru tökezlerken yüzünün rengi soluyor.

"Bu da ne böyle?" diye bağırıyor.

Elini tutup onu ileri doğru sürüklüyorum. "İçeri gir ve gör."

Vahşi gözler benimkilere kilitlendi. "Cesedimi çiğnemedi o şeyin yanına yaklaşmam!"

Gözlerimi deviriyorum. "O bir şey değil, bir bina."

Easton başını sallarken küfürler savuruyor. "Hayır. Bugün ölecek gibi hissetmiyorum."

"Ölmeyeceksin. Sadece içeri gir ve etrafa bir göz at." Elini tutuyorum, başparmağımı avucunun içinde aşağı yukarı gezdiriyorum. "Kolye olmadan onu göremezsin. Oraya yalnız gitmelisin. Ben burada kalıp seni bekleyeceğim."

Gözleri . "Oraya yalnız gitmemi istiyorsun-"

"Sen kendin görmeden hiçbir şeyi açıklayamam," diye araya giriyorum.

"Bunun için bana saraydaki tüm çikolataları borçlusun," diye homurdanıyor.

Başını sallayarak yerleşkeye yaklaşır.

Dışarıdan bakan birinin gözüyle Easton ormanda amaçsızca yürüyormuş gibi görünüyor, ama biliyorum ki az sonra binaya girecek-

Easton kendi ayağına takılıp düşerken derin, çakıllı bir çığlık gökyüzünü deliyor. Binanın içindeki çalışma masalarına bakarak yavaşça daireler çizmesini izliyorum. Dövüş kılıçlarını kınına sokmuş, gözlerini korku doldururken elleri amaçsızca sallanıyor. Cam şişelerdeki hapsolmuş perilere ulaştığını yere düştüğünde anlıyorum, yanağından tek bir damla yaş süzülürken omuzları içe doğru kıvrılıyor.

Birkaç dakika sonra Easton bir hayalet kadar beyaz bir şekilde geri döner, arada bir şok içinde başını sallar. Sesi titreyerek bir kez daha yerleşkeye doğru döner. "Hâlâ hayattalar."

Bir adım öne çıkıp onun yanında duruyorum. "Yaşıyor ama kapana kısılmış," diyorum ciddiyle.

Easton kolyeyi boynundan çıkarıp benim boynuma takıyor. Bileşik gözlerimin önünde bir kez daha ortaya çıkıyor.

"Bu nedir?" diye soruyor, başparmağı parlayan kolyeyi okşarken sesi huşu dolu.

"Annem gece yarısı yanıma geldi ve onu bana verdi. 'Körün gözünde parıldar, onu takan ise üstün gelir' dedi."

Kolyeyi elime alıyorum, sıcak kristali avucumun içinde tutarken parlıyor ve ayaklarımın altındaki orman zeminini aydınlatıyor. "İlk başta, onun

Her zamanki gibi gevezelik ediyordu, bu yüzden fazla düşünmedim. Yedinci sektörün saldırıya uğradığı gün buraya geldim... Bunu taktığımı unutmuşum. Sadece büyük binaları değil, avluda dolaşan Fae'leri gördüğümdeki şaşkınlığımı hayal edin." Uyuyan yerleşkeye bakarken başımı sallıyorum. "Kolye parlıyordu ve göğsüme sıcaklık yayıyordu."

Easton ve ben yavaşça Creseda ve Henry'nin yanına dönerken ona aile kasasında bulduğum Fae büyü kitaplarından bahsediyorum. Bin yıl önce kolyeye yapılan Gerçeklerin Peçesi büyüsunü açıklayan kristal büyü kitabıyla birlikte.

Çimenlere oturup ormanı seyre ediyoruz, benim gözlerim sessiz yerleşkeyi görürken Easton'ınki ağaç evi görüyor.

"Okuduğum tüm kitaplarda, Fae topraklarının nasıl veya neden öldüğünü açıklayan tek bir tane bile bulamadım ve ne zaman birine bunu sormaya çalışsanız... kimse hatırlamıyor gibi görünüyor."

"Bu uzun zaman önceydi Delilah. Belki insanlar unutmuştur," diyor temkinli bir şekilde.

Başımı kararlılıkla sallıyorum. "Hayır, bundan daha fazlası var. Tüm kitaplar tamamen duruyor. Tarih eksik, sanki topraklar bir gecede yok olmuş gibi." Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. "En azından bir kişi ne olduğunu hatırlamalı. Kimsenin hatırlamaması çok garip."

Easton endişeyle bana bakıyor. "Belki de o zamanki insanlar bunu kabul istemedi ya da iktidardaki kral bu konuda konuşulmasını yasakladı."

"Eğer öyleyse, birlikte barış içinde yaşadılar, Doğu. İnsanların Fae topraklarında sevdikleri vardı. Bu birçokları için yürek parçalayıcı olurdu. Olanları unutmak bir yana, görmezden bile gelemezlerdi." Derin bir nefes alarak devam ediyorum. "Belli ki bir şeyler olmuş. Bize tüm Fae'lerin soyunun tükendiği söylendi." Kollarımı önümde birleştirerek yerleşkeye doğru savuruyorum. "Ama öyle değiller ve binadaki Fae'ler kaçmış olamazlar çünkü bir büyüün içine hapsedilmişler."

Easton doğruluyor, kaşları aşağı doğru iniyor. "Fae topraklarının hâlâ var olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ya tıpkı bu bileşik gibi gizlenmişse?" Ben öneriyorum.

"Neden kendilerini gizlesinler ki?"

Sesimi alçaltıyorum. "Ya bunu gönüllü olarak yapmadılarsa?"

Easton göz kırpmıyor. "Fae'ler bu dünyadaki en güçlü varlıklardı. Nasıl olur da hepsi tuzağa düşmüş olabilir?"

"Bilmiyorum ama belli ki bir şeyler ters gitti ve Fae topraklarının gizli olduğunu düşünmek hayal gücünün bir uzantısı değil." Yerleşkeye dönerek sesimi alçaltıyorum. "Burada beş yüzden fazla Fae olmalı Easton ve buna cam şişelerdeki yüzlerce hapsolmuş peri dahil değil." İğrenme sözlerime gölge düşürüyor.

Rüyalarımın bağlantılı olduğuna dair şüphelerimi dile getirmiyorum. Neden rüyamda Fae topraklarını gördüğümü bilmiyorum ve Easton hepsinin hâlâ hayatta ve kapana kısılmış olduğu fikrinden dolayı şimdiden midesi bulanmış gibi görünüyor.

Easton'ın derin sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Onları serbest bırakalım mı?"

Başımı salladım. "Bizi duyamaz ya da göremezlerse onlara yardım edemeyiz. Ayrıca, bence büyü onları gizlemek için görünmezlikten daha karmaşık."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"Asker gibi hareket ediyorlar. Büyüyü kim yaptıysa onlara inkâr edemeyecekleri emirler veriyor diyebilirim, aksi takdirde çoktan gitmiş olurlardı."

İkimiz de cevaptan çok soru barındıran ormana dönüyoruz.

Konuşurken Easton'ın sözlerini huşu kaplıyor. "Hayatın boyunca gittiğin ağaç evin bunu başından beri sakladığına inanamıyorum."

Belki de bu yüzden Fae'leri hayal ediyorum. Omuz silkiyorum. "Ben artık ona arada kalmışlık diyorum."

"Neden?" Kıkırdıyor.

"Çünkü iki diyar arasında, insanlar ve Fae'ler." Dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "Bunu sen mi buldun?"

"Evet," diyorum sırtarak. "Ve akılda kalıcı, bu yüzden yapışıyor." Easton'ın kıkırdaması kesiliyor. "Fae'lerin hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorum."

Kalbim sıkışıyor, sesim alçalıyor. "Bunca zamandır kapana kısıldıklarına inanamıyorum."

"Burada , değil mi?" diyor kaşlarını çatarak. Çenemi kaldırıyorum.

"Fae topraklarını bulmaya gidiyoruz," diye ilan ediyorum.

"Biliyordum," diye mırıldandı kendi kendine oturmadan önce. "Saraydan ayrılmak zorunda kalacaksın ve eski topraklarda Fae olup olmadığını bile bilmiyoruz. Ya geriye kalan tek şey burada kapana kısılmış Fae'lerse?"

"gün hiçbir şey yapmadan devam edemem."

Artık hiçbir şey yapamıyorum.

"Elinden geldiğince çok insanı özgürleştiriyorsun. Bu hiçbir şey değil Delilah," diyor yumuşak bir sesle.

"Bu yeterli değil. Halkıma yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorum. Onlara içeriden yardım edebileceğimi düşünerek kendimi kandırıyordum. Sektör 7'ye ne olduğuna bir bakın. Onu kimse durduramaz." Yıllardır ilk kez kalbimde bir umut çırpınıyor. "Belki de Fae durdurabilir," diye nefes alıyorum. Sesim coşkuyla yükseliyor. "Onlar yok olmadan önce birlikte yaşıyorduk. Ya dünyamızı eski haline getirmeye yardım edebilirlerse?"

"Ya bu topraklarda yardım edecek hiç Fae yoksa?" Easton'ın sesi ciddileşir. "Ya yardım etmek istemezlerse?"

"Elimizdeki tek değişim umudu bu."

"Babana karşı gelmeye hazır mısınız?" Easton fısıldar. "Hayır, ama olacağım." Sesim alçalıyor. "Olmak zorundayım."

Artık kimse bu şekilde yaşamayı hak etmiyor.

Easton ve ben ertesi gece yatak odamın zeminine yayıldık, kitaplar, haritalar ve kağıt parçaları her yöne saçılmıştı. "Eski Fae toprakları sarayın güney sınırından yaklaşık iki günlük mesafede," diye mırıldandı Easton.

Önümüzdeki haritayı inceliyorum. "Babamın neden hiç genişlemediği bir muamma. Ülkenin yarısı çürümeye terk edilmiş," diyorum kesin bir dille.

Easton ve ben aile kasasını birlikte araştırdık, daha fazla kitap, ıvrır zıvrır ve Fae ve insan topraklarının eski bir haritasını biriktirdik. Aloriah'ın en kuzey kısmı insan topraklarıydı. Güney yarısı ise Fae'lere aitti ve beş element mahkemesi tarafından bölünmüştü - Toprak, Hava, Su, Ateş ve Öz. Fae büyüünün elementleri. Toprakların ortasında büyük bir ağaç yer alır, Mason Nehri ise toprakların içinden kıvrılarak geçer ve onları birbirine bağlar. Toprak mahkemesinden başlayarak Aloriah'ın dibine kadar ilerler ve Öz Mahkemesi'nde sona erer.

İnsan topraklarındaki nehri gösteriyorum. "Claremont Nehri'ni kullanarak yolculuğu kısaltabiliriz."

Easton elini havada sallıyor. "Bunun için bir tekneye ihtiyacımız var." Ona boş boş bakarken başımı kaldırıyorum.

Kıkırdıyor. "Ah, doğru. Gizli görev prensesi falan."

Alay etmesine aldırmadan bakışlarımı haritaya çeviriyorum. "Bize bir kayık bulabilirim. Daha büyük bir şey olursa çok fazla dikkat çekeceğimizi düşünüyorum."

Özellikle de son hapishane kaçışımdan sonra.

Easton elini çenesine götürür. "Ne kadar su ve yiyecek getirmeliyiz?"

"İki haftalık erzak diyebilirim. Hazırlıksız yakalanmak istemem."

"Bence asıl soru, ikimiz de oraya nasıl gideceğiz? Sadece bir kolye var," diyor ve kolyenin saklı olduğu göğsümün tepesine bakıyor.

Elimi gömleğimin altına sokup gümüş zinciri çıkarıyorum. "İçeri girerken ikimiz de takabilelim diye daha uzun bir zincir ekledim. Rahatsız edici olacak ama eğer Fae'ler gerçekten oradaysa, eminim içlerinden biri buna benzer başka bir kristale bir doğruluk büyüsü yerleştirebilir."

"Ya yapmazlarsa?" diye temkinli bir şekilde ekliyor.

Göz kırpıyorum. "O zaman gerçekten hiç olmadığımız kadar yakın olacağız."

Easton gözlerini devirerek benim esrimi duymazdan geliyor. "Ne zaman gitmeliyiz?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Babam dönmeden önce. O ve yandaşları buradayken tüm malzemeleri saraydan çıkarmak çok zor olacak."

Başını sallıyor. "Yarın gece her şeyi taşımaya başlamalıyız. Hepsini Arada'da saklayabiliriz. İki sefer yapalım ki insanlar şüphelenmesin." "Ya da gecenin bir yarısı gidebiliriz. Ortadan kayboluruz. Her , bundan daha şüpheli bir şey olamaz."

Yalan söyleyip saray işleri için ayrıldığımızı söyleyemeyiz; herkes bunun sahte olduğunu anlar. Babam saray görevlerini bir kenara bırakın, hiçbir şey için saray arazisinden ayrılmama izin vermez. O aptal bir adam değil; Easton'la birlikte ağaç eve haftalarca yetecek erzakla gittiğimizi bilseydi, hayır dememden daha hızlı bir şekilde beni hapse atardı.

"Çok doğru." İç geçiriyor. "Ne zaman ayrılmak istiyorsun?" Haritaya bakarak başımı sallıyorum.

"Yarın gece," diye açıklıyorum.

Sessizliğe gömülen Easton, Claremont Nehri'ne gideceğimiz güzergâhın haritasını çıkarıyor. Çizgili bir yol çizirken, sevimli yüzü konsantrasyon içinde buruşuyor.

"Peki ya Creseda?" Alt dudağımı çiğneyerek soruyorum.

"Creseda ve Henry ile ben ilgilenirim." Yüzümdeki endişeyi gören Easton öne doğru eğilerek elimi kendi eliyle kapatıyor. "Bana güveniyor musun?"

"Elbette," diye cevap veriyorum hemen, düşünmek için zamana ihtiyacım yok.

Easton göz kırparak dikkatini haritaya geri verir. "O halde endişelenmenize gerek yok."

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

A Kapıyı çaldıktan sonra hemşire odasına girdim. Annie'yi masasının arkasında otururken görünce dudaklarımın kenarları kalkıyor. Gülümserken yüzü aydınlanıyor. "Merhaba güzelim, nasıl hissediyorsun? bugün?"

"Çok daha iyi hissediyorum, teşekkür ederim. Aslında benimle bahçede bir gezintiye çıkmak ister misin diye merak ediyordum. Belki nehir kenarında öğle yemeği yeriz?" Mutfaktan hazırlamasını istediğim önceden paketlenmiş öğle yemeğini içeren dokuma sepeti kaldırarak sordum.

"Elbette, çok isterim!" diye haykırarak oturduğu yerden fırlıyor. Duvara dayalı raftan siyah yünlü bir palto kapıyor ve kendi etrafına sarıyor. "Önden buyurun."

Hemşire odasından çıkarken sessiziz, saraydaki çok sayıda göz ve kulak karşısında konuşmaya cesaret edemiyoruz. Boş koridoru dolduran tek ses, seyahat edilmeyen daha özel bir alan olan kuzey bahçelerine doğru ilerlerken ayakkabılarımızın topukları.

Bahçelerin en ucuna ulaştığımızda, saray arkamızda küçük bir gölge gibi kalırken, beyaz-siyah kareli battaniyeyi çimlerin üzerine serdim.

Annie kendini yere bırakıyor ve önümüzde uzanan uçsuz bucaksız ormana bakarken bacak bacak üstüne atıyor. "Easton bu sabah vedalaştı bile," diyor sessizce.

Başım ona doğru savruluyor. "Zaten biliyor musun?" Nefes alıyorum.

"Ayrıntıları mı? Hayır. Easton böylesinin daha iyi olduğunu söyledi. Ancak bu sürpriz öğle yemeğinin sırf benimle birlikte olmaktan hoşlandığını için gerçekleşmediğini biliyorum," diye takılıyor.

Gözlerimi önümdeki yemeğe indiriyorum. "Arkadaşlığınızdaki hoşlandığımı biliyorsunuz. Yine de haklısın, bu bir veda." Gözlerimi onunkilere dikip aceleyle devam ediyorum. "Geçici bir veda."

Annie sonunda bakışlarını bana kaydırıyor, gözbebeklerinin etrafındaki altın halkalar gümüşle parıldarken ışıltıyor. "Zamanı gelmişti."

"Kalıcı olarak ayrılmıyorum," diye alay ediyorum. "Asla o kadar bencil olamam." Annie dilini şaklatıyor. "Ben olurdum, sen de olmalısın."

"Bunu halkıma yapamam."

Annie yumuşak elini benimkinin üzerine koydu. "Baban hüküm sürerken bunun bir faydası yok. Kimse onu durduramaz; onu öldürmek dışında her şey başarısız olacaktır."

Sözleri doğru. Geçmişte insanlar babamı devirmeye ve öldürmeye çalıştı. Deneyenler ya ölü bulundu, ya Claremont Nehri'nde yüzdü ya da gizemli bir şekilde ortadan kayboldu. İnsanlar denemeye devam edemeyecek kadar korkuya kapıldılar - tarihte umudun yitirildiği bir başka an.

Elimden fazla bir şey gelmeyeceğini biliyorum ama Annie'nin bunu yüksek sesle dile getirdiğini, toprağa gömülmediği sürece hiçbir şeyin ona karşı işe yaramayacağını duymak kalbime bir sızı gönderiyor. Aloriah halkı bu koşullara bir yıldan fazla dayanamaz, bırakın yirmi otuz yılı, babam ölüm döşğinde olacak ve ben kraliçe olacağım.

Konuşurken sesim çatlıyor, "Yani hiçbir şey yapmayacak mıyız?"

"Hayır. Biz kendi rolümüzü oynuyoruz." Kaşlarını kaldırıyor. "Her misilleme önemlidir."

Yüzümü buruşturuyorum; yıllar boyunca insanları özgürleştirmekten kimin sorumlu olduğunu kesinlikle biliyor.

"Güvende olacak mısın?" diye soruyor aniden, sesi titreyerek. "Olabildiğim kadar güvende olacağım," diye yemin ediyorum.

Gözlerimin içine bakıyor, aradığı cevapları arıyor. Elimi okşayarak geri çekiliyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bana ne getirdin?"

Bunun üzerine benim gülümsemem de artıyor. "Kapkekler, limonlu tartlar, tavuklu sandviçler ve meyve tabağı."

Annie öne doğru eğilerek sepetin içine, kendim için sakladığım eşyaya bakıyor.

Kaşlarını çatarken yanaklarım kızarıyor.

"Çörekler," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Bir bağımlıyı uyandırdım."

Kıkırdatarak Annie'ye yemeğini uzatıyorum, ormanda esen rüzgârın sesi sessizliği dolduruyor. Sandviçimden bir ısırık aldığımda, mideme korku dolmaya başlarken kalbim sıkışıyor.

"Eğer bir ay içinde dönmezsek." Sesim hafifçe titriyor. "Creseda ve Henry'yi alıp gitmeni istiyorum." Bakışlarımı Annie'ye kaydırarak sesimdeki ve gözlerimdeki inancı gösteriyorum. "Asla geri dönme. Asla."

"Bana iki kez sormana gerek yok. Burada kalmamın tek nedeni siz ikinizsiniz," diye cıvıldıyor.

Çenem açıldı. "İşini sevdiğini sanıyordum!"

Gözleri yumuşuyor. "Eskiden çok severdim." Öne doğru eğiliyor, koyu kahverengi saçlarımdan bir tutamı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor, uçları belimde dalgalanıyor. "Ancak, yaralarla bu kadar sık ilgilenmek zorunda kalmamın ardındaki sebepten hoşlanmıyorum."

Nefesim gözlerimi kapatıyorum. "Hiç teşekkür etmedim-"

"Hayır, teşekkür etmene gerek yok." Elini aramızda havada salladı. "Minnettar olduğunu biliyorum... Vesaire, vesaire, vesaire."

Dilimi tıkırdatıyorum. "Güzel bir an yaşayamaz mıyız?"

"Hayır, eğer çok fazla güzel bir an yaşarsak, korkarım seni bir daha asla göremem." Elimini tuttu ve sıktı. "Seninle çok mutlu anlar geçirmeyi planlıyorum, Delilah."

Gözlerim yanarken boğazım düğümleniyor. Yanımdaki sepeti alıp aramıza sokuyorum. "Çörek?" Sallantılı bir gülümsemeyle soruyorum.

Creseda'ya gözyaşları içinde veda ettikten sonra, onu bir düzine havuçla yatıştırırken en kısa zamanda geri döneceğime yemin ederek, ahır kapılarının arkasına çömelıyorum, Easton arkamda ve kulağıma fısıldıyor.

"Üçte, ikide-"

Easton sözünü bitiremeden bir patlama ayağımın altındaki zemini sarsıyor ve arkasındaki güç beni geriye, Easton'ın göğsüne doğru savuruyor. Ses yüzünden kulaklarım çınlıyor. Easton hiç vakit kaybetmeden kollarımdan tutup beni ayağa kaldırıyor ve ahırın diğer tarafına, dün gece çaldığımız her şeyle dolu olarak hazırladığımız av atına ve arabaya doğru koşuyor.

"Ne kadar benzin kullandın?" Easton ahırın kapısını sürükleyerek açarken fısıldayarak bağıyorum.

Arabanın diğer tarafına koşarak, Easton ve ben aynı anda kapıları açıp içeri atlıyoruz. Atın dizginlerini tutmak için öne doğru eğildi.

"Bana tüm muhafızların katılacağı kadar büyük bir dikkat dağıtma yaratmamı söylemiştiniz!"

"Lanet sarayı neredeyse yakalım demedim!" Tersledim.

Ben konuşmaya devam edemeden av atı havalanıyor, o kadar hızlı dörtnala koşuyor ki homurdanarak deri koltuklara doğru geriye savruluyorum.

Hızla dönüp camdan bakıyorum, götürülürken gözlerim Creseda'nınkilerle birleşiyor. Ahır küçülüp uzakta bir karaltıya dönüşürken bile onun bilmiş gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

O iyi olacak, kendi kendime dua eder gibi tekrar tekrar söylüyorum.

Etrafımızı saran gece ormanı gözümün önüne geldiğinde, Easton'ın başparmağı yanağını silerken yerimden sıçıyorum. Geri çektiğinde nemli olduğunu görünce şaşırıyorum.

Ağladığımı fark etmemiştim.

"O iyi olacak, sana söz veriyorum," diye fısıldıyor.

Başımı sallarken boğazımdaki kalın yumruyu yutuyorum. "Biliyorum, sana güveniyorum." Easton elimi tutuyor. "Bazı haberlerim var."

"Ne oldu?"

"Bu akşam erken saatlerde Cole ile konuştum. Kendimi seçmeye karar verdim." Gözlerim bir solukta açıldı. "Bu şu anlama mı geliyor...?"

Easton havayı üflerken başını öne eğiyor. "Döndüğümde babama Cole ile romantik bir ilişki içinde olduğumu söyleyeceğim."

Kendimi Easton'a doğru fırlatıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak ona sarılıyorum. "Seninle gurur duyuyorum, East."

"Teşekkür ederim."

Arabada arkama daha fazla yaslanıyorum. "Ayrıldığımıza inanamıyorum," diyorum şaşkınlıkla.

"Birinci aşama tamamlandı. Şimdi tek yapmamız gereken yüz kırk sekiz yıldır kapana kısılmış olan Fae topraklarını bulmak, onlara geri dönmeleri için yalvarmak ve babanı alaşağı etmeye yardım etmek." Omuz silerken sözlerinden alaycılık damlıyor. "Çok zor olmayacak."

"Kapa çeneni ve anın tadını çıkar. Yıllardır gitmem için yalvarıyorsun."

Easton'ın gülümsemesi o kadar büyüyor ki yüzünün yarısını kaplıyor. "Sonunda ayrıldığımız için çok mutluyum."

"Sonsuza kadar değil," diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorum, biliyorum. Sadece seni bir günlüğüne de olsa saraydan uzaklaştırdığım için mutluyum."

Elini elime aldım. "Teşekkür . Geldiğin için, her zaman yanımda olduğun için, teşekkür ederim. Benim için yaptığın her şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Sonsuza dek birlikte," diye söz veriyor elimin arkasını

öperken. "Sonsuza dek birlikte," diye yemin ediyorum.

Vücudunu yana çevirip bir dizini koltuğa dayayarak bana bakıyor.

"Ejderhaların hâlâ hayatta olduğunu düşünüyor musun?"

Başım bir ile geriye düşüyor. "Nedir bu ejderha takıntın!"

"Onlar ejderha!" Işıldıyor. "Sadece uçmakla kalmıyorlar, bazılarının güçleri de var!"

"Sanırım orada her şeyin büyüğü var, yaşam gücü olan her şeyin," diyorum, Fae kitaplarından birinden bir pasajı hatırlayarak.

Yüzünün rengi soluyor. "Ağaçlar bile mi?"

Kahkaha bomlar dışarı . Ben. "Bu sen korkuyor . ağaçlar?" I İnandırılmaz bir şekilde sor.

"Eğer sizi yürürken yakalarlarsa, evet!"

"Ne kadar sevimli, ağaçlardan korkan güvenilir koruyucum," diyorum kıkırdayarak.

Gözleri parlıyor. "Şimdi gülüyorsun ama bir ağaç seni kaparsa, altına bahse girerim ki kendini kirletirsin."

Nefesim kesildi. "O bir kereydi ve ben sekiz yaşındaydım!"

"Yaş bir sayıdan başka bir şey değildir. Kendini kirlettin."

Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırıyorum. "Size at gübresi olayını hatırlatmama gerek var mı?"

Easton'ın gözleri o kadar büyüyor ki gözlerinin akını görebiliyorum.

"Hayır, biz iyiyiz."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gözlerimde parlayan memnuniyetle sırtıyorum. "Sen şeytansın." Gülüyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

Kıkırdayarak başımı omzuna koyuyorum, ayrılırken vücuduma pompalanan adrenalin sonunda dağılıyor. Gözlerim ağırlaşırken Easton'ın sıcaklığı beni rahatlatıyor ve sonra uyku beni içine çekiyor.

"Delilah! DELILAH!"

Easton'ın kulağında çığlık atan sesiyle irkilerek uyandığımda yüzünün hayalet gibi bembeyaz olduğunu, elleri omzumda titrerken göğsünün hızla inip kalktığını görüyorum.

O kadar hızlı doğruluyorum ki onu geriye doğru savuruyorum. "Ne oldu? var?"

Söylediği sonraki sözler kalbimi tamamen durduruyor, kanım soğurken midem vücudumdan ayrılıyor.

"Baban burada."

Vücudum otomatik pilotta çalışmaya başlıyor. Bilinçli olarak ayaklarıma hareket etmelerini söylemiyorum ama yine de vagonun merdivenlerinden inmeye başlıyorum. Babamı karşımda bulduğumda nefesim kesiliyor. Görünüşü her zamankinden daha dağınıktı; gri saçları dağılmış, siyah pantolonu kırıkmış ve tuniğinin üst düğmeleri açıktı. Onu daha önce sadece kusursuz saray kıyafetleri içinde görmüştüm. Onu sıradan bir adam gibi görmek beni harekete geçirdi.

"Baba, burada ne yapıyorsun?"

"Aynı şey senin için de söylenebilir, Delilah." Sesi saygı ve itaat talep ediyor. "Ah, Easton. Elbette, Delilah neredeyse, sen de oradasın."

Easton önümde bir adım atıyor, bir sonraki sözlerini söylerken çenesi sıkılıyor. "Majesteleri."

"Siz öyle bir küçümseme için biri ki size her şeyi veriyor. Şok edici," diyor babam soğuk bir şekilde.

Dikkatini Easton'dan uzaklaştırmak için ona doğru bir adım atarak, "Nehir boyunca bir kamp gezisi yapmaya karar verdik. Üç ya da dört gün içinde saraya geri döneceğiz."

"Dersini hâlâ öğrenememiş olman çok yazık Delilah," diyor belindeki kılıç kadar ölümcül bir şekilde.

"Bu nasıl bir ders?" Sorma cüretini

gösterdim. "Kralınıza asla yalan

söylememeniz gerektiği."

Kralım. Babam değil. Onun kızı olduğumu asla kabul etmiyor.

"Yalan söylemiyorum-"

"*Bana yalan söyleme!*" diye bağırırken yüzü kızarıyor, boynunda bir damar zonkluyor. İki adım öne çıkıyor, bana dik dik bakarken burnunu aşağıya doğru indiriyor. "Yalan söyleyerek bana saygısızlık etme. Nereye gidiyorsun?" Küçümsüyor.

O kadar yaklaştı ki sırtım vagonun kapısına çarptı. Konuşurken boğazım kuruyor. "Easton ve ben bir kamp gezisine çıkıyoruz."

"Seni yalancı pislik!" diye bağırarak yüzüme vurdu.

Babamın yumruğunun gücü görüş alanıma yıldızlar gönderirken yanağım yanıyor. Easton bana ulaşmadan darbe üstüne darbe şimşek hızıyla geliyor.

Kendimi gelecek olanın saldırısına hazırlarken içime bir sessizlik yayılmaya başlıyor. Babam ben yere düşene ya da kanlar içinde kalana kadar asla durmaz.

Babamın yumruğu tekrar inmeden önce Easton'ın öfke dolu hırıltısını duyuyorum, ardından babama doğru hamle yapıyor, itiraz çığlıklarım sağır kulaklara çarpıyor. Easton tüm gücünü kullanarak kılıcının kabzasıyla babamın kafasının arkasına vuruyor. Babam bir santim bile kıpırdamayınca gözlerim dehşet içinde büyüyor.

Hayatım boyunca Easton'la çalıştım. Sadece bu vuruş bile onu öldürebilirdi, yine de babam kılını bile kıpırdatmadı.

Babam dönüyor, avını kovalayan bir avcı gibi.

Ben kıpırdayamadan babam Easton'a doğru hamle yapıyor ve defalarca yüzüne vuruyor. Bu görüntü kalbime dayanılmaz bir acı ve umutsuzluk yayıyor. Ona tekrar vuramadan, Easton'ın önünde duruyorum, babamın soğuk ve kopuk yüzüyle karşı karşıyayım.

"Sakin ona bir daha elini sürme," diye feryat ediyorum. Bir kahkaha atıyor. "Ne dedin sen?"

Ayaklarına tükürdüm. "*Ona elini sürme* dedim."

Yüzündeki mizah kayboluyor ve yerini soğuk, kopuk bir maske alıyor. Babamın gözlerinin içine giren bakış, kâbuslarımda gördüğüm bakış, bir canavarın gözleri.

Bunu tanımlamak için kullanabileceğim bir kelime bile yok. Sadece bir bakış.

İçindeki ışığın kırıldığı an -içindeki canavar ortaya çıktıkça canavarını kontrol eden düğme, gerçek benliği- o parçasının kontrolü ele geçirdiği andır.

O hayattan yoksun gözler bana bakarken hiçbir şey iyi olmuyor.

Kimse bir sonraki nefesini alamadan babamın kolu arkamdan dolanıyor, gözümün ucuyla ay ışığının gümüşte parıldayan yansımasını yakalıyorum.

Aşağı baktım. Bıçak kılıfı boş.

Sıcak sıvı sırtıma sıçrarken kalbim kafesinden dışarı fırlıyor. Boğuk bir gürültü ve yere çarpan bir gümbürtünün tarifsiz sesi geliyor

Arkamdan.

Döndüğümde, beynim gözlerimin gördüklerini algılamakta normalden daha yavaş davranıyor. Easton yere yığılmış, kıyafetleri kıpkırmızı kana bulanmış, göğsü kıpırdamıyor. Boğazı kulaktan kulağa kesilmiş, görmeyen gözleri gece gökyüzüne bakıyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir acı kalbimi ikiye bölerken, içimdeki ıstırap büyüyor. Ruhum, içimden gelen bir çığlıkla bedenimi terk ediyor.

Hareket etmiyor.

Ayrılmaya çok yaklaştığımız. Tek istediği gitmekti. Her gün gitmem için bana yalvarırdı. Tek ihtiyacımız olan on dakikaydı, on *dakika* sonra özgür olacaktı.

Nefes almıyor.

Aklımdan geçen her düşünce kalbimdeki deliği büyütüyor, ruhum daha yüksek sesle çığlık atıyor, öfke içimde kontrol edilemez bir şekilde kaynıyor.

Babama dönüyorum, ellerim zorlukla dizginlediğim öfkeyle titriyor ve onu gülümserken buluyorum.

Sadist adam bu hayatta en çok değer verdiğim kişiyi öldürürken gülümsüyor.

O gülümseme beni kırıyor.

İçimde yanan sıcak öfkenin her bir zerresini alarak patlıyorum.

Bedenim beni terk eden gürültünün şiddetinden titrerken babamın yüzü düşüyor. Ruhumun ve kalbimin ıstırap dolu feryadı, içyanan ışıkla birlikte bedenimden fıskırıyor. Dalga dalga gelen sonsuz altın ışık, görebildiğim tek şey o olana kadar babama doğru ilerliyor. Panik bedenimi ele geçirirken zihnim kargaşaya sürükleniyor.

İçimden ne çıktı?

Büyük bir şokla geriye doğru sendeledim, ayağım bir çizmeye takıldı ve yere düştüm.

Ilık sıvı kıyafetlerime sızıyor. Easton'ın kanından oluşan bir su birikintisine düştüğümü ve cansız bedeninin yanımda yattığını görünce dehşete kapılıyorum.

Ağzımdan bir inilti dökülüyor. Easton'a doğru koşup ellerimi yüzünde gezdirirken gözlerim yanıyor.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," diye ağlıyorum. "Easton-Easton uyan." Omuzlarından tutup, bağırarak onu sarsıyorum. "Uyan! Lütfen uyan!"

O içimden kaçan hıçkırıkları kontrol edemiyorum.

Küçüklüğümden beri sevdiğim o orman yeşili gözlerine son bir kez bakarak onu öpüyorum, dudaklarım alnında titrerken sıcaklığın yavaşça bedenini terk ettiğini hissediyorum.

"Özür dilerim, çok özür dilerim." "Sonsuza dek birlikte." diye fısıldarken sesim çatlıyor.

Sallantılı bacaklarımın üzerinde kalkarak arabaya doğru yuvarlanıyorum ve taşıyabildiğim çok çanta alıyorum.

Paramparça olurum diye Easton'a son bir kez bakmaya cesaret edemeyerek sandala doğru olabildiğince hızlı koşuyorum, bitmek bilmeyen gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken görüşüm bulanıklaşıyor. Ormanın içinde koşarken dallar kollarımı ve bacaklarımı tırmalıyor ve dürtüyor.

Suyun içinde bir aşağı bir yukarı sallanan küçük beyaz sandala ulaştığımda boğazımdan bir hıçkırık dökülüyor. Tüm çantaları içine atıp kayığı en yakın ağaca bağlayan ipi çözerken ellerim titriyor.

Kürek çekerken ağlıyorum, arkama bakmaya cesaret edemedim kendimi zorluyorum. Kollarım yanana, yorgunluktan titreyene kadar kürek çekiyorum. Sonunda ana nehre giden akarsudaki çatalı görene kadar durmuyorum. Sonumun nereye varacağını, yaşayıp yaşamayacağımı artık umursamadan kürekleri tekneye bırakıyorum ve yanıma yığılırken akıntının beni nereye götüreceğini seçmesine izin veriyorum.

Her hırıltılı nefesin arasında hıçkırarak tekrar tekrar "Sonsuza dek birlikte" diyorum.

Dokuzuncu Bölüm

G Mason Nehri'nden geçerek kız kardeşlerimi sınırın kenarına götürdüm. Suyun üzerinde yüzerken onlara dönüyorum. "Buraya kadar

git."

Amelia yanıma doğru süzülüyor, ikincim ise istenmeyen herhangi bir dikkat için tetikte. Sudaki değişimi hissederek, kız kardeşlerim ve ben hep birlikte dönüp bekliyoruz.

Birkaç dakika sonra, küçük beyaz bir sandal bize doğru yüzüyor, bir ışık kıvılcımı görünmez eşiği geçtiğini gösteriyor. Yedi kız kardeşimle birlikte yüzeyin altına daldık, kayığı nehir boyunca çektik ve denizkızı bölgesindeki gizli kanallardan geçtik. Kuyruğu olmayanlar bu sulara girmeye cesaret ederlerse kendilerini okyanusun dibinde kaybolmuş bulurlardı.

Akıntı kemiklerime, saçlarıma ve kuyruğuma doğru akıyor. Su pullarımın üzerinden kayıyor ve ben huzur hissediyorum. Sonunda, kız kardeşlerim ve benim harekete geçmek için beklediğimiz gün geldi.

Biz hazırız.

Delilah'nın varış noktasına ulaştığımızda, kız kardeşlerim ve ben tekneyi nehrin en sağındaki küçük ahşap iskeleye bağlıyoruz. Takdirle başımı sallayarak ayrılmaya hazırlanırken Amelia'nın sesi beni durduruyor.

"Onu iyileştirmeli miyiz?" diye soruyor.

Sudan daha yükseğe kaldırarak teknenin içine bakıyorum ve gerçekten de yaralandığını görüyorum.

Bym ona doğru gönderiyorum ve karşılığında zihnimde görüntüler alıyorum. "Hayır. Bize düşen görev tamamlandı. şimdi bekleyeceğiz," diye emrediyorum.

dalarak, kız kardeşlerim ve ben geldiğimiz kadar hızlı ayrıldık, eve yüzerken akıntının bize şarkı söylemesine izin verdik.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

I Gözlerimi açtığımda Annie'nin daha genç bir versiyonunun bana baktığını görüyorum, yüzüme o kadar yakın ki nefesinin sıcaklığını yanaklarımda hissedebiliyorum. Elektrikli bakır kızıl saçları omuzlarına kadar kesilmiş, iki yana ayrılmıştı.

Saçlarının yarısı geriye çekilmiş, ön kısımları yanaklarının yanında sallanıyor. Bu renk mavi gözlerini öne çıkarırken, burnunun üzerindeki çiller de güzelliğine güzellik katıyor.

"Annie, Easton nerede?" .

Küçük Annie başını yana eğiyor. "Easton kim?"

Soru beni sarsıyor, zihnimden anılar selini geçiriyor ve kalbimin yeniden kırılmasına neden oluyor.

Kafamı kaldırdığımda genç bir Annie'yle konuşmadığımı fark ediyorum. Kadın -ya da Fae mi demeliydim- saçlarını kulaklarının arkasına toplayıp sivri, uzun kulaklarını ortaya çıkarınca düşüncelerim doğrulanıyor.

Nefesimi içime çekerken, başka bir Fae bulduğuma şaşırdım. Ya da belki, o beni buldu?

Odaya bakarak, "Buraya nasıl geldim?" diye soruyorum.

Tuğla duvara yaslanmış tek kişilik bir karyolada yatıyorum. Burası rahat bir alan, iki yıpranmış kanepenin karşısında küçük bir şömine ve koridorun karşısında, tezgahları açık kemerden görülebilen küçük bir mutfak var.

"Bu sabah kamaramdan çıkıp rıhtıma bağlı bir kayığa doğru yürüdüm. İçeriye baktığımda baygın bir şekilde yatıyordun." Yüz hatları

Döndü, mavi gözlerinde tedirginlik kaynıyordu. "Kötü yaralanmıştın, ben de seni iyileştirmek için sihrimi kullandım."

"Beni iyileştirdi mi?" Gıcırđıyorum. "Doğru ya," diyorum kendimi aptal gibi hissederek. Kulaklarını işaret ediyorum. "Sivri kulakların falan var, sende büyü var."

Fae kıkırdıyor, yanakları pembeleşiyor. "Neden bu kadar şaşırdığını anlamıyorum. Sende de var."

"Ben ne?" Bağırıyorum.

Başka bir şey söylemeden karyoladan kayıyor, bir ayna bulmak için odanın içinde koşturuyor ve benim kadar yıpranmış görünen zavallı Fae'yi ürkütüyorum. Odanın diğer tarafında bir banyo bulup kendimi içeri kilitliyorum. Yavaşça aynaya dönerek yansımamı inceliyorum.

Yüz hatlarımda ya da vücudumda hiçbir fiziksel değışiklik görmüyorum ama yine de bir şekilde farklı görünüyorum. Krem rengi tenim parlıyor gibi görünüyor. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum, göz kapaklarım açılmadan önce uzun koyu kahverengi saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. Banyo kapısına doğru tökezlerken ağzım açık kalıyor.

Halüsinasyon görüyor olmalıyım.

Aynaya yaklaşarak parmaklarımın ucunu hafifçe kulaklarımın tepesine götürüyorum ve şeklin yuvarlak değil, uzun ve sivri olduğunu görüyorum.

Bu nasıl mümkün olabilir? Öbür tarafa geçtiğinde bir Fae'ye mi dönüşüyorsun?

Hayır, bu çok saçma. Fae olarak doğmuş olmalısın.

Bu tek düşünce, aklıma gelmek için sırada bekleyen diğer tüm düşünceleri durduruyor.

Ben nasıl Fae'yim?

Aklıma hiçbir cevap gelmediğı için panik boğazımı tırmalıyor.

yok, diyorum kendime. Sadece bir sihir numarası.

Kafa karıştırıcı her soruyu ve duyguyu itip kakarak kuruntulu düşünceye inanmayı seçiyorum.

Bir insanın aksine bir Fae olarak soru sormak daha kolaydır. Easton ve ben insanlarla tüm bağları koparmanın belki de Fae'lerin seçimi olduğunu hiç düşünmedik. Böylesi daha iyi, cevapları bulana kadar yani.

Başımı kaldırıp bir kez daha kendime bakıyorum, buz mavisi gözlerimin derinliklerine bakıyorum.

Saklamam gereken tek şey bu. Tek bildiğim, gerçekten insan olduğumu ve bunun için cezalandırılabilirler. Ya da daha kötüsü, neden bir Fae'ye dönüşüğümü öğrenene kadar dürtüp durabilirler.

Yeni kulaklarıma son bir kez bakıp, banyodan çıkmadan önce omurgamı düzeltiyorum ve şaşkın Fae'yi oturma odasında otururken buluyorum.

"Daha önce olanlar için özür dilerim. Aklım biraz gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum.

Başını sallıyor. "Beyin sarsıntısı geçirmişsin."

Kaşlarım saç çizgime sıçradı. Bunu ona büyü mü söyledi?

"Bende toprak büyü var. İyileştirme güçlerim diğerlerine kıyasla daha güçlü ve biraz daha farklı" diye açıklıyor, sanki zihnimi okuyor gibi.

"Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. Bu arada ben Delilah."

Ona soyadımı söylemeye cesaret edemiyorum. Covington'ların Aloriah'ı yüzyıllardır bu isimle yönettiğini bildiğim için. İnsan ismini anında tanırdı.

"Bu muhteşem bir isim!" diye ağzından geçiriyor ve beni incelerken başını yana çeviriyor. "Kesinlikle sana yakışıyor."

Gülümseyerek bana kendi adını söylemesini bekliyorum. Gelmeyince elimle bir yuvarlanma hareketi yapıyorum.

Yanakları kıpkırmızı yanıyor. "Ah! Hazel."

Göz kırpiyorum. "Çarpıcı bir isim."

Ayağa kalkarak tek kişilik karyolaya doğru ilerliyor ve çantalarımı işaret ediyor. "Onları içeri getirdim. Hayvanların onları bulmasını istemedim."

"Teşekkür ederim, çok düşüncelisin."

Easton'ın çantasını karyolanın yanında gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor. Dün geceki acelem yüzünden hangi çantayı aldığımı dikkat etmemiştim.

"Easton kim? Uykunda bu ismi sayıklıyordun. İkiniz birlikte mi seyahat ediyordunuz?" Hazel soruyor.

Adını yüksek sesle duymak safra yükselirken midemi bulandırıyor. Gözyaşlarımın akmamasını diliyor, yok olmaları için hızla gözlerimi kırpiyorum. Konuşmaya çalışırken sesim çatlıyor. "Aslında pek bir şey hatırlamıyorum."

Yalan dilimde ekşi bir tat bırakıyor ama Easton'a ne olduğunu söyleme düşüncesi... Kelimeleri söylemek damarlarıma buz serpiyor.

"Neredeyiz biz?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Toprak Saray'ın batı sınırı," diye cıvıldıyor Hazel. Mutfağa doğru yürürken elinde iki fincan çayla dönüyor ve birini bana uzatıyor.

Bir yudum aldığımda, papatya aroması dilimin üzerinde patlarken gözlerim açılıyor. Tatlı çiçeksi tat ağzımı sulandırıyor ve tat alma tomurcuklarımı canlandırıyor.

Evde hiç bu kadar tatlı çay içtiğimi hatırlamıyorum. O-

Duyularım gelişti.

Başka neler değişti ve neden?

Hazel'ın tüy gibi tatlı sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Dışarıda biraz yürümek ister misin? Bakalım bir şey hatırlayacak mısın?"

Bardağı yere bıraktım. "Bunu çok isterim."

Hazel'ın peşinden oturma odasını geçip kemerli  n kapıdan içeri giriyoruz. İçimden bir nefes fişkırırken elim ağzıma gidiyor. Fae toprakları hala yaşıyor.

Parke taşlı bir patika, kulübeden ahşap bir iskeleye doğru kıvrılıyor. Nehir yatağının her iki tarafı da pembe, turuncu, mavi ve mor renkli canlı çiçeklerle kaplı küçük bir köprü nehrin üzerinde kemerler oluşturmaktadır. İki büyük meşe ağacı kulübenin önünde birbirlerine doğru kıvrılarak canlı yeşil yapraklardan oluşan bir gölgelik kemer oluşturuyor.  imlere adım attığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor; tıpkı r yalarımdeki gibi yumuşak ve bulut gibi. Geriye döndüğümde, taş, tuğla ve samandan yapılmış küçük, tek katlı kulübeyi buluyorum. Bacadan küçük dumanlar yükseliyor.

Gördüğüm her renk büyüyor, soluduğ m hava temiz ve saf. Kilometrelerce öteden gelen kuş cıvıltılarını duyabiliyorum, minik böcekler yaprakların arasında hareket ederken çimenler hışırdıyor.

Tüm duyularım güçlendi.

Tıpkı rüyalarım gibi.

Nehir yatağında Hazel'ın yanına gelip oturuyorum, suya dokunuyorum, suyun enerjisi parmaklarımın arasından geçerken bedenimde bir neşe patlaması yaşıyorum.

"Burası büyülü bir yer," diye nefes alıyorum. Hazel kıkırdıyor.

"Gerçekten."

İçimden kendimi azarlayarak, hayatı boyunca burada yaşamış bir Fae gibi davranmam gerektiğini fark ediyorum. şaşkın yüzüm muhtemelen Hazel'ı ikna etmiyor.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordum.

Hazel'ın yüzü titriyor, omuzları geriliyor. "Yaklaşık yüz kırk yıl."

şaşkınlığımı tutmak için dilimi ısırıyorum. Yirmi beş yaşından bir gün bile büyük görünmüyor.

Fae'ler gerçekten farklı yaşlanırlar.

"Nerede yaşadığını hatırlıyor musun?" Hazel bahçe yatağından pembe çiçekler kopararak soruyor.

Başımı sallayarak, sarayı evim olarak görme düşüncesinden duyduğum tiksintiyi bastırıyorum. Kaşları çatılan Hazel duraksıyor, elindeki çiçekler havada donuyor. "Burada kalabilirsin. Hafızan geri gelene kadar. Beyin sarsıntısıyla gitmene vicdanım el vermiyor."

İtiraz etmek için ağzımı açtığımda Easton'ın artık yanımda olmadığını, gidecek hiçbir yerim ve bana yardım edecek kimse olmadan yalnız olduğumu hatırlıyorum.

"Çok memnun olurum, teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

O akşam, Hazel'in akşam yemeği için tavuk yahnisi yapmasına yardım ettikten ve yemeğin zenginliği karşısında ağız orgazmı yaşadktan sonra, tek kişilik karyolada oturmuş, yatağın ucundaki Easton'ın çantasından gözümü ayıramıyordum.

Tereddütle elimi uzatıp onu alıyorum ve yanıma yerleştiriyorum. Duyularımın yükselmesiyle Easton'ın kokusu etrafımdaki boşluğu dolduruyor. Ön mandalı açtığımda gözlerim sulanmaya başlıyor. Ellerim titreyerek içeriye bir göz atıyorum ve üstte duran yıpranmış beyaz pamuklu tuniği çıkarıyorum. Bir an bile düşünmeden onu göğsüme çekip kumaşı kendime yaklaşıtıyorum.

Benden kaçan gözyaşlarına engel olamıyorum. O burada olmalıydı.

Easton burayı çok severdi. Fae topraklarının hala var olduğunu fark ettiğinde yüzündeki sevinci hayal edebiliyorum - onları bulduğumuzu.

Hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor. Her an uyanacakmışım ve onu kitap okurken bulmak için yatak odasına koşacakmışım gibi hissediyorum. Ona sarılabileceğim ve saçlarımı yavaşça okşarken, hiçbir yere gitmeyeceğine, beni asla terk etmeyeceğine dair bana güvence verirken, onu kaybetme kabusuyla ilgili her şeyi anlatabileceğim bir yere.

Uzanıyorum, içime doğru kıvrılıyorum, gömleğini göğsüme sarıyorum ve kendimi sessizce dağılmaya bırakıyorum.

Fae'lerin yardım edip edemeyeceğini öğrenene kadar durmayacağım. Easton'ın bir hiç uğruna ölmesine izin vermeyi kesinlikle reddediyorum.

Easton için, *her şey* Easton için.

Sonsuza kadar birlikte.

On Birinci Bölüm

T Ertesi sabah Hazel'in yanında çimlerin üzerinde oturmuş, bahçede yiyecek toplamasına yardım ediyorum. Toprak, tohum ve hayat dolu yiyeceklerle dolu sıra sıra ahşap kasalar arka bahçesinde sıralanıyor. Hazel'in

Güneş ışığı yeni bir gün için yükselirken sırtımızı ısıtıyor.

Bu sabah uyandığımda gece boyunca ağladığım için sersemlemiş hissediyordum. Hazel kırmızı çerçeveli, şiş gözlerime baktı ve beni dışarı sürüklemeye, ellerimle çalışmamı sağlamaya karar verdi. Zihnim beni karanlığa sürükleyemeyecek kadar fiziksel olarak yordu.

Dondururken ikimiz de özellikle büyük bir havucun kökünü çekiyoruz.

Büyük bir patlama sesi havada yankılanırken Hazel titremeye başlıyor. Etrafımızda hayat durmuş gibi görünüyor. Hayvanlar dağılmayı bırakıyor, su akmayı kesiyor, rüzgar bile duraklıyor, ağaçlar ve çimler ölümcül bir sessizliğe bürünüyor. Tam neler olduğunu soracakken Hazel elini ağzıma kapatıyor, gözleri dehşetle açılmış bir halde başını sallıyor, mavi gözleri sessiz olmam için yalvarıyor. Hazel boştaki elini kullanarak benimkini ölümcül bir şekilde kavıyor, gümbürtü tekrarlanırken parmak eklemleri beyaza dönüyor, daha yüksek sesle, daha yakından.

Senkronize bir patlama.

Kanatlar.

Kalbim boğazımda düğümleniyor, nehrin sol tarafındaki ağaçlar kanatlardan gelen rüzgârın gücüyle parçalanırken nabzım atıyor. Hazel'in tüm vücudu titriyor. Eğer bu yaratık onu bu kadar korkutuyorsa

Umarım onunla hiç karşılaşmam. Patlama sesi her geçen saniye daha da yaklaşırken Hazel'ın korkusu yok olmayı dilememe neden oluyor. Endişem pençelerini göğsüme batırırken düşüncelerim dönüyor.

Götür beni, beni, beni.

Vücudum karıncalanırken Hazel'ın gözleri açılıyor, bir enerji akımı kollarımdan ve bacaklarımdan yukarı ve aşağı zıplıyor. Etrafımıza kara bir bulut çökerken, beni öğürtecek kadar iğrenç bir koku, sürünen bir enerjinin hemen ardından geliyor. Bunu hissetmek bile bedenimin kaçmam için çığlık atmasına neden oluyor. Sonra sağır edici bir gumbürtü kulaklarıma çarpıyor. Etrafımızdaki çimler dümdüz oluyor, güç bizi yere düşürürken saçlarımız her yöne savruluyor. O korkunç enerji daha da güçlenip kalınlaşırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum, sanki özü pençelerini ruhuma geçirebilirmiş gibi.

Kanatlarından çıkan rüzgârın gücüyle iki yetişkin kadını devirecek kadar büyük olan yaratığa bakmayı reddediyorum.

Gölge görüldüğünden daha hızlı bir şekilde kayboldu, güneş ışığı bir kez daha yüzüme vurdu. Gittikçe gürleyen ses daha da sessizleşiyor, bir an sonra etrafımızda hayat yeniden başlıyor.

Hazel beni çekerek ayakta durmamı sağlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Beni kabinin içine sürüklemeyi başardığında nutkum tutuldu. O kadar küçük biri için inanılmaz derecede güçlü.

Hazel adım atmaya başlıyor, avuçlarını göğsünde birleştiriyor, konuşurken sesi . "Ormanın bu bölgesine hiç gelmezler."

"Neydi o şey?" Törpüledim.

Hazel kafasını kaldırıyor. "Canavarları daha önce hiç görmedin mi?" Canavar mı? Eğer bir Fae bir yaratığa canavar diyorsa, sözüne inanırım. Konuyu değiştiriyorum. "Bizi nasıl görmedi?"

"Bizi gizledin." Hazel'ın kaşları çatıldı. "Bunu yapabileceğini bilmiyor muydun?"

"Hayır," diye ciyaklıyorum.

"Muhtemelen korkun yüzündendi. Duygular büyüü gücün kendisinden daha fazla yönlendirebilir," diye kendi kendine mırıldanıyor. "Neden buradalar?" Hazel'ın nefes alış veriş i düzensizleşiyor, göğsü kısa aralıklarla inip kalkıyor. "Buraya gelmiyorlar."

İleriye doğru belli belirsiz bir adım atıyorum. "Hazel, artık geçti," diye onu temin ediyorum ama . Nefes alış veriş i hızlanıyor. Titreyen elini tutup onu kanepeye oturtuyorum ve sırtını yavaş daireler çizerek ovuyorum. "Artık güvendesin. Derin bir nefes al."

Hazel havayı içine çekmeye çalışırken nefesi kesiliyor, gözleri odanın içinde her yöne dalıyor. Nefes alış veriş i normale dönene ve elleri artık titremeyene kadar mantrayı defalarca tekrarlayıp sırtını ovuyorum.

Yüzünü elleriyle kapatır. "Bu utanç verici. Çok özür dilerim."

Ellerini yüzünden çekip nazikçe sıkıyorum. "Anksiyete utanç verici değildir."

Vücudunuzu felç eden, yavaş yavaş ölüyormuşsunuz gibi hissetmenize neden olan korkuyu anlıyorum. Bu boğucu.

"Buraya hiç gelmezler, bu yüzden taşındım. Onları ormanın bu kısmında daha önce hiç görmemiştim," diye açıklıyor Hazel.

"Birden fazla mı var?" Ben soruyorum.

Hazel'in yutkunması duyulabiliyor. "Her yerdeler," diye nefes alıyor. "Kafanı dağıtmak için ne yapabiliriz?" Nazikçe soruyorum.

Hazel gözlerini indiriyor, dudağını çiğniyor. "Yemek yapmak beni rahatlatıyor."

Ayağa kalkıyorum, mutfağa doğru yürürken onu da yanıma alıyorum. "O zaman biz de öyle yapacağız."

Hazel'e geri kalan sebzeleri toplamayı teklif ettikten sonra domatesleri hasırdan örülmüş bir sepete yerleştiriyorum, dışarı çıkmadan önce ona sakinleşmesi için daha fazla zaman veriyorum, o sırada suda dalgalanan küçük dalgaları görüyorum. Nehir genellikle sakin ve sessizdir, ancak yüzeye çıkan küçük kabarcıklarla birlikte solan bir daire var. Nehrin kenarına doğru yürürken başka hiçbir şey hareket etmiyor. Tam bahçeye geri dönmek üzereydim ki, yanardöner beyaz bir kuyruk sudan çıkıp tekrar suya dalıyor.

Fae kitaplarında böyle kuyruk çizimleri görmüştüm.

Denizkızı.

Hayretler içinde köprüye doğru koşuyorum. Kaybolduğu yöne bakıyorum, alçalmadan önce bir an için göz alıcı floresan beyaz kuyruk kemerini tekrar görüyorum. Sisli bir anı yüzeye çıkıyor ve beni ayrıldığım geceye geri götürüyor.

Uyandığımda yan yatıyordum, sandaldan kopan kıymıklar koluma batıyor ve dürtüyordu. Sırt üstü dönüyorum, hareket başımı zonklatıyor, başımı kaldırdığım her harekette kaburgalarım yanıyor.

Görüşüm dalgalanıyor ve siyah yıldızlar solmaya başladığında, neredede olduğumu yavaşça bir araya getiriyorum.

Etrafımı su sarıyor, iki yanında yemyeşil ormanlar olan ucsuz bucaksız derin bir nehir. Ağaçlar bir bulanıklık içinde yanımdan geçip gidiyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Tekne inanılmaz derecede hızlı hareket ediyor, normal bir akıntıdan daha hızlı.

İnleyerek kendimi oturur pozisyona getiriyorum, ancak suyun üzerinde uzun, parıldayan yeşil bir kuyruk görüyorum. Kuyruk alçalırken bana daha yakın olan bir diğeri yükseliyor, bu seferki koyu kiraz kırmızısı.

Deniz kızları.

Teknenin zeminine çöküyorum, için rahatlamış bir şekilde hıçkırarak ağlıyorum. Fae iniyor.

Deniz kızları o gece bana yardım etti. Sarsıntı yüzünden unutmuş olmalıyım. Bana neden yardım ettiler? Geleceğimi nereden biliyorlardı?

Zihnimde sonu gelmeyen sorular uçuşuyor ve her biri cevapsız kalıyor.

Daha fazla araştırma yapmalıyım. Saraydaki kitaplarda Fae toprakları ve burada yaşayan yaratıklar hakkında çok az bilgi vardı. Kendimi neyin içine soktuğumu ve o gece bana neden yardım ettiklerini bilmem gerekiyor.

Hazel yattıktan sonra hiç vakit kaybetmeden bir mum yakıp oturma odasındaki kitaplığı karıştırıyorum. Küçük bir kitap koleksiyonunun sorularıma cevap vermesinin uzak bir ihtimal olduğunu biliyorum ama başlamak için bir yere ihtiyacım var.

Başlıkları taradığımda koleksiyonunda çoğunlukla toprak temelli büyüler, otlar, bitkiler ve hayvanlar üzerine kitaplar olduğunu görüyorum. Mumu yere koyup hayvan kitaplarından birini seçiyorum ve karıştırmaya başlıyorum. Birden fazla bölümde memeliler, böcekler, kuşlar, sürüngenler ve balıklarla ilgili bölümler var. Sayfaları çevirip balıklar bölümüne geliyorum, deniz kızlarının balık kategorisine girmesi için dua ederken bir ışık daha yanıyor ve sıçramama neden oluyor. Döndüğümde Hazel'ın şaşkın yüzü odanın ortasında beni karşılıyor.

"Kaçıyor musun?" diye ağzından kaçırıyor. Hazel cevap beklemeden çantalarıma koşuyor, aceleyle her birini ve karyolanın üzerine saçılmış giysileri topluyor. "Bela istemiyorum. Kraliçenin kanunlarına uyuyorum ve sade bir hayat yaşıyorum. Faes'e yemin ederim ki bela getirmeyeceğim." Cümlesini çantaları ayaklarımın dibine bırakarak bitiriyor.

"Kaçıyor musun?" Ellerimi sıkarak başımı iki yana . "Kaçmıyorum, yemin ederim."

"Nerede yaşadığını bilmiyorsun, bir anda ortaya çıkıp kan revan içinde kalana kadar dövüldün ve gecenin bir yarısı eşyalarımı karıştırıyorsun." Ellerini havaya kaldırdı. "Sana inanmadığım için beni affet!" diye bağırıyor, çarpıcı mavi gözlerinde acı parlıyor.

Konuşmak için ağzımı açtığımda ruhani bir ses kulağıma fısıldıyor, "*Söyle ona.*"

Başımı yana çeviriyorum. Ama yanımda ya da arkamda duran kimse yok. Bu da neydi böyle...? Sonunda delirdim mi?

"*Kalbini aç ve ona söyle,*" diye tekrar fısıldar.

Sıcaklık hissi üzerime akarken, beni çevrelerken, doldururken, rahatlatırken ve konuşmam için beni teşvik ederken, minik nazik eller beni Hazel'e doğru itmeye başlıyor.

"Bunu duyuyor musun?" Fısıldıyorum, bakışlarım oturma odasında başka bir yaşam belirtisi arıyor.

Hazel öfkeyle kollarını havaya kaldırır. "Neyi duymuyorum? Beni neden gözetlediğini açıklamayacak mısın?"

"*Kalbini aç Delilah,*" diyor ruhani ses tekrar.

Ses kulaklarımı dolduruyor, duyabildiğim tek şey olana kadar tekrar tekrar ilahi söylüyor ve endişemin bedenimi ele geçirmesine neden oluyor. Panik boğazımdan yukarı doğru kayıyor.

Durmayacak. Ses durmayacak.

Hazel'in ağzı hızla hareket ediyor ama kulaklarımı dolduran tek ses ilahi sesin aralıksız uğultusu.

"Ben Fae değilim!" Ağzımdan kaçırdım.

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda ruhani ses tamamen kayboluyor. Başımı Hazel'a çevirdiğimde beni kapının dışına itmek için hareket ederken gözlerini devirdiğini görüyorum.

Onu suçlamıyorum; delirecekmişim hissediyorum. *Neydi o?*

"Yemin ederim kaçmıyorum Hazel. Lütfen açıklamam için bana bir dakika verin," diye aceleyle söylüyorum, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı tutamıyorum.

Gidecek hiçbir yerim ve kimsem yok.

Kimsem yok.

Hazel kapının önünde durup değerlendirme yapıyor. "Beş dakikan var." diye kabul ediyor.

Odaya daha da girince Hazel benden bir adım uzaklaşıyor. Hareket ve güvensizlik boğazımı yutkunamayacağım kadar sıkıyor.

"Ben Fae değilim, ya da en azından buraya gelmeden önce değildim." Konuşurken sesim titriyor.

"Davana yardımcı olmuyorsun," diye .

"Ben insan topraklarından geldim," diye fısıldıyorum.

Hazel'in gözleri açılıyor, ağzı bir O şekli oluşturacak şekilde açılıyor. Sanırım nefes almayı tamamen bıraktı. "Hazel?"

"Bu imkansız," diye nefes alıyor.

Beyaz keten gömleğimin altından kristal kolyeyi çıkarıyorum. "Bunu bana annem verdi, gerçek ve peçeler hakkında gevezelik ediyordu. Neler yapabildiğini kendim görene kadar saçmalık olduğunu düşünmüştüm."

Hazel'in gözlerine baktığımda, o sıcaklık yeniden içime doluyor ve içimdeki çekim beni devam etmeye, Hazel'a güvenmeye itiyor. İç çekerek, hiçbir ayrıntıyı atlamadan olan her şeyi anlatıyorum. Sanki içimdeki bir baraj yıkılmış ve sel kapılarının açılmasına izin vermiş gibi her şey içimden dökülüyor. Easton'a olanların korkunç ayrıntılarını ve onun benim için ne anlama geldiğini, onu ne kadar çok sevdiğimi hatırladıkça hıçkırıklarına engel olamıyorum.

Babamın ne yaptığını anlatırken Hazel gözyaşlarına boğuldu.

"Daha önce denizkızını gördüğüm zamanı hatırladım-"

Hazel bir adım öne çıkıyor, sesi tiz bir ciyaklamaya dönüşüyor. "Bir denizkızı mı gördün?"

"Evet, neden? Soyları tükenmek üzere mi?" Ben soruyorum.

"Hayır, kendi bölgelerine sadık kalıyorlar. Bugünlerde nadiren oradan ayrılıyorlar." Ona inanamayarak baktım. "Senin nehrinde bir tane vardı."

"Ne?!" diye bağılıyor, nehre bakmak için pencereye doğru koşuyor.

Gerçekten şok olmuş gibi görünmese bu çıkışına gülebilirdim.

"Beyaz kuyruğu gördüm ve daha yakından bakmak için gittiğimde, ayrıldığım geceden bir anı canlandı... Bana yardım ettiler. Yardımdan da öte, beni buraya getirenler onlardı," diye açıklıyorum.

Hazel başını sallarken kaşları saç çizgisine doğru yükseliyor. "Bu hayret verici."

"Neden?" Ben soruyorum.

Hazel alay ediyor. "İnsanlara yardım ettikleri kesinlikle duyulmamış bir şey. Çok bencil ve bölgeci yaratıklar."

"O zaman neden bana yardım etsinler ki?"

Hazel kafasını kaldırır. "Onlar psişik."

"Tarot okuyucusu gibi mi?" Ben soruyorum.

"Hayır, onlar psişik. Onlara gelecekle ilgili mesajlar veriliyor. Ya o gece sana yardım etmeleri söylendiyse?" diye mırıldanıyor, daha çok kendi kendine konuşarak. "Seni neden bana getirsinler ki?"

Omuz silktim. "Belki de en kolay yol sendin."

"Hayır, sınırdan alabilecekleri birden fazla akarsu var. Seni buraya bilerek getirdiler... Sebepsiz yere hiçbir şey yapmazlar." Hazel iç çekerek kanepeye uzanıyor. "Tüm bu bilgilerle kafam patlayacakmış gibi hissediyorum."

Kıkırdayarak yanına oturuyorum. "Fae kulakları ve büyüyle uyandığımda benimki nasıl hissettirdi sanıyorsun?"

"Senin zihninde olmak istemezdim, orası kesin."

Bir kahkaha atarak başımı geriye atıyorum, Easton'dan beri attığım ilk gerçek kahkaha.

Hazel'in yanakları irkilerek pembeleşiyor. "Özür dilerim, duyarsız davrandım." "Alınmadım."

"Seni terslediğim için özür dilerim," diyor yumuşak bir sesle.

"Senin yerinde olsaydım ben de yapardım." Vücudumu Hazel'inkine doğru çevirip ayaklarımı altına alıyorum. "Ne oldu burada? Neden hepiniz ortadan kayboldunuz? Ve neden insan topraklarında sıkışıp kalmış Fae'ler var?"

Hazel oturur. "Kaybolmak mı? Kaybolmadık; kapana kısıldık." Hazel öne doğru eğiliyor. "İnsanlar bize ne olduğunu düşünüyor?"

Sesim fısıltıya dönüşüyor. "Büyü de dahil olmak üzere hepinizin soyunun tükendiğini." "konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum," diye kekeliyor.

Hazel sarsılıyor

Geri. "Bekle, insan topraklarında kapana kısılmış Fae'ler olduğunu mu söyledin?"

Başımı eğiyorum. "Bu yüzden başka Fae'lerin hayatta olup olmadığını görmek için buraya gelmeye karar verdim."

Hazel başını sallıyor. "Fae'lerin neden sizin topraklarınızda sıkışıp kaldıklarına dair hiçbir fikrim yok... İnsanların bizim soyumuzun tükendiğini düşündüklerine inanamıyorum."

"Sonra ne oldu?" Ben sordum.

Hazel'in gözleri buğulanırken uzaklara bakıyor. "Fae topraklarındaki tüm periler ve varlıklar, kraliçe ve krallarımızı onurlandırmak için Tutulma Balosu'na katılmak zorundadır. Bu da diğerleri gibi bir maskeli baloydu, kesinlikle

Muhteşem. Hiçbir şey yanlış görünmüyordu... ta ki ertesi güne kadar. Herkes görevlerini yapmaya çalışırken uyandı ve insan topraklarına ya da işaretli bölgemizdeki iki adanın ötesine geçemediğimizi fark etti. Hiçbir şey göremiyorsunuz ama fiziksel olarak sanki bir tuğla duvara çarpıyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz, sanki biri topraklarımızın üzerine bir kubbe yerleştirmiş gibi. Deniz yoluyla bile kaçamazsınız." Gömleğinin koluyla silmeden önce yanağından bir damla yaş süzülüyor. "Tam o öğleden sonra, canavarlar topraklara salındı ve şehirlere saldırdı," diyor, sonunda sesi çatlıyor.

Kalbim Hazel için, bu topraklardaki herkes için kırılıyor. Yaklaşık yüz elli yıldır sessizce bir hapisaneye hapsedildiler.

"Nasıl olduğunu kimse bilmiyor mu?"

Hazel'in dudakları düzleşir. "Kimse nasıl ya da neden olduğunu bilmiyor. Kraliçe olayın gerçekleştiği andan itibaren kişisel ordusunu ve casuslarını soruşturmaya gönderdi. Bunu kimin yaptığını bilmeye yıllar önce olduğundan daha yakın değiliz."

"Bu korkunç," diye fısıldıyorum.

Hazel'in sözleri odada asılı kalırken ikimiz de sessizce oturup kendi zihinlerimize çekiliyoruz. Bir insan neden böyle bir şey yapar ki? Yardım çağrımızın değersiz olduğunu anladığımda gözlerimi indiriyorum, onların da en az bizim kadar yardıma ihtiyacı varken. "Belki birbirimize yardım edebiliriz," diye mırıldanarak sessizliği bozuyorum.

Hazel homurdanıyor. "Ne kadar yardımcı olabilirim bilmiyorum ve alınmayın ama eskiden insan olan birinin bizi nasıl kurtarabileceğini anlamıyorum. Eski nesil Faeler nasıl yardım edeceklerini bile bilmiyorlar. Kimse böyle bir şey görmedi."

Elimi sallayarak endişelerini yok sayıyorum. "Ama bana yardım edebilirsin. Topraklarınız hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Bana her şeyi öğretecek birine ihtiyacım var." Kaşlarım çatıldı. "Haklısın, sunacak pek bir şeyim yok. Belki dostluk?" Bunu bir gülümsemeyle satmaya çalışıyorum. Hazel daha tek kelime edemeden nefes nefese kalıyorum ve kanepeden fırlayıp onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Sana nasıl dövüşüleceğini öğretebilirim!" Belki bu Hazel'in canavarlarla ilgili endişesini azaltır.

Hazel gözlerini kısar. "Nasıl dövüşüleceğini biliyor musun?" "Hayatım boyunca eğitim aldım," diyorum gururla.

"Canavar geldiğinde kendini bir topun içine soktun."

Gözlerimi devirerek tekrar kanepeye uzandım. "Hazırlıksızdım." Hazel bir kahkaha patlattı.

"Ben ciddiym! Bana Fae topraklarını ve büyüü öğretirsen, devasa kanatlar kafamın üzerinden uçtuğunda daha hazırlıklı olabilirim," diyorum elimi kafamın etrafında sallayarak.

Hazel'ın yüzü gülümsemeden önce kuşkuluydu. "Tamam, anlaştık." "Sesin çok heyecanlı çıkmasın," diye takılıyorum.

Hazel'ın dudaklarında şakacı bir gülümseme dans ediyor. "Zaten buralarda işler sıkıcıydı. Sanırım beni dövüşmek için eğiten bir prenses yeterli olacaktır."

Hazel ertesi öğleden sonra balkabağı çorbası içerken bana Fae mahkemelerini açıklıyor. "Fae toprakları beş elemental mahkemeden oluşur ve her mahkeme büyük bir şehre ev sahipliği yapar. Toprak Mahkemesi'nde Eden; Ateş'te Ornx; Su'da Cardania; Hava'da Entrile; ve son olarak Öz'de Açelya bulunur."

"Öz Fae'ler tek bir elemental güçle sınırlı değil mi?" Ben soruyorum.

Hazel başını sallar. "Öz Fae'ler birden fazla elemental güce sahip olanlardır." Hazel bir bez parçasıyla ağzına vuruyor. "Her Fae gücünün geldiği elementi manipüle etme gücüne sahiptir. Toprak Doğa Ana'yı ve hayvanları kontrol eder, hava elektriği, ışığı ve havayı kontrol eder. Sonra tabii ki su bükücüler ve ateş nefesliler." Hazel kaşığını bana doğru tutuyor. "Fiziksel olarak ateş solumazlar; öfkeleri aşılamaz olduğu için bu lakattan kurtulamazlar."

Göz kırpıyorum. "Ateş Fae'lerini kızdırma. Not edildi."

"Element kontrolü her Fae'nin sahip olduğu temel büyü biçimidir, ancak çoğunluğu birden fazla farklı yeteneğe de sahiptir. Güçlü hava Fae'leri zihin okuyabilir, ateş en güçlü savaşçıları doğurur, su ise bedensel anatomilerini değiştirerek kendilerini görünmez yapabilir. Ayrıca en çok aranan büyü kesicilere de sahipler. Toprak Fae"-kendini işaret eder

-"Hayvanları iyileştirme ve onlarla konuşma gücünü kullanabilir. Her Fae iyileştirme gücüne sahip olsa da, toprak Fae'leri daha derin bir kuyuya sahiptir, bir şeyleri görebilir ve vücudu diğerlerinin yapamayacağı şekilde iyileştirebilir." Omuz silkiyor. "Bunlar benim sahip olduğum güçler. Diğer Fae'lerin hayvan formlarına dönüşebildiklerini biliyorum."

Kaşığının kaseye çarparak çıkardığı çınlama sesi Hazel'ın gözlerini benimkilere çeviriyor. "Bana ormanda sadece hayvanlarla değil, hayvanların derisine gizlenmiş Fae'lerle de yürüyebileceğimi mi söylüyorsun?"

Dışarıdayken etrafıma gerçekten daha fazla dikkat etmem gerekiyor.

Hazel kıkırdıyor. "Evet, her ne kadar şu anda anlayabileceğin gibi" -elini odada gezdiriyor- "buraya pek fazla Fae gelmiyor."

Bunu fark ettim. Ayrıca ıssız bir yerde olmanın insanı ne kadar yalnızlaştırdığını da fark ettim. Kimse arkasında bir hikaye olmadan kendini bu kadar izole edemez.

Konuyu değiştirerek, "Şehirler nasıl?" diye soruyorum.

Hazel'in yanakları pembeleşirken omuzları geriliyor. "Gerçekten bilmiyorum." Boğazını temizliyor. "Uzun zamandır şehre inmedim."

Hazel'in, bu nazik ve sevecen insanın çok acı çektiğini düşündükçe kalbim sıkışıyor.

"Sorun değil," diyorum. "Neden bana eskiden gittiğin zamanların nasıl olduğunu anlatmıyorsun?"

Hazel bir an sessiz kalıyor ama konuşmaya başladığında gözleri sevinçle doluyor. "Şehirler çok güzel ve hayat doluydu. Deneyimleyebileceğiniz en zengin kokular ve manzaralar. Baharat satıcıları, restoranlar, nereye giderseniz gidin yemekler ." Hazel duraksıyor. "Varoşlar hariç, ama eskort tutmak ya da kendi adını hatırlamayacak kadar sarhoş olmak istemiyorsan kimse oraya gitmez." Kıkırdıyor. "Şehrin geri kalanı harika. El yapımı kıyafetler satan dükkanlar, kitapçılar, sanat eserleri ve tiyatrolar sokaklarda sıralanıyor. Bir de tiyatrolarda olması gereken sokak çalgıcıları var."

"Kulağa çok güzel geliyor," diyorum hayranlıkla.

Hazel'in dudakları bir sırıtışa dönüşüyor. "Gerçekten de öyleydi ve her şehir kendi elementine göre tasarlandı." Hazel'in gözleri alçalıyor, sesi sakinleşiyor. "Fae toprakları eskiden ev olarak adlandırılabilir güzel bir yerdi."

Hazel'in itirafı bana kendi evim hakkında hissettiklerimin tam tersini hatırlatıyor ve suçluluk duygusunun boğazımı yakmasına neden oluyor. Halkımı kral diye bir canavarla bıraktım. Kendime şunu hatırlatmak zorundayım, evet, terk ettim ama onları terk etmedim. Yardım almak için çalışıyorum. Belki de bulacağım şey hem insan hem de Fae topraklarını kurtaracak. Kalbimdeki o küçük umut parçasına tutunmalıyım, bir gün dünyanın daha iyi bir yer olacağına dair umuda. Aksi takdirde, hayat anlamsız gelmeye başlar.

"Sarayların kral ve kraliçeleri nasıldır?" Endişeyle soruyorum. Hazel'in gözleri yavaşça benimkilere kayıyor, yüzünü buruştururken yüzünü buruşturuyor.

"Tuzak büyüünün yapıldığı gece hepsi öldürüldü."

Çorbayı içerken boğuluyorum, öksürüyorum ve nihayet ciğerlerime oksijen girene kadar hava almak için çırpınıyorum. "Hepsi mi?" diye haykırıyorum.

"Hava Kraliçesi ve varisleri hariç hepsi." Sesi fısıltıya dönüşür. "Hava Kraliçesi o akşam geç saatlerde eve geldi."

Tutulma Balosu'ndan döndüğünde kocasını öldürülmüş olarak buldu." Başını tiksintiyle sallıyor. "Ebeveynlerini katledilmiş olarak bulanlar çocuklardı. Saraydaki tüm kral ve kraliçelerin toplu infazı."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. "Bu... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Hazel kaşığını indiriyor. "Kraliçe sadece kocasının ve arkadaşlarının yasını tutmuyordu, aynı zamanda özgürlüğünü kaybetmenin yasını tutan koca bir krallığı vardı, halkı kendini topraklara zincirlenmiş hissediyordu. Prensler ve prensesler reşit olana ve artık kendi kayıplarının yasını tutmayana kadar tüm sarayları yönetmeye karar verdi." Hazel'in sesi keder dolu bir şekilde dalgalanıyor. "Dünya yüz kırk sekiz yıl önce cehenneme döndü."

Gecenin ilerleyen saatlerinde kendimi yatağa attığımda, zihnimi kapatamıyorum. Az önceki konuşma, halkımın son yıllarda uğraşmak zorunda kaldığı tüm korkunç şeyleri gündeme getirdi. Korku, açlık, evsizlik, özgürlük kaybı ve çok erken alınan masum hayatlar. Bir zamanlar sevgi, sıcaklık ve barış dolu neşeli bir ülke olan bu yer artık bir hapisane. Kral, sözde halkından mutluluğun ve özgür iradenin her zerresini almış ve onları ruhlarıyla birlikte ezmiştir. Bugün ülkenin yönetilme biçiminden yarar sağlayanlar sadece kral, zenginler ve yandaşlarıdır.

Uykuya dalarken değişim kararlılığı kalbimi dolduruyor. Easton'ın anıları zihnimde uçuşuyor, güzel yüzü ve orman yeşili gözleri bana savaşmamı söylüyor.

Yapacağım son şey olsa bile halkımı kurtarmak için savaşacağım.

On İkinci Bölüm

D Koridorda yürürken içimi bir korku kaplıyor. Bu koridoru biliyorum; hem de çok iyi biliyorum.

Ne yazık ki, çağrıldım ve çağrıldığınızda...

Kralın emrine karşı gelmeye asla cesaret edemezsin.

Siyah paslanmaz çelik kapıdan içeri girdiğimde, kürsünün tepesindeki tahtında gururla oturan babamla göz göze geliyorum. Başındaki elmas dolu taç bir yıldız gibi parlıyor.

Kürsüye çenem dik, omurgam dik ve gözlerim krala kilitlenmiş olarak yaklaşıyorum. Damarlarımı korku yerine cesaret dolduracak.

Tahtına ulaşp . "Beni mi çağırdınız, Majesteleri?"

Kulağımı tırmalayan sesi ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Korkarım sarayda yaşayan bir hain bulundu."

Gözlerim açıldı.

Nasıl öğrendi? Özgür bıraktığım insanları kimse bulamadı. "Onu içeri getirin" diye bağılıyor kral.

Kapılar arkamdan açılırken dönüyorum, midem bulanırken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Babamın üç özel koruması Easton'ı kürsünün dibine kadar sürüklerken olduğum yerde donup kalıyorum.

Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır, bu bir hata. Easton masum!" diye bağııyorum. Easton'ı ölüme sürüklemeye devam ederken kimse bana aldırış etmiyor. "O BENİM! HAIN BENİM!" O kadar yüksek sesle bağııyorum ki boğazım yanıyor.

Easton'ı çevreleyen üç muhafız dizlerinin arkasına tekme atarak Easton'ın dizlerinin üzerine çökmesine neden oluyor. Onu babamın önünde yerde görünce gözlerim doluyor.

Easton'ın bal gibi yumuşak sesi kulaklarımı dolduruyor. "Sorun yok, Delilah."

Muhafızlar aniden beni arkamdan yakalayıp ciğerlerimdeki havayı boşaltırken babama küfürler savurarak ona doğru koşuyorum. Babam tahttan iniyor ve yanındaki muhafızın uzattığı kılıcı alıyor.

Babam gümüş kılıcı Easton'ın başının üzerine kaldırdı.

Gırtlaktan gelen bir çığlık beni terk ediyor, kulaklarımı uğuldatacak kadar yüksek bir sesle odada çınlıyor.

Easton çırpınmaya başladığında beni tutan dört yetişkin adamdan kurtulmaya çalışıyorum. Öldürücü, öfke dolu yüzünü babama doğru çevirerek, "Sakin *Del'e dokunayım deme-*" diye bağıyor.

Easton cümlesini bitiremedi.

Kafası yere çarpıyor, bana doğru yuvarlanıyor ve yüzümden birkaç santim ötede duruyor. Kıpırmızı kan beyaz fayansların üzerine saçılıyor, beni ve kıyafetlerimi kaplıyor, o muhteşem orman yeşili gözleri, hayattan bomboş, bana bakıyor.

Başımı kaldırdığımda Easton'ın kanıyla kaplı babamın bana görüyorum.

Patladım.

Kırmızı alevler odanın her tarafına yayıldı. Beni tutan muhafızlar güçle geriye savruldu, duvara doğru uçtular, vücutları duvara o kadar güçlü çarptı ki temelini çatlattılar.

Ayağa kalkıp babama doğru ilerliyorum, yüzünün rengi solarken memnuniyet vücudumda dolaşıyor.

"Cehennemde yan," diye homurdanıyorum.

Ellerimi kaldırarak, ateş babamı sararken kükrüyorum. Tüm öfke ve kederimi onu yakıcı ateşle patlatmak için harcıyorum, dalga dalga ona çarpıyorum. Easton'ı kaybettiğim için kalbim parçalanırken içimden acı dolu bir çığlık kopuyor.

Uzaktan adımın söylendiğini duyuyorum ama gözlerim sadece kralı görüyor

-Beni her gün kıran, küçümseyen ve bir hiç olana kadar inciten canavar.

"DELILAH!"

Etrafımdaki alevler ben boğulana kadar aniden sönüyor.

Boğazım daralıyor, boynumu tırmalamak zorunda kalana kadar sıkılıyor, kurtulmaya çalış-

Sarsılıyorum, kül dilimi kaplarken nefes nefese kalıyorum. Hazel'ın şaşkın gözlerine bakarken göğsüm kabarıyor. "Artık resmileşti. Sende ateş büyüğü var," diye pantolonunu indirdi.

Easton'ın cansız bedeni gözümün önünden geçerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Titrek bir nefes alarak su aramak için ayağa kalktım. "Ne oldu?" Törpüledim.

Hazel karyolaya otururken titriyor. "Çılgılık attığını duydum; o kadar korkunç bir sesti ki seni kontrol etmeye geldim ve sen..." Hazel'ın bakışları oturma odasında dolaşıyor. "Bütün oda yanıyordu." Duraklıyor, bana bakıyor. "Kendin de dahil. Hiçbir şeyi nasıl yakmadın bilmiyorum; bilinçaltında bunun bir rüya olduğunu biliyor olmalısın."

Avuçlarımla içiyle gözlerimi ovuşturuyorum. "Özür dilerim," diye hıçkırıyorum.

Hazel kollarını bana doluyor, başının ucu köprücük kemiğime ulaşıyor ve beni kucaklayarak sıkıştırıyor. "Anlıyorum, sorun değil" diye fısıldıyor.

Oturma odasının ortasında durmuş, ağlamam nihayet dinene kadar birbirimize sarılmıştık. Easton'ın gömleğinin koluyla gözyaşlarımı siliyorum. Her gece onun kıyafetleriyle uyuyorum.

Hazel geri çekiliyor ve beni kanepede yanına oturmam için çekiyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor usulca.

"Easton'dı." Dudaklarım titrerken sesim çatallaşıyor. "Şu anda onun hakkında konuşmayı kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Ben Easton'ın tüm üzüntüsünü kalbime güvenli bir şekilde hapsetmeye çalışırken o arkasına yaslanarak benimle birlikte sessizce oturuyor. Onu kaybetmenin kederi dayanılmaz ve o kadar ağır ki onu gömmekten başka çarem yok. Eğer hissedersen, kırılacağım.

Hazel'ın kararsız sesi sessizliği yarıyor. "Kızım öldüğünde korkunç kâbuslar gördüm."

Başımı ona doğru çeviriyorum.

Hazel'ın dudağı titriyor. "Fae'lerin tuzağa düşürüldüğü gün oldu. Başka bir dünyadan gelen canavarlar inip saldırdığında." Son kelimedede sesi çatlıyor. "Luna'yla birlikte Bexery Köprüsü'nde yürüyordum, Eden'da, Toprak Sarayı'nın şehrinde. Krep yapmak için malzeme almaya gidiyorduk." Hüzünle gülüyor. "Luna kreplere takıntılıydı." Hazel'ın

kederli yüzü benimkine doğru kalkıyor. "Bir an onun elini tutuyorum, canlı kahkahasını dinliyorum ve sonra benden kopup havalanıyor. Kimse hangi yaratık olduklarını ya da nereden geldiklerini bilmiyordu; her şey çok hızlı oldu. Onu pençeleri arasına alan canavarın peşinden uçtum ve tek görebildiğim arkasıydı."

Pamuklu gömleğinin uçlarıyla oynarken nefesi kesiliyor. Gözyaşları çillerle kaplı yanaklarından aşağı akıyor. "Onu çok çabuk düşürdü," fısıldıyor. "Onu yakalamak için olabildiğince hızlı uçtum... Yere çarpmadan bir saniye önce Luna'ya ulaştım. Onu zamanında yakalamak konusunda o kadar endişeliydim ki, onu göğsüme bastırırken bakmadım bile." Hazel gözlerini sıkarak kapatıyor. "Göğsümde bir sıcaklık hissettim ve iyi olup olmadığını kontrol ettim."

Hazel'in sonraki sözleri kalbimi ikiye böldü.

"Onu ." Hazel'in vücudu hıçkırıklarının şiddetinden titriyor. "Luna onu düşürmeye karar vermeden önce ölmüştü."

Hazel'i teselli edebilecek, yaşadığı dehşeti iyileştirmeye başlayabilecek hiçbir sözüm yok. Kendi çocuğunu, ruhunun bir parçasını böylesine korkunç bir şekilde kaybetmenin acısını. Öne doğru eğilip kollarımı Hazel'e doluyorum ve onun bana yaptığı bu nazik jesti karşılık veriyorum. Hazel dağılırken bana yaslanmasına izin verdim.

On Üçüncü Bölüm

"W "Bir denizkızı göreceğiz," diye duyuruyor Hazel iki gün sonra odaya girerken.

Heyecanla koltuktan fırladım. "Nasıl bulacağız onları?"

Yere bir çuval atıyor, içindekiler tıkırdıyor ve tıngırdıyor. "Onları adaklar aracılığıyla çağırıyoruz. Onların bölgesine giremeyiz, bu bir intihar görevi olur. Ziyaret edebileceğimiz bir yüzme çukuru var. Su havuzunu çevreleyen kayaların üzerine saygılı adaklar koyarsınız ve bir denizkızının ortaya çıkmasını beklersiniz." Hazel gözlerini devirerek ekliyor, "Eğer isterlerse."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bunu daha önce yaptın mı?"

Hazel'in gözleri büyür. "Tanrım, hayır. Deniz kızları korkunç yaratıklardır."

Şaşkınlık yüzüme yansırken ona boş boş bakıyorum. Madem bu kadar korkunç yaratıklardı, o zaman neden bana yardım ettiler?

"Çıkarcı ve hilekârlar; Fae'lerle oyun oynamak için yaşıyorlar. Aynı zamanda korkunçlar," diye açıklıyor Hazel, botlarını bulurken odanın içinde dolaşarak.

"Bence çok güzel görünüyorlardı," diyorum.

Hazel bağcıklarını bağlarken kanepede oturuyor. "Güzellikleri manipülasyonlarının bir parçası. Soğuk ve kurnaz kalpleri olan çarpıcı yaratıklardır. Uyanık olmalıyız ve kelimelerinizi dikkatle seçmelisiniz. Sorularınızı doğru sormazsanız, size sahte bir mesaj verirler."

Kaşlarımı çattım. "Ne anlamı var ki? Doğruyu söyleyip söylemediklerini nereden bileceğiz?"

Hazel çuvalı alıp bana uzattı. "O gece sana yardım ettiler. Her ne sebeple olursa olsun, bu onların işine yaradı. Oyun başka bir şey ama seni buraya getirmek için aktif olarak aramak... Bunun arkasında kendi sebepleri var."

Hazel'in ağzından çıkan her kelime endişemin çirkin yüzünü göstermesine neden oluyor.

Elimdeki çuvala bakıyorum. İçi istiridye kabukları, inciler, el aynaları ve ne gariptir ki saç fırçalarıyla dolu. "Fırçalarla bir denizkızı çağırabildiğine inanamıyorum."

Kabinden çıkarken omzunun üzerinden "Onlara gülmeyi bırak ve acele et," diye sesleniyor.

"Özür dilerim, sadece... fırça mı?" Kıkırdıyorum.

"Aldanmayın, denizkızları sadece güzel balıklar değildir. Hepsinin ayrı ayrı güçleri var ve bunu bize karşı kullanmalarını istemeyiz. O yüzden uslu durun."

Denizkızlarının ne tür güçlere sahip olabileceğini hayal etmeye çalışırken Hazel'in arkasından ön bahçesine doğru ilerliyorum ve diğer sözleri zihnimde çınlıyor.

"İyi biri olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Hazel kahkahayı patlatıyor. "Tüm bunlardan çıkardığın şey bu mu?" Kıkırdarak başını sallıyor. "Bazen ısrarcı olabiliyorsun. Onları zorlama."

"Bazıları bana inatçı der," diye takılıyorum.

Hazel gözlerini bana bakıyor. "Hazır mısın?"

Elimi salladım. "Evet, ben de senin yürümeye başlamayı bekliyordum-"

Hazel'in sırtından parıldayan kırmızı kanatlar çıkıyor. Tam kanat açıklığına kadar uzanan kanatlar, güneşin parladığı yerde ışıltıyor.

Tökezleyerek geri çekilirken ağızım açık kalıyor, arkama düşerken toprağı tekmeliyorum. "Kanatların var!" diye mırıldanıyorum. Elbette Hazel'in kanatları var; hikâyesinde uçmaktan bahsetmişti... ama onları karşımda görmek bambaşka bir şey. Muhteşemler.

Hazel'in gürültülü kahkahası beni şoktan çıkardı.

"Bir dahaki sefere bir kızı uyar!" Çılgılık atıyorum.

"Yüzünü görmek için buna değdi!" Kahkahalarla diz çöküyor, kanatları bir kalkan gibi etrafını sarıyor.

Ayağa kalkıyorum, nasıl hissettiklerini görmek için kanatlarına doğru ilerliyorum. Hazel elini kaldırdığında elimi uzatmışım.

"Yapma!" diye bağıyor.

Elimi çabucak geri çekiyorum. "Özür dilerim! Sadece nasıl hissettirdiklerini bilmek istedim. Pürüzsüz ve parlak görünüyorlar ama yine de derimsi."

"Bir Fae'nin kanatlarına dokunmak çok kişiseldir. Eğer onların rızası olmadan bunu yaparsanız bazıları kafanızı koparır," diye açıklıyor. "Tamamen kas ve kemikten yapıldıkları için dokunması sert ama ipek gibi yumuşaktırlar. Bir Fae'nin kanatlarına dokunmak çok samimi bir şeydir."

Yanaklarım kızardı. "Özür dilerim."

"Sorun değil, artık biliyorsun. Açıklamalıydım ama gülmeden duramadım." Gözleri mizahla parlıyor. "Şimdi hazır mısın?"

", değil mi?" "Bugün değil,"

diye şarkı söylüyor.

"Eğer beni düşürürsen" -işaret parmağımla onu gösteriyorum- "sonsuz kadar peşini bırakmam ve bu bir Fae için çok uzun bir süre."

Hazel gözlerini devirir. "Dramatik olma. Sadece bir ya da iki kez düştüm."

Cevap veremedi. Hazel'ın kollarındayım, havadayım. Kollarımı Hazel'ın boynuna sararken gözlerimi sıkıca kapatarak bir çılgılık attım. Göğsü gülmekten titriyordu.

Saçlarım her yöne çekiliyor, keskin soğuk hava dövüşçü derilerimin arasından sızıyor. Rüzgârın sesi kulaklarımda uğulduyor.

Gözlerimi açtığım an kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

O kadar hızlı uçuyoruz ki altımdaki zemini zar zor seçebiliyorum. Yeşil orman örtüsü ve dağ tepeleri geniş bir alana yayılıyor. Aşağıya baktığımda, ormanın gelgitleri çiçeklerin açan yaşamına karışıyor. Arada sırada orman zemininde bir açıklık görüyorum, ağaçların tepelerinin altında ne olduğuna dair bir bakış.

Birden nehrin mavi akışı beliriyor, ormanın içinden bir yılan gibi süzülüyor, sanki bir labirentmiş gibi farklı yollara sapıyor.

Deniz kızlarının beni çektiği nehir kanalları bu olmalı.

Başımı arkaya yatırıyorum, güneş yüzümde parlarken dudaklarımda bir gülümseme oynuyor. Kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Kollarımı iki yana açıyorum, hava parmak uçlarımdan akıyor ve ben coşku hissini içime çekiyorum.

Hazel'ın sesi beni sürüklüyor. "!" diye bağıyor.

Başımı kaldırıyorum. Ormanın zemininde izli bir patikayı gösteren bir açıklık beliriyor. Hazel o kadar hızlı bir şekilde açıklığa doğru alçalıyor ki, doğal kıvrımı takip ederek alçalırken kollarımı onun etrafında sıkıyorum. Hazel yavaşlamaya başlamadan önce patika her yöne doğru kesiliyor, önümüzdeki ağaçlar geniş bir alana doğru ayrılıyor. Açık, dairesel çayırın etrafında çimen ve çiçekler açıyor.

Hazel zarif bir şekilde ortaya iniyor ve beni yere bırakıyor.

Etrafımızı saran suyun sağır edici uğultusu arasında bağırarak Hazel'la yüzleşirken yüz hatlarımı şaşkınlık kaplıyor. "Lütfen bana tüm Fae'lerin kanatları olduğunu ve benim de sihirli bir şekilde kanat çıkarabileceğimi söyle."

Hazel'in başı bir kahkaha ile geriye doğru uçar, gülümsemesi geniş ve hayat doludur.

"Fae'lerin çoğunun kanatları vardır. Ama senin... garip koşullarını göz önüne alırsak, senin kanatların olacak mı bilmiyorum," diyor elini vücuduma doğru sallayarak. "Hadi, şu işi bitirelim."

Hazel'i takip etmek için dönüyorum, bunu yaparken tamamen hayrete düşüyorum.

Çayır, büyük bir yüzme çukuruna doğru kıvrılan bir nehre açılır. Sağır edici kükreme, şelalenin arkasında bir mağara havuzu görünen şeyi gizleyen muhteşem bir şelaleden geliyor.

"Bu hayatımda gördüğüm en güzel manzara," diye nefes alıyorum.

Hazel yüzünü buruşturuyor. "Ağaç halkı ve gremlinler yakınlarda yaşamasaydı, her zaman gelirdim."

"Bu yaratıkların kötü olduğunu mu varsayıyorum?" Ben deadpan.

"Oh, bu gece hangi yaratıklardan kaçınmamız gerektiği konusunda tam bir ders yapacağız," diye mırıldandı.

Hazel önümde yürüyor, incik boyundaki otları ayıklıyor, sonra tüm vücudu adımlarının ortasında donuyor. Onu neyin ürküttüğünü görmek için başımı kaldırıyorum. Yüzme havuzunda bir denizkızı sürüsü bize bakıyor.

Fae'lere benzeyen, ancak pullardan yapılmış güzel sivri kulakları vardır. Uzun saçları bir gökkuşağı gibi görünmesini sağlayan farklı renklerde akar. Hepsinin keskin yüz hatları ve canlı renkli gözleri vardır. Diğerlerinin önünde bir denizkızı var. Beyaz saçları geriye taranmış, alnında turkuaz bir mücevher parlıyor, kırmızı gözleri sadece benimkilere bakıyor. Tüylerim diken diken oluyor. Çok güzeller ama hiçbirisi zerre kadar duygu göstermiyor.

Bunların saf özü duyusal olarak günahkârdır.

Beyaz saçlı denizkızının güzel, boğuk sesi kulaklarıma süzülüyor. "Delilah."

Kim olduğumu biliyorlar.

I göz kırpma Hızla, alışıyor için içerir benim şok.
Blindsided o yetersiz bir ifade.

Hazel sert bir şekilde, "Size zarar vermek istemiyoruz," diyor.

Beyaz saçlı denizkızı bakışlarını Hazel'a kaydırıyor. "Biliyoruz ocuğum." Yutkunuyorum. Eğer Hazel'a ocuk diyorlarsa, kaç yaşındalar?

Sesim şelalenin gürültüsünü bastırıyor. "Geçen gece bana yardım mı ettin?" Durumdan daha fazlasını soruyorum.

"Evet," diye kesin bir ifadeyle belirtiyor.

Güçlü yüz hatları ve yırtıcı durgunluğu kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor. "Ve sana soracak sorularım olduğunu bildiğin için mi buradasın?"

Aldığım tek yanıt çenesini hafifçe eğmesi oldu. Konuştuğumuzdan beri bir kez bile gözünü kırptığını sanmıyorum.

"Sorularıma dürüstçe cevap verecek misiniz?" Tereddütle sordum.

O canlı kırmızı gözler Hazel'inkilerle buluşuyor. "Görünüşe göre onu iyi eğitmişsin."

Hazel'ın çenesini eğerken yutkunması duyulabilir.

"Biz Fae'lerden emir almayız." Denizkızı bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Ya da eski insanlardan," diyor soğuk bir şekilde.

Bu denizkızları çocukken annemin bana okuduğu masallara hiç benzemiyor.

"Ancak sana iki mesajımız var Delilah," diyor soğukkanlı bir kayıtsızlığın timsali olarak.

Denizkızları hep bir ağızdan konuşur, sesleri büyüleyici bir şarkı gibi bir araya gelir.

"Ben açlıktan öldüğümde, ruhun çığlık atacak, ördüğüm şarkıya melodi katacak."

Beyaz saçlı olan yüzerek yaklaşırken denizkızları durur ve sanki duyabileceklerinden korkuyormuş gibi sesini alçaltır.

"Sesim yok ama öğretecek çok şeyim var. Ruhun benim bedelim, bırak konuşayım. Karanlık büyü benim hikayem."

Ben bir şey söyleyemeden denizkızları batıyor ve hep birlikte ayrılıyorlar.

Hazel'a dönüyorum, bana doğru yürürken yüzü korku dolu. "Gitmemiz gerekiyor."

Hazel'ın kulübesine doğru yürürken, yıpranmış minderli kanepeye oturuyorum. "O da *neydi*?" Hazel yanıma otururken soruyorum. "Oyun mu oynuyorlardı?"

"Deniz kızları imgelemleri için bilmeceler verirler. Saf eğlence ya da gizlilik için, hiçbir fikrim yok."

"Yani bilmeceleri çözmek zorunda mıyız?" Şaşkınlıkla sordum. "Neden normal davranıp bize söylemiyorlar?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Hiç soru soramadım bile!"

Sorular her geçen gün artıyor ve hepsi cevapsız kalıyor.

Nasıl bir Fae bedenindeyim? Neden bazı Fae'ler insan topraklarında sıkışıp kaldı? Fae'ler neden burada sıkışıp kaldı? Fae'ler insan kralını devirmeye yardım edebilir mi?

Bir baş ağrısı kafatasıma çarparken şakaklarıma masaj yapıyorum. "Buna verecek bir cevabım yok," diye mırıldanıyorum.

Ayağa kalkıp kalem ve kâğıt arıyorum. "Ne dediklerini unutmadan önce yazayım."

"Hepsinin aynı anda konuşma sesini asla unutacağımı sanmıyorum," diyor, vücudunu bir ürperti sarıyor.

Ben de yüzümü buruşturuyorum. "Uğursuzluk bunun nasıl bir his olduğunu anlatmaya yetmez."

Dudağımı çiğneyerek ilk bilmeceyi tekrar tekrar okudum, ta ki gözlerim kamaşana kadar.

"Sanırım ilk bilmecedeki en büyük ipucu *dokuma*. Pek çok şey örülmez," diye mırıldandım.

"Örgü pek çok şey olabilir. Saç, uçuş şekli, akarsular, yuvalar... Açıkçası liste uzayıp gidebilir."

Öne doğru oturarak her iki bilmeceyi de değerlendiriyorum. "İlk bilmece bizi ikinciye götürmeli... ya da en azından öyle olmasını umuyorum," diye mırıldanıyorum.

"Bunu daha fazla düşünemem. Kafam patlayacak!"

İç çekerek kalemi ve kâğıdı yere bırakıyorum. "Bana gremlinlerden ve ağaç halkından bahset."

Hazel kitaplıktan beyaz deri ciltli bir kitap alıp önümüzdeki sehpanın üzerine koyarken yüzünü buruşturuyor. Bir kez daha kanepede yanıma oturup sayfaları çeviriyor ve küçük pullu bir yaratığın resminin üzerinde duruyor.

Bir gremlin çizimine bakarken gözlerim açılıyor. Yeşil kulakları yarasa kanadı şeklinde ve kırmızı gözleri sanki cehennemin yanan derinlikleri gibi parlıyor.

içlerindedir. Gövdesi bir kertenkele şeklindedir, karın altı yumuşak sarı renktedir, elleri ve ayakları pençelidir.

"Bu korkunç! Bunlar-" "Göz kapaklarının etrafındaki dişler mi? Evet."

Gözlerini çevreleyen ve ağzındakilerle eşleşen diş sırasına bakarken ürperiyorum. Yüzü gerçekten de kâbuslarda yaratılmış gibi.

"Hiçbir ahlaki pusulaları olmadan ormanlarda vahşice koşarlar. Karşılaşabileceğiniz en hilekâr ve en vahşi yaratıklardır." Homurdanıyor. "Ateş soluyanlara taş çıkartırlar."

Çeşitli gremlin çizimlerine bakıyorum. "Güçleri var mı?" "Hayır, bu yüzden şiddet var." Hazel sayfaları çeviriyor ve bir resmin üzerine geliyor. büyük bir ağaç.

Kaşlarımı çattım. "Sıradan bir ağaca benziyor." "Daha yakından bak."

Öne doğru eğilip resmi yukarıdan aşağıya doğru tarıyorum. Büyük gövdesi, her yöne uzanan çeşitli dalları, yaprakları ile ormandaki herhangi bir ağaç kadar normal görünüyor-

Bir nefes çekiyorum. Gözleri kapalı ama olukların ve kabuk çizgilerinin arasına incelikle gizlenmiş yüzünü görmemek mümkün değil.

"Ağaç halkı aslında zararsızdır, ancak Fae'lerin köklerine veya ağaç gövdelerine konmasından nefret ederler. Sizi yakalarlar ve sızlanmanızdan bıkana kadar keyif için tutarlar."

Göğsümden bir kahkaha patlıyor, karnım sıkılıyor ve ne kadar çok güldüğüm için acı içinde yanıyor. Easton'ın ağaçlar tarafından kapılmakla ilgili korkusu aklıma geliyor.

"O haklıydı. Seni kaçırıyorlar."

Bölüm On Dört

C Hazel'ın kulübesinin önündeki küçük tahta köprüden , büyü yapmak için ormandaki bir açıklığa doğru gidiyoruz, dikkat çekmeyecek kadar تنها, aynı zamanda

Bütün ormanı yakıp kül etmek.

Buraya gelirken Hazel bana Fae hızını kullanarak nasıl koşacağımı öğretti, duyularımı açtı ve nasıl çalıştıklarını keşfederken yüksek yeteneklerin bedenimi ele geçirmesine izin verdi. Ayaklarımı itmek için tüm Fae gücümü kullandım, bacaklarım gerisini nasıl yapacağını biliyor gibiydi. Sanırım Creseda'nın dörtnala koşuşundan daha hızlıydım. Sadece hızlı değil, güçlüydüm de; ne kadar koşarsak koşalım ciğerlerim yorulmuyordu. Açıklığa ulaştığımızda neredeyse hiç terlememiştim. Saatlerce devam edebilirdim diyebilirim.

Orman zemininin ortasında dururken, birkaç metre önümdeki Hazel'a odaklanmak için yüksek görüşümü kullanıyorum. Bunun bana alan açmak için olduğunu söylemişti ama yine de yanlışlıkla onu yakmamı istemediğine dair bir his var içimde.

"Büyüyü harekete geçiren duygular mı?" Sesim etrafımızdaki kuş cıvıltılarına karışarak soruyorum.

"Hayır, duygular büyüü tetikler. Büyünüze duygular aracılığıyla erişmeyi asla öğrenmemelisiniz. Bunu yaparsan büyüün kontrol edilemez hale gelir." Hazel cebinden bir tohum çıkarır. Onu avucunun içinde tutarken küçük bir ayçiçeği büyümeye başlar. "Kontrol, büyü kullanımındaki en önemli unsurdur. O olmadan" - elindeki ayçiçeği o kadar büyür ki patlar,

sarı yapraklar ve siyah tohumlar etrafımıza yağıyor- "sen saatli bir bombasın."

"kontrol bizim ilk dersimiz?" Alaycı bir şekilde söylüyorum.

Hazel elbiselerindeki çiçek yapraklarının tozunu alıyor. "Önce ona erişmeyi öğrenmen gerekiyor ama evet." Hazel gözlerini benimkilere dikeyor ve duruşunu genişletiyor. "Tamam, gözlerini kapat."

Kaşlarımı çatıyorum, bu işin nereye varacağı konusunda tereddütlüyüm. Hazel bir kahkaha attı. "Sadece gözlerini kapat."

Hazel'in duruşunu taklit ediyorum, gözlerimi kapatırken ayaklarımı omuz genişliğinde açıyorum.

"Dört kez nefes almanızı ve dört kez nefes vermenizi istiyorum."

Saymaya başladığını duymasam şaka yaptığını düşüneceğim. Hazel'in talimatlarını izleyerek, onun dörde kadar saymasını takiben derin nefes alıp yavaşça verirken yumuşak ve tuhaf sesini dinliyorum.

Hazel'in sakinleştirici sesi bana rehberlik ediyor. "Göğsünüzden başlayarak vücudunuzu taramanızı istiyorum."

Ciddi mi bu?

Tek gözümü açtığımda Hazel'in sert bakışlarını üzerimde buluyorum. Gözümü kapattım.

O ciddi.

"Sihir sizin bir parçanızdır. Nerede olduğunu ve ona erişmenin nasıl bir his olduğunu bilmeniz gerekir." Hazel duraksıyor, sesi hayret verici. "Bir enerji çıttısı, kendi başına bir yaşam gücü, ama aynı zamanda senin özün gibi hissettiriyor."

Sırıtıyorum. "Bu çok şairane."

"Sadece çeneni kapa ve onu ara."

Derin bir nefes alarak bedenimin derinliklerine doğru gevşiyorum, nefesim beni topraklarken, sakinleştirirken gergin kaslarım gevşiyor. Aldığım her nefeste bedenim daha da ağırlaşıyor. Tepeden başlıyorum, duyularımdaki farklılıkları tarıyorum, Hazel'in sabit kalp atışlarını duyabiliyorum, rüzgârın sivri kulaklarıma değdiğini hissediyorum, etrafımdaki çiçeklerin farklılığını kokluyorum - yasemin, lavanta ve leylak. Nabzımın düzenli atışını, göğsümün yavaşça yükselip alçaldığını fark ederek vücudumda aşağı doğru inmeye devam ediyorum. Kaslarım çelik gibi güçlü, vücudumda daha önce hiç olmadığı kadar kuvvet dolaşıyor. Ayaklarıma ulaşıyorum, botlarımin ağırlığını hissediyorum, deri beni aşağı çekiyor, beni toprağa bağlı tutuyor.

Ama içimden hiçbir şey geçmiyor. Kaşlarımı çatıyorum, gözlerimi Hazel'in umutlu ifadesine açıyorum. "Daha keskin duyular dışında, herhangi bir enerji hissetmedim. Sadece daha güçlü hissediyorum."

Ellerini çırpmadan önce Hazel'in kaşları çatılır. "Tamam, sıradaki taktik."

Saatler sonra, farklı egzersizler denedikten sonra, çimlerin üzerine düşüyorum ve inlerken kollarımı yanıma açıyorum. "Hiçbir şey!"

Başımı Hazel'a çeviriyorum, o da en az benim kadar sinirli bir şekilde yanımda yatıyor ve düşünürken dudağını ısırtıyor.

"Geçen gece bizi neredeyse canlı canlı yakmasaydım, hiç sihrim olmadığını düşünürdüm."

Hazel kıkırdıyor, omuzları altına serilmiş kahverengi yaprakları hışırdatıyor Onu.

"Belki de kolye bedenimi Fae'ye dönüştürdüğü için farklıdır. sınırı geçtiğimde?" Düşünüyorum.

"Bundan şüpheliyim. Neden insandan Fae'ye dönüştüğünü bilmiyorum ama büyü olmadan bir Fae bedenini miras alamazsın. İşler bu şekilde yürümüyor," diyor Hazel basitçe.

Bunun ne anlama gelebileceğine dair zihnime sızan düşünceleri keşfetmeye cesaret edemiyorum. Bu konuda daha sonra endişelenebilirim. Şimdilik, büyüye erişmeye odaklanmam gerekiyor.

Doğrulup vücudumu Hazel'in yüzüne doğru çeviriyorum. "Başka bir egzersiz deneyelim." İç çekiyor. "Hepsini denedik."

Gözlerimi indirip etrafımdaki otların arasında gezinen minik böceklere odaklanıyorum.

Hazel'in yüzü buruşuyor. "Denemediğimiz bir şey var." Benim pozisyonumu taklit ederek oturuyor, dizlerimiz birbirine dik. "Easton'ı düşün."

Başımı geriye atıyorum. "Bana duygularımı kullanmamamı söylemiştin," diyorum endişeyle.

"İçinde nasıl bir his olduğunu . Senden bunu sadece bir kez yapmanı istiyorum, büyüün içinde nerede olduğunu hissetmek için."

İçimi bir korku kaplıyor, Easton'ın anıları zihnimi bombardımana tutmak için kenarda bekliyor.

Hazel konuşurken sesi nazikti. "Sihrinin alevlendiği tek zaman, konu Easton olduğunda."

Korku içimi sarıyor. Benden hangi anları ve anıları düşünmemi istediğini çok iyi biliyorum. "Başka bir nefes egzersizi deneyebilir miyiz?"

"Bu sefer sana rehberlik etmek için burada olacağım. Seni zorlamayacağım, bu konuda değil ama başka hiçbir şey işe yaramıyor."

Boğazıma düğümlenen yumağı yutarak başımı sallıyorum.

Hazel'in haklı olduğunu biliyorum; saatlerdir buradayız ve şansımız yaver gitmedi. Eğer sihime tekrar ulaşmak istiyorsam, duygusal gücümü kullanmalıyım. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve zihnimdeki görünmez bariyeri kaldırıyorum. Easton'la ilgili anıların ve duyguların beni bombardımana tutmasına izin veriyorum. Dünyamın yok edildiğini, benden alındığını görmek için döndüğüm o yürek parçalayıcı an. Kızgın öfke içimi yakıyor, damarlarımı dolduruyor, nabız gibi atıyor, kaçma ihtiyacı için kaşınıyor. Savaşmak için.

Bedenim tutuşurken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Hazel'in gözleri önümde parlıyor ve onların arasından kendi gözlerimin kırmızı parladığını görüyorum. "İşte orada." Daha dik oturuyor. "Tüm dikkatini vücuduna ver. Nasıl hissediyorsun?"

"Öfke," diye tükürdüm. "Öfke doluyum, bir cehennem gibi." "Vücudunu tara. geliyor?" diye soruyor.

"Kalbimden," diye nefes alıyorum.

İçim öylesine yanıyor ki, ter ensemden aşağı damlıyor.

"Hayır. Bu senin duyguların, hatıraların. Buna odaklanma." Hazel'in sesi sert. "Vücudun nasıl hissediyor?"

Karşı çıkmak için ağzımı açtığımda bana cevap verdiğini hissediyorum. Bir kıvılcım, sanki merhaba der gibi.

İçime bakıyorum, onu hissedene kadar bedenimi tepeden tırnağa tarıyorum, nabız gibi atıyor ve çatırdıyor. Sanki uyuyormuş gibi tek gözünü açıyor.

"Kalbimin altında, göğüs kafesime yakın." Başımı yana çeviriyorum, insandan çok kedi gibi inceliyorum. "Tuhaf bir şey. Aşinalık hissediyorum... Sanki benim bir parçamış gibi."

"O sizin bir parçanız," diye onaylıyor Hazel. "Onu sen kontrol ediyorsun. O seni kontrol etmiyor." Hazel'in sesi sertleşir. "Onu bir kuyu gibi kontrol edersin. Ne kadar alacağını, ne kadar derine ineceğini ve nasıl kullanacağını sen seçersin."

"Bir kuyu," diye fısıldadım.

Hazel cesaret verici bir şekilde gülümser. "Büyü bir yaratımdır; hayal gücünüzü kullanın.

Parmağınızın ucunda küçük bir alevin yandığını hayal edin."

Kendi içime giriyorum, uykulu büyüü bir kuyu olarak hayal ediyorum.

Eğilip ellerime küçük bir damla aldığımında saf beyaz büyüyle dolu olduğunu görüyorum. Gücü avucuma aldığımında, küçük bir alevin yanmaya başladığını ve avucumdan parmaklarımın ucuna doğru aktığını hayal ediyorum.

Sıcaklık elimde dans ediyor, parmaklarıma yayılırken cızırdıyor.

Gözlerimi açıp hayretle izliyorum, kalbim sevinçle çarpıyor. Karıncalanma hissi kollarımdan aşağıya doğru akıyor ve on parmağımın hepsi ateşle parıldıyor. Ellerimin sıcaklığını hissedebiliyorum ama ateş tenimi yakmıyor.

Hazel ve benim aramda parmaklarımı oynatarak sevinçle tezahürat yapıyorum. "Ben yaptım

O!

" Hazel sevinçle inliyor. "Sonunda!"

Alevleri yok ederken yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve yeniden ortaya çıkıyor. "İnanılmaz bir his," diye nefes alıyorum.

"Tamam, sıradaki şey koruma." Hazel bir sopa alıp etrafımdaki toprağa bir daire çizerek bir baloncuk oluşturuyor. "Her Fae bir koruma kalkanı öğrenmelidir. Bu bizim kendimizi ve değer verdiklerimizi koruma içgüdümüzdür. Son derece bölgeci olabiliriz." Ellerini kalçalarının üzerine koyarak sırtıyor. "Kendinizi savunmaya geçip içgüdüsel olarak insanları paramparça etmenize ihtiyacımız yok. İlk içgüdünüzün saldırı yerine kalkan olmasını sağlamalıyız."

Başımı salladım. "Ben asla masum insanlara saldırmam."

Hazel parmağıyla beni işaret ediyor. "Henüz bölgesel içgüdülerini hissetmedin, sadece bekle." Hazel duruşunu genişletiyor. "Ne oluşturabileceğini hayal et. Koruma sana neye benziyor?"

Easton'ın yüzü önünden geçiyor. Ateş ellerimi sarıyor.

"Hayır, anı değil. Artık duyguları kullanmıyoruz. Hayal gücünüzü kullanın," diye tekrarlıyor Hazel sıcak bir şekilde.

Derin bir nefes alarak korunmayı düşünüyorum. "Metal bir kalkan."

Hazel çenesini eğiyor. "Güzel. Kalkan seni nasıl koruyor?"

"Geçilmez."

Hazel gülümser. "Şimdi seni çevreleyen görünmez bir kalkan hayal et."

Ağzım açık kaldı. "Çok kolaymış gibi söylüyorsun!"

"Çok kolay. Parmaklarını mini kamp ateşlerine dönüştürdün," diye takılıyor.

Gözlerimi deviriyorum, ellerimi silkeliyorum. Beni çevreleyen yuvarlak bir kalkan hayal ederek derin nefes alıyorum. Bir sonraki nefes verişimde büyünün beni terk ettiğini, tükettiğini hissediyorum. Hiçbir şey değişmemiş ama yine de farkı hissedebiliyorum, sanki kendi gücümle kozalanmışım gibi.

Hazel yaklaşıyor, işaret parmağını beni dürtmek için kaldırdığında havada duruyor, parmağının ucu görünmez bir duvara değdiğinde düz ve beyaz bir hal alıyor.

"Gördün mü? Kolay." Gülümsüyor. "Herkesin ve her şeyin etrafına koruma kalkanları koyabilirsiniz."

Nefesim beni terk ediyor. Başardım.

Kutlama yapamadan Hazel'ın parmağı bana doğru uçarak geliyor ve koruma kalkanım düşerken omzumu dürtüyor. Etrafımı saran büyü, sanki sönmekte olan bir mum gibi bir yanıp bir sönüyor.

Hazel bir adım geri çekilirken yüzünü buruşturuyor. "Büyünü güçlendirmek zaman alacak. Bu bir kas gibidir. Ne kadar çok kullanırsan, o kadar büyür."

Su tulumuma doğru yürürken "Benim için daha fazla antrenman, sanırım," diye mırıldanıyorum.

On Beşinci Bölüm

I Hazel'in etrafında dönüyor, yaptığı her hareketle duruşunu ve duruşunu düzeltmek için adım atıyor. Elindeki ahşap asa hiç düşmüyor, tüm odağını ve öfkesini Hazel'a yöneltirken gözleri çelik gibi sert Hareketler. Hazel'i bu sabah eğitmeye başladım, çeşitli savunma, hücum ve vuruş başladım, başka bir şeye geçmeden önce ayak hareketleri ve dengenin temellerini öğrendiğinden emin oldum.

Hazel elinin tersiyle alnını silerken ter derisinden aşağı damlıyor. Basit dövüş duruşlarının bir insanı terletebilmesinin saçma olduğunu düşündü. Bu, Fae olmasına ve yüksek güce sahip olmasına rağmen bazı kaslarının zayıf olduğuna dair garip bir konuşmaya yol açtı. Özellikle yeni hareketlerde ilerledikçe, daha önce kullanmadığı kasları canlanıyordu.

Ayak tabanlarını düzleştirirken bacakları titriyor ve sallanıyor, ayak parmaklarıyla dengede duruyor ve vücudunu her an saldırmaya ve savunmaya hazırlarken dizlerini büküyor.

Bir saat sonra asayı tutmaktan kolları titremeye başladığında, bunu sonlandırmaya karar verdim. "Tamam, bugünlük bu kadar yeter. Kaslarının pozisyonları hatırlaması zaman alacak ama iyi gidiyorsun."

Hazel asasını indirip su tulumunu kapıyor. "Tanrım, bu çok yorucu. Dengede durmanın bu kadar zor olabileceğini hiç bilmezdim."

Hazel'ı takip ediyorum, kendi suyumu içerken ona katılıyorum. "Kas kullanımı kadar dengeleme de önemli değil."

Hazel çenesini eğiyor. "Büyü eğitimimize başlamadan önce öğle yemeğine ihtiyacım var.

Başlamadan önce enerjimizi yenilememiz gerekiyor."

O gece arabadan aldığım çantalardan birinde silah olduğu için şükrederek dışarıdan getirdiğim asa ve kılıçları elime alıyorum. "Bana uyar."

"Ne zamandır eğitim görüyorsun?" Hazel aniden sorar.

Malzemelerimizi kulübeye taşımadan önce omuz silkiyorum. "Yedi yaşımdan beri." Hazel'ın kaşları aşağı doğru iniyor. "Neden bu kadar gençsin?"

Yutkunuyorum, boğazım aniden kuruyor. "Güçlü olmak istedim."

Hazel'ın gözleri yumuşadı. Babamın tedavisinin ayrıntılarını açıklamadım ama Hazel aptal değil; Easton'ın öldürülmesinin tek olay olmadığını biliyor.

"Aloriah şimdi insan topraklarında nasıl?" Hazel usulca soruyor.

Eğitim ekipmanlarını karyolamın yanına bırakıp uzun bir iç çekiyorum. "Korkunç. Kanunlar çok saçma. Yaşınız ya da hastalığınız ne olursa olsun, insanlar ağır işlerde çalışmak zorunda. İnsanlar açlıktan ölüyor ve evsizler. Özgürlük yok, neşe yok, hayat yok, yaşamaya değer bir hayat yok."

"Bu yüzden mi gittin?" Hazel mutfakta dolaşırken soruyor.

"Hem evet hem hayır. Aradaki Fae'yi bulduğumda, geriye kalan Fae'leri de bulabileceğimi umuyordum. Fae'ler ve insanlar yüzyıllarca barış içinde yaşadılar, bu yüzden birinin yardım edebileceğini düşündüm." Öğle yemeğini hazırlamaya geçmeden önce Hazel'ın yanında ellerimi yıkıyorum. "Lafi açılmışken, insan topraklarında sevdiklerin var mıydı?"

Hazel tezgahın üzerine çeşitli sebzeleri yerleştiriyor ve konuşurken bana bıçakları uzatıyor. "Hayır, ancak sevdiklerini kaybeden pek çok arkadaşım oldu. Aradan geçen zamanla birlikte hepsi artık yok."

Hüzün içimde kaynıyor.

Fae'ler sadece özgürlüklerini kaybetmekle kalmadılar, diğer tarafta sevdiklerini de kaybettiler. Onlarla geçirdikleri değerli zamanı kaybettiler, asla geri getiremeyecekleri bir şeyi. Fae'lerin yetenekli olduğu şeyin zaman olduğunu düşünmek.

-onlara karşı oynandı.

Ertesi sabah saf bir sessizliğe uyanıyorum. Sabahları çınlayan tava seslerine ve Hazel'ın şarkı söyleyen neşeli sesine o kadar alıştım ki, sessizlik içimdeki alarm zillerini çaldırıyor. Yataktan kayarak çıkıyorum ve

Kulübeyi boş buldum. Aceleyle eğitim kıyafetlerimi çekiştirerek dışarı çıktım.

Filizlenen domatesleri geçmiştım ki Fae kulağım uzaktan gelen bir burun çekme sesi duydu. Kendimi sorgulamadan onu takip ediyorum, nehrin tahta köprüsünü geçip kuzeye doğru ilerliyorum. Attığım her adımda burun çekmeler daha da artıyor. Orman yolu yerini beyaz, mor, mavi ve pembe çiçeklerle çevrili küçük bir yüzme havuzuna bırakıyor. Bir hıçkırık tüm alanda çınlıyor, gırtlaktan gelen bu acı dolu ses kuşları bile bölgeden uzaklaştırıyor, ağaç tepelerini terk ederek güvenli bir yere doğru uçuyorlar.

Kılıcımı arkamdan çekip çıkararak gümüş kabzasını sıkıca kavriyorum ve çömelip Hazel'i ararken yüzme çukurunu çevreleyen otların arasında ilerliyorum.

Bir hıçkırık daha boğuk bir şekilde duyuluyor ve uzun otların arasından beyaz bir kumaş parçasının görüldüğünü fark ediyorum. Yaklaştığımda kimsenin Hazel'a zarar vermediğini fark ediyorum, en azından fiziksel olarak.

Başının üzerinde kavisli bir kaya parçası durmaktadır; ortasında *Luna* ismi yazılıdır ve mezar taşının tepesi boyunca bir dizi çiçek ve farklı renklerde kristaller yerleştirilmiştir. Hazel göğsünde gri pelüş bir oyuncak ayı tutuyor, gözyaşları yanağından aşağı süzölüp ayının üzerine akıyor.

Hazel'in yanında diz çökerek elimi nazikçe omzuna koyuyorum. "Hazel?"

Kırık sesi kalbimi ikiye böldü. "Bugün onun doğum günü. Kızım yedi yaşına zar zor girmişken ben yaşamaya devam ediyorum."

Kederli bir anneyi düzeltmek için söyleyecek hiçbir şeyim olmadığından, o yıkılırken onunla birlikte sessizce oturuyorum. Her hıçkırık bir öncekinden daha iç burkucu, sessiz gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

Hazel'in omuzları yavaşça yükselip alçaldıktan, nefesleri derinleştikten ve yanaklarındaki yaşlar kuruduktan sonra

-Sonunda konuşabildim mi?

"Bugün onu onurlandırmak ister misin? Onun en sevdiği şeyleri yapmak ister misin?"

Hazel kararlı bir şekilde başını sallar. "Hayır, onsuz olmak doğru değil. Sanki bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum ve onun burada olmamasının ağırlığına dayanamıyorum, özellikle de bugün."

"Bana onu anlatabilirsin, en sevdiğin anılarını," diye fısıldıyorum.

Hazel kıkırdarken hüngür hüngür ağlıyor. "İlgiye bayılırdı." "O zaman öyle yapalım."

Kulübeye döndüğümüzde Hazel odasından bir kutu çıkarıyor ve sehpanın üzerine koyuyor. Yanıma oturuyor ve kutuyu açıp Luna'nın eşyalarını nazik elleriyle çıkarıyor.

Hazel'in omuzları çöküyor, küçük pembe polar montunu çıkarıp göğsüne sarıyor. "Luna hayatıma girdiğinde sadece ikimiz vardık. Luna'nın babası benim eşim değildi. Burada kalıp onu büyütmek gibi bir zorunluluğu yoktu. Ona bir çocuğum olduğunu söyledikten sonra onu hiç görmedim ve o dünyaya geldiğinde buna çok sevindim. Tüm hayatım değişti. Kocaman mavi gözleri, çilek sarısı saçları ve o güne kadar gördüğüm en uzun siyah kirpikleriyle çok sevimliydi."

Hazel tek parça bir ayçiçeği mayosu çıkarıyor. "Luna bir öz Fae'ydi, benden toprak büyüğü ve babasından su büyüğü almıştı. Suya takıntılıydı, elleri ve ayakları küçük eriklere dönüşene kadar içinde yüzerdi. Onu sudan çıkarmak için kreplerle rüşvet vermek zorunda kalırdım." Hüzünle kıkırdıyor. "Onu yüzme çukuruna gömdüm çünkü orası en sevdiği yeri."

Hazel kutunun içine bakmadan önce bir an sessiz kalıyor. Üzerinde bal etiketi olan boş bir cam kavanozu çıkarana kadar yüzü aydınlanmıyor. "Dört yaşlarındayken bala takıntılı olduğu bir dönemden geçti, gün boyunca sürekli bal isterdi. Onu bahçede büyük bir bal birikintisinin yanında otururken bulana kadar onu neden bu kadar mutlu ettiğini anlamamıştım. Küçük bir sincap geldi ve onu kemirmeye başladı." Hazel gülümsüyor ama bu gülümseme hüznün ve özlem dolu. "Orada saatlerce oturur, ciyak ciyak bağırır ve gülerdi. Balını yemek için gelen hayvanları izlerdi."

Hazel kanepede bana doğru dönüyor, bir dizini kaldırıyor ve çenesini yumruğına dayıyor. "Yoluna çıkan her şeye merhaba derdi. Karıncalar, böcekler, kuşlar, her tür yaratık ve Fae. Neye benzedikleri hiç önemli değildi, hiçbir şey onu korkutmazdı. Yer goblinlerine bile merhaba der, onların sadece daha fazla gülümsemeleri gerektiği için huysuz olduklarını söylerdi." Hazel'in kahkahası derin ve sevgi doludur.

Ben de onunla birlikte kıkırdıyorum. "Dünyaya bakış açısını seviyorum."

Hazel kutuya doğru eğiliyor. Her bir parçayla birlikte bana Luna hakkında bir hikaye anlatıyor. Yavaş yavaş, acının küçük bir kısmı yerini mutluluğa bırakıyor.

kızının bir parçası benimle.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

T Ertesi gece mutfakta Hazel'ın yemek pişirmesine yardım ediyorum, denizkızının bilmecelerini değerlendirirken sebzeleri doğruyorum. Geçen hafta onlarla karşılaştığımızdan beri bu bizim gece rutinimiz haline geldi. Ben sadece

Basit bir cümle olarak algıladığı şeyin cevabını bulmaya çalışırken beyaz saçlı denizkızının kendini beğenmiş yüzünün bizi izlediğini hayal edin.

İnledim. "Neden bu kadar kurnaz olmak zorundalar?"

İlk bilmecenin bir hayvan hakkında olduğu sonucuna vardık; örgü bir eşya hakkında olduğunda hiçbir yere varmıyor.

"Denizkızının savunmasına göre, bizler ebedi varlıklarız... Yıllar geçtikçe sıkılıyorz."

Omuz silkiyorum. "örümceklerle ilgili olduğunu düşünüyorum."

"Bir örümcek olsaydı çok genelleme olurdu. Örümcekler neredeyse her habitatta yaşar; bu kadar zorlanmazlar." "Bence bu bir kuş türü. Yuva 'ölen' yedi kuş türü var."

Başımı sallıyorum. "İçgüdülerim bana örümcek diyor."

Hazel'ın şamatalı kahkahası mutfağı dolduruyor. "Sen ve senin bağırsakların."

"İçgüdülerim beni hayatta çok ileriye taşıdı, çok teşekkür ederim." Cıvıldıyorum.

Ben bilmeciyi düşünürken Hazel açık ateşe dönüyor, ilk satır zihnimde bir şarkı gibi tekrarlanıyor.

Ben aklıktan öldüğümde, ruhun cıgılık atacak.

"Ya bilmecenin yanlış kısmına odaklanıyorsak?" Mırıldanıyorum. Sebzeleri kesmeyi bırakıp bıçağı koyuyorum. Hazel'a dönüyorum. "Herhangi bir

yaratıklar ruhları mı yiyor?"

"Bu dünyadaki hiçbir yaratık. Fae toprakları saf, ilahi büyü kullanır." Hazel kestiğim sebzeleri alıp ateşin üstündeki tencereye yerleştiriyor. "Ahlaki açıdan gri yaratıklarımız olabilir ama hiçbiri bu şekilde zarar veremez."

Yüzüm buruşurken sesimi alçaltıyorum. "Ya Fae topraklarından değilse?"

Hazel yemeği karıştırmayı bırakıyor, hareketinin ortasında duraklıyor. Hazel arkasını döndüğünde, diğer dünya canavarlarından bahsederken haddimi aştığımdan ya da Hazel'ı üzdüğümünden endişelenmeye başlıyorum.

"Bir kitabım var!" diye haykırarak odasına koşuyor.

"Neden bir iblis kitabın var?" Ben sesleniyorum.

Hazel birkaç dakika sonra elinde yıpranmış, kahverengi bir kitapla geri döner. "Luna'yı benden alan yaratık hakkında her şeyi öğrenmek istedim. O... bana huzur getirmedi," diyor dikkati dağılmış bir şekilde, kitabı önüne koyarak. "Ruh yiyen, çılgınlardan güç alan, dokuma yapan ve avını aç bırakan yaratıkları ara," diyor ve yemek pişirmeye geri dönüyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Artık yemek yemeyeceğim."

Kitabı açıp şeytani yaratıklarla ilgili her bir detayı okudum ve öğle yemeğinden beri bir şey yemediğim için şanslı yıldızlarıma şükrettim.

"Onu buldum," diye nefes alıyorum.

Hazel yanımdaki kanepeye oturdu ve dikmekte olduğu pamuklu kumaşı yere bıraktı. "Bu bir iblis mi?"

Başımı sallıyorum, kalbim çılgınca çarparken başlığı tekrar tekrar okuyorum. "Buna ruh yiyici deniyor," diye fısıldıyorum.

Hazel küfürler savurmaya başlar. "Tam olarak nedir bu?"

Kitabı elime alıp yüksek sesle okudum. "'Ruh yiyici, yarı kadın, yarı örümcek, erkekleri ağına düşürür. Günlerini dokuyarak, bir sonraki yemeği için uzaklara seyahat ederek geçirir.'" Yutkundum. "Ruh yiyici, kadın bedeninin üst yarısını kullanarak çekici erkekleri örümcek ağlarına çeker. Ruh yiyici avını manipüle etmekten zevk alır, çektiği eziyete hayret eder, sonra da yavaşça içlerindeki yaşamı emer. Ölenlerin çılgınlıkları, onu

" diye bitiriyorum ve artık kelimelere bakamadığım için kitabı kapatıyorum.

Hazel'ın yüzündeki tüm renk uçup gidiyor. "Deniz kızları bizi iblisin sadece erkeklerin ruhlarını yemekten zevk aldığı bir göreve gönderdiği için rahatlamalı mıyız yoksa hâlâ korkmalı mıyız?"

"Bence daha iyi soru şu: Bizi aptalca bir göreve mi gönderiyorlar?"

Hazel gidiyor, iki fincan çayla dönüyor, benimkini uzatırken elleri titriyor.

"Bu işe sadece erkeklerin ruhlarını yediği gibi yanlış bir güvenlik duygusuyla giremeyiz," diye ekliyorum, insan büyüklüğünde bir örümceğin beni yediği düşüncesiyle yüzümü buruşturarak.

"Katılıyorum, onun etrafında güvende olduğumuzu düşünmek aptallık olur." Hazel başını sallıyor. "Bir insan devasa bir örümceği nasıl tuzağa düşürebilir ki?"

"Onu geleneksel olarak tuzağa düşürebileceğimizi sanmıyorum." Demonoloji kitabını açarak ruh yiyicinin sayfasına geri dönüyorum. "Yarı örümcek. Ona karşı kendi zayıflıklarını kullanmalıyız."

Hazel şaşkın görünüyor. "Örümceklerin zayıflıklarının ne olduğunu biliyor musun?" "Bir yaz, sarayı örümcekler istila etmişti." Düşündükçe ürperiyorum.

bu konuda. "Tüylü yaratıklardan kesinlikle nefret ediyorum, bu yüzden nefret ettikleri her şeyi kullanarak odamı örümceklerden arındırdım."

Hazel kıkırdıyor. "Tabii ki yaptın."

Ellerimi önümde sallıyorum. "Yüzümde bir tane ile uyanmak istemedim!"

"Pekâlâ, örümcek uzmanı, neyden nefret ederler?" diye takılıyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Benimle istediğiniz kadar alay edin ama o yaz odamda tek bir örümcek bile olmadı," diye espri yapıyorum. "Turunçgillerin kokusundan nefret ederler, yanlarına bile yaklaşmazlar ve beyaz sirke onları öldürür." Kendimi beğenmiş bir şekilde ekliyorum, "Bu örümcek kulübenizin büyüklüğünde olabilir ama bacakları yine de en zayıf noktası olacak."

Hazel'ın dudakları bir sırtışa dönüşür. "Etkileyici."

"teşekkür ederim," diyerek sahte bir selam veriyorum.

Hazel kıkırdıyor, yüzünü buruştururken mizahı azalıyor. "Tüm ciddiyetimle söylüyorum, birkaç meyve ve sirkenin bu şeyi caydıracağını sanmıyorum."

"Hayır, olmayacak." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Ama belli bölgelerden uzak durmasını sağlayacaklar ve farkında olmadan tam istediğimiz yere yürüyecek."

On Yedinci Bölüm

MO kadar geniş gülümsemekten yanaklarım acıyor. Hazel beni taşırken rüzgar bize çarpıyor ve saçlarım düğüm düğüm oluyor. tepesinden uçarken Dünya Mahkeme ormanlar, biz geçiyoruz dağ tepeleri, çayırlar,

dereler, nehirler ve uçsuz bucaksız yeşil ormanlarda ruh yiyiciyi arıyorduk. Toprak Saray şehrini yukarıdan görmeyi umuyordum, yine de Hazel iyi bir noktaya değindi - ruh yiyici sık bir ormanda saklanırdı, onu öldürecek kadar Fae ile dolu kalabalık bir şehrin yakınında değil. Yine de tek bir Fae'ye şaşırdım; sanırım bazı toprak Fae'leri hayvan formuna dönüşebildiği için, başka bir Fae'nin yanından geçip geçmediğimi bilemezdim.

Aşağıda ruh yiyiciyi aramam gerektiğini biliyorum ama Hazel saatlerdir uçuyor ve ben de elimde olmadan hissettiğim özgürlüğün tadını çıkarıyorum. Burada olduğum sürece kanatlarımın olup olmadığını görme şansım olması için dua ediyorum, Hazel bana nasıl dönüşeceğimi ve uçacağımı öğretebilir.

Hazel düştüğünde çarpıcı kanatlara sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hayal ediyordum. Hazel'in beni tutuşu sıkılaştıkça bir gıcırtı çıkarıyorum. Sadece uçmaktan değil, beni saatlerce taşımaktan da yorulmadığına şaşıyorum.

Onu ağaçların arasına düşüren şeyin ne olduğunu sormak için ağzımı açtığımda önümdeki manzara sorumu yanıtlıyor. Uzakta gri ve beyaz bir doku parlıyor, güneş onu ısılatıyor.

Omurgamdan aşağı mide bulandırıcı bir ürperti akıyor.

Ağlar.

Önümüzdeki ağaçları kilometrelerce uzanıyormuş gibi görünen büyük, iz bırakan ağlar kaplıyor.

"Aman Tanrım," diye haykırır Hazel.

"Sanırım düşündüğümüzden daha büyük ," diye fısıldıyorum.

"Bunu yapmamız gerektiğinden emin misin?" Hazel yanardöner örümcek ipeğinin uzun izi üzerinde uçarken tereddütle soruyor.

Başımı salladım. "Yapmak zorundayız. Denizkızları bunu gördü ve ruh yiyici bizi nereye götürürse sorularımızı yanıtlayacaktır."

Hazel derin bir nefes alır. "Bekle."

Eskisinden daha yükseğe fırlıyor, o kadar yükseğe uçuyor ki aşağıdaki ağaçlar küçük karıncalar gibi görünüyor. Ruh Yiyici'nin ağlarının önünden bizi ne görerek ne de koklayarak fark edemeyeceği kadar uzaklaştığımızda Hazel orman örtüsündeki küçük bir açıklıktan aşağı iniyor. Yavaşça yere inerek beni yere bırakıyor, saatlerce havada kaldığım için bacaklarım titriyor. Çantalarımızı karıştırıp beyaz sirkeyle dolu su tulumlarımızı çıkarmadan önce kafamı sallayıp sisi dağıtmaya çalışıyorum. Hazel kesilmiş turuncgillerin bulunduğu çantalardan birini bana uzatıyor.

"Mümkün olduğunca çabuk olmalıyız," diye nefes alıyor.

Hiç vakit kaybetmeden, Hazel ve ben yıldırım hızıyla zıt yönlerde doğru havalandık. Ağaçlar bir bulanıklık içinde yanımdan geçip gidiyor. Zig-zag şeklinde koşarken botlarımın altındaki dalların kırılmasını zar zor fark ediyorum, koşarken kollarım yanımda yayılıyor. Bir elim beyaz sirke püskürtürken diğer elim meyve damlatıyor. Hazel da aynısını yapıyor ve ruh yiyicinin içinde seyahat etmesi için geniş bir alan yaratıyor. Ormanda küçük, yuvarlak bir açıklığa ulaşana kadar boşaldıkça şişeleri değiştiriyoruz. Sanki bir zamanlar burada bir şey yakılmış gibi, çemberin içinde hiç ağaç yetişmiyor. Etrafında canlı bir orman varken içerdiği tek şey ölü, kahverengi otlar.

Hazel'la ortada buluşuyorum, yeni Fae gücüm ve hızım sayesinde zar zor nefes alıyorum.

Bu düşünceye gülümsedim. "Nasıl yaptın?" Hazel çantalarını uzatıyor.

"Boş."

Hazel'in saklanabileceği bir yer bulmak için etrafıma bakınarak başımı sallıyorum. "Bence yukarıda uçmalısın; duyularının ne kadar iyi olduğunu bilmiyoruz ve ağaçlardan birine saklanmanın bir anlamı yok çünkü hepsine tırmanıyor," diyorum, bir elimi kilometrelerce uzunluktaki örümcek ipeğine doğru sallayarak.

Hazel başını geri çekti. "Seni o şeyle yalnız bırakmayacağım."

"Bana bir şey olursa, en azından bir kişinin bilmesini istiyorum. Bu şekilde gidip yardım alabilirsiniz." Başımı sallıyorum. "Bunu söylerken kötü bir niyetim yok ama eğitime daha yeni başladık. Bir Fae bedeninin yeni eklenen yeteneğiyle yıllarca eğitim aldım."

Hazel'in sesi yumuşar. "Benim sihrim var."

Başımı kararlılıkla sallıyorum. "Hayır. Sana bir şey olmasını reddediyorum."

"Delilah, ben gönüllü bir katılımcıyım," diye bastırır.

Easton da öyleydi.

Hazel gözlerimdeki acı parıltısını görmüş olmalı, çünkü ofluyor ama vazgeçiyor. "Bir şeyler ters gittiği anda aşağı düşüyorum." Çenesi sıkıştı. "Bir kenarda oturmayı reddediyorum."

Hazel'in neden kalmak istediğini anlıyorum; benim onun gitmesini istememle aynı sebepten.

Yutkunuyorum. "Yalnız olduğundan emin olmak için tepesinde uçabilir ve bir terslik olursa bana işaret verebilirsin."

Ormandaki atmosfer değişip sessizliğe bürünürken omurgam dikleşiyor. Etrafımızda korkunç bir enerji dönüyor.

Hazel kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. "Lütfen dikkatli ol," diye fısıldıyor.

"Elimden geleni yapacağım."

Hazel kanatlarını açarak geri çekiliyor. Gökyüzüne doğru havalandıktan önce Hazel'in da aynısını yaptığını hissederek koruma kalkanımı kaldırıyorum.

Her boş anımda, hem kendi etrafımda hem de diğer nesneler üzerinde koruma kalkanı alıştırmaları yapıyorum. Artık koruma kalkanım titremiyor ya da ölmüyor; bunun yerine çelikten yapılmış gibi güçlü duruyor.

Çemberin en uzak noktasına kadar yürüyüp bir ağaca yaslanıyorum, kalçamdaki küçük bıçağı kınından çıkarıyorum ve tırnaklarımı temizlemeye başlıyorum. Çok beklemem gerekmiyor. Sadece birkaç dakika geçmişti ki, enerjinin uhrevi yanlışı kalkanımın etrafında geziniyor, araştırıyor, varlığımı sorguluyor.

Önümdeki ormanın üzerine karanlık bir gölge düşüyor.

Gördüğüm ilk şey uzun kuzguni siyah bacaklar; ayaklarının ucunda yosunlu toprağı kazıyan pençeli pençeler var. Örümceğin iri gövdesi kalp şeklinde, büyüklüğü benim kadar, genişliği ise sırtımı dayadığım ağaç gövdesinden daha geniş.

Boynumu, muhteşem bir kadının üst yarısına doğru uzatıyorum. Porselen beyazı teni, iri göğüsleri, yuvarlak parlak koyu renk gözleri ve kestane kahvesi saçlarıyla beni selamlıyor. Ruh yiyicinin gözleri genişleyip büyük siyah çukurlara dönüşürken yüzündeki hain gülümseme tamamen açgözlü.

Acaba deniz kızları beni ölüme mi gönderdi?

Ağzından şehvetli bir kahkaha çıkıyor, bu ses midemin korkuyla dolmasına neden oluyor. "Harika kokuyorsun," diye mırıldanıyor, karanlık sesi omurgamdan aşağı süzülüyor.

Yüzümü mükemmel bir can sıkıntısı maskesi haline getirip sesimi duygulu bir boğuk tona düşürüyorum. "Teşekkür ederim, güzelim."

Sekiz bacak bana doğru yaklaşırken yüz hatlarını sevinç kaplıyor. "Alınan olmalarına bayılıyorum. Yalvarmak bazen sıkıcı oluyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Erkekler bebektir."

"Hikayelerim benden önce gelir. Büyüleyici." Sırıtarak başını yana eğiyor. "Neden o değerli kalkanı benim için bırakmıyorsun?"

Ben de sırtarak titreyen ellerimi kollarımın arkasında birleştiriyorum. "Bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim," diye mırıldanıyorum.

Büyüleyici kıkırdaması o kadar yüksek ki etrafımızdaki yapraklar hışırıyor.

"Gerçekten de alınan," diye alay ediyor çemberin ortasında durarak. "Ne bilmek istiyorsun, Fae?"

Kaşlarımı çatıyorum. Gerçekten de ilginç. "Sen nereden geldin?" diye soruyorum. Belki de uhrevi yaratıkların kökeni bizi yüz kırk sekiz yıl önceki o korkunç gecede neler olduğuna dair cevaplara götürecektir.

Çenesi aşağı eğik, gözleri zevkle parlıyor. "Bunu sana söyleseydim, seni öldürmek zorunda kalırdım," diye nefes alıyor. Başını eğerek gülümsemesi genişliyor. "Aslında, sanırım yapacağım."

Göz açıp kapayıncaya kadar saldırıyor, sekiz kılılı bacağıyla tarlada uçarak beni yakalamaya hazırlanıyor. Pençeli pençesi doğrudan boğazımı hedef alıyor.

Kendimi yere atıyorum, kılıcımı kınından çıkarıp başımın üzerine kaldırırken arka bacağımın üzerinde kayıyorum. Ruh yiyicinin bel altı kısmı üstümde uçuyor. Bıçağım bağırsağına saplanıyor, bıçağımı sürükleyip onu ikiye ayırırken hamlesinin hızı benim işimin yarısını yapıyor.

Ruh yiyicinin bacaklarından biri başımı yana savurduğunda bıçağım karnının yarısına kadar gelmişti. Yıldızlar görüş alanıma girerken acı, çarpan kafatasımı delip geçiyor. Durup görüşümün düzelmesini beklemeye cesaret edemiyorum. Ayakta durmak için , saf içgüdüyle uzun bıçağı

Sırtıma bağıladığım bıçağı elime aldım ve ileri atılıp saldırdım. Tam iki bacağı bana doğru savrulurken, kılıcım onlar yere düşmeden önce saplanıyor. Ruh yiyici bu dünyaya ait olmayan bir sesle feryat ederken kılıcımdan siyah kan sızıyor.

Gözleri tamamen kararıyor, bir kez daha bana doğru hamle yaparken gözlerini başka hiçbir şeye benzemeyen bir öfke dolduruyor. Dönüyorum, elimdeki yedek hançer uçuyor ve boynundaki hedefiyle buluşuyor. O tepki veremeden tekrar dönmeye başladım. Şimdi ruh yiyicinin arkasında durarak zıplıyorum, iki ayağım da onun iğrenç arka tarafına iniyor. Kılıcımı onun insan bedenine saplıyorum. Kılıcım kalbine saplanıyor. Kendimi geriye doğru fırlatıyorum, kılıcımı yanımda sürüklerken sırtımın üzerine düşüyorum. Ruh yiyicinin bedeni yere düşüyor, göğsü kıpırdamadan yanımdaki ölü çimenlerin üzerine siyah kan fişkırıyor. Çürük kokusu midemi bulandırıyor.

Deniz kızları görmemi ya da bulmamı istedikleri şey her neyse, bilmecemiz ve kaynağımız beni öldürmeye çalıştığına göre açıkça işe yaramaz. *Belki de beni sonuma gönderiyorlardı.* Savaşmadan ölmediği kesin. Kendimi dirseklerimin üzerine kaldırıyorum ve nefes almak için kendime bir an veriyorum. Ruh yiyicinin gerçek olduğu ve sadece erkekleri yemediği gerçeğiyle yüzleşmeye o kadar odaklanmışım ki arkamdan kimsenin indiğini duymuyorum.

Karanlık, duygulu bir kıkırdama etrafımdaki boşluğu dolduruyor, ses omurgamda sıcak bir ürperti ve kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. Ayağa kalkıyorum ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel erkeği bulmak için etrafımda dönüyorum. Yakınımda bile değil ama onu görmek bile vücuduma elektrik gönderiyor. Bir meşe ağacına yaslanmış, ayaklarını önünde çaprazlamış bir şekilde dururken içinden şehvetli bir zarafet sızıyor. Kaslarının kıyafetlerini zorlayarak şişkinleşmesini izleyerek yavaş bir tarama yapıyorum. Siyah özel dikim pantolon ve beyaz elbise gömleği giyiyor. Üst düğmeleri açık, kolları kıvrılmış, kaslı ön kollarını gösteriyor. Ormanda takım elbise giyerken gülünç görünmesi gerekirken, bir şekilde ona yakışıyor.

Yüzüne ulaştığımda sessizliğe gömüldüm. Gerçekten de hayatımda gördüğüm en güzel adam. Güçlü çene çizgisi, kuzguni siyah saçları ve yanaklarında derin gamzelerin belirmesine neden olan çarpıcı bir gülümseme. Safir mavisi gözleri bana muziplikle parıldıyor. Boyunun ne kadar uzun olduğundan bahsetmiyorum bile; benden neredeyse bir karış daha uzun görünüyor.

Şehvetli boğuk sesi ruhumun bir parçasına şarkı söylüyor. "Gördüklerin hoşuna gitti mi Angel?" diye mırıldanıyor.

Tüylerim bir kez daha diken diken oluyor, onun konuşmasını duymak bile vücudumda elektriklenmeye yol açıyor.

Sesi neden bu kadar tanıdık geliyor? Yemin ederim ben-
Çenesini ölü ruh yiyiciye doğru uzatıyor. "Çok eğlenceli," diye düşünüyor.
Dilimi şaklatıyorum. "Kılıç oyunlarından hoşlandığınızı duyduğuma sevindim."

"Oh hayır." Avucunu kalbinin üzerine koydu. "Görünüşe göre tüm eğlenceyi kaçırmışım; arkadaşımı öldürmeni izlemek için tam zamanında geldim."

Yüzüm kızardı. "Arkadaşın mı?"

Başını çeviriyor, gözleri hesap yapıyor. "Örümceklere karşı bir şeyin mi var Angel?"

Onun eğlenceyle parlayan safir gözlerine bakarken söyleyecek söz bulamıyorum.

Konuşmak için ağzımı açtım... Tanrı bilir ona ne diyecektim ki Hazel önüme fırlayıp bolca özür dilemeden bir an önce ayaklarını arkama indirdi.

"Zarar vermek istemiyoruz, Majesteleri. Ruh yiyicinin süvarilerinizin bir parçası olduğunu bilmiyorduk." Hazel son kelimeyi söylerken yüzünü buruşturdu. "Dürüst bir hataydı Kralım."

Hayali bir kova soğuk su dökülüyor hislerimin üzerine. Daha önce bana getirdiği sıcaklık, *kral* kelimesiyle beni tamamen terk ediyor. Gözlerim soğuk ve kopuk bakıyor.

Ani hoşnutsuzluğumu fark edince kaşları çatıldı. Dikkati hala benim üzerimdeyken rahatça soruyor: "Nasıl buldun?"

Hazel küçük bir adım atarak bedenimi kısmen engelliyor. "Örümcek ipeğini bulana kadar Dünya Mahkemesi'nin etrafında uçtuk." Ses tonu güçlü, ancak kırırdanışını sinirle karıştırmak mümkün değil.

Sırıttırıyor ve başını çevirip Hazel'a bakıyor. "Peki neden onu arıyordun?"

Hazel'ın yutkunması duyulabilir. "Bu kişisel bir şey, Majesteleri."

Tek bir adım atmak için hareket ediyor, ayakkabısının yerden ayrılmasından daha fazla değil, koruma kalkanım Hazel'ın etrafında kırılıyor. Gözleri açılıyor, yüzündeki mizah ve şakacılık tamamen kayboluyor. Bir anda sanki ona fiziksel olarak vurmuşum gibi tökezleyerek geri çekiliyor.

Gözleri açılıyor, sesi titreyerek "Tüm güçlerine erişimin var" diyor.

Hazel bana dönüyor, beyaz ışık bizi kuşatırken kaşları çatılıyor. Işığın içinde süzülürken tüm bedenim karıncalanıyor.

Bir an arkamda ruh yiyicinin parçalanmış cesedi ile bir orman açıklığının ortasında duruyoruz ve sonra ayaklarım bir koridordaki beyaz fayansların üzerinde.

"Bu da neydi böyle?" Şak diye söyledim.

Hazel'ın gözleri büyüdü. Elimi çekerek beni bir çocuk gibi azarlıyor. "Delilah!"

Güzel adam önümüzde duruyor, bana sırtıırken gözlerinde bir kez daha mizah dans ediyor. "Rica ederim," diye mırıldanıyor.

Alay ediyorum. "Ne için? Bizi neredeyse kör ettiğin için mi?"

Hazel uyarmak için elimi tekrar sıkıyor ama ben duygularımı bastıramayacak kadar öfkeliyim.

O bir kral, hepsi yozlaşmış ve nefret dolu. En iyisini ben bilirim.

"Kraliçenin her yerde casusları var. Burası özgürce konuşmak için en güvenli yer." Odanın içinde tembel bir el sallıyor.

Etrafıma bakınmak için zaman ayırıyorum, nefesimi sakinleştirmek ve öfkemi kontrol altına almak için bu fırsatı değerlendiriyorum.

Oda, mermer fayanslarla tasarlanmış bir fuayeye benziyor ve beyaz duvarlar, pencereler ve sütunlar boyunca sıralanan karmaşık altın detaylarla boyanmış. Batan güneş yüzüme dokunuyor, altın pembesi tonu yabancıların arkasındaki tavandan tabana cam pencerelerden parlıyor.

Hakkını vermeliyim, çok güzel. Adama bir kez daha odaklandığımda kalbim küt küt atıyor. Işık arkasında parlarken güzel bir karanlık tanrı gibi görünüyor.

Hazel'ın endişeli sesi dikkatimi geri çekiyor. "Onu affet. O... um, güçlü iradeli."

Hazel'ın özrünü duymazdan geliyorum, dikkatim sadece kralda.

"Kraliçenin casuslarından biri olmadığını nereden bileceğiz?" Ses tonum düştü, buz gibi oldu. "Majesteleri." Kelimeleri yüzüne tükürmemeye çalışıyorum ama kaşlarındaki küçük çatıklıktan ve Hazel'ın şaşkınlık dolu soluğundan anladığım kadarıyla başarısız oldum.

"Ben asla yalan söylemem." Sesi gerçekten aşığılanmış gibi geliyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Senin sözünden çok daha fazlasına ihtiyacım olacak." Konuşmamı bitirmeden nefesim kesiliyor.

Aklımdan anılar geçiyor, hiçbirisi bana ait değil. Hayır, bunlar önümde duran yabancıya ait.

Anlamak için yeterince hızlı ama üzerinde durmak için yeterince uzun olmayan, uçuşan anıların her biri farklı bir yerdedir - bazıları ormanda, bazıları tam da bu odada, bir kıyı şehrinde ve diğerleri bir çalışma odasıdır. Yine de tüm anılar aynı sonuca varıyor - gizlice yıllar boyunca Fae'lere neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Mahkemeler boyunca Fae'ler kayboluyor ve yavaş yavaş ölüyorlar.

Hazel'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, ona da aynı anı parçacıklarını göstermiş olmalı.

Kaybolan Fae'nin tam olarak nereye gittiğini bildiğim için sakın bir nefes alıyorum.

"Şimdi bana inanıyor musun, Angel?" diye soğuk bir sesle konuştu.

Gözlerimi ona diktim. Bu isim...

"Ruh yiyiciyle ne işiniz vardı?" diye soruyor. Ellerini ceplerine sokarken, sakın ve derli toplu olmanın timsaliydi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Onunla ne işin vardı?" Papağan gibi konuşuyorum ve Hazel'dan kaburgalarımın bir dürtme yiyorum.

"Ya sen bana söylersin ya da ben kendim izlerim." Sinsice sırtıyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Buna cesaret edemezsin."

Gözleri parlarken sırtışı daha da genişliyor, derin ve şehvetli sesi zihnimde dolaşiyor.

Oh, ama ben yapardım.

"Kafamın içinden çık!" diye bağırırken gözlerim çılgına dönmüştü.

Hazel bir adım öne çıkıyor, ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Sana her şeyi anlatacağız!"

"Hazel!"

"Bilgi için ona ihtiyacımız var," diye fısıldıyor.

Hazel'a o kadar odaklandım ki bu adamdan saklamam gereken en önemli şeyi unuttum.

"Sen bir insandın," mırıldanıyor, beni incelerken başını yana eğiyor.

İçimi başka hiçbir şeye benzemeyen bir korku kaplıyor. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey . Yalan söyleyemem, benim sefil hayatımı kendi gözleriyle gördü.

"Bizi kraliçeye teslim edecek misin?" Hazel tereddütlerle sorar.

Karşımdaki kral başını dikleştiriyor, bize doğru bir adım atarken kusursuz kıyafetini düzeltiyor. "Hayır. Ancak bir teklifim var."

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki öyle.

Hazel benden önce cevap veriyor. "Ne öneriyorsun?"

"Aynı amaç için çalışıyor gibi görünüyoruz, her birimiz diğerkinin ihtiyaç duyduğu faydalı bilgilere sahibiz. Birlikte çalışmayı öneriyorum."

Tam itiraz edecektim ki Hazel "Anlaştık." dedi.

"Ne?" Çırpındım. Hazel'ın kolunu tutarak fısıldıyorum: "Fırsatını bulduğu anda bize ihanet edecek. O sadece kendini ve kendi çıkarlarını gözetiyor, her ne haltsa artık."

Ve bildiğim kadarıyla, bana gösterdiği anılar onun hayal gücü olabilir. Bir krala asla güvenemezsin. Size ne tür bir maske takarlarsa taksınlar.

Ukala piç bana sırtıyor.

"Nefis! Bu çile harika bir şekilde eğlenceliydi; ancak susuzluktan kavruldu. Meseleleri akşam yemeğinde tartışalım," diye düşünür.

Doğrudan bana doğru adım atıyor, deri çizmelerinin ucu benimkilere değene kadar hızını kesmiyor. Eğilerek yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Yumuşak dudakları kulağımın kabuğunu okşayıp kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken ederken donup kalıyorum.

"Benim adım Knox. Ancak bana ukala piç demenizden büyük keyif alıyorum," diye mırıldanıyor.

Hazel yanımda kıkırdarken gözlerim açılıyor. Hain.

Düşüncelerimi duyabiliyor mu?

Knox doğruldu, gömleğini düzeltti ve bana onu ve Hazel'ı takip etmekten başka seçenek bırakmadan ilerledi.

İçimden inliyorum. Bu pislikle çalışmak istemiyorum.

"Pisliğin teki olabilirim Delilah, ama sana yardım edebilecek tek pislik benim," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

"Kafamın içinden çık," diye homurdanıyorum.

On Sekizinci Bölüm

W Fransız kapılardan içeri girdiğimde, şimdiye kadar karşılaştığım en güzel yemek odasıyla karşılaşıyorum. Odanın ortasında on iki kişilik bir yemek takımı duruyor ve sağ tarafımdaki Fransız kapılar da Aşağıdaki muhteşem denize bakan teras. Okyanus esintisi odanın içinde dalgalanıyor, duyularımı tuzlu su ve temiz hava ile dolduruyor. İçinde bulunduğumuz ev uçurumun tepesinde olmalı.

Knox masanın başına oturuyor. Hazel sırtı suya dönük bir şekilde otururken gözlerimi okyanusun üzerinde alçalan gün batımının ışıltısından alamıyorum. Bir sandalye çekerek Hazel'in karşısına oturuyorum. Solumda oturan kibirli piç, arkasındaki kapılar açılırken yerinden kıpırdamıyor. İki Fae kadın içeri giriyor, kolları tabaklarla dolu bir şekilde odaya dalıyorlar ve tabakları nazikçe yemek masasının üzerine yerleştiriyorlar.

Odayı çeşitli baharatlar dolduruyor, aroması o kadar lezzetli ki ağzımı sulandırıyor. Kadınlara sessizce teşekkür ediyorum, odadan çıkarken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor, uzun saçları onlar çıkarken parıldıyor gibi görünüyor. Sanki gecenin yıldızları kuzguni saçlarında ikamet ediyormuş gibi.

Knox'un derin ve duygulu sesi odayı dolduruyor. "Tuzak büyüsünü nasıl atlattın?"

Bakışlarımı kadınların az önce boşalttığı kapıya kaydırıyorum; böyle şeyleri burada konuşabilir miyiz?

Knox'un gözleri kısılır. "Ben halkıma hayatım pahasına güvenirim."

Çenemi kapalı tutuyorum, ellerimi kucagımda öyle sıkı kavriyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Halkına güvenmesi iyi ve güzel ama ben ona güvenmiyorum. Tüm krallar yalan söyler ve aldatır.

Masanın altında bir çizme kaval kemiğime değdiğinde acı içinde kıvraniyorum.

Dişlerimi sıkarak Hazel'a bakıyorum, o da bana dudak bükerek gülümsüyor. "Delilah," diye fısıldıyor.

Suyumdan bir yudum alıyorum, boğazım aniden kuruyor. "Yüzyıllar önce kendisine bir açma büyüğü yapılmış kristal bir kolye," diye rahatlıyorum.

Knox'un kaşları çatılır. "Böyle bir şeyi nasıl ele geçirdin?" "Onu bana annem verdi," diye cevap veriyorum.

"Ah, anlıyorum."

Zihnimde ne kadarını gördü? Yanaklarım ısınıyor, kendimden bu kadar emin ve güçlü birinin dayak yememi izlediği düşüncesiyle utançtan dilim damağıma yapışıyor.

"Fae'ler on yıllardır kaçırılıyor, hem de her zamankinden daha fazla. Ülkenizde gördükleriniz neredeyse kesinlikle buradan kaçırılanlardı," diye açıklıyor Knox, güçlü kollarını öne uzatarak kendine yemek servisi yapıyor, Hazel ve ben de aynısını yapıyoruz.

Knox safir gözlerini benimkilere kaydırıyor. "Ayrıca ölüyorlar. Yüz kırk sekiz yıl önce başlangıçta çok az büyüye sahip olanlar, büyüleri zamanla kaybolduğu için ölüyorlar."

Vücudu donarken Hazel'ın yüzünden renk akıyor, buharda pişmiş bir kaşık dolusu yeşil sebzeye sarılmış eli havada duruyor.

Knox bıçağını ve çatalını indiriyor, öne doğru eğilirken kollarını masaya dayıyor. "Büyünün yok olduğunu bilmiyor muydun? Kendin hissetmedin mi?"

"Kederden olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı Hazel.

Fae büyüğü yavaş yavaş azalıyor mu? Bu, Hazel'ın etrafında koruma kalkını kullandığımda Knox'un yaşadığı büyük şoku açıklıyor. Diğerleri yavaş yavaş ölürken benim tüm güçlere erişimim var. Sarayda hissettiklerime ürkütücü bir şekilde benziyor, diğerleri babamın ellerinde ölürken benim hayatta olduğumu bilmek.

"İhtiyacınız olduğunu düşündüğünüz, size sunabileceğimiz tam olarak ne var?" Sessiz gerginliği bozarak soruyorum.

Bir parça domuz eti kestim. Yemek dilime değdiği anda gözlerim açılıyor. Hazel'ın yemeklerinin lezzetli olduğunu düşünüyordum ama bu ilahi. Baharatlar dilimin üzerinde dans ederken tat alma tomurcuklarım yanıyor, yemeğin zenginliği karşısında salyalarım akıyor. Hiç bu kadar cennet gibi bir şey tatmamıştım.

Knox'un boğuk sesi dikkatimi çekiyor. "kaybettiğimiz her gün tuzak büyüsünü bozma şansımız azalıyor. Kaynağını bulduğumuzda büyüyü bozmak için sana ihtiyacım olacak. Görünüşe göre onların tüm gücüne erişimi olan tek Fae sensin."

Omurgamı çelikleştiriyorum. "Büyü neden yok oluyor?"

Çenesinde bir kas kıpırdıyor. "Kimse bilmiyor. Her şey Fae toprakları üzerinde tuzak büyüsü yapıldığında başladı."

"Kraliçe cevapları aradı mı?" Hazel temkinli bir şekilde sorar.

Knox şarap bardağını eline alıp kırmızı sıvıyı karıştırıyor. "Sözde."

"Bilgiye karşılık bilgi, geri durmak yok. Anlaşma buydu."

Çatalımı ona doğrultarak söylüyorum. Kıkırdamasının karanlık gürültüsü odayı dolduruyor. Omurgamda yarattığı karıncalanmayı bastırmaya çalışıyorum. Başarısız oluyorum.

Knox boğazını temizleyerek, "Evet, sanırım öyleydi," dedi. "Kraliçenin bu mevcut iktidar düzenlemesinden hoşlandığına inanıyorum."

Hazel elindeki su bardağını alıyor, Knox'a bakarken kaşları aşağı doğru iniyor. "Sen saltanatla değil misin? Artık reşit olduğunuzu sanıyordum."

Knox koltuğunda arkasına yaslanıp güçlü kalçasını dizinin üzerinden geçiriyor. "O yaşlı ve inatçı bir Fae, kayıp Fae'leri ararken ve ölenler için bir çözüm bulmaya çalışırken mevcut sistemin herkesin lehine işlediğini iddia ediyor. Yine de onlarca yıl geçti ve her şey daha da kötüye gidiyor."

"Bu işin arkasında o mu var?" Hazel'in çenesinin düşmesine neden olacak soruyorum.

Ancak Knox, açık sözlü sorumdan etkilenmedi. "Hayır, sanırım yeniden bir demokrasi olarak yönetmek istemiyor."

Güç sahibi birinin daha fazla güç istemesi şaşırtıcı değil.

"Ruh yiyiciden ne istedin?" Bir parça sote patatesi ağzıma atarken inlememeye çalışarak soruyorum.

Ben yerken Knox'un gözleri ağzıma kayıyor. "Haftalardır onu takip ediyordum, beni diğerlerinin geldiği yere götüreceğini umuyordum."

"Birden fazla ruh yiyici mi var?" Dehşete kapılarak sordum.

"Hayır, ama o da diğerleriyle aynı zamanda ortaya çıktı. Bu dünyaya nasıl girmeye devam ve tuzak büyüsünü nasıl aştıklarına dair cevaplar bulmayı umarak hepsini izlemeye çalışıyordum." Çenesini sıkıyor ve bakışlarını Hazel ile benim aramda gezdiriyor. "Ne kadar çok dünya dışı yaratık öldürürseniz öldürün, geri gelmeye devam ediyorlar. Kimse nasıl ya da neden olduğunu anlamıyor." Gözleri sertleşiyor, acı bir anlığına parlıyor, sonra tamamen kayboluyor ve soğukkanlı tavrı geri geliyor.

Knox dönüp tüm dikkatini bana vermeden önce oda bir an sessizliğe gömülüyor. "Ruh yiyiciyle ne işin vardı?"

Merakımın galip gelmesine izin verirken sorusunu duymazdan gelerek öne doğru eğildim. "Kanı neden siyahtı?"

Knox arkasına yaslanırken kaşları kalkıyor. "Ruh yiyen şeytani bir yaratıktır. Bu dünyadan olmayanlar ya da saf olmayan büyüye sahip olanlar siyah kanın istenmeyen etkisine sahiptir. Onların özü kanlarını çürütür." Ben daha konuşmadan Knox öne doğru eğiliyor, sesi alçalıp midemde kelebekler uçuşmasına neden olacak kadar derinleşirken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Artık senin işin."

Elimi başımın etrafında sallıyorum. "Eminim çoktan görmüşsündür." Yüzü asılıyor. "Bunu senden duymayı tercih ederim," diyor içtenlikle.

Hain yanaklarım ısındı. Aptal, işe yaramaz hormonlar. Onlar da yükselmiş olmalı.

Yutkunmam duyuluyor ve Hazel'ın kıs kıs gülmesine neden oluyor. "Deniz kızları bana iki bilmece verdi ve ilki ruh yiyiciye götürdü." Sandalyede arkama yaslanarak suyum aldım. Başka bir kraliyet sarayında olduğum için zihnimin berrak olması gerektiğinden, ikram edilen şarabı reddettim. "Ancak o iğrenç şey, gerçek bir soru sormadan ya da onunla takas yapmadan boğazımı kesmeye çalıştı."

Knox'un ağzının kenarı bir sırtışa dönüşüyor. "Belki de deniz kızları seni bana getirmek için bu bilmeceyi vermişlerdir."

Tabii ki her şeyin kendisiyle ilgili olduğunu düşünecek. Bu adam ukala bir piçten başka bir şey değil.

"Ben de buna inanmaya başlıyorum," diye söze karışan Hazel, inanmayan gözlerimi ona çevirmeme neden oluyor.

Hazel'ın sözleri Knox'un sırtışını genişletiyor, gamzeleri ortaya çıkıyor. "İkinci bilmece mi?"

Ağzımı kapatıyorum, içimde bir belirsizlik dolaşıyor. Hazel benim yerime cevap vererek ikinci bilmeceyi okuyor. Bunu çok sık yapıyor gibi görünüyor. "Sesim yok ama öğretecek çok şeyim var. Ruhun benim bedelim, konuşmama izin ver. Karanlığın büyüü benim hikayem."

"Bir kara büyü kitabı," diyor Knox kesin bir dille.

Hazel ve ben kahkahalara boğulurken birbirimize bakıyoruz. Kendimiz bir araya getirmediğimiz için ne kadar aptalca hissettiğimi anlatamam.

"Evet, sanırım öyle," diye mırıldandım.

Ben gülerken Knox'un gözleri ağzıma kayıyor, yüzüne göz kamaştırıcı bir gülümseme yayılıyor. Bu sadece onun günahkâr güzelliğine katkıda bulunuyor.

"Cam şişelerdeki küçük Fae'ler kim?" Ben soruyorum.

Sözcük ağzımdan çıkar çıkmaz o güne dair anılar aklıma geliyor, Knox cam şişelere hapsedilmiş minik Fae'lerle dolu rafları bulmak için odaya inişimi izlerken zihnimde yanıp sönüyor.

Anı zihnimden çıkarken gözleri kapanıyor.

"Bunlar periler olmalı. Yıllar içinde soyları neredeyse tükendi ve geriye kalan küçük bir avuç da saklanıyor. Sahip oldukları tek büyü, büyüden korunmaktır. Büyüye karşı bağışıklıkları var."

İçimi bir kez daha hüznün doldururken gözlerimi indiriyorum. Hiç kimse deneyler için bir kavanoza hapsedilmeyi bırakın, köle olarak tutulmayı bile hak etmiyor.

"Mahkemeniz nerede?" Hazel konuyu değiştirerek sorar.

Knox yemeğine geri döner. "Hepsi kendi keşif görevlerinde, canavarların nereye girdiklerini bulmaya çalışıyorlar."

Ona yan gözle bakıyorum. "Bir şey bulabildin mi?"

Knox sandalyesinde geriye yaslanır. "Nereden geldikleri değil. Tek öğrendiğimiz, bir dizi farklı yaratık olduğu; bazıları ruh yiyici gibi yalnız kalmayı tercih ederken, diğerleri sürüler halinde seyahat ediyor."

"Bu rahatsız edici." Hazel kaşlarını çatır.

Luna'yı hatırlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Belki de Fae'leri kimin götürdüğüne bakmalıyız. Birileri onları insan topraklarına yerleştirmek için eşiği geçmeli," diye öneriyorum.

"Katılıyorum," diyor Knox, beni şok ederek.

Sessiz kalmamın ve asla fikir beyan etmememin söylenmesine o kadar alışmışım ki kendime gelmem biraz zaman alıyor.

Hazel, "Belki onlar da canavarlarla aynı yoldan içeri giriyorlardır," diye karşı çıkıyor. "İkisini de aramaya devam edersek bir taşla iki kuş vurmuş oluruz."

"Fae'leri kimin taşıdığına bakacağız ve kara büyü kitabını arayacağız. Sarayım şu anda canavarların izini sürüyor." Knox şarabını yudumluyor. "Deniz kızlarının hangi kitaba işaret ettiğine dair bir fikrin var mı?"

"İkinci bilmecede fazla ilerleyemedik," diye mırıldanıyorum. "Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum," diyor Hazel. Kaşlarımı çatıyorum. "Kara büyü mü?"

Knox Hazel için cevaplar. "Fae toprakları saf olan ilahi büyüyü uygular. Kara büyü bin yıl önce yasaklandı."

"Harika, yani denizkızları bizi var olmayan bir şey için av görevine gönderiyor," diye alaycı bir şekilde söylendim.

"Oh, o var. Sürgün edilmesi için bir şeyin var olması gerekir."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu kadar dramatik ve şifreli olmak zorunda mısın?"

Knox'un karanlık kıkırdaması şarap kadehinin etrafında gürlüyor. "Saklı, Delilah."

Dudaklarından dökülen ismim midemi ısıtıyor... O sıcaklığı öldürüyorum.

Yemek bittikten sonra yemek salonunu rahatsız edici bir sessizlik kaplıyor. Ellerim istemsizce kalçama vuruyor, kıpırdanmayı durdurmak için üzerlerine oturmaya zorluyor beni.

"Kulübeye tam olarak nasıl döneceğiz?" Ben soruyorum.

Knox'un kafası bana doğru döndü. "Oraya geri dönmeyeceksin."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Knox sözümü kesti. "Ruh yiyiciyi sen öldürdün. Diğer canavarlar kimin yaptığını öğrenmek için ormanda dolaşıyor olacak. Onlar bencil yaratıklardır ama kendilerinden birinin öldürülmesinden hoşlanmazlar."

"Hazel'in evinin etrafında koğuşlar var," diye itiraz ediyorum, yüzümü ona dönerek.

Hazel'in teni bembeyaz oldu, gözlerini korku kapladı ve o anda kulübeye dönmeyeceğimizi anladım.

Knox da ondaki değişimi hissetmiş olmalı.

"Açelya'daki en güçlü korumalara sahibim Hazel. Benim onayım olmadan hiçbir şey içeri giremez ya da dışarı çıkamaz," diyor yumuşak bir sesle.

Azalea, Esans Sarayı'nın şehri. Bakışlarım odanın içinde dolaşıyor.

Hazel cevap vermez, anıları ona saldırırken kendi zihnine çok fazla dalmıştır.

Yavaşça elini tutuyorum. "Haydi," diye fısıldıyorum. Onu ayağa kaldırarak bir kolumu omzuna doluyorum. "Lütfen bize odalarımızı gösterir misin?" Elimden geldiğince nazikçe soruyorum, Hazel o canavarların evinde olduğu düşüncesiyle bu kadar perişan haldeyken kavga etmek istemiyorum. Kaçmak için kulübeye koştuğu o yaratıklar.

"Luna'nın eşyaları ne olacak?" Hazel fısıldıyor, çenesi sallanıyor. "Onları kaybedemem Delilah."

"Gidip onları alıp buraya getireyim," diye teklif ediyorum.

"Kesinlikle ," Knox. Gözlerimi kısarak başımı ona doğru çeviriyorum.

Onu daha fazla üzme.

Knox'un bakışları Hazel'a kayıyor, onun solgun yüzünü ve kollarımda titreyen küçük bedenini görünce ürperiyor ve kararlılığı sarsılıyor.

"Misafir odaları bu tarafta," diye anons ediyor odadan çıkarken.

Hazel ve ben Knox'u üç kat merdiven çıkana kadar takip ediyoruz. Sağa dönüp uzun bir koridorda yürürken Knox sondaki en uzak kapıyı işaret ediyor. "Burası benim kişisel yatak odam. Mahkemem koridorun diğer ucunda, bir kat aşağıda uyuyor. Hazel, sen bu odada kalabilirsin," diyor ve önündeki kapıyı açıyor. Koridorun karşısındaki kapıyı işaret ediyor. "Sen de yandaki odada kalabilirsin Delilah."

Hazel ve ben onun odasına girerken Knox ellerini ceplerine sokuyor. Neredeyse benim saraydaki odam kadar büyük. Ortada en az dört kişinin rahatça sığabileceği büyük bir yatak, tavandan sarkan titrek alevli avizeler ve arka bahçeye bakan açık pencereyi çevreleyen oturma sandalyeleri var. Sağ tarafta, açık bir kemer banyo süitine ve giyinme odasına açılıyor.

Hazel yatağa sert bir şekilde otururken arkasından yürüyorum. "En kısa sürede eşyalarını alıp döneceğim."

Hazel çenesini bir kez eğiyor, zihni onu uzaklara götürürken gözleri buğulanıyor.

Yanından ayrılırken kaşlarımı çatıyorum, endişe göğsümü sıkıyor. Onu bu karmaşanın içine sürüklemekle doğru kararı mı verdim? Hazel yeterince acı çekti; tam da bu nedenle yalnız kalmayı seçti.

Sıcak bir el aniden benimkini sarıyor ve koluma elektrik çarpmasına neden oluyor. Elimi hızla geri çekiyorum. "Tanrıların yeşil dünyasında ne yapıyorsun?" Knox'a tışlıyorum.

Omuz silkiyor. "Uçamazsın ya da ışınlanamazsın. Ben sadece sana eşlik ediyorum." Az önceki şey bu muydu? Işınlanmak mı?

"Geçen sefer elimi tutmadın," diyorum, başımı arkaya eğip ona bakarak.

"Geçen sefer daha fazla gücüm vardı," diye dudaklarını bükerek küçük bir gülümseme çiziyor.

Saçmalık. Bu adam, turkuaz gözleri üzerime dikildiği andan beri benimle dalga geçiyor ve düğmelerime basıyor.

İyi davranmanın canı cehenneme. "Saçmalık."

Knox'un derin kahkahası ayak parmaklarımı kıvrıyor. "Zihninde kendinle tartıştığında son derece sevimli oluyorsun."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, ona küfürler savurmak üzereyken eli tekrar benimkini kavıyor. Beyaz ışık etrafımızı sararken çenem sıkılıyor, kulübeye ısınlanırken Knox'un sıcak eli benimkini hiç bırakmıyor.

Ayaklarım bir kez daha yere değdiğinde tökezleyerek geri çekiliyorum ve elimi çekiyorum.

"Hemen geliyorum," diye mırıldanıyorum. Onu Hazel'in oturma odasında bırakarak Luna'nın eşyalarını aramaya koyuluyorum. Birkaç dakika sonra kucağında Luna'nın kutusu ve Hazel'in giysileriyle dolu bir çantayla döndüğümde, Knox'u karyolamda oturmuş, iri ellerinde Easton'ın giysilerini tutarken buluyorum.

Bilinçli bir düşünce olmadan diş etlerim geriliyor, dişlerim istemsizce büyürken acı ağzımın her tarafını sarıyor. Köpek dişlerim alevleniyor, sivri uçları aşağı inerken kıvrılıyor. "Bırak onu," diye homurdanıyorum.

Knox elindeki giysiyi bırakır ve avuçlarını yukarı kaldırarak hızla ayağa kalkar. "Saygısızlık etmek istemedim."

Enerji üzerime çöküyor, beni sakın bir samimiyetle yıkıyor. Hayali bir el özür diler gibi kolumu okşuyor.

Köpek dişlerim geri çekiliyor. "Az önce bana enerjini mi gönderdin?" Kekeliyorum. "Kafamı koparmana iki saniye kalmıştı. Tabii ki yaptı."

Gururum bana yutturmadan önce dilimin ucunda bir özür . Vahşi bir hayvan gibi hırlamak istememiştim ama ellerini Easton'ın kıyafetlerinin üzerinde görünce...

Sırıttıyor. "Özür dilemene gerek yok, Angel."

Birkaç dakika önce hissettiğim suçluluk duygusu tamamen buharlaşıyor. "Şunu yapmayı kes!"

"Zihinsel bir kalkan oluştur, ben de oluşturayım," diye mırıldanıyor.

Hazel'in bana nasıl öğreteceğini aklıma not ediyorum- "Ben sana öğretirim." Knox omuz silkti.

Gözlerimi deviriyorum. "Sinir bozucusun."

Dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Bazıları bana inatçı der."

Bu sözleri Hazel'a söylediğimi kabul etmeyi reddediyorum. Ayrıca alaylarının bende uyandırdığı karıncalanma hissini de görmezden geliyorum. İlerleyerek Hazel ve Luna'nın tüm eşyalarını ayaklarının dibine bıraktım. Yavaşça paketliyorum

Easton'ın eşyalarını çantaya koyarken, kendi eşyalarımı oluşturduğum yığına taşıyorum.

Knox gülümsemesini bastırır. "Her şeyi aldığınıza emin misiniz?"

Dilimi şaklatarak avucumu uzattım. "En kısa zamanda, Majesteleri."

Elimi tutmuyor, onun yerine kendi elini cebine sokuyor. "Unvanımla ilgili bir sorunun mu var Delilah?" Sesi kafesli ve korumacı.

Gözlerimi kısıyorum. "Eğer zihnime girersen, en sevdiğin parçanı keser ve boğazına tıklarım."

Knox başını yana çeviriyor, tehdidimden hiç etkilenmemiş gibi. Elini koluma koyarken beyaz ışık etrafımızı sarıyor. Bizi evine geri ışınlarken tek bir kelime bile etmiyor.

Koridorda bir kez daha Knox elini kolumdan çekiyor. "İyi geceler, Angel," diye fısıldıyor odasına çekilmeden önce.

Knox'un dramatik vedasını düşünmeme izin vermeden Hazel'in eşyalarını alıp odasına girdiğimde onu çarşafların üzerinde top gibi kıvrılmış, burnunu çekerken buluyorum. Luna'nın eşyalarını nazikçe yanına yerleştiriyorum. "Her şeyi aldım, senin için kıyafetler de dahil."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor oturduğu yerden kalkarken.

Kutuyu karıştırması için onu yalnız bırakıyorum ve kendi geçici odama giriyorum.

Önce okyanusun esintisi çarpıyor yüzüme, deniz tuzu duyularımı sararken gergin kaslarımı sakinleştiriyor. Tam karşımda siyah kapılar var, gece gökyüzü okyanusun üzerinde parıldıyor. Büyük bir uçurumun tepesinde olmama rağmen, kumlu kıyıya vuran dalgaları ve çarpışmayı duyabildiğim için Fae işitme duyuma teşekkür etmeliyim.

Odanın ortasında, sağımda büyük bir kral yatak duruyor. Elim çarşafların üzerinde gezdirdiğimde beyaz ipekle kaplı olduğunu görüyorum, çantalarımı yatağın ucundaki şilteye yerleştirirken pürüzsüz dokusu parmak uçlarımı selamlıyor. Fransız kapıların solunda bir makyaj masası, onun yanında da açık bir kemer, gömme dolaba ve görkemli bir banyo odasına açılıyor. Odayı incelerken botlarım mermer fayanslar üzerinde gıcırıyor.

Tam önümde büyük bir porselen lavabo alanı duruyor, odanın ortasında en az üç Fae'nin rahatça oturabileceği kadar geniş bir küvet var. En sağdaki duvarda bulunan büyük dairesel pencere okyanusa bakıyor. Denizi seyrederken banyo yapabilirim.

Yatak odasına tekrar girdiğimde iç geçiriyorum. Hazel'in kabinini çok sevdim ama küçük bir karyolada birden fazla pozisyonda uyumak harika olacak. Düz yatmak

Yatak batarken kollarımı ve bacaklarımı bir denizyıldızı gibi açıyorum, vücudum tereyağı yumuşaklığındaki çarşafların içinde eriyor.

Başımı sola çevirdiğimde kapının yanındaki geniş kitaplığı kaçırdığımı görüyorum. Beni duyacak herhangi bir tanrıya, bir yerlerde düzgün bir kitap bulabilmem için dua ediyorum. İçimden bir ses ömrümün sonunda bir kaçışa ihtiyacım olacağını söylüyor.

Kendimi yataktan sürükleyerek uyku için giyiniyorum, Easton'ın beyaz pamuklu gömleğini başıma geçiriyorum, sonra tekrar ipek çarşafların içine giriyorum.

Yatağımda uzanırken, bir saraydan çıkıp başka bir saraya geldiğimi düşünmeden edemiyorum.

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

I Güneş balkon kapısından içeri girerken çarpan dalgaların sesiyle uyandım, deniz meltemi dün gece açık bıraktığım aralıktan odaya akıyordu. Doğruldu, kollarımı ve bacaklarımı gerdim. rahatça uyudum. Hazel'in karyolasına o kadar alışmıştım ki yatağın diğer tarafına hiç dokunulmamıştı.

Karnım gurulduyor ve kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum. Dövüş derilerimi giyerken çıplak ayaklarım pelüş beyaz halının üzerinde geziniyor. Bugün neler olacağından emin değilim ve kendimi hazır hissetmek istiyorum.

Koridorda Hazel'in odasına doğru ilerlerken kapıyı iki kez çalıyorum, bakışlarım koridorda Knox'un odasına doğru kayıyor. Koridorlar tamamen sessiz, katta hiçbir gardiyan görünmüyor ya da duyulmuyor.

Hazel kapıyı açarken menteşeler gıcırıyor. Hâlâ biraz hasta görünüyor ama çillerle kaplı yanaklarına renk gelmiş.

"Aç mısın?" Yumuşakça soruyorum.

"Açlıktan ölüyorum! Dün gece düzgün bir yemek yiyemeyecek kadar gergindim" diye haykırıyor.

Dirseğimi uzattım. "Hadi gidip biraz kahvaltı bulalım."

Dün gece yürüdüğümüz koridorlardan geçerek yemek odasına doğru ilerliyoruz. Knox'u yemek masasının başında oturmuş, kahve kokan bir şey içerken ve kitap okurken bulduğumda donup kalıyorum. Bu evin sahibini kendi yemek sandalyesinde otururken bulmak beni şaşırtmıyor.

Knox dünküne benzer kıyafetler giyiyor. Özel dikim siyah pantolon, krem beyazı elbise gömleği, kolları pazularına kadar kıvrılmış, bronz tenini gösteriyor. Üst düğmeleri bir kez daha açılmış, sert düzlemlerinin ve köprücük kemiklerinin başlangıcını ortaya çıkarıyor.

Beni şok eden şey yine kusursuz giyinmiş olması da değil, tam tersi.

Gözlerinde cızırdayan o saf açlık ateşini buluyorum.

Ben.

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor, memnuniyeti tüm vücudunda çınlıyor. Kendini beğenmiş suratıyla beni izliyor. "Günaydın, Angel." Bir yanıt beklemiyor. Sol yanında oturan Hazel'a sesleniyor. "Hazel, iyi uyudun mu?"

"Şimdiye kadar uyuduğum en rahat yatağa sahipsin," diye cıvıldıyor ve kendine yemek servisi yapıyor.

Boğazımda oluşan yumruyu yutarak dün geceki yerime oturuyorum. Knox'un yanına oturuyorum, başımın yan tarafına açtığı deliği görmezden gelerek masadaki yiyeceklere bakıyorum. Tereyağlı kruvasanlar, yumurtalar, sosisler, hamur işleri, krepler... Bu sabah burada kaç kişi yemek yiyor? Üç kişi için çok fazla yemek var.

Knox öne doğru eğilip bir kruvasan koparıyor. "Ne yemekten hoşlandığını bilmiyordum, bu yüzden mutfaktan her şeyi yapmalarını istedim."

Onun düşünceli davranışları yüzünden daha hızlı atmaya başlayan hain kalbimi azarlıyorum. Konuşmak için kendime güvenmeden tabağıma yumurta, kızarmış ekmek ve domuz pastırması koyuyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Çok . Teşekkür ."

Hazel tabağına krep koyuyor. Gözlerim hüzünleniyor. Acaba en son Luna'yla birlikte mi yedi?

Hazel'in dikkatini dağıtmak için konuyu değiştirerek, "Bugünün gündeminde ne var?" diye sordum.

Knox kahvesinden bir yudum alır, hareketleri zariftir. "Açelya'da bir işim var. Döndüğümde büyü derslerine başlayabiliriz."

"Ne tür bir iş?"

Knox, "Bu seni ilgilendirmez," diyerek reddetti.

Dişlerimi sıkıyorum. Şimdiden bir şeyler saklamaya başladı. "Şeytani yaratıklarla mı yoksa kayıp Fae'lerle mi ilgili?"

Knox başını yana çevirir. "Evet, ama düşündüğünüz gibi değil."

"Bilgi için bilgi, hatırladın mı?" Bıçağımı ona doğrultarak tatlı tatlı söylüyorum. "Sana katılacağım," diyorum bir dilim pastırmayı keserken.

Hazel Knox'a doğru eğilir. "Gözlerinde o bakış belirdiğinde, ne derse kabul et. Onunla hiçbir yere varamazsın."

Nefesim kesildi. "Hazel!"

"Bu doğru!" itiraz ediyor, ellerini önünde birleştiriyor.

"Evet, inatçı birine benziyor, değil mi?" diye mırıldanıyor Hazel'a, gözleri benimkilere kilitlenirken.

Ben de kendiminkini daraltıyorum. "Tam burada oturuyorum."

Knox kahveden yavaşça bir yudum alıyor, sonra sırtıyor. "Eğer istersen. Döndüğümüzde büyü üzerinde çalışabiliriz."

"Hazel neden bana öğretmeye devam edemiyor?"

"Sende öz büyüü var. Öz Kralı'nın daha yardımcı olacağını düşünmüştüm," diyor.

Hazel'ın ağzı açık kalır. "Bu pek çok soruyu cevaplıyor."

Kafam her zamankinden daha çok karıştı. "Esans büyüünün birden fazla elemental güce sahip olması gerekir. Bende sadece ateş var."

Hazel başını sallar. "O gün bahçede bizi gizlemiştin. Bu su büyüünden geliyor." Suçluluk duygusu gözlerini dolduruyor. "O gün perişan haldeydim, unuttum. Özür dilerim."

"Hazel, sorun yok," diye fısıldıyorum.

"Hava gücünüz de var," diye araya giriyor

Knox. "Nasıl?" Talep ediyorum.

"Zihnine konuştuğumda beni duyabiliyorsun. Eğer sana öğretmeme izin verirsen sen de aynısını bana yapabilirsin," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Hazel şaşkınlıkla başını sallıyor. Ağzımı açıp kapatıyorum, nutkum tutulmuş, sudan çıkmış balık gibi çırpınıyorum. "Hazel'ın zihniyle konuştun. Ona görüntüleri de gösterdin."

Knox güçlü kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bunu yapmaya niyetliydim... Diğer zamanlarda beni duymanı istememiştim."

"İnsanların zihinlerine, onların haberi olmadan kaba yorumlar mı yapıyorsunuz?"

Knox başını geriye atıyor, gürültülü kahkahası vücuduma elektrik saçıyor.

Lanet olsun ona ve tepki verdiği için lanet olsun vücuduma.

Sadece omuz silkiyor. "Zaman geçiriyor ve beni kibar tutuyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu çok saçma... Başka hangi güçlere sahibim?"

Gözleri sevinçle parlarken ve dudaklarına bir gülümseme yayılırken bunu söylemek yanlış olur. "Bu öğleden sonra öğreneceğiz," diye mırıldanıyor.

Dövüş derilerimi giyerek şehirde istenmeyen dikkatleri üzerime çekmek istemediğim için daha uygun kıyafetler giyiyorum. Koyu lacivert özel dikim pantolonumu giyiyor, bıçaklarımı kalçalarımın ve uyluklarımın iç kısmına bantlayarak gizliyor, kristal kolyemi krem rengi tuniğimin altına sıkıştırıyorum. Aynada kendime bakarak, daha samimi görünüşümden memnun bir şekilde ana fuayeye doğru ilerliyorum, merdivenlerden inerken gözlerim Knox'a kilitleniyor.

Bu adamın bu kadar güzel olması gerçekten haksızlık. "Gidelim mi?" diye soruyor.

Sorusunu duymazdan geliyorum, onun yerine fuayeye bakıyorum. Hazel kayıp ve fuayede de nöbetçi yok gibi görünüyor. "Hazel nerede? Gelmiyor mu?"

Knox başını sallar. "Geri kalmak istedi." Kaşlarımı çattım. Neden bana kendisi söylemedi?

"Neden evin etrafında yok?" diye sordum.

Knox dönmeden önce olduğu yerde durur, yüzünde temkinli bir ifade vardır. "Neden sordunuz?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Kral olacağınızı düşünürsek, koridorlarda daha fazla muhafız bulunduracağınızı tahmin etmiştim."

Knox ellerini ceplerine sokarken başını yana eğiyor. "Bu odada hiç olmadığını nereden biliyorsun?"

Onun alayıyla sırtımı dikleştiriyorum ve odaya bakmamak için ellerimi sıkıyorum. Knox'a bu zevki tattırmayı reddediyorum.

Görünmez muhafızları düşünmediğime inanamıyorum.

Çenemi kaldırıyorum, derimin altına girmesine izin vermeyi reddediyorum. "Pekâlâ, devam et."

Ön kapıya doğru yürürken Knox'un dudakları kalp durduran bir gülümsemeye dönüştü. "Azalea'ya hoş geldiniz."

Çelik kapılar açıldığında beni karşılayan güzelliği tarif edecek kelime bulamıyorum.

İçinde bulunduğumuz ev bir uçurumun en yüksek noktasında yer alıyor. Yaşam dolu bahçeler arazinin ön tarafına yayılmış ve ferforje bir kapıya açılıyor.

Açelya'ya bakarken nihayet nefesimi yeniden buluyorum.

Okyanusu çevreleyen uçurumun yüzünde bir dizi farklı renkte bina sıralanıyor. Aşağıdaki sokaklardan gelen alçak sesler bize doğru süzülürken, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp müziğe, tezahüratlara, seslere ve kahkahalara odaklanıyorum. Gözlerim yanıyor, şehirden yayıldığını hissettiğim mutluluk karşısında gözyaşlarım oluşuyor. Knox'un gözlerinin rengiyle aynı olan zengin, su mavisi okyanusa doğru bakıyorum. İnsanlar etrafta su sıçratarak oynuyor, diğerleri kıyı kentinin etrafında uçuyor.

Knox'a döndüğümde beni izlediğini görüyorum, gözleri çözemediğim bir duyguyla parlıyor.

"Çok güzel," diye nefes alıyorum.

"Keşfetmeye hazır mısın?" diye soruyor
usulca. "Evet."

Knox bizi şehre götürmek için kollarını açtı.

Onun kollarında olmalıyım.

Tereddütümü anlıyor. "Sana zarar vermeyeceğim," diyor savunmacı bir şekilde. Ama beni bırakacağından endişelenmiyorum. Beni nasıl
Onun bu kadar yakın olmasına tepki vereceğim. Derin bir nefes alıyorum, ya bunu yapacağımı ya da ana caddelere ulaşmak için saatlerce yürüyeceğimi biliyorum.

Başımı bir kez eğip Knox'a onay veriyorum.

Güçlü kaslı kolları beni sarıyor ve yavaşça göğsüne doğru kaldırıyor. Sıcaklığı beni sararak sinirlerimi yatıştırırken, kalp atışlarının düzensiz atışlarını omzumda hissediyorum.

Easton'dan beri bir erkeğin yanında bu kadar rahat hissetmemiştim.

Knox şehrin üzerinde uçmaya başladığında bu düşünce hissettiğim tüm sıcaklığı tamamen yok ediyor. Binaların üzerinde alçaktan ve yüksekte süzülerek uçuşun ve önümdeki şehrin tadını çıkarmaya çalışıyorum, ancak ne kadar mutluluk duyarsam o kadar üzülüyorum.

Easton'ın dünyada görmeyi hak ettiği tek şey buydu; bir mutluluk şehri.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki, ayaklarım arnavut kaldırımına yola değene kadar Knox'un işlek bir caddeye indiğini fark etmiyorum bile. Satıcılar yollara dizilmiş ve sarmaşıklar çok renkli binaların etrafını sarmış. Yüzlerce *Fae* caddede yürüyor, bazıları mağazalara gidip geliyor, diğerleri restoranların verandalarında oturmuş sokaklarda çalan canlı müziği dinliyor.

"Hiç bu kadar neşeli bir şehir görmemiştim," diye mırıldanıyorum.

Knox bir an için yüzümü inceliyor. Avucunu belime koyarak beni öne doğru yönlendiriyor. "Toplantımdan önce ziyaret etmem gereken bir ev var."

On dakika boyunca sokaklarda, ara sokaklarda ve çeşitli şekil ve renklerde güzel evlerin sıralandığı konut sokaklarında bir aşağı bir yukarı yürüyoruz. Her şeye odaklanmak için elimden geleni yapıyorum, ancak keder beni aşağı çekerken tüm renkler bulanıklaşıyor gibi görünüyor.

Knox'un ziyaret etmesi gereken eve ulaşıyoruz, kısa bir çitle çevrili küçük, şirin, sarı bir ev. Knox kapıya iki kez vuruyor, beklerken kıpırdanıyor, kusursuz takım elbisesini düzeltiyor. Onu ilk kez gergin görüyorum. Kapıyı küçük bir kadın açıyor. Gördüğüm Fae'lerden daha yaşlı. Cildi daha yıpranmış, saçları griyle karışık. Benden Knox'a bakarken yüzü kırmızı ve lekeli.

"Christy, bu benim sevgili arkadaşım Delilah. Umarım onu bugün buraya getirmiş olmama kızmazsın," diyor Knox nazikçe.

Sevgili dostum?

Christy kapısını daha da iterek açar. "değil." Christy bana , "Lütfen dağınıklığın kusuruna bakmayın; son zamanlarda fazla zamanımız olmadı-" diyor.

"Oh, hiç sorun değil!" Israr ediyorum.

Ahşap kapıdan içeri adım attığınızda evin içi, ön cephesinden tamamen farklı bir enerji yayıyor. Tüm perdeler çekilmiş ve etrafta küçük mumlar yakılmış olsa da, bu odayı kaplayan karanlığa yardımcı olmuyor. Kağıtlar ve haritalar her yüzeyi kaplıyor.

"Herhangi bir haber aldınız mı?" Christy soruyor, gözlerini umut kaplıyor.

Knox ellerini ceplerine sokar. "Üzgünüm Christy. Hem iyi hem de kötü haberlerim var."

Tüm yüzü düşüyor, çenesi sallanırken çikolata gözlerinde yaşlar oluşuyor.

"O öldü mü?"

Göğsüm daralıyor, kalbim mideme iniyor. Beni neden buraya getirdi?

Knox nazikçe onun ellerini tutar. "Hayır," diye onaylıyor. "O yaşıyor ama ona nasıl ulaşacağımızı bilmiyoruz."

Christy, Knox'tan bana bakıyor, kaşları aşağı doğru iniyor. "Nerede o?" Christy'nin gözleri donuklaşıyor, Knox'un gözleri zihnine girerken Christy'nin gözlerinden hiç ayrılmıyor. Bir anda dizlerinin üzerine çöktü, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ben hemen

Onu tutmak için öne atıyorum, ağlama sesiyle kalbim parçalanıyor ama Knox benden daha hızlı. Onun önünde eğiliyor ve rahatlatıcı sözler fısıldıyor. "O yaşıyor, Christy. Zarar görmedi."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Gözlerimi silmek için arkamı dönüyorum. Geri döndüğümde Knox Christy'yi kanepeye taşımıştı ve o-

Önümdeki görüntüye bakarken oksijen benden kaçıyor.

Özün Kralı halkının önünde *diz çöküyor*. Babam halkımızın önünde diz çökmektense ölmeyi tercih ederdi.

"Hepsini nasıl serbest bırakacağım üzerinde çalışıyorum. Bu konuda kimseyle konuşmadım çünkü onlara ulaşmanın ne kadar süreceğini bilmiyorum." Başını eğip onun gözlerini yakalıyor. "Sadece onun hayatta olduğunu bilmeni istedim."

"Teşekkür ederim," diyor Christy hıçkırıklar arasında.

Göğsüm daralıyor, nefes almam zorlaşıyor.

Böyle özel bir ana daha fazla müdahale etmek istemediğim için odadan çıkıyorum.

Ön patikada dururken, Knox'un evden çıkıp bana katılması uzun sürmedi.

"Beni neden içeri getirdin?" Törpüledim.

"Gelmek için ısrar ettin," diyor soğuk bir ifadeyle.

Dişlerimi sıkıp gerçek açıklamayı bekliyorum.

Knox iç çekerek ilerliyor. O konuşurken ben de onu takip ediyorum. "Christy'nin kızını senin anına yerleşkede gördüm. Senin sayende Christy artık kızının hayatta olduğunu biliyor. İyi bir şeyin parçası olduğunu bilmek isteyeceğini düşündüm." Sesi hâlâ soğuk ama gözlerinin yumuşadığına yemin edebilirim.

Elimdeki konu hakkında daha fazla konuşmak istemeyerek başımı sallıyorum. Kararlılığımın duygularıma yenik düştüğünü hissedebiliyorum ve yapmak istediğim son şey bu adamın önünde yıkılmak.

"Okyanus kenarında yürüyüşe çıkıyorum."

"Şehirde katılmam gereken bir toplantı var."

Geri çekilmeye başladım. "Tamam, işin bittiğinde bana haber ver." Ona sırtımı dönüp okyanusa doğru olabildiğince hızlı yürüyorum.

Duygularımdan kaçabilmem için dua ediyorum.

Easton burada olmalı.

Zihnimde dönüp duran o tek düşünce beni kırıp geçiriyor.

Suyun kenarında bir kayanın üzerinde otururken, görünürde beni görecekt kimse yokken, hıçkırıklar bedenimi sararken kararlılığım tamamen parçalanıyor. Dizlerimi göğsüme çekiyorum, içimde tutmakta acınası bir şekilde başarısız oluyorum.

Neden burada olmadığını anlamıyorum. Tekneye çok yaklaşmıştık; aklım buna bir anlam veremiyor. Bir yanım sarayda benim dönmemi beklediğine inanıyor ama kalbim gerçekten gittiğini biliyor.

Easton bu dünyada iyi olan her şeydi. Nazik, şefkatli, sadık ve adildi. Kötü bir gün geçirdiğimde bana gizlice çörek verdiğinde olduğu gibi. Babamın beni dövdüğü gecelerde beni sallayarak uyutması gibi. Herkesi severdi ve hayatıma o kadar çok neşe kattı ki, karşılığında benim yüzümden ölmüş olması korkunç.

Easton öldü.

Easton öldü.

Kelimeler içimde çınıyor, sanki biri bana fiziksel olarak vurmuş gibi beni geriye savuruyor. Bu korkunç kelime mide bulantısının boğazıma dolmasına neden oluyor. Kusarken yana doğru eğiliyorum, artık safrayı tutamıyorum. Göğsüm kabarıyor, kalbim o kadar hızlı atıyor ki kollarım ve bacaklarım titremeye başladığında bayılacağımdan korkuyorum.

Bitmek bilmeyen üzüntü ve acı dalgası göğsüme çarparak nefes almamı zorlaştırıyor. O kadar çok ağlıyorum ki gözyaşlarımdan önümü göremiyorum, birinin yaklaştığını fark etmiyorum.

Sırtıma sıcak bir el iniyor ve sıçramama neden oluyor.

Korku içime işliyor ve körü körüne tepki vermeme neden oluyor. İçimden bir altın güç dalgası fışkırıyor, babama karşı kullandığım gücün aynısı.

Önümdeki kişiye çarpamadan, görünmez bir güç tarafından yutuldu.

Dehşet içinde başımı kaldırdım. Knox.

Az önce krala saldırmaya çalıştığımı fark ettiğimde dehşet midemi kaplıyor, safra bir kez daha boğazımı yakıyor.

Knox yanımda diz çöküyor. "Delilah, neyin var?" diye soruyor, sesinde bir parça endişe var. Kusmuğuma aldırış etmiyor, onu gücümle patlatmaya çalıştığım gerçeğini de görmezden geliyor.

Knox'un kusmuğumun yanında yere diz çöktüğünü görmek beni mahvediyor. Elimi uzatıp onu durdurmaya çalışıyorum. "Git buradan," diye mırıldanıyorum.

Knox yalvarmalarımı duymazdan geliyor. Onun yerine beni kucaklayıp havalanıyor ve bizi eve geri götürüyor.

Nefesimi sakinleştirmeye odaklanmaya çalışıyorum, tekrar kusmamak için dua ediyorum ama Easton'ın cansız gözlerinin görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Yerde kıpırdamadan yatan bedeninin görüntüsü önümdeki her şeyin önüne geçiyor. Babamın Easton'ı öldürdüğü andan başka bir şey görmüyorum, sanki bir döngüde oynuyormuş gibi.

Çizmeler fayanslara basıyor, sanki merdiven çıkıyormuşuz gibi bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Bir vuruş boşluğu doldururken etrafımdaki tüm hareketler duraklıyor. Sonra Hazel'in nefesini duyuyorum ve tekrar hareket ediyorum, Easton'ın bedeni zihnimde önümde buruşurken görmüyorum, kanı kıyafetlerime sızarken ellerime bulaşıyor. Sırtımdan aşağı ter damlıyor, zihnimde gördüğüm her şeyi olduğu günkü kadar gerçek kılıyor.

Knox'un sesi odada yankılanıyor, boğuk tonu görüntülerin duraklamasına neden oluyor.

"Lütfen banyoya girmesine yardım eder misin? Sanırım bu onu sakinleştirecektir." Gözlerimi hızla kırıştırarak aydınlık odaya uyum sağlıyorum ve içinde olduğumuzu görüyorum Hazel'in banyosu. Knox beni küvetin kenarına oturtuyor, akan suyun sesi nefesime karışıyor. Küveti tırmalıyorum, porselene öyle sıkı tutunuyorum ki parmaklarım uyuşmaya başlıyor, tırnaklarım çatlıyor.

Mahcubiyet yanaklarımı ısıtıyor.

Aman Tanrım. Beni kendi kusmuğumun üzerine diz çökmüş, ağlarken gördü.

Panik göğsümün içine doğru ilerlerken nefesim hırıltılı çıkmaya başlıyor, o kadar sıkı gömülüyor ki yakın zamanda geçmeyeceğini biliyorum.

Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım. "Git," diye mırıldandım.

Başımı kaldırmaya cesaret edemiyorum. Gözlerindeki iğrenmeyi göremiyorum. Daha fazla utanmaya ihtiyacım yok.

Ayak sesleri geri çekiliyor. Kapı kapandığında, hıçkırıklarımın sesi odayı doldururken ve Hazel saçlarımı okşarken kıyafetlerimi umursamadan banyoya giriyorum.

Sessiz fısıltılar ve boğuk sesler beni uykumdan çekiyor, başım o kadar sert çarpıyor ki gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum. ipek çarşafları hissedebiliyorum.

Parmağımı kumaşın üzerinde gezdirirken gece kıyafetimin içinde olduğumu fark ediyorum. Beni yatağa kim taşıdı?

Boğuk fısıltılar netleşmeye başlıyor ve kulaklarım Knox ile Hazel'ın seslerini duyuyor.

"Ona ne söyledin?" Hazel tıslıyor.

"Ben hiçbir şey söylemedim! Onu öyle buldum."

Hazel karşılık verirken uyku beni altına çekmeye çalışıyor. Ama Knox'un ağzından çıkan bir sonraki sözcükler kan çanağına dönmüş gözlerimi açıyor.

"Easton kim?" diye .

gördüğünü sandım. Zihnimdeki her şeyi gördüğünü sanıyordum.

"Bu benim anlatacağım bir hikâye değil," diye

ısrar ediyor Hazel. "Onun eşi mi? Ona zarar verdi mi?"

"Hayır, seni soytarı. İnsan topraklarında eşleri yok." "Ne demek istediğimi biliyorsun Hazel. Ona zarar verdi mi?"

"Bana vahşi bir hayvan gibi hırlamayı kes! Hayır, birlikte değillerdi ve hayır, ona zarar vermedi. Sana söyleyeceğim tek şey bu," diye tersliyor.

Ona söylemediği için dudaklarımdan küçük bir rahatlama süzülüyor. Easton'ı bilmesini istemiyorum; bilmeyi hak etmiyor. Bir kraliyet ailesinden sahte sempati istemiyorum. Easton'ı benden alan şey, halkını koruması gereken biriyken olmaz. Bir kral.

Gözlerimi kapatıyorum, taze yaşlar birikiyor, uyku beni bir kez daha altına çekerken yanağımdan aşağı dökülüyor.

Yirminci Bölüm

I Ertesi sabah güneş doğmadan uyandım. Dünkü patlamadan sonra kendimi hâlâ bitkin ve duygusal olarak tükenmiş hissederken avuçlarımın içiyle gözlerimi ovuşturuyorum. Eğer Easton burada olsaydı, bana cehennemi yaşatırdı.

Bu yüzden şu anda nasıl yapacağımı bildiğim tek şekilde onu onurlandırıyorum. Kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım ve dövüş derilerimi giydim.

Odamdan çıkarken, evdeki gelişmiş işitme yetisine sahip Faeleri uyandırmamak için parmak uçlarımda yürüyorum.

Alt katta, antrenman odasını arıyorum. Knox antrenman yapmayacak kadar kaslı; bu evin bir yerinde bir antrenman odası olacak.

Etrafıma bakınırken, gizlice dolaşmama gerek olmadığını fark etmeye başlıyorum. Knox o kadar resmi değil ki, ne şimdi ne de geldiğimizden beri hiçbir salonda tek bir muhafız görmedim. Muhafızları sadece dışarı çıktığımda görüyorum ve hizmetlileri de sadece burada yemek yediğim ilk gece fark ettim.

Korumaları boş verin, evin kendisi gayri resmi.

Bir saray ya da şato olmasa da Knox'un evi devasa, üç katlı ve sayısız odayla dolu. Salondan salona, odadan odaya bakarak nihayet alt zemin kata iniyorum ve arka bahçeye bakan eğitim odasını buluyorum. Kapıları açıyorum, etrafımdaki doğa kokularını içime çekerken derin nefes alıyorum, beni yatıştırmasına ve sakinleştirmesine izin veriyorum.

İçeri girerken bakışlarım odada geziniyor.

En sağıdaki duvar kılıçlar, bıçaklar, asalar ve silahlarla kaplıdır. Ortadaki zeminde antrenman matları sıralanıyor ve odanın etrafına koltuklar ve banklar serpiştirilmiş. Ortadaki minderde ayakta durarak Easton'ın yarattığı son egzersiz rejiminin hareketlerini uygulayarak antrenmana başlıyorum. Hayatımda ilk kez kendi başıma antrenman yaparken kalbim acıyla yanıyor.

Çok ihtiyacım olan banyoyu yapmak için odama döndükten sonra, kendimi birazdan utanca zihinsel olarak hazırlayarak bugün için giyiniyorum. Knox'un beni o şekilde gördüğüne inanamıyorum. Küfürler savururken yanaklarım ısınıyor, utancımın işaretlerini şimdiden gösteren bedenimi azarlıyorum.

Zihnimde bu durumu kahvaltıda nasıl düzeltebileceğime dair senaryolar üretiyorum ama hiçbir şey bulamayınca dünle ilgili tüm konuşmalardan tamamen kaçınmaya ve hiç olmamış gibi davranmaya karar veriyorum. Kendi kendime başımı sallayarak sahte bir gülümseme takınıyorum ve yemek odasına doğru ilerliyorum.

Fransız kapılarından geçerken Hazel ve Knox'un gözlerinden kaçıyorum. "Günaydın," diye cıvıldıyorum. Aceleyle ilerleyip kendimi dünkü koltuğa bırakıyorum ve kahvaltımı hazırlarken titreyen ellerimi kimsenin fark etmemesi için dua ediyorum. "Büyü derslerine bugün başlayabilir miyiz?" Bakışlarımı tostuma kilitleyerek soruyorum.

Knox'un derin, çakıllı sesi üzerimde süzülüyor. "Tabii ki."

"Bugün kasabaya gidip kütüphanedeki arşivleri araştıracağım. Tarihin kara büyü hakkında yazılmış bir bölümü olduğunu umuyorum," diye ekliyor Hazel.

Dikkatler üzerimden çekildiği için rahatlayarak iç çekiyorum ve düne dair tüm konuşmalardan başarıyla kaçıyorum.

Knox boğazını temizliyor; güçlü bir bacağını kalçasının üzerinden geçişi çevremden izliyorum.

"Giriş yaparken farklı bir isim kullanırdım. Kraliçenin aradığımız şeyin kokusunu alıp kapımı çalmasını istemem," diye açıklıyor Knox.

Hazel kreplerinin üzerine şurup döküyor. "Özellikle aramam gereken bir şey var mı?"

"Kara büyü ile ilgili her şey. Araştırmalarımızı sınırlandırıp önemli bir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Hazel başını öne eğiyor. "Siz ikiniz antrenman yaparken ben giderim." "Kulağa hoş geliyor," diye mırıldanıyorum.

Knox'u ilk kez takım elbise dışında bir şeyle görüyorum. Knox arka bahçede benden birkaç metre uzakta duruyor, üzerinde dar beyaz bir gömlek ve siyah bir antrenman pantolonu var. Kumaş göğsünü geriyor, her hareketinde kasları geriliyor. Onu gördüğümde içimde oluşan ateş kıvılcımını görmeden önce gözlerimi başka yöne çeviriyorum.

Knox beni bahçenin en arka tarafına getirdi, ev solumda duruyordu. Gri tuğlalarla beyaza boyanmış tepenin en zirvesinde yer alan ev büyüğü görünüyor. Büyük bir meşe ağacı birkaç yüz metre ötedeki alanın üzerinde yükseliyor ve beyaz papatyalar alanı doldurarak Knox'un evinin görüntüsünü tamamlıyor. Bahçenin en geniş yerinde duruyoruz. Yol boyunca yanından geçtiğimiz güzel çiçek tarhlarını yakacağım korkusuyla bizi buraya kadar getirdiğini söyleyebilirim.

Knox'un sesi dikkatimi çekiyor. "Hazel sana şimdiye kadar ne öğretti?"

"Koruma kalkanları ve kontrol konusuna değindik." Gözlerimi ayaklarım, içimde dolaşan sinirler beni kıpır kıpır yapıyor. "Duygularımdan kaynaklanan güç patlamalarıyla ilgili bir sorunum var," diye mırıldanıyorum.

"Sen büyüyle büyümedin. Şu anda kontrol etmenin daha zor olması çok doğal," diyor yumuşak bir sesle.

Onun bu ifadesi utancımı hafifletiyor. Gözlerimi kaldırdığımda dudaklarında küçük bir gülümsemeyle karşılaşıyorum.

"Bu mantıklı. Hangi güçlere sahip olduğumu nasıl anlayacağız?"

"Karışma daha fazla güç eklemekten önce içgüdüleriniz üzerinde çalışmamız gerekiyor. Korktuğunuzda ilk içgüdünüz kendinizi korumak ve değerlendirmek olmalı. Şu anda ilk tepkiniz saldırmak."

Çenemi eğiyorum. "Hazel bunu çoktan halletti."

Cevap veremeden önümde su şeklinde bir ok beliriyor, o kadar hızlı uçuyor ki karnıma saplanmadan önce geldiğini zar zor görebiliyorum. Yere yığılıyorum, çırpınarak doğrulduğumda midem sıırılsıklam oluyor.

"Seni pislik!" Bağırıyorum.

Knox başını eğiyor. "Belli ki Hazel'la olan dersin işe yaramamış." Knox ileriye doğru yürürken ellerini ceplerine sokuyor. "Fae duyularını tam anlamıyla kullanmaya başlamalısın. Eğer öyle olsaydın, bunun geldiğini görür ve kendini korurdun." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

Kendini beğenmiş piç bunu eğlenceli buluyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Evet, var. Şu anda yarısını engelleyen ." "Yarısını mı?"

Ciyaklıyorum.

Yanında bir başka su oku oluşurken, parmağını bile kıpırdatmadan, "Bırak, Delilah," diyor.

Ok bana doğru uçtuğunda konuşmak için ağzımı açıyorum. İçgüdüsel olarak elimi uzatıyorum, ateş patlayıp su okuyla çarpışarak cızırdayan buhardan başka bir şey olmayana kadar içimde bir şok dolaşıyor.

"Harika. Şimdi bunu bir kalkanla yap," diyor Knox kesin bir ifadeyle.

Şimdiden başka bir ok bana doğru geliyor. İçgüdüsel olarak ona çarpan bir ateş topu gönderiyorum.

"En azından kendime gelmem için bana biraz zaman ver!" Kendime geliyorum. Bir başka su oku bu sefer kafama doğru fırlıyor.

"İçgüdü, mu? Bir düşünce süreci olması gerekmiyor," diyor.

Bundan zevk alıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, su yüzüme çarpıp beni boğulmuş bir fareye dönüştürürken fırtına gibi küfrediyorum.

Knox tembelce, "Ben daha çok rakun derdim,"

diyor. Ağzım açık kaldı. Bu aptal kendini beğenmiş piç-

Bir başka su oku yüzüme çarparak beni bir kez daha kış üstü yere düşürdü.

İçimde bir huzursuzluk var. Kılımı bile kıpırdatmadan, bir ateş topunun Knox'a doğru uçmasını izliyorum. Havada durup koruma kalkanına çarparak küle dönüştüğünde özür dilemek için çabalayarak doğruluyorum.

"Tekrar dene. Bütün günüm var," diye mırıldanıyor.

Önümüzdeki iki saatin antrenmanı böyle geçecek.

Knox bana bakıyor, benimle alay ederken sırtıyor, su oku üstüne su oku fırlatıyor, içgüdüler, kalkanlar *falan* filan hakkında bağıyor. İlk saatten sonra sesini seksi değil, baş belası bulduğum için onu susturdum.

Bana öğrettiği için minnettarım. Ancak, kendini beğenmiş bir erkek orada çöl gibi kupkuru dururken tepeden tırnağa sırlıslam olmaktan hoşlanmıyorum.

Vazgeçmek üzereyim, su ile dövölme kotama ulaşıyorum. Gözlerimi açtığımda, bir saniye sonra bana tekrar isabet edecek bir ok daha görüyorum. Düşünmeden ya da hareket edemediğim kendimi bir baloncuğun içine hapsediyorum. Su oku görünmez bir kalkana çarpıyor, sanki camla çarpışmış gibi. Su, koruma kalkanımdan aşağı damlıyor.

Kollarımı havaya kaldırıp bol bol tezahürat yapıyorum. "Başardım! İçgüdülerimle bir koruma kalkanı oluşturdum!"

Knox bir kahkaha patlatıyor, başını geriye atıyor ve kaygısızca gülümsüyor. Bu ses midemde keleklerin uçuşmasına neden oluyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Beni kızdırdığı zamanları daha çok seviyordum. En azından o zaman hormonlarım yok oluyordu.

Gözlerinde mizah dans ediyor. "Harika, şimdi bunu bin kez daha yap ve işimiz bitsin."

Gözlerimi kısıyorum, sinirim tekrar yükseliyor. Daha fazla hırpalanmak istemiyorum. Knox'un gözlerinde meydan okuma kıvılcımları çakıyor ve o bir su oku daha göndermeden ben patlıyorum. Son iki saattir kum torbası olmaktan kaynaklanan tüm kızgınlık ve öfke yüzeye çıkıyor, büyüm içimde uyanırken damarlarımı dolduruyor.

Görünüşe göre yumruklanmaktan da bıkmış.

O kadar geniş gülümsüyorum ki yanaklarım yanıyor. Ağır çekimde, Knox'un başının üzerinde bir dalga oluşmaya başlıyor. Yarım bir düşünceyle onu tamamen ıslatacak şekilde üstüne çarpmasını sağlıyorum. Görünüşe göre büyüm Knox'tan intikamımı nasıl almak istediğimi tam olarak biliyor.

Gerçekten su sihri var.

Knox ortaya çıktığında kahkahayı patlatıyorum, gözlerindeki suyu silerken yüz hatlarını şok kaplıyor.

Yavaşça vücudunun tamamını süpürürken kahkahalarım tamamen sönüyor. Bunu hiç düşünmemiştim. Knox'un beyaz gömleği ıslandığı için tamamen görünmez olmuş, muhteşem göğsünün ve karnının her santimetre derisine yapışmış. Ağzım sulanmaya başlıyor, onu görünce tüylerim diken diken oluyor.

Knox antrenman yapmak için her ne yapıyorsa onun yararına çalışıyor. Kesilmiş kasları aldığı her nefeste dalgalanıyor. Daha önce hiç bu kadar formda birini görmemiştim ve hayatım boyunca erkeklerle antrenman yaptım.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, midemde bir sıcaklık dolaşıyor.

"Biraz sıcak görünüyordun. isteyebileceğini düşündüm," diye mırıldandım, niyet ettiğim kadar yumuşak bir şekilde değil.

Arkamı dönerek arka kapıya doğru koşuyor, ondan olabildiğince hızlı uzaklaşmaya çalışıyorum. Tam avlunun merdivenlerinden çıkmak üzereydim ki, kaslı bir göğse çarpıp, büyük bir *gürültüyle* sekerek yere düştüm. Knox düşmeden önce kollarımı yakalıyor, iri elleri beni sabitliyor.

Gözleri kısıldı. "Nereye gidiyorsun?"

"Ben ustalaştım. Bugünlük işimiz bitti," diyorum, ellerinin tenimde hissettirdiklerini kabul etmeyi reddederek.

Kaşlarını çatıyor. "Bu kadar erken mi pes ediyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Beni kışkırtma, ben çocuk değilim."

"seni kışkırtmak zorunda kalmazdım."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Vazgeçmiyorum!" Hayal kırıklığı içimde zıplıyor. "Su ile işim bitti. Sırılsıklam oldum."

"Zihinsel kalkanlarınız üzerinde çalışacağız o zaman, sizinkilerin sürekli düştüğünü düşünürsek," diye mırıldanıyor.

Zihnimde dönüp duran düşünceleri duyma ihtimali yanaklarımı ısıtıyor. Gururumu bir kenara bırakıp gözlerinin içine bakıyorum ve kendi kendime sıırıyorum. "Harika bir fikir. Bu meraklı pislik sürekli benimkini dikizliyor," diyorum, mide bulandırıcı bir tatlılıkla.

Knox'un sergilediğim sahte kabadayılığı yutup yutmadığını görmeye cesaret edemeyerek uzaklaşıyorum.

hiçbir şey olamaz. Babam gibi biriyle birlikte olmayı reddediyorum ve tüm krallar yozlaşmıştır. Bu düşünce beni ayıltıyor ve dakikalar önce onun gülünç derecede kesilmiş vücuduna bakarken hissettiğim cinsel çekimi silip süpürüyor.

Avluya yayılmış çok sayıdaki sandalyeden birine oturup zihnimi boşalttıktan sonra Knox'la yüzleşmek için dönüyorum. "Zihinsel kalkanı nasıl oluşturuyorsun? Koruma kalkanına benzer bir şey mi?"

Knox karşıma oturuyor ve kıyafetlerinin güneşte kuruması için uzanıyor.

"Evet. Büyü yaratımdır, özellikle de zihin büyü. Zihninizin etrafında bir kapı, duvar ya da kalkan hayal edin. Kimsenin içine sızabileceği çatlaklar ya da delikler yok."

yumuşak bir şekilde söylüyor.

"Bu oldukça kolay görünüyor."

Knox omuz silkiyor. "Yaratmak basit. Zor olan koruma kalkanının kendisini tutmak."

Gözlerimi kapatıyorum, sarmaşıklar ve pembe çiçeklerle kaplı beyaz tuğla bir duvar hayal ediyorum. Duvarın çevresinde yürüyorum, ellerim arkamda sürükleniyor, herhangi bir delik veya çatlak olup olmadığını kontrol ederken pürüzsüz dokuyu hissediyorum. Huzurlu olduğunu ve başkalarından zarar görmediğini hayal ediyorum.

Burada kimse bana zarar veremez. Kimse bana dokunamaz.

Gözlerimi açtığımda Knox'un safir gözlerinin benimkileri incelediğini görüyorum. "Hazır mısın?" diye soruyor, kayıtsız tavrı geri gelmiş.

Başımı sallıyorum, zihinsel bir saldırıya hazırlanıyorum. Gözleri benimkilere dikiliyor ve ne zaman başlayacağını merak ediyorum. Beklerken başımı yana çeviriyorum.

"Bunu duydun mu?"

Göz kırpiyorum. "Hayır, bir şey mi dedin?" "İlk deneme. Etkileyici," diyor soğukkanlılıkla. Omurgam dikleşiyor.

"Bekle, ben mi yaptım?"

"Düşündüğünden daha yaratıcı olmalısın. Hayal gücünü sihir derslerinde kullanacağız," diyerek ayağa kalktı.

"Bu mı?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

Bana saatlerce koruma kalkanı alıştırması yaptırdı ve şimdi sadece bir kez mi zihinsel kalkan alıştırması yapıyoruz?

Ayakta, Knox'u içeride takip ederken karo zeminlerde su birikintileri bırakıyoruz.

"Şimdilik bu kadar." Yüzünü bana döndü. İfadesi değişti; daha mesafeli, kapalı.

Onu kızdıran neydi?

Knox ellerini ıslak ceplerine yerleştiriyor, duruşundan güven ve güç sızıyor. "Zihinsel bir kalkana sahip olmaya alışmak zaman alacaktır. Zamanla bu sizin için ikinci bir doğa haline ve kalkanınız olması için düşünmenize gerek kalmayacak." Dersimizi bırakıp arkasını dönüyor ve merdivenlerden yukarı, odasına doğru yürüyor. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

Bölüm Yirmi Bir

"H Kasabaya nasıl gidiyordu?" Hazel'a endişeyle sordum. Dün, Luna'nın ölümünden sonra Hazel'ın kendini kulübesine kapatmasından bu yana ilk kez bir kasabaya gidişi olacaktı. I Onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum; iyi olup olmadığını düşünmek bile beni endişelendiriyordu.

Hazel alt dudağını ısıyor. "Dürüst olmak gerekirse mi? Kulübede geçirdiğim onlarca yıldan sonra bu kadar çok insanın arasında olmak ilk başta bunaltıcı geldi." Merdivenlerden inerken bir an sessiz kalıyor. "Ama iyiydi, zorlanmaya ihtiyacım vardı" diyor, dudaklarının kenarına bir gülümseme yerleşiyor.

Rahat bir nefes alıyorum. "Bu çok iyi. Senin adına sevindim."

Hazel bana kütüphanede gördüğü her şeyi anlatmaya başladı. Görünüşe göre, Fae topraklarındaki en büyük ikinci kütüphaneymiş ve muhteşemmiş. Yüksek tavanlar, güzel mimari, sanat ve aklınıza gelebilecek her tür kitabı barındıran sonsuz sayıda kat.

Koridorda etrafına bakınıyor. "Araya birkaç aşk kitabı da sıkıştırdım," diye fısıldıyor.

Gülmek için başımı geriye atıyorum. "Onlarla işin bittiğinde okumak istiyorum," diye fısıldıyorum ve Knox'un çalışma odasına giriyorum.

Bir çalışma odası için oldukça büyük olan bu odada, arka bahçeye bakan tavandan tabana pencerelerin önünde ahşap bir masa yer alıyor. Masanın yanında iki koltuk, duvarları kaplayan çok sayıda kitaplık ve sağ köşede şöminenin önünde küçük bir oturma alanı yer alıyor.

Knox'un derin gürültüsü boşluğu dolduruyor. "Ne okumak istiyorsun?"

Hazel'in son birkaç haftadır elime tutuşturduğu aşk kitaplarını düşündükçe yanaklarım kızarıyor. Zihnimin etrafındaki güzel duvarı hayal ederek zihinsel kalkanımı kaldırıyorum. "İlgini çekecek bir şey yok," diyorum çenemi kaldırarak.

Knox'un şu anda uzandığı oturma alanına doğru yürüyorum. İki kişilik üç deri kanepesi U şeklinde bir düzen oluşturuyor. Ortadaki büyük siyah paslanmaz çelik masa yıpranmış kitap yığınlarıyla dolu.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bulduğunuz kitap sayısı konusunda gerçekten de abartmıyormuşsunuz."

Hazel, Knox'a dik duran kanepeye yerleşiyor ve beni ortadaki koltukta bırakıyor. Oturup öne doğru eğiliyorum ve bir yığın kitap alıyorum, Knox ve Hazel da aynısını yapıyor.

Hazel en üsttekini almadan önce yığını yanına bırakıyor. "Bunları bitirmek günlerimizi alacak. Kütüphanede birkaç tane daha var ama hepsini birden alıp şüphe uyandırmak istemedim. Bunları gözden geçireceğiz ve ihtiyacımız olmayanları yenileriyle değiştireceğiz."

"Tam olarak ne ? Bunların hepsi kara büyü içeriyor," diye mırıldanıyorum.

Yığınımdaki ilk kitabın kapağını açtığımda şeytani yaratıklar görüyorum.
Daha fazla canavar, güzel.

"Büyü çalışmaları, tuzağa düşürme ve büyü çözme ile ilgili şey," diye cevaplıyor Knox, yanındaki kitaplıktan bir kitap okumaya başlamış bile. Arkasına yaslanıp kaslı bacağını dizinin üzerinden geçirirken kaşları konsantrasyonla aşağı doğru çekilmiş.

İçimi çekerek midemi çelikleştirdim ve başladım.

Büyü söz konusu olduğunda çok geniş bir yaratık yelpazesi olduğunu hiç bilmiyordum. Easton'la birlikte odamda oturup Fae'ler, denizkızları ve ejderhalar hakkında okuduğumuz daha dün gibi geliyor. Ancak bu yaratıklar farklı bir seviyede, farklı bir dünyadan geliyorlar.

Yırtıcı duylara sahip, spor olsun diye Fae öldüren, gece kadar siyah renkleri sayesinde kamufle olabilen yaratıklar. Sifonlar, büyü yiyiciler, ruh yiyiciler. Okudukça kendimi daha çok hasta hissetmeye başlıyorum. Her sayfada şeytani bir yaratığın tanımı yer alıyor ve avlarını nasıl avlamayı, öldürmeyi ya da işkence etmeyi tercih ettikleri grafik detaylarla açıklanıyor.

Phookalar, insan gövdeli ve keçi başlı şeytani cin ırkından gelmektedir. Uzun, kavisli boynuzları ve beyaz sütlü gözleri

Kabusların tanımı. Bir phookas'ın uzmanlık alanı manipölasyon ve aldatmacadır, gerçek formuna dönüşüp tüm vücutlarını yemeden önce insanları ve Faeleri cezbetmek için farklı hayvan formlarına bürünür.

Sayfayı çeviriyorum, yazılan sonraki iki şeytani yaratıktan kesinlikle öğreniyorum.

Deri Gezginleri, manipölasyon yoluyla avlanan bir başka yaratık. Skinwalker'lar herhangi bir şekle bürünme yeteneğine sahiptir - insan, Fae, hayvan - kurbanlarını cığlıklar ve yardım çağrılarıyla cezbederler. Avları yaklaştıkça hedeflerini yakalar, derilerini giymek için canlı canlı derilerini yüzerler.

Öğle yemeğimin yükselmeye başladığını hissederek ürperiyorum.

Bir sonraki sayfa bana Wendigoların bir zamanlar yamyam olduktan sonra şeytani bir yaratığa dönüşen Fae'ler olduğunu söylüyor. Kitabı kapattım. Boğazımı yakan safrayı yutarak burnumdan yavaş ve derin nefesler alıyorum.

"Sen iyi misin?" Hazel soruyor.

Elimdeki kapalı kitabı tutuyorum, mide bulantım geçene kadar gözlerimi açmıyorum. "Şeytani yaratıklar, kamaranızdaki kitaptan daha ayrıntılı," diyorum açıklama olarak.

Hazel'in titrediğini görmek için gözlerimi tam zamanında açıyorum.

Kitabı bırakıp başka bir kitap alıyorum ve midemde yemek kalmadığında şeytani yaratıklara geri dönmeyi planlıyorum.

Knox'un sesi etrafımı sarıyor, içimdeki çalkantıyı yatıştırıyor. "Eskiden Fae topraklarındaki dağlarda birkaç kütüphane vardı. Rahibeler ve bekçiler kutsal dağların kitaplarda saklanan tarihi koruyacağına inanırlardı." Elindeki kitabı sehpanın üzerine koyuyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor. "Ulaşılması çok uzun sürdüğü ve son derece elverişsiz olduğu için bir fazla bir süredir kapalıydılar."

Hazel okuduğu kitabı kucağına koyup öne doğru oturuyor. "Sence kara büyü kitaplarını eski kütüphanelere mi sakladılar?"

Knox çenesini eğiyor. "Kütüphaneler tamamen terk edilmiş durumda. Artık kimse yanlarına gitmiyor. Bir şeyi saklamak için göz önünde olmaktan daha iyi bir yer olabilir mi?"

"Bu çok kolay görünüyor," diye araya girdim.

Knox başını bana çeviriyor, safir gözleri benimkileri yakıyor. "Büyük olasılıkla örtülü olurdu." Çenesini göğsüme dayıyor, dudaklarında bir sırıtma oynuyor ve gamzesi ortaya çıkıyor. "Şanslıyız ki, açığa çıkarıcı bir kolyesi olan birini tanıyoruz."

"Denemeye değer. Şimdiye kadar kara büyü tuzaklarından ya da böyle bir Şeyi nereye saklamıő olabileceklerinden bahsedilmedi," diye Hazel.

"Tamam, Knox ve ben yarın gideceğiz," dedim.

Hazel'in dudakları kahkahasını tutmaya çalışırken seğirirken, Knox'un kaşları sa  çizgisine doğru kalkıyor.

Ben de kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Hiçbir Şey," diye mırıldanıyorlar ikisi de kitaplarını okumaya geri dönmeden önce. Birkaç dakika sonra merakımı daha fazla tutamıyorum.

"Rahibeler mi?" Rahibeler hakkında hiçbir Şey okumadım. Knox'un bakışları benimkilere kaydı. "Evet."

Devam etmeyince ona bakakaldım. "Bu mı? Sadece evet mi? Tarih dersim nerede?"

Hazel ve Knox bir kahkaha krizine girdiler.

"Rahibeler hakkında bir tarih dersi ister misin, Delilah?" Knox alay ediyor.

Sinirimi bastırıyorum. "Evet," diye kesin bir dille ifade ediyorum.

Hazel kitabına dönerken omuzları sessiz bir kahkahayla sarsılıyor.

"Rahibelerin elemental güçleri yoktur. Her tür yaşam gücünü birbirine bağlayan daha yüce bir varlığa inanırlar ve ayın döngüleriyle ona taparlar. Fae topraklarında çiftleşme törenleri, vaazlar, ayinler ve saray kutlamaları gibi tüm ruhani ritüellerini gerçekleőtirirler. Ayrıca onlara bilgi ve bilgelik konusunda da güvenilir, bu yüzden kütüphaneleri onlar yönetir."

Kaşlarımı  attım. "Neden tüm bunları bir rahibeye sormuyoruz?" Knox'un çalışma odasını dolduran iblis ve kara büyü kitapları yığınına elimi sallayarak soruyorum. Knox başını sallıyor. "Fae topraklarını korumaya hizmet ediyorlar.

Eğer böyle bir Şeyi araőtırdıęımızı bilselerdi bizi kraliçeye teslim ederlerdi. Şeyler."

Merakımın cevaplanmasıyla kitap yığınına geri dönüyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Öğleden sonraki sihir derslerimiz için Knox'un gelmesini beklerken, arka bahçede dolaşıp bir kez su çağırmaya çalışıyorum. Knox'u su ile ıslattığımdan beri

dünyâ dalgadan yararlanamadım.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve kendi kendime hayal gücü hakkında mırıldanıyorum. İçimde bir göl hayal ediyorum; sakin, durgun ve suyla dolu. Önünde diz çöküyorum, avuçlarımı birleştirerek küçük bir avuç su alıyorum ve parmaklarımla arasından akmasına izin veriyorum. Suyun güzel ve narin bir güle dönüştüğünü hayal ediyorum ve içimdeki sihrin beni dinlemesini, benimle birlikte hareket etmesini istiyorum. Benimle bir olması için.

Gözlerimi açtığımda, avucumdaki su kabarcığı bir güle dönüşürken sevinçle zıplıyorum. Kimsenin beni görüp görmediğini kontrol etmek için dönerek daha fazla şekil yaratmaya devam ediyorum. Bir saniye içinde önümdeki gül önce bir ayçiçeğine, sonra bir kelebeğe ve son olarak da bir bıçağa dönüşüyor. Sanki bir hayalet bıçakla koşuyormuş gibi bahçenin etrafında uçuşmasını sağlarken kıkırdamaya başlıyorum.

Su bıçağının kaybolmasına izin vererek, aynı şeyi ateşle yapıp yapamayacağımı merak etmeye başlıyorum, ama bıçak yerine bir ok. Knox ve ben yakında terk edilmiş kütüphaneyi aramak için dağlara doğru yola çıkacağımızdan, şeytani yaratıklarla karşılaşsak uçan ateş okları işimize yarayabilir. Skinwalker'lar ve Wendigo'lar aklıma geldikçe vücudumdan ürperti bir ürperti geçiyor. Ateş oklarında ustalaşmalıyım.

Hiçbir ağaç ya da çiçeğin alev alamayacağı bahçenin derinliklerine doğru yürürken, bir el çantasında bir dizi ateş oku hayal ediyorum. Sonra önümdeki alana odaklanarak sudan bir hedef tahtası yapıyorum.

Duyularımın daha da açılmasını isteyerek gözlerimi hedefe odaklıyorum.

Bir kez daha zihnimle sihirli bağlantıyı kurarak, ateşten bir okun başımın yanından vızıldayarak geçmesini ve hedefe doğru ölümcül bir hassasiyetle uçuşmasını huşu içinde izliyorum. Suyu çarptığında sevinçle sırıyorum, ateş oku hedefin merkezinde cızırdıyor.

Sihir gerçekten sadece hayal gücüyle sınırlıdır.

Knox'un boğuk sesi beni zıplatırken arkamda yapraklar çıtırdıyor. "Enerji ve demiri unutma."

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Geçmiş hayatında bir suikastçi miydin?"

Tanrım, neredeyse kalp krizi geçiriyordum!"

Knox gülümsemesini bastırdı. "Bir suikastçi mi?"

Onu görmezden gelerek gözlerimi deviriyorum. "Büyü enerji ve demirle sınırlıdır da ne demek?"

Knox ellerini ceplerinden çıkardı. Bana doğru yürüyor, her hareketi gücü ve zarafeti haykırıyor.

"Herkesin gücünün bir sınırı vardır. Sahip olduğunuz büyü miktarı ne kadar güçlü olduğunuzu belirler." Önümde durdu. "Gücünüzün ne kadarını kullanacağınızı veya saklayacağınızı bilmek için gücünüzün derinliğini anlamanız gerekir. Hepsini bir anda serbest bırakırsan sihrin sana hiçbir faydası olmaz."

Knox'un gözleri öğleden sonra ışığında parıldarken benimkileri arıyor. "Büyü yaptığınızda enerjinizin çoğunu kullanırsınız, bu da enerjinizi yenilemek için yemek yemeniz ve uyumanız gerektiği anlamına gelir."

Kaşlarımı çattım. "Kış uykusuna yatmak gibi mi?"

Knox yanağının içini ısıyor. "Ne kadar büyüye sahip olduğun, yenilenmenin ne kadar sürdüğüne bağlı. Tüm gücümü mesela bir günde kullanmış olsaydım, tamamen yenilenmem üç ya da dört gün sürerdi."

Gözlerim büyüdü. "O kadar gücün mü var?" Knox'un sırtışı tek cevabım oluyor.

Ukala piç.

Gözleri zevkle parlıyor.

"Kafamın içinden çık," diye .

Sırtışı tamamen hınzırca. "Yap beni."

Zihinsel kalkanımı indiriyorum, yarı umudum onun oradaki parçasını ezmesi.

"Peki ya demir?"

Knox omuz silkiyor. "Ne olmuş ona?"

"davranma; büyüünün demirle sınırlı olduğunu söyledin. Nasıl?"

"Toprak Ana'nın yarattığı her şeyin bir zayıflığı olmalı ve Faelerinki de demir. Eğer zincirlenirsek büyümüz tamamen işe yaramaz hale gelir."

Başımı eğiyorum. "Bir Fae'nin büyüünü yok etmek için sadece demir mi gerekiyor?" Knox'un dudakları çenesini eğerken sıkı bir çizgi halinde düzleşiyor.

"Kütüphaneye ne zaman gidiyoruz?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Bu gece," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor.

"Peki, bugün ne üzerinde çalışıyoruz?"

Bir su oku, görünmez güçten yavaşça aşağı süzülmeden önce koruma kalkanıma doğru uçuyor.

"Bundan daha iyisini yapmalısın," diyorum sırtarak.

Knox karanlık bir şekilde kıkırdar. "Kalkanın üzerinde çalışıyormuşsun."

Başının yanında bir ateş oku belirmesini sağlıyorum ve sırtıyorum.

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Yirmi İkinci Bölüm

I Hazel'in akşam yemeğindeki kıyafetlerini giymiş olduğunu ve kapının eşiğinde endişeli bir şekilde ellerini ovuşturduğunu görmek için savaşçı derilerimi giyerek yatak odamdan .

"gelmek zorunda değilsin," diyorum usulca.

Hazel'in vücudu gevşiyor, gerginlik gözle görülür bir şekilde vücudunu terk ediyor. "Sanırım ben

Burada kal ve daha fazla kitap karıştır."

Knox'un yatak odasının kapısı açılıyor, kendi dövüşçü derilerini giymiş halde bize doğru yürürken iri gövdesi koridoru dolduruyor. "Bu çok yardımcı olur," diyor nazikçe.

Hazel bir adım öne çıkıyor ve kollarını bana dolayarak sıkıca sarılıyor. "Lütfen dikkatli ol," diye fısıldıyor kulağıma.

"Söz veriyorum."

Kucaklaşmadan çıkan Hazel Knox'a dönüyor, gözleri sertleşiyor. "Kral olabilirsin ama ona bir şey olmasına izin verirsen seni kendim öldürürüm."

Gözlerim şok içinde açılıyor. Dudağımı ısııyorum, bu küçücük, narin yaratığın bir Fae'nin iki metre boyundaki canavarını tehdit etmesi karşısında kahkahalarımı tutmaya çalışıyorum.

Knox'un dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var. "Ben ona göz kulak olurum."

Hazel başını sallamadan önce bir süre onun gözlerini aradı. "Güzel." Geri adım atarak Knox'un çalışma odasına doğru gider. "Döndüğünde beni uyandırma," diye omzunun üzerinden sesleniyor.

Knox ve ben bir süre sessizce durduk. Şaka yapmak için döndüğümde Knox topuklarının üzerinde dönüyor. "Başlama bile," diye homurdanarak merdivenlerden aşağı iniyor.

İçimden kopan kahkahaya engel

Hazel'in Knox'u azarladığı görüntüye hâlâ kıkırdarken, fuayede ona katılıyorum ve kendi dudaklarının da seğirdiğini görüyorum.

"İşinlanabilir miyiz?"

Sırtarak arka bahçeye doğru dönüyor. "Ne yazık ki kütüphanelerin üzerinde ışınlanmaya karşı korumalar var, bu yüzden uçmamız gerekecek." Çimlerin üzerinde duruyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Bu senin için bir sorun olur mu?"

"Hayır," geveliyorum. "Ne zaman hazır olursan," diyorum elimi iki elimin arasında sallayarak.

Bi

z. Knox'un büyük, yanardöner siyah kanatları çırpınarak açılırken içimi tutuyorum.

Son uçtuğunda dikkat etmemiştim.

Kanatlar. Muhteşemler. Hazel'in kanatlara dokunmanın mahrem olduğu konusunda söylediklerini hatırladığımda parmaklarımı kanatlarda gezdirme isteği duyuyorum.

Aniden kuruyan boğazımı yutuyorum. Gözlerimi görkemli kanatlarından çekip yüzüne çevirdiğimde, bakışlarım boynunun kenarında hızla çarpan nabzına takılıyor.

"Nasıl isterseniz," diye mırıldanıyor.

Öne doğru bir adım atarak avucunu sırtıma koyuyor, kürek kemiklerimin etrafında gezdirdikten sonra eğiliyor ve beni göğsüne çekerken bacaklarımı kavırıyor. Ona bakmayı reddediyorum çünkü kalbim bu yakınlık yüzünden yerinden çıkacak gibi oluyor. Göğsündeki her bir kası hissedebiliyorum, vücudum kaya gibi sert sıcaklığın karşısında sıvıya dönüşüyor.

Neden çekici olmak zorunda? Neden bir kurbağa gibi görünemiyor?

Knox boğazını temizler, sesi her zamankinden daha derindir. "Hazır mısın?"

"Mhmm," diye mırıldanıyorum, sesim beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

Knox havalanır, gece gökyüzüne doğru uçar. Hazel'dan daha hızlı ve bir şekilde daha yumuşak uçuyor. Hava hâlâ saçlarımı dağıtıyor ama yine de onun kollarında kendimi sabit ve sakin hissediyorum. Yanaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. Azalea'nın üzerinde süzülürken başımı arkaya yatırıp gökyüzüne bakıyorum, yıldızların ve ayın ruhumun bir parçasına şarkı söylemesine izin veriyorum.

Saatler gibi gelen bir süre uçtuktan sonra Knox sık ağaçların arasına zarif bir iniş yapıyor ve aceleyle benden bir adım uzaklaşmadan önce beni yere bırakıyor. Tam uçtuğu için teşekkür edecektim ki vücudunun kaskatı kesildiğini, çenesinin kenetlendiğini ve yüzünün soğuduğunu fark ettim.

Ben daha sorumu sormadan Knox döndü. "Beni takip edin."

Dağın tepesindeki ormanda yürürken koruma ve zihinsel kalkanlarımı kaldırdığımdan emin olduğum için onun boktan ruh halini görmezden geliyorum. Fark edilmeden ilerlerken, derime batmaya ve kesmeye çalışan dal ve budaklardan kaçınarak, geçit vermeyen patikalardan geçiyoruz.

Knox'un sırtına çarptığımda zehirli sarmaşıkla ilgili soruyu dile getirip getirmemem gerektiğini düşünüyorum, Knox kollarını arkasına atıp beni zahmetsiz bir hassasiyetle yakaladığında içimden bir *güç* fişkırıyor.

Kafasının arkasında gözleri var mı?

"Ne görüyorsun Delilah?" diye soruyor, ölümcül bir sakinlikle.

İri gövdesinin etrafından dolaşarak yanına geliyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Yıkık dökük bir kubbe binası, neden?"

"Ormandan başka bir şey görmüyorum."

Avucumu göğsümün üzerine koyuyorum ve kolyemin sıcaklıkla titreştiğini görüyorum. "Örtülü. Kim örtmüş olabilir ki? Terk edilmiş olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Bu işten vazgeçilmeli. Hiçbir mahkeme toplantısında bundan bahsedilmedi," diye mırıldandı. "Kolyeyi bana ver." Elini uzatır.

"Kesinlikle olmaz," diye çıkıştım.

Knox gözlerini devirir. "Bu konuda seninle tartışmayacağım. Kimin örttüğünü ya da içeride biri olup olmadığını bilmiyoruz. Eğer bir şey size saldırırsa, içeri girip yardım edemem."

Omuz silkiyorum. "Yazık sana o zaman," diyorum ve yürüyüp .

Ona güvenmiyorum, bu bilgilerle olmaz. Tüm bunlar bilgiyi kendine almak için yaptığı bir oyun olabilir. Bildiğim kadarıyla, kendisi de gizlemiş olabilir. Bunu bir kraldan beklemezdim.

Karanlık gölgeli bir el benimkine dolanıyor ve beni geri çekiyor.

"Delilah."

Başımı Knox'a çeviriyorum, köpek dişlerim hırlarken alevleniyor, "Bırak beni." "Oraya yalnız gitmiyorsun."

"Benden sorumlu değilsin. Sen benim kralım değilsin," diye alay ediyorum. *Özgür iradem var. Özgürlüğüm var.*

Bir daha asla birinin kuklası olmayacağım.

Knox'un gözleri yüzümde geziniyor, gözlerimi arıyor. Bir an sonra gölgeli elini indiriyor. "Zihinsel kalkanını açık tutabilir misin? Böylece kendim görebilirim?" diye soruyor soğukkanlılıkla, bir ağaca yaslanırken ellerini cebine koyuyor.

"Peki," diye çıkıştım ve onu ormanda bıraktım.

Yürüdükçe, bina önümde belirdikçe kızgınlığım korkuya dönüşüyor. Birkaç kat yüksekliğindeki kubbeli binanın eteklerinde çatlak ve eksik cam paneller sıralanıyor. Botlarım, binanın önündeki aşırı büyümüş bir bahçenin etrafından kıvrılan tuğla yürüyüş yoluna çarpıyor. Hazel'in bahçesindeki o ilk günü düşünüyorum, uhrevi yaratık üzerimizden uçup gitmişti. O kadar korkmuştum ki kendimi gizlemiştim. Adımların bir davula dönüşmesine izin veriyorum, kendi içimde daha derinlere dalarken kalp atışlarımı sakinleştiriyorum. Moleküllerimin bozulduğunu, varlığımın bir hiç olana kadar dönüştüğünü hayal ediyorum. Çatlak basamaklardan binanın girişine doğru yürürken, kendimi tamamen görünmez hale getiriyorum.

Büyü etrafımda dolanıyor, fiziksel kalkanlarımı yokluyor.

Arkamı dönmeye zahmet etmeden gözlerimi deviriyorum. *Bunu bilerek yaptım, Knox.*

Zihnimi okuyan enerji geri çekildi. Rahatladığını hissettiğime bile yemin edebilirim.

Arnavut kaldırımli son basamakları çıkarken, deri çizmelerimin altında toprak ve molozlar çatırdıyor. Büyük kemerli ahşap kapıları iterek açıyorum, kapılar gıcırıyor. Eşikte duraksıyorum, herhangi bir hareket sesi duymak için duyularımı açıyorum. Hiçbir kıpırtı, tırmalama ya da tıslama sesi gelmeyince içeri devam ediyorum.

Kütüphanenin içi bir spiral şeklinde hazırlanmış, koridorlar birbirinin etrafında kıvrılıyor. Parmaklığın üzerinden baktığımda, kütüphanenin katları, gölgeler onu tamamen yutana kadar aşağıya doğru devam ediyor, alt kısım tamamen karanlıkla örtülüyor. Kavisli yürüyüş yolunda, etrafa saçılmış sayısız kitaplığın yanından geçiyorum. Bazıları kırılmış, parçalanmış ya da yan yatmış, ama hepsi boş. İlk katta hiç kitap yok ve kat kat aşağı indikçe, kitaplıklar ve tozlu çalışma odaları dışında tamamen boş olduğunu görüyorum.

Unutulmuş ahşabın on bir hikâyesi.

Ayrılmak üzere ana kata dönene kadar duraksıyorum. Tüm bu eski binaların bodrum katları vardır, tıpkı ailemin kasası gibi.

Gizli merdivenler arıyorum, masaların arkasını kontrol ediyorum, düşmüş kitaplıkları kaldırıyorum ve hatta gizli bir giriş noktası olup olmadığını görmek için duvarlara vuruyorum, ancak hiçbir şey bulamıyorum. Kederli bir şekilde ana kapıya geri dönüyorum.

Çatlak kemerlerden ve eski çalışma odalarından geçerek, oval şekilli büyük bir masanın bulunduğu ana resepsiyon alanına giriyorum. Burası rahibelerin insanları kayıt ettirdiği yer olmalı.

Merakım artıyor ve masanın etrafında dönerek masanın üstündeki isimlerle dolu eski kitapları inceliyorum. Masanın üzerinde yavaşça ilerleyerek kitapları okumaya başlıyorum ki ayaklarımın altındaki döşeme gıcırıyor. Sıçırıyorum, ayaklarımı döşeme tahtasına sürüyerek inip çıkıyorum. Eğilerek parke zemini kaplayan tozlu kareli halıyı kaldırıyorum ve küçük, dairesel bir düğme ile bir karenin dış hatlarını buluyorum.

Gümüş düğmeyi tüm gücümle çekince, yüksek bir gıcırtyla kalkıyor. Etrafımdaki hava tozla doluyor, elimi sallayıp tozun çökmesini sağlamaya çalışırken öksürmeme neden oluyor. Küçük bir ahşap merdiven ortaya çıkıyor.

Merdivenler gıcırıyor ve tıslıyor, ben eski, çürük tahtaları inerken bedenimin ağırlığı altında eğiliyor. Alan tamamen zifiri karanlık. Elim önüme uzatarak parmak uçlarımda alevler yakıyorum. Hâlâ görünmez olduğum için herkesin görebileceği tek şey karanlıkta parlayan beş ayrı alev.

Başımı önümdeki alevlerden kaldırıyorum, ancak geriye doğru tökezliyorum.

Duvarlar kadim çizimlerle, rünlerle ve taş salonun her santimine ve yarığına kazınmış resimlerle kaplıdır. Boş ya da dokunulmamış hiçbir alan bırakılmamış. Knox'un her şeyi gördüğünden emin olmak için duvardaki her bir resme bakarak kısa koridorda yürüyorum. Kan damlayan bir insan kafatası, isimsiz, yüz­süz bir gölgeye karşı savaşı­an uzun kulaklı sopa figürleri. Oval aynalar ve kopmuş kanatlar duvarlara dağılmış. Büyük meşe ağaçları, gövdeleri gelişene kadar kendi etraflarında dönüyor, dalları uzaklara ve genişlere yayılıyor. İnşa edilen ve yıkılan binalar, ölüleri işaret eden dağınık cesetlerle çevrili. Koridorun sonuna ulaştığımda gravürler tamamen duruyor, duvara yaslanmış tek bir kitaplık var, üç katlı küçük rafı kitaplarla dolu.

Gözlerimi kitaplığa diktiğim anda odadaki enerji değişiyor ve sıcaklık büyük ölçüde düşüyor. Kitaplar yanlışı hissediyor, adımı çağırıyor ve yine de özleri kaçıp saklanmam için çılgılık atıyor.

Kendime düşünmek için zaman tanımıyorum. Kapabildiğim kadarını kapıp hepsini Knox'un bana daha önce verdiği büyük kahverengi çuvala atıyorum ve rafta kalan son kitapla ağzına kadar dolduruyorum. Ne kadar çok kitap alırsam oda o kadar soğuyor ve son kitap raftan indiğinde nefesim önümde bulutlanıyor.

Çuvalı omzuma atarak olabildiğince hızlı koşuyorum, artık bu gizli koridorun yakınında tek başıma olmak istemiyorum. Sanki bir şey uyanmış ve bana ait olmayanı aldığımı biliyormuş gibi, enerji bozulmuş gibi hissediyorum.

Arnavut kaldırımlı patikadan aşağı koşarken, Knox'u en yakın ağacın yanında volta atarken görüyorum.

Sanki biri beni izliyor, gözleri sırtıma saplanıyor gibi hissediyorum. Knox'a tam olarak bunu söylemek için ağzımı açmıştım ki etrafımızda ölümcül bir kükreme patlak verdi.

Knox yüzünü bana çeviriyor, gözleri dehşet içinde kocaman.

Göz açıp kapayıncaya kadar kollarındayım, elinde bir çuval kitap, ormanın üzerinde zikzak çizerek uçuyor.

"Neydi o?" Fısıldıyorum.

"Hiçbir fikrim yok ve öğrenmek de istemiyorum," diye nefes alıyor.

Bana daha sıkı tutunuyor, başka bir kükreme gökyüzünü ve aşağıdaki dağ delerken daha hızlı uçuyor.

"Sen de hissettin mi?" Sanki kütüphanede uyanan her neyse beni hâlâ duyabiliyormuş gibi sessizce soruyorum.

Yutkunurken Knox'un adem elması sallanıyor. "Evet."

Beyaz ışık bizi havada kuşatıyor. Knox'un boynuna sarılıp sıkıca tutduğumda, Knox ışınlanıp uçarken, Fae topraklarında uzay ve zaman arasında zıplarken ben de canımı kurtarmak için tutunuyorum. Birkaç saat sürecek olan uçuş sadece yarım saate dönüşüyor. Knox'a kütüphaneye saatlerce uçarken neden beni kollarında olmaya zorladığını soracak olsam da vücudundaki sertlikten bunu düşünmüyorum.

Knox'un arka bahçesine indiğimde, ayaklarımızın arasına koyduğu kitaplardan yayılan yanlışlık hissinden kurtulamıyorum. "Bence onları çalışma odasında bırakmamalıyız."

"Ben de bilmiyorum." Knox iç çekerek çuvalı tekrar eline alıyor ve sihrimin geri çekilmesini sağlıyor. Knox titriyor. "Onu arka bahçedeki mahzene koyacağım. Kitaplara yapışan artık büyü her neyse korkunç."

Bir adım uzaklaşıyorum. "Yıkanmam ve bu şey her neyse ondan arınmam gerekiyor. Cildimin her yerinde sürünüyormuş gibi hissediyorum."

Knox'un gözleri kayıyor, gözlerinde endişe parlıyor. "Sen iyi misin?"

"Evet, sadece... yanlış hissediyorum. Yıkamak istiyorum."

"Etraflarına bir gizleme büyüğü yerleştireceğim. Hiçbir büyü odadan çıkamaz," diyor ve çuvalı bahçeye doğru taşıyor.

İçeri girmeden önce evin yan tarafında gözden kaybolana kadar orada durup onu izliyorum. Banyo odama girdiğimde, banyo yaptığım için hiç bu kadar minnettar hissetmemiştim.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

W Ertesi sabah Hazel ve ben yemek salonuna girdiğimizde kahvaltı çoktan servis edilmişti, Knox her zamanki koltuğuna uzanmış, tabağından yemekler taşarken kahvesini yudumluyordu.

Kendi yerime oturuyorum ve bu sabah servis edilen kahvaltılıkların benim ve Hazel'in en sevdiklerinden oluştuğunu, başka bir şey olmadığını fark ediyorum. Bugün mutfağa gidip harika yemekler için çalışanlara teşekkür etmeyi aklıma not ediyorum. Hizmetkârlar kendilerini gizledikleri için kimseye teşekkür edemedim.

Tabağımı yumurta, domuz pastırması, sosis ve kızarmış ekmekle dolduruyorum, dün geceki deneyimden sonra açlık hissediyorum. Sürekli büyü kullanmak -koruma kalkanını tutmak, kendimi gizlemek ve ateş közlerini yakmak- enerjimin büyük bir kısmını kullandı, o kadar ki deneyimden dolayı sarsılmış olmama rağmen ölü gibi uyudum.

Bu beni yorgun düşürdüyse gerçekten ne kadar gücüm var merak ediyorum. Zamanı geldiğinde tuzak büyüünü gerçekten bozabilecek miyim?

"Dün gece ne oldu?" Hazel bir çatal dolusu krep ısırarak soruyor.

"Gizli bir tuzak kapısı bulduk; oda karmaşık çizimlerle doluydu ve koridorun sonunda kara büyü ve iblisler içeren kitaplar vardı." Odayı düşününce ürperiyorum. "Kitapları aldığımda sanki bir şey uyanmış gibi hissettim."

Knox kahvesini yere bırakıyor. "Birisi odanın etrafına bir koruma büyüğü yerleştirmiş ve her kim yaptıysa kitapların alındığını biliyor." Çatal bıcağını eline alıp bir dilim pastırma kesiyor. "Kitapları kullanırken dikkatli olmalıyız. Üzerlerine yapışmış kara büyü kalıntıları var."

Hazel'in kaşları çatılır. "Bu mümkün mü? Bunca zaman sonra?"

"Kendim için hissettim." Knox yemeğinden bir ısırık alıyor, kaşları dikkatle çiziliyor. "Duvarlardaki çizimlerin bir hikâye anlattığını düşünüyorum. Daha önce onlar gibi gravürler görmemiştim."

"Görebilir miyim?" Hazel çatalını yere bırakarak soruyor.

Knox yemeye devam ederken Hazel'in gözleri donuklaşıyor, sanki anıları aktarmak sıradan bir işmiş gibi.

"O da neydi?" diye nefes alıyor gözleri açıldığında.

"Fae tarih kitaplarında benzer hikâyeler var mı diye bakmalıyız," diye mırıldanıyor Knox.

"Sanki-"

Yemek odasının kapıları açıldı ve konuşmam kesildi. Knox bir anda sandalyemin arkasında dikiliyor, koruma kalkanı Hazel ve benim etrafımı sarıyor.

İri gövdesinin arkasından bakıyorum. Kapı aralığında küçük bir Fae erkeği duruyor, göğsü kabarmış ve saçları saatlerdir koşuyormuş gibi dağınık.

"Ne oldu Hugo?" Knox gürlüyor.

Genç adam yutkunur. "Fae'ler dün gece yine kaçırıldı, efendim."

Knox'un tüm vücudu gerilir; çenesinin köşesi sıkılırken omuzları sertleşir. "Kaç tane?" diye sorarken sesi karanlık bir öfke gümbürtüsüne dönüşüyor.

Knox'un habercisi olması gereken Hugo'nun yüzü kızarır. "Otuz," diye mırıldanır. Knox hareket etmiyor. Bütün saray sessizliğe gömülür, kuşlar cıvılamayı keser,

Bulaşıklar tıkırdamayı keser. Evin etrafındaki gizli hizmetçiler bile sanki havadaki değişimi hissetmiş gibi duraklarlar.

Kalbim sıkışıyor. Hazel'a döndüğümde, onun dehşete düşmüş yüz ifadesinin benimkini yansıttığını görüyorum.

"Otuz," diye nefes alıyor Knox, bir elini saçlarında gezdirirken. "Bu bir gecede alınanların en fazlası. Nasıl olur da...?" Safir gözlerinde ıstırap parıldarken sesi tamamen kırık geliyor.

Ve o anda, onun babama hiç benzemediğini tüm açıklığıyla fark ediyorum. Halkını gerçekten önemsiyor. Babam otuz kişinin kaybolmasına gözünü kırpmazdı; kadehini kaldırıp kutlama yapardı.

Suçluluk duygusu mideme hücum etti ve ürkütücü bir şekilde utanca benzer bir şey oldu. Knox'u yanlış de erlendirmi , babamla ilgili hislerimi ona yansıtmi tım. Knox'a baktığımda tek gördüğüm babam ve Easton'ın yerde yatan cansız bedeniydi. Bu Knox için ne kadar haksızlık olsa da, elimde değildi. Sadece Knox'un unvanı bile içimdeki tüyleri diken diken ediyor.

Knox'un derin nefesi beni d   ncelerimden koparıyor. "Bana nereye götürüldüklerini gösterebilir misin?"

Hugo'nun yanakları kızarır. "Peki efendim. Ne zaman hazır olursanız."

Knox'un acı dolu safir gözleri benimkileri buluyor. "G rd klerimi size g stermemin bir sakıncası var mı? Ailelerle konuşmak istiyorum."

Başımı sallıyorum, gözlerim yumu uyor. "Elbette. Hazel'la kalacağım."

Knox, Hugo'yu yemek odasının kapısından dışarı kadar takip ederken tek kelime daha etmez.

Hazel'a dönerek, "Kitapları gözden geçirmeliyiz" diyorum.

Hazel ve ben bütün günü Knox'un çalışma odasındaki kütüphane kitaplarının her santimini karıştırarak geçirdik. Öğleden sonra güneş kaybolmaya ba ladı ında elimdeki kitabı kapattım, cevapsız geçen bir günün ardından içimi bir öfke kapladı.

Hazel ve benim bugün okuduğumuz kitapların hiçbirinde kara büyü kitaplarının nerede bulunduğuna dair bir bilgi yoktu, hele hele bütün bir ırk hapsedecek kadar büyük tuzak büyüleriyle ilgili hiçbir şey yoktu. Kütüphanede hissettiğimiz korkunç varlıktan sonra Knox birkaç gün kitaplara yakla mamamızı önerdi. Olumlu bakabilece imiz tek şey, kara büyü kitaplarından bazılarının yasaklandıklarında yok edilmemiş olması.

Sol tarafımdaki duvara monte edilmiş, odanın diğer ucunda çalan saate bakıyorum.

Knox bu sabah evden ayrıldı ından beri eve dönmedi ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama her saat geçtikçe daha huzursuz ve gergin oluyorum. Endi e içimde zonkluyor, d   ncelerim bana ona bir şey olduğunu söylüyor. Kendime bunun çok saçma olduğunu, Knox'un kendi ba ının çaresine bakabilece ini söylüyorum... yine de endi emin kendi aklı var.

Kalbim g    mde çılgınca atarken artık yerimde duramıyor, odanın içinde volta atıyorum.

"Bu korkunç demonoloji saçmalığının bir kelimesini daha okuyabileceğimi sanmıyorum," diyorum.

Hazel iç çekerek elindeki kitabı kapatıyor. "Ben de öyle."

"Bana büyü hakkında daha fazla şey öğretebilir misin?" Hazel'ın sandalyesinin arkasında duruyorum. "Toprak büyüüne sahip olup olmadığımı görmek istiyorum."

Yanaklarına bir gülümseme yayılır. "Tabii ki!"

Knox'un çalışma odasından çıkarken kitapları olduğu gibi bırakıyoruz, daha sonra incelemeye devam edeceğimiz için onları toparlamaya zahmet etmiyoruz.

Evin içinden arka bahçeye doğru yürürken botlarım karo döşeli koridorda gıcırıyor. Hazel, bahçede genellikle Knox'la sihir yaptığım noktadan geçerek doğruca en sağ köşedeki barakaya gidiyor. Hazel kulübeye girip bahçe aletleri, saksılar, bitkiler, tohumlar ve topraktan oluşan eşyaları karıştırmaktan çekinmiyor.

Boş bir kova, toprak paketleri, tohumlar ve küçük el kürekleriyle ortaya çıkan Hazel, güneş gören açık bir nokta bulana kadar bahçeyi inceliyor. Diz çökerek elindeki malzemeleri yere döküyor ve bir sıra oluşturacak şekilde diziyor.

Yanına oturup siyah kovaya toprak doldurmaya başlamasını izliyorum. Yarıya ulaştığında kovaya tek bir tohum atıyor ve bir kat daha toprak ekliyor. Ellerini birbirine vurarak toprağın tozunu alıyor.

"Bir çiçek yetiştir," diye cıvıldıyor.

Bir kahkaha attım. "Bırakın çiçek yetiştirmeyi, bahçecilik ve çiçekler hakkında bile hiçbir şey bilmiyorum."

Hazel kovayı alıp bana yaklaştırıyor. "Ne tür bir çiçek, bitki ya da ot olduğunu bilmene gerek yok. Sadece içindeki yaşam gücünü bulmalı, büyüünü ona doğru göndermeli ve gelişmesine yardımcı olmalısın. Eğer toprak büyüüne sahipseniz, büyüünüz onun yaşam gücüyle anda tohum büyümeye başlayacaktır" diye açıklıyor.

Sihirle ilgili diğer her şey hayal gücüyle ilgilidir. Gelişirken her adımda çiçeğin neye benzediğini hayal etmek zorunda kalmazsam, iyi olur.

Ellerimi sallayarak avuç içlerimi kovanın iki yanına koyuyorum, sonra kendimi gücümün içine bırakıyorum. Kendimi sihir kuyuma daldırdığımı hayal ederek, küçük bir kısmını kovanın etrafında hissederek dışarı gönderiyorum. Nemli toprağa sürtünüyor, sihrimde yüzerken özümü topraklıyor

İyi. Büyüm tohumu bulduğunda duraksıyor, değerlendirip araştırırken etrafında dönüyor ve içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor.

Tohumun içinde bir sıcaklık parlar, küçük bir yaşam çekirdeği.

Büyümün onun içine akmasını, onunla bir olmasını istiyorum. Bağlandığı anı hissediyorum, büyüm alevleniyor ve tohumun içine akıyor. Gözlerimi kırıştırarak açıyorum, nemli topraktan küçük yeşil bir sapın yeşerip boy atmasını ve güçlenmesini izliyorum.

Önümde beyaz bir gül açıyor.

Hazel'a bakarken benim yüzüme de bir gülümseme yayılıyor. "Başardım."

Hazel ellerini çırpıyor, güle bakarken gözleri ışıltılı parlıyor. "Sana toprak sihrini öğretmek çok eğlenceli olacak!" diye heyecanla haykırıyor. "Yapabileceğin şeyler!"

Knox öğleden sonraki sihir dersimize gelmedi. Onu suçlamıyorum. Otuz kayıp Fae daha acil meseleler.

Hazel ve ben o akşam yemek salonunda yürüyoruz. Knox olmadan yemek yemeye karar vermeden önce iki saat bekledik; o olmadan onun yemeğini yemek kabalık gibi geliyordu.

Yerime oturduğum anda, önümdeki yemek masasında aniden yemek beliriyor. Hazel gülerek başını arkaya atarken ben ayağa kalkmak için aceleyle sandalyemi geriye itiyorum.

"Yüzünü görmeliydin!"

"Birdenbire ortaya çıkan yiyeceklere alışık olmadığım için özür dilerim!" Hazel'ın kahkahasının büyümesine neden olacak şekilde kekeliyorum.

"Otur." Kıkırdıyor. "Bu saraylarda standarttır."

Tereddütle yerime oturdum. "Hizmetçiler bundan önce yemekleri masaya elleriyle yerleştiriyorlardı."

Hazel sinsice gülümsüyor. "Sana nazik davranıyorlardı, Fae'lerin nasıl çalıştığına dair farklı formalitelere alışmana izin veriyorlardı."

Gözlerim büyüdü. "Bunu neden yapsınlar ki? Özel bir muameleye ihtiyacım yok."

"Knox onlara sordu."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" Şak diye söyledim.

Hazel gözlerini deviriyor ve nefesinin altından "Neden acaba?" diye mırıldanıyor.

"Neden? Yemeği masaya kendilerinin koymaması protokol gereği mi? Knox onların odaya girmesine izin vermiyor mu?" Düşündükçe öfkem kabararak soruyorum.

"Tanrım, hayır!" Hazel haykırır. "Hizmetkârların çoğunda gölge büyüü vardır. Onlar çok içe dönük Fae'lerdir ve bu şekilde olmayı tercih ederler."

Çenem düştü. "Yemek ortaya çıktığında odada mıydılar?" Hazel başını sallıyor, dudakları seğiriyor.

"Patlamamı gördüler mi?" Bağırıyorum.

Hazel eliyle ağzını kapatıyor ve kahkahalarını zapt edemiyor. "Evet."

Peçetemi ona fırlattım. "Korkunçsun!"

"Roller tersine dönseydi, bana durmadan sataşırdın."

Çenemi kaldırıyorum. *Anlaşıldı.*

Tabaklarımızı kuzu eti, kremalı patates püresi ve sebzelerle doldururken ikimiz de kıkırdıyoruz.

"Her şey nasıl gidiyor?" Elimi odanın içinde sallayarak soruyorum.

Bir parça kuzu eti kesiyor ve yemeğini tabağında gezdiriyor. "İlk başta alışmak zor oldu ama hoşuma gitti. Evimi özlüyorum ama burada bir amacım ve başaracak bir şeylerim var. Yeniden ihtiyaç duyulmak güzel bir duygu..." Sözüünü kesiyor.

"Hayatını alt üst ettiğim için özür dilerdim ama bir arkadaşsa sahip olmak güzeldi," diyorum usulca, kendimi açarak.

"Sanırım ikimizin de buna ihtiyacı vardı," diye mırıldanıyor.

Kalbim üzüntü ve kedere gömülmeden önce çenemi konuyu değiştiriyorum. "Kaç kitabımız kaldı?"

Hazel yutkunuyor. "Aşağı yukarı yirmi civarı."

"Kütüphanede başka ödünç alabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordum.

"On beş falan," diyor Hazel. "Knox'la sihir derslerin nasıl gidiyor?" diye soruyor, soğukkanlı bir kayıtsızlığın resmiyle.

Gözlerimi kısıyorum. "Gayet iyi, neden?"

Hazel Omuz silkiyor, tutmak onu gözler yapıştırılmış için onu Tabak. "O çok yakışıklı."

Öksürüyorum, yeşil fasulye boğazıma kaçıyor. Çabucak toparlanıp suyumdan bir yudum alıyorum. "Sen öyle diyorsan." *İnkar, inkar, inkar.*

Hazel sonunda bana bakıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Yani hiçbir şey olmuyor mu?"

Kekeliyorum. "mı ediyorsun? Delirdin mi sen? O bir Fae kralı."

Hazel başını eğiyor. "Bu bir inkâr değil. Kral olmanın nesi yanlış?"

Son sorusunu duymazdan geliyorum. Yemeğimi keserken küçük bir parça kuzu ısıyorum, yemek odasının kapıları açılırken bu gece ikinci kez neredeyse boğuluyordum.

"Korkuttuğum için özür dilerim hanımlar," diye mırıldanıyor Knox odaya girerken. Yeni yıkanmış, kısa siyah saçları ıslak ve geriye doğru taranmış. Sabunlu, çam ağacı kokusu burnuma doluyor. Kaçmak isteyen iç çekişimi bastırıyorum, odaya girdiği anda endişemin nasıl buharlaştığını görmezden geliyorum.

Knox her zamanki yerine oturur ve tabağını doldurur. "İyi haberlerim var. Fae'leri kim kaçırdıysa kokusunu bırakmış. Zayıf ama takip edilebilir." Knox yaramazlık dolu gözlerini benimkilere kaydırıyor. "Bana katılmak ister misin? Sana yeni duyularınla nasıl iz sürüleceğini öğretebilirim."

Bilgiden mahrum bırakılmaya ve sarayda asla bir şey yapamayacağımın söylenmesine o kadar alıştım ki, aptal kalbime dahil edildiğim için heyecanlanmamasını söylemek zorundayım. Bu pazarlığın bir parçası. Basitçe yaptığımız anlaşma.

Peçeteyi kucacımda çeviriyorum. "Nasıl iz sürüleceğini ve avlanılacağını biliyorum."

Knox'un kaşları kalkıyor, gözleri sevinçle doluyor. "Harika, bu gece gidiyoruz."

Knox'un yanına çömelmiş, uçsuz bucaksız ormanın zifiri karanlığına bakarken savaşı derilerimi giymiş ve tepeden tırnağa silahlanmış durumdayım. Canavarların geride bıraktığı iğrenç kokuyu takip ettik. Koku ürkütücü bir şekilde ruh yiyicinin kokusuna benziyordu, çürüyen bir cesedin kokusunu andırıyordu. Bizi Azalea'da bir çatıdan götürdü ve sonunda ormana inerek kuzeye doğru ilerledi.

"Şehrin etrafındaki koğuşları nasıl geçti?"

Knox'un çenesinde bir kas kıpırıyor. "Bilmek isterim." Boğazını temizleyen Knox konuyu değiştirir. "Büyünü gönder, bak bakalım ormanda yaşayan bir şey hissediyor musun?"

"Bunu nasıl bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Knox bana yaklaşıyor, fısıltının biraz üstünde konuşuyor. Eğer Fae kulağım olmasaydı onu hiç duyamazdım. "Gözlerini kapat."

Tüylerim diken diken oluyor ama sesinin beni yönlendirmesine izin vererek talimatlarını yerine getiriyorum. "Büyünün küçük bir kısmını ormana doğru kullan. Bana ne hissettiğini söyle."

Söylediğini yapıyorum, gücümün bir kısmını serbest bırakıyorum ve ormanı fiziksel olarak araştırdığımı hayal ediyorum. Büyüm arazide titreşen farklı enerjilerin üzerinde süzülürken kalbimi sevinç dolduruyor. Ağaçlar, kuşlar, tavşanlar ve hatta küçük bir tilki ailesi. Hiçbir şey sıra dışı gelmiyor, büyüüm enerjik hissi ayırt ediyor.

Sihrimin yapabildiklerine, benim yapabildiklerime hayret ederek gülümsüyorum. Hayatın büyüsunü hissedebilen bir yeteneğe sahip olmak ne kadar olağanüstü.

"Yanlış bir şey hissetmiyorum," diye nefes alıyorum. "Hayvanları hissedebiliyorum, yine de onlar bu topraklardan. Onların güvenlik ve sakinlik hissini hissediyorum."

Knox beni izliyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Güzel, hadi gidelim," diye anons ediyor, elimi tuttuğu gibi sıcaklığıyla sarıyor ve bizi ısınlıyor.

Ayaklarım sık orman zeminine indiğinde kendimi düzeltmeden önce tökezliyorum. "Bana bunu öğretmek zorundasın," diye fısıldıyorum.

"Bunu ders planına ekleyeceğim," diyor uzaklaşmadan önce.

Konuşamayacak kadar şok oldum. Derslerimizi o mu planlıyor? Knox'un umursadığı saçma düşüncesini bastırmadan önce göğsüme bir sıcaklık doluyor.

Gözler, kulaklar ve kalkanlar tetikte, canavarların kokusunu takip ediyoruz; korkunun kokusu çürüyen canavarların kokusuna karışıyor.

Kilometrelerce sessizlik içinde yürüyoruz, fark edilmek istemediğimiz için orman zeminini zar zor rahatsız ediyoruz. Knox kokularımızı ters yöne üflüyor. Uyuyan tilkilerin, vadilerin, göletlerin, kuş yuvalarının ve sonsuz sayıda ağacın yanından geçiyoruz, ta ki ben nerede olduğumu bilmeden resmen kaybolana kadar. Hatta bir dairenin etrafında yürüdüğümüze bile yemin edebilirim. Her ağaç birbirine karışmaya başlıyor. Tekrar akan su sesini duyduğumda, hiçbir yere gitmediğimize dair endişelerimi dile getirmek üzereyken su düzenindeki farklılığı duyuyorum.

Çok büyük, şimdiye kadar karşılaştığımız en büyük su hacmi. Yürüdükçe suyun sesi daha da artıyor, kulaklarım zonklarken işitme duyumu bastırmak zorunda kaldığım noktaya kadar sağır edici.

Sıra sıra ağaçların yanından geçerken Knox yavaşlamaya başlar, durduğunda ağzından bir küfür çıkar.

Geniş gövdesinin yanına geliyorum, altımızda muhteşem bir şelale görüyorum.

Eğer sola doğru yürür ve uçurumun kenarını takip edersek, şelaleden aşağı akan ve bir yüzme çukuruna dönüşen dereyle çarpışırız. Birazdan

duyularım Knox'u neyin gerginleştirdiğini algıladığında güzelliği hakkında yorum yapıyorum.

Koku gitmiş.

"Suya girdiler," diye homurdanıyor Knox.

Ben daha cevap veremeden Knox' kollarındayım ve o evine doğru uçarken ben de havalanıyorum.

Sinir dalgalar halinde vücudundan yayılıyor. Onunla daha önce uçmamış olsaydım vücudunun gergin olmasının normal olduğunu söyledim ama öyle olmadığını biliyorum.

Her gün cevapları bulmaya bir adım daha yaklaşıyoruz ancak tam bir çıkmaz sokağa sürükleniyoruz.

Teselli edecek hiçbir kelime bulamayınca dönüş yolculuğu boyunca sessiz kaldım.

Knox ve ben koridordan odalarımıza doğru yürüyoruz. Hazel kendi odasından fırlıyor, bizim kederli ifadelerimizi görene kadar gözlerini umut dolduruyor. "Çıkmaz sokaktı" dediğimde Hazel'ın yüzü düştü.

Hazel umutsuzca, "Bütün kitapları tek tek inceledim; başka ipucu bulamadım," diye ekliyor.

"Terk edilmiş kütüphanede bulduğumuz kitapları gözden geçirmemiz gerekiyor," diye fısıldıyorum.

Üzerlerine yapışan kara büyü nedeniyle onlara yaklaşımdan kaçınıyorduk. Herkes onlara dokunmakta tereddüt ediyordu; artık başka seçeneğimiz yok.

Knox başını sallar. "Yarın. Şimdilik dinlenmemiz gerek. Uzun bir gün oldu." İç çeker ve odasına çekilir.

"Yıllardır hiçbir cevap almadan bunu yapıyor. Bunun zaman içinde nasıl hissettirdiğini hayal bile edemiyorum," diye fısıldıyor Hazel.

Her biri babamı içeren anılar zihnimi doldururken başımla onaylıyorum. Her gün uyanıp aynı korkunç düzeni yaşamamanın nasıl bir his olduğunu bildiğimi söyleyemem. Neyse ki ben buna sadece yirmi iki yıl katlandım ama Knox yüz yılı aşkın bir süredir bu şekilde yaşıyor.

Hazel'a iyi geceler dileyerek odama giriyorum, yatağı atlayıp doğrudan banyo odasına yöneliyorum. Geçmişimi düşündükten sonra sakinleşmem gerekiyor ve bunun da bildiğim tek yolu banyo yapmak.

Üzerimdeki kılıçları ve çeşitli bıçakları çözüp daha sonra temizlemek üzere yere atıyorum, ardından dövüş derilerimi çıkarıyorum.

Buharlı suya girdiğimde tıslayarak, babam ve onun dayaklarıyla ilgili anıların hücumunu durduramıyorum. Kutunun kapağı açıldıktan sonra hiçbir şey anıların akıp gitmesini engelleyemiyor, ben de porselen küvetin içinde otururken anılar zihnime ve ruhuma saldırıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ve anıların hiç yok olup olmayacağını merak ediyorum.

Bir gün, bunların hiçbirini hatırlamamak için dua ediyorum.

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Hazel ve ben Knox'u arka bahçelerde takip ederek yan yana yürüyoruz. Knox bir yeraltı mahzeninin önünde durmadan önce muhteşem çiçek tarhlarının ve melek heykelleriyle süslü bir çeşmenin yanından Kapı. geçiyoruz

Bize dönüyor ve etrafımızda bir güç oluşurken ellerini ceplerine sokuyor. "Üçümüzün etrafına bir kalkan yerleştirdim. Kitaplara dokunabiliriz ama kalan herhangi bir güç kalkanı geçemez. Eğer başınız döner, sersemler ya da mideniz bulanırsa derhal duracağız."

Knox iki elini kullanarak ahşap kapıyı açıyor ve ortaya küçük bir merdiven seti çıkıyor. Nemli bir geçitten aşağı iniyoruz, küf duvarlara yapışırken su damlıyor. Metal bir kapının önünde duran Knox avucunu mahzenin üzerine koyuyor, elinin altında mor bir ışık parlıyor ve Knox kapıyı itip açmadan bir an önce bir klik sesi duyuluyor. Bir çuval dolusu kitap boş odanın ortasında durmaktadır.

Hiç vakit kaybetmeden kitapları taramaya başladık. Bunu ne kadar çabuk halledersek o kadar iyi. Kara büyü bize dokunamıyor ama yine de varlığını hissettiriyor ve ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Çuvaldan dayanıksız siyah deri bir kitap alıp yere oturuyorum, soğuk kıyafetlerimden içeri sızıyor. İçindekileri okuyunca dehşete kapılıyorum. "Bu kitap güç karşılığında kurban etme ritüellerinden bahsediyor," diye fısıldıyorum.

Hazel'in temkinli sesi odayı dolduruyor. "Bu, şeytana tapma ritüellerini kapsıyor."

Birinin bu tür bir büyü yapmasından tiksinererek burnumu kırıstırıyorum. "İblisleri kendi diyarınıza nasıl çağıracağınıza dair büyüler var," diye fısıldıyor.

Knox Hazel'dan kitabı yavaşça alıyor. "Hadi kitapları değıştirelim," diye mırıldanıyor.

Her sayfası bir öncekinden daha rahatsız edici olan benimkini okumaya devam ederken Hazel Knox'a küçük bir takdir gülümsemesi veriyor.

"Bir ruh feda karşılığında kara büyü alacağını söylüyor." Fısıldıyorum.

Söylediklerim odanın sıcaklığını düşürüyor. Hem Knox hem de Hazel yüzlerini buruşturarak bana bakıyorlar.

"Ne?" Knox temkinli bir şekilde soruyor. Kendisi okuyabilsin diye kitabı ona uzatıyorum.

"Kara büyüü yasaklamalarına şaşmamalı," diyor.

Kitabı geri verdiğinde, parmaklarım tenine ve ensemdeki tüylerin tamamen farklı bir nedenle diken diken olmasına neden oluyor.

"Kara büyüü kim yasakladı?" Ben soruyorum.

Knox boğazını temizler, sesi her daha derindir. "Başmelekler, yüzyıllar önce."

Elimdeki kitap düşüyor. "Başmelekleriniz mi var?"

Hazel başını sallıyor. "Soyları tükendi."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

Knox ellerinin üzerinde arkasına yaslanmış, zayıf bacakları önünde uzanıyor. "Başlangıçta sadece yedi tane vardı ve ne yazık ki savaşta yok oldular. Bu kıyıları savunurken kahramanca öldüler."

"Bu çok üzücü."

Söyleyecek başka bir şey kalmayınca herkes görevine devam eder. Kitabın geri kalanı sadece kara büyü almak için yapılabilecek saçma sapan sayıda ritüel ve büyü içeriyor.

Kitabı bir kenara bıraktım, sonra başka bir tane aldım.

Bu da en az bir önceki kadar korkunç, farklı manipölasyon ve zihin kontrol büyüleri içeriyor. Her geçen gün öğrenmeye ve sevmeye başladığım güzel büyüün bu bozulmuş versiyonunu uygulayan birinden tiksiniyorum. Birinin bu kadar saf bir şeyi alıp bu kadar şeytani bir şeyle kirletmesi düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Sanırım bir şey buldum," diye mırıldanıyor Knox.

Hazel ve ben kitaplarımızı bıraktık. Göğsümdeki ağırlığın kalktığını hissederek, bu kesinti için şükrediyorum.

Knox bana kitabını uzatıyor, parmakları bir kez daha benimkileri okşarken şöyle diyor: "Cadılar eskiden kara büyü yaparlardı. Topraklarında ve bölgelerinde ayin alanları vardır."

Kitabı hemen geri veriyorum. "Sözünüze güveniyorum; başka kitaba dokunmak istemiyorum."

Kaşları aşağı doğru çekiliyor. "Büyüyü hissediyor musun?"

"Hayır ama onlara dokunduğumda sanki göğsüme bir ağırlık basıyormuş gibi ağır geliyor."

Knox ayağa kalkıyor, okunmamış kitapları okuduklarımızdan ayırıyor. "Bugünlük işimiz bitti," diyor kesin bir dille.

"Hepsinin üzerinden geçmemiz gerekiyor," diye itiraz ediyorum.

"Bir günde olmaz. Bu çok fazla. Ayrıca, artık cadıları biliyoruz. Belki de bazı kitaplarını saklamışlardır."

Buna itiraz etmek için bir nedenim yok; kitaplar etrafta olmak için berbat. Hazel biz olmadan çıkıp gitti. "Bana iki kere söylemene gerek yok!"

Çıktığımızda Knox kasayı kilitlerken kenarda duruyorum, mahzenden uzaklaştığım her adımda göğsümdeki ağırlık azalıyor. Bahçeye çıktığımızda derin bir nefes alıyorum, temiz havayı içime çektiğimde ciğerlerimin özgürleştiğini hissediyorum.

Knox avucunu ahşap kapının üzerine koyuyor, mor ışık bir kez daha avucunun altında parlıyor.

Işığı incelerken başımı yana eğiyorum. "Bu ne tür bir büyü?"

"Bu bir bağlama büyü. Sen ve Hazel ona erişebilirsiniz. Tek yapmanız gereken gücünüzü kapıdan göndermek."

Özelleştirilmiş bir bağlama büyü. Bu kesinlikle bir kilitten daha çok işe yarar. "Cadıların bölgesine ne zaman gitmek istiyorsun?" diye sordum.

"Bugün güneş batmadan gitmeliyiz." Ellerini ceplerine sokuyor. "Fae'lerin gece karanlığından sonra cadıların bölgesine girmesi yasaktır."

Bahçede Hazel'a katılarak birbirimizin yanına düşüyoruz. "Neden?"

"Cadılar ve Fae'lerin uzun süredir devam eden bir kan davası var. Anlaşma olmadan

Yüzyıllar önce yapılırdı, her gün kan banyosu olurdu" diyor rahat bir şekilde.

"Cadılar korkunçtur. Nefretleri nesilden nesile aktarılıyor, bu yüzden doğuştan Fae'lerden nefret ediyorlar," diye ekliyor Hazel.

"Anlaşmanın kuralları var. Bir cadı bir Fae'ye zarar veremez ya da tam tersi. Ancak taraflardan biri bunu yaparsa anlaşma bozulur ve her şey serbest kalır. Cadılar anlaşmayı sona erdirmek için ilk hamleyi Fae'nin yapmasını umutsuzca istiyorlar, bu yüzden Fae'yi kasıtlı olarak kışkırtıyorlar ve sizin damarınıza basıyorlar." Sesi düz, çenesindeki tik cadılardan hoşlanmadığının tek göstergesi.

"Yani onlar zalim, kötü niyetli ve çıkarıcı yaratıklar mı?" Hazel'ın yüzünü ekşitmesine ve Knox'un çenesini eğmesine yol açacak şekilde kesin bir dille ifade ediyorum.

Omuz silkiyorum. Hayatım boyunca manipülatif bir canavarla yaşadım, cadılarla başa çıkabilirim. Babam bana eziyet etmek ve beni zorlamak için her fırsatı kullandı; manipülasyonu görmezden gelmeyi neredeyse bir sanat haline getirdim.

Arka kapıdan içeri giriyorum ve Knox'un beni incelediğini görüyorum, çenesi tekrar tekrar sıkılırken gözleri çelik gibi sert.

"Ne?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Bir saat içinde yola çıkacağız," diyerek uzaklaşıyor. "Aşağılayıcı bir şey mi söyledim?"

Hazel'a soruyorum.

Hazel başını sallıyor, bakışları Knox'un geri çekilen formunda. "Öyle olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyor ve çalışma odasına doğru yürüyor.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. Neden bu topraklardaki herkes bu kadar dramatik ve gizemli?

Merdivenlerden çıkıyorum, bir banyoya daha ihtiyacım var.

Knox bir saat sonra fuayede beni bekliyor, yanında tereddütlü bir Hazel var.

"Bizimle gelmek istemiyor musun?" Yumuşakça soruyorum.

"Cadıların yanına gitmek istemiyorum," diyor başını sallayarak. "Burada kitaplara bakarak daha fazlasını yapabilirim."

Sanırım Hazel kızını öldüren yaratıklarla ilgili her şeyde zorlanıyor. Knox ve ben ne zaman yaratıkları araştırmak için yola çıksak, cadılar da dahil olmak üzere onlarla yüz yüze gelme fikrinden dolayı sinirleri bozuluyor.

Onu suçladığımı söyleyemem.

"Söylediğin kadar korkunçlarsa anlarım," diyorum gülümseyerek.

Hazel fuayeden geçerek çalışma salonunun kapısında duraklıyor. Derin bir nefes alıp etrafta meraklı göz ya da kulak olmadığından emin olmak için odayı taradıktan sonra şöyle diyor: "Tuzak büyüğü kara büyüyle yapıldı. İlahi büyü bu kadar korkunç bir şey yaratmaz, bu kadar büyük ölçekte değil. Bence büyüğü bozmak için en azından kara büyüünün nasıl çalıştığını anlamak iyi bir fikir."

"Bulabileceğiniz her şey faydalı olacaktır. Ne kadar çok bilgi toplayabilirsek o kadar iyi," diyor Knox yumuşak bir sesle.

Hazel'in dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Araştırmaya devam edeceğim."

Knox bizi cadıların bölgesinin sınırına ışınladıktan sonra, "Unutmayın, onların sözlerini kişisel algılamayın," diyor. Yolun geri kalanını yaya olarak yürüyoruz. Görünüşe göre cadıların kurallarından biri daha, Fae'ler onların topraklarında ışınlanamıyor ya da uçamıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Hatırlıyorum, Knox." Önünde biraz daha ilerliyorum. "Bana evinde ve buraya gelirken uçakta söylediğin zamanları da hatırlıyorum."

Knox çamurda kolaylıkla ilerleyerek yanıma geliyor. "Senin çabuk sinirlenmene güvenmediğim için beni affet."

Bir solukta . "Benim öfkem yok!"

Knox itirazlarımı görmezden geliyor, bunun beni daha da sinirlendireceğini biliyor.

Kendimi gergin sessizlikten uzaklaştırmak için etrafa bakıyorum.

Cadıların bölgesi Açelya ve Toprak Saray'dan çok farklı, tamamen sulak alanlardan oluşuyor. Otlar suyun altında, uçları suyun akıntısıyla yüzüyor ve sallanıyor. Suda yürümeseniz bile çamurda debeleniyorsunuz, bu da beni paytak paytak yürüyen bir ördek gibi hissettiriyor.

"Bu öfke nasıl gidiyor?" Knox sırtıyor.

Dudaklarımı büzüyorum. "İyiyim, teşekkür ederim," diyorum tatlı tatlı.

Knox bir şekilde tüm düğmelerime nasıl basacağını biliyor. Onun yanındayken kendimi tutamıyorum ama sinirleniyorum. O beni cadılardan daha çok kızdırabilir.

Belki de yeni Fae bedenim duyguları böyle işliyordur-

Bundan süpheliyim, Angel.

Başımı Knox'a çeviriyorum, zihinsel kalkanımı kırarken gözlerimi
Yu kısıyorum
kar

1. "Cadılara daha fazla mühimmat vermek , değil mi?"
Drawls.

"Zihin okuyabiliyorlar mı?"

Knox'un derin kıkırdaması diken diken ediyor. "Hayır."

Ona küfürler mırıldanıyorum ve çamurda ilerlerken kaba bir el hareketi yapıyorum. Önceki düşüncemi geri çekiyorum. Bu benim duygularım değil, sadece Knox.

Knox'un mizah anlayışı bir anda kaybolur. Yüzü soğuk bir kayıtsızlık maskesine dönüşürken omurgası dikleşir. Durma noktasına gelen Knox ellerini ceplerine sokar. Sakin, endişesiz bir kralın portre görüntüsü.

"Merhaba güzelim. Kendini göstermek ister misin?" diye mırıldanıyor boş sulak alanlara doğru.

Knox aptal ya da salak değil. Onu takip ediyorum, duruşumu gevşetirken zihinsel ve koruyucu kalkanlarımı güçlendiriyorum.

"Küçük arkadaşın kim, Knoxy?" diye genizden gelen bir kadın sesi.

Sesin nereden geldiğini bulmaya cesaret edemiyorum. Bu cadılar oyun oynamayı seviyor ve ben birinin faresi olmayı reddediyorum.

"Neden kendin öğrenmiyorsun?" Knox dronları.

Karanlık bizden on adım ötede dönüyor, dönen siyah bir kütleden gölgeli bir kadın figürüne dönüşüyor. Yüzü belirlediğinde, yüzümde beliren irkilmeyi engellemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum.

Porselen beyazı teni ve kömür kadar siyah gözleriyle bana bakıyor. Bu çarpıcı yüz hatları, gözlerinde böylesine acımasızlık olmayan başka birine çok yakıştırdı. Sanki hayatı boyunca yüzünü buruşturmuş, sürekli kaşlarını çatmış gibi.

Cadı bana doğru kokluyor. "İnsan pisliği kokuyor. Her zamanki fahişelerden uzaklaşmışsın," diye tükürdü.

"Kıskandın, değil mi Stella?" Knox başını öyle yırtıcı bir hareketle yana yatırıyor ki, şaşkınlığımı tutmam gerekiyor.

"Asla, güzel çocuk," diye .

Knox yavaşça yürümeye başlıyor, sanki konuşma onu ölümüne sıkıyormuş gibi. Önümde hafifçe durdu. Etrafından dolaşıyorum. Şımartılmaya ihtiyacım yok.

Stella'nın gözleri hareketimi görünce parlıyor, sesi kulaklarımı tırmalıyor. "Bunun kendine ait bir beyni var. Ne kadar hoş."

Yüzümü tamamen boş bırakıyorum, hiçbir şey belli etmiyorum.

"Bu kadar çok yükü gelmesi ne yazık. Etrafındakiler için tam bir baş belası." Havayı bir kez daha koklarken gözleri parlıyor. "Ve bir katil. Hoş bir sürpriz oldu."

Kalbim sıkışıyor ama zihinsel kalkanlarımı kontrol ettiğimde sağlam olduklarını görüyorum. Anlamıyorum. Eğer zihnimi okuyamıyorsa Easton ve halkım için kendimi suçladığımı nereden biliyor?

Knox dilini şaklatarak, "En azından bir ruhu var," diyor. "Şu işi halledebilir miyiz? İlgilenmem gereken daha acil meseleler var."

Stella alay ediyor. "Fiyatını söyle, kral."

Mor bir bozuk para torbası ayaklarının dibine düşüyor ve siyah cübbesine çamur sıçratıyor.

"Mezara giriş için altın."

Altın paraları almak için eğildiğinde ölü gözlerinde sevinç parlıyor. "Unutmayın, ölü ya da diri bizden birine dokunursanız anlaşma bozulur."

Knox belime sıcak bir avuç yerleştiriyor ve uzaklaşırken bana rehberlik ediyor. "Anlıyorum, Stella."

Stella'nın gözleri benimkilere kayıyor, iğrenç dudakları hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor. "Listeye sevdiğin biri daha eklendi. Onu da kaybedecek olman ne kadar korkunç," diye şarkı söylüyor ve tamamen kaybolmadan önce bir kez daha gölgelere dönüşüyor.

Knox'un eli sırtımda geriliyor. Bir an bile düşünmeden arkama uzanıp elini elime alıyorum ve bırakmadan önce hafifçe sıkıyorum.

Zihniniz ve duygularınızla oynamayı gerçekten çok seviyorlar.

"Stella'yı onunla pazarlık yapacak kadar iyi nereden tanıyorsun?"

Knox bakışlarını benimkilere kaydırıyor. "Bir kral her zaman düşmanlarının farkında olmalıdır."

Gözlerine, duruşundaki güce ve yürürken yaydığı özgüvene bakıyorum. Kendinden bu kadar emin birinin yanında olmak nefes kesici.

Çamurlu çimenlerin arasından, uçsuz bucaksız sulak alanların yanından geçerek, arazide çimenlerin olduğu tek noktaya ulaşıyoruz. Ölü, yapraksız ağaçlar, düşmüş cadıları işaret eden yüzlerce kayayla gelişigüzel sıralanmış mezarlığın etrafında bir bariyer oluşturuyor.

Etrafımızdaki hayat sanki bize neden böyle bir şeyi rahatsız ettiğimizi sorar gibi duraklıyor.

Arazinin etrafında kaynayan kadim enerjiyi görmezden gelerek Knox ve ben eski ayin alanından herhangi bir iz aramak için çevreyi dolaşıyoruz. Ölü cadıları işaretleyen sıra sıra kayaların yanından geçerken isimleri okuyorum. Mezarlığın en uzak tarafında, her yere dağılmış enkaz buluyorum; ufalanmış taşlar, kırık sütunlar ve çatlamış beton. Kırık dökük enkaz, mezar alanının tamamına bakıyor ve iki büyük ölü meşe ağacı, sanki alanı koruyormuş ve kalkan oluşturuyormuş gibi molozların iki ucunda duruyor.

Eğilerek, buz gibi bir ürperti bedenimi sarana kadar dağılmış parçaları eliyorum. "Kn-"

Adının geri kalanını söyleyemedim yanımda diz çöküyor. Knox etrafa saçılmış diğer parçaları incelemeye başlıyor. Beton parçalarını çevirirken, farklı biçimlerde, şekillerde ve boyutlarda rünler buluyorum. Pentagramlar, spiraller, aylar, beş köşeli yıldızlar ve üçgenler. Burası cadıların kara büyü yaptıkları yer. Mezarlarında, karanlık tanrılara bir adak olarak.

Kara büyü yasaklandığında, Fae sunağı yok etmiş ve kullanılamaz hale getirmiş olmalı. Ama bunca yıl sonra yıkık sunağın enkazı neden burada duruyor?

Belki de hafızalarında? Ya da... hala çalışıyorlar mı?

İkimiz de elimiz boş dönüp kara büyü kitabı bulamayınca Knox yanıma yaklaşıp kulağıma fısıldıyor: "Gitmeliyiz."

Böyle karanlık bir yerden ayrıldığım için mutluyum, ayaktayım. Çorak topraklardan çıkarken daha fazla cadıya rastlamıyoruz, güneş batmaya başlayıp gökyüzünü hoş bir soluk pembe renge dönüştürürken bu başlı başına küçük bir zafer.

Cadıların bölgesinin eteklerinde Knox'a dönüyorum. "Hâlâ pratik yapıyorlar mı?" Fısıldıyorum.

"Bundan şüpheliyim, neden?"

Dudaklarımı çiğniyorum; bir kralın fikrine ya da sözüne karşı çıkmamak zihnime yerleşmiş. Knox'a karşı fikrimi özgürce söyleyebileceğimi anlamam zaman alacak. Knox'un işçilerine ya da halkına karşı herhangi bir zalimliğine tanık olmadım, tam tersi.

Yine de insanların ne kadar aldatıcı biliyorum.

Babam gençken, birçok kişi tarafından sevilen, adil bir kral olduğuna inanılırdı. Hiç kimse onun kendi kızını ve karısını dövdüğüne inanmazdı. Ancak yıllar geçtikçe daha fazla kanun ve daha acımasız

Sonuç olarak, taktığı maske düştü. Artık maskeyi takmasına gerek yok, hele ki onu geçersiz kılacak kimse yokken.

Sinirlerimi yatıştırmak için sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Bunca yıl sonra sunağı neden orada bıraksınlar ki? Hâlâ enerji kalıntıları var."

"Okuduklarıma göre kara büyü, büyü yapılan sızıyor. Bu da kalan enerjiyi açıklıyor."

"Sence sunak kalıntılarını uyguladıkları eski büyüye bir övgü olarak mı bıraktılar?"

Başını yana çeviriyor. "İstemiyor musun?" diye soruyor usulca. Omuz silkiyorum. "Görünüş aldatıcı olabilir."

Knox'un muhteşem yüzüne bakıp konuşmasını beklerken aniden düşüyorum. Sırtım yere çarparken rüzgâr da benden uzaklaşıyor. Birkaç dakika önce turkuaz gözlere bakıyordum ve şimdi karnım ve omzum ağırırken kararan gökyüzüne ve ağaçların gölgesine bakıyorum.

Bitmeyen, kör edici bir acı.

Nefes almaya çalışıyorum ama nafiye.

Şaşkınlık içinde başımı yana çeviriyorum. Knox'un yüzü vahşileşti, bir kükreme etrafımızdaki havayı delerken köpek dişleri alevlendi, gücü gırtlaktan gelen sesle patladı ve beni bulanıklığımdan çıkardı.

Yere baktığımda bir okun karnımın sağ tarafına, diğerinin de omzuma saplandığını ve her iki yaradan da kıpkırmızı kan aktığını görüyorum. Kendimi ağacın gövdesine oturur pozisyona sürüklüyorum, her hareketimde irkiliyorum. Ok uçları kemiklerimi gıcırdatıyor.

Önümde, Knox'un elinde iki uzun kılıç var, hayvanları kesip doğradıkça siyah kan damlıyor. Üçü çoktan ölmüş, ormanın zemininde bedensiz yatıyor. Yaratıklar gölgeler kadar siyah, gözleri cehennem çukuru gibi. Kösele gibi derilerinde tek bir kıl parçası bile bulunmuyor. Yüzlerinde burun olması gereken yerde iki küçük yarık vardır ve ağızları sıra sıra keskin dişlerle kaplıdır. İki bacaklı, iki kollu ve kambur sırtlı bir insan şeklindeki bu yaratıklarla yüz yüze gelmek dehşet vericidir.

Dört tanesi Knox'un etrafını sarmış, tıslıyor ve sivri yılan dillerini süründürüyor. Kılıcımı kınından çıkarıp ayağa kalkmaya çalışıyorum ama her hareketim bedenimi kör edici bir acıyla sarsıyor, midem bulanıyor.

Kulaklarımdaki çınlama azalmaya başlıyor, yerini canavarların sesleri alıyor. Sızlanan sesleri ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Kral," diye tükürür iblis. "Ne kadar hoş bir tadı olacak."

"Kokusunu aldığımız andan beri onun kanını hayal ediyordum," diye alay ediyor bir diğeri.

"Bedeli kızdı ama kelleni getirmemize aldıracağını sanmıyorum," diye hırlıyor iblislerden biri, dördü birden saldırmadan önce.

Dudaklarımdan bir uyarı çığlığı çıkıyor ama Knox hareket ettiğı anda ölüyor.

Knox kendini şeytani yaratıkların üzerine salarken çelik ve güçten oluşan bir kasırgaya dönüşüyor. Bir eliyle kılıcını vururken diğeri eliyle hançerlerini fırlatıyor ve her biri, büyüsü onları patlatırken ölümcül bir hassasiyetle hedeflerine isabet ediyor. Canavarları ateş patlamalarıyla durduran gölgeler, onların çetrefilli uzuvlarını yakalarken, diğeri boğuluyor gibi görünüyor, kılıcı onları acımasızca vurana kadar boyunlarını pençeliyor, kafaları uçuyor, vücutları yere yığılıyor.

Her cinayet bir öncekinden daha ölümcüldür.

Başım dönmeye başlıyor, orman baş dönmesi bedenimi sarıyor. Knox'un güçlü formu, kılıçlarını arkasında kınına sokarken ikiye ayrılıyor.

Onu daha önce kılıçla görmemiştim. Nereden geldi bunlar?

"Tuttum seni, iyisin," diye yatıştırıyor Knox, kollarını bana dolayarak eğiliyor ve beni göğsüne bastırıyor. Bu hareket acı içinde homurdanmama neden oluyor.

Güzel siyah kanatları çiçek açıyor, gece gökyüzüne doğru havalanırken çılgınca çırpıyor, her zamankinden daha hızlı uçuyor.

Yıldızlar görüşümde yanıp sönüyor, kenarları bulanıklaşıyor.

"Hazel'a söyleme," diye mırıldanıyorum karanlık beni yutmadan önce.

Isı vücudumu sarıyor, o kadar sıcak ki acıtıyor.

Uzaktan belli belirsiz bir ses duyabiliyorum ama şu anda hiçbir şeye odaklanamıyorum. Sanki yüzüyormuşum gibi hissediyorum, vücudum karıncalanırken kafamın içi bulanıklaşıyor.

Uçuyor muyum?

Uzaklardan gelen bir ses yaklaşıyor gibi. Güzel, derin ve şehvetli bir ses. O sesi tanıyorum.

Başımı yana çevirmek için tüm gücümü kullanıyorum, porselen gibi hissettiren şeyin üzerinde kayıyorum. Gözlerim Knox'unkilerle birleşiyor. Ağzı hareket ediyor ama ne dediğini anlamıyorum.

Angel.

Zihnime giren sesle bedenim sarsılıyor ve etrafımda su sıçramasına neden oluyor.

"Ne hissediyorsun, Delilah?"

Göz kırpıyorum. Kelimeleri duydum ama hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Sanki zihnim hava dolu ve giren her şey dışarı uçuyor.

Angel, ne hissediyorsun?

Karanlık homurdanan ses bir kez daha belirir.

Bu sefer kalıyor, sanki zihnim sesi hoş karşılıyor. Ona tutunuyor, onu besliyor.

"Su," diye .

İçimde bir anlayış doğuyor.

Vücutuma geri döndüğümde oturuyorum, acı vücutuma yayılırken hislerim bana geri dönüyor. Tıslayarak aşağı bakıyorum ve banyoda oturduğumu görüyorum; gömleğimde birkaç dakika önce okların açtığı delikler dışında tamamen giyinik durumdayım.

Knox'un sesi dikkatimi çekiyor. Küvetin yanında diz çökmüş, gözleri dikkatli ve temkinli. Ayağa kalkıp iki temiz havlu alıyor ve önünde tutuyor. "Okları çıkardım ve seni iyileştirdim ama kasların bir iki gün ağrıyacak. Üzerindeki zehrin geri kalanını yıkamam gerekti."

Kıyafetlerim beni aşağı çekmeye çalışırken kendimi güçsüz hissederek sallantılı uzuvlarımın üzerinde duruyorum. Küvetten çıkıyorum, Knox'tan havluyu alıp kendime sararken her yere su sıçratıyorum.

"Anlamıyorum. Kalkanımı kaldırmıştım... Ok nasıl geçti?" Törpüledim.

Knox geri çekilip makyaj tezgahına yaslanıyor. Tezgâhı yumruklarken kollarındaki damarlar şişiyor. "Seni takip ediyorlardı. Onları kim gönderdiyse okları bağlamak için zehir de vermiş. Kalkanını delip geçti."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden biri o korkunç yaratıkları peşimden göndersin ki?"

Knox elini yüzüne sürüyor. "Hiçbir fikrim yok."

Yaratıkların korkunç yüz hatları zihnimde canlanıyor. "Neydi onlar?"
"İblis tazıları. İnsanlar gibi ama iz sürme yetenekleriyle bilinirler."
"Öldüler mi?" Fısıldıyorum.
"Şimdilik. Onları gönderenin daha fazlasını göndermeyeceğini düşünemeyiz," diye homurdanıyor Knox.
"Hazel'a beni avladıklarını söyleyemezsin."
Sessizlik banyoyu doldurur.
Elbiselerimi havluyla kuruladıktan sonra Knox'a bakıyorum ve safir gözlerinin içimde bir delik açtığını görüyorum.
"Yalan söylemekten hoşlanmıyorum," diyor soğuk bir şekilde.
"Onu bu karmaşanın içine ben soktum. Kapıdan çıkışımda onu endişelendirip hasta etmeyeceğim." Havluyu çamaşır sepetine atıyorum. "Eğer sorarsa, ona söyleriz... Sadece ona aktif olarak söyleme." Gözlerimi onun sert bakışlarına kilitliyorum. "Lütfen."
Knox o kadar uzun süre sessiz kaldı ki beni duyup duymadığını merak ettim. Konuştuğunda, yalvarışlarımı görmezden geliyor. "Birlikte eğitime başlayacağız. Mevcut eğitimini büyüyle birleştir ki bir daha saldırıya uğrarsan ikisini de kullanabilesin."
Başımı sallayarak Knox'un yanından geçiyorum ve uyumak için Easton'ın gömleğini çıkarıyorum. Omzumun üzerinden "Teşekkür ederim" derken sesim boğuk çıkıyor.
Knox odadan çıkarken, "Hazel'a söz verdim," diye homurdanıyor.
Tabii ki. Hazel'ın sözü. Bu yüzden vahşileşti. Halkına yardım etmem için bana canlı ihtiyacı var. Burada, onun evinde olmamın tek sebebi bu.
Easton'ın gömleğini giyiyorum, kalbimdeki acıyı dindirirken malzemeye yapışan kalıcı koku için minnettarım. Kendimi yatağa sürüklüyorum, acınası bir uykuya dalıyorum, rüyalarımda iblis tazılarının yüzleri beni kovalıyor.

Yirmi Beşinci Bölüm

KNox sözünü tutuyor ve ertesi gün çalışma odasına giriyor. Hazel elleriyle hararetli bir şekilde konuşurken dün gece olanlardan habersiz görünüyor. "Daha çok kitap var! Kitaplıkta bulduklarımızı Terk edilmiş kütüphane bir setin parçasıdır."

Knox elleri kalçalarında, kanepenin arkasında duruyor. "Bunun birinin kişisel koleksiyonu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hazel başını şiddetle sallayarak ahşap masanın önünde volta atıyor. "Hepsi birbiriyle uyumsuz. Bazıları üçüncü cilt, diğerleri birinci ve altıncı... Şeytani yaratıkların nasıl manipüle edileceğine dair altı kitap!"

"Rastgele de olabilir," diye düşünüyor Knox. "Rahibeler onlara çeşitli Fae'lerden el koymuş olabilir."

Ateşin önündeki kanepeye oturup kendi düşüncelerini ekliyorum. "Ya birinin kişisel koleksiyonu olduğu için kitaplara göz kulak olacak bir büyü yapılmışsa? Rastgele yerleştirilmiş gibi görünmeleri için kitap serilerini ayırmış olabilirler."

"Birileri yıllar önce tüm bu korkunç çileyi planladı ve kayıp Fae'lerle birlikte avlularda dolaşan şeytani yaratıkların sayısına bakılırsa... Hâlâ kara büyü kullanıyorlar." Hazel sesini alçaltıyor. "Bu artık sadece bir tuzak büyü değil."

"Kütüphaneye geri dönemezsiniz. Rahibeler zaten aldığınız kitaplardan şüphelenmiş olabilir ve daha fazla dikkat çekemeyiz." Knox bakışlarına karşılık veriyor. "O iblisleri birisinin gönderdiğini düşünürsek

Peşimde tazılar var, büyü'nün nasıl yapıldığını bulmaya biraz fazla yaklaştığımı söyleyebilirim."

Beyaz yalanıyla rahat bir nefes aldım.

İhtiyacım olan son şey Hazel'ı endişelendirmek. Ona daha fazla yük olmak istemiyorum.

"Mahzende hâlâ okumam gereken beş kitap var. Hiçbiri tuzak büyüleri içermiyor ama kara büyü'nün nasıl çalıştığına dair bilgiler içeriyorlar. Zamanı geldiğinde onu yok etmek için yardımcı olacaktır," diyor Hazel ve sonunda ateşin önüne oturuyor.

"Diğer kitapların nerede saklı olabileceğine dair bir ipucu var mı?"

diye soruyorum. Hazel ciddiyetle, "Cadıların sunağı dışında, şu ana kadar hiçbir şey yok," diyor.

Odaya sessizlik çöküyor, her birimiz kalan kara büyü kitaplarının nerede olabileceğine dair farklı yerler düşünüyoruz.

"Ya kitaplar yakıldıysa?" Ben soruyorum.

Umutsuzluk göğsümü dolduruyor. Artık var olmayan bir kitabı arıyor olabiliriz. Denizkızının ilk bilmecesi doğru çıktı, yine de ya bu onlar için ayrıntılı bir oynasa?

Hazel kendinden emin bir şekilde, "," diyor.

Aklından geçenleri okuyan Knox'un gözleri şaşkınlıkla büyür.

"Hepsi birbirine bağlı; biri yanarsa setteki diğerleri de ölür." Knox başını sallar. "Kara büyü'nün kitaplara yapışmasına şaşmamalı. Kitapların kendileri kara büyü."

Öne doğru eğilirken kaşlarımı kaldırıyorum. "Şu anda bu arazide kara büyü olduğunu mu söylüyorsun?"

Hazel yüzünü buruşturdu. "Evet."

"Biliyordun ve bize söylemedin mi?" İnanamayarak sordum.

Hazel'in kafası yukarı fırlıyor, gözleri endişeyle bulutlanıyor. "Onların kara büyü olduğunu anladığın anda bana durmamı söyleyeceğini biliyordum. Şımartılmak istemedim."

Göz kırıyorum. Onu şımartmak istemiyorum, sadece incinmesini istemiyorum, özellikle de onu bu duruma sürükleyen ben olduğum için. Hazel zaten yeterince acı çekti, daha fazlasını hak etmiyor.

Ancak, Hazel haklı. O yetişkin bir kadın. "Özür dilerim," diyorum usulca, sözlerime samimiyet karıştırıyor.

Özürlerimi görmezden gelerek elini havada salladı. "Sorun değil, ama bana dün gece *gerçekten* ne olduğunu anlatabilirsin."

Ağzımı açıyorum. Ne söyleyeceğimi bilemediğim için tekrar kapatıyorum.

"Her zamankinden daha fazla yüzünü buruşturuyorsun ve bu sabah antrenman yapmadın." Sırıtıyor. "Buna sezgi diyebilirsin."

Şaşkın bir kıkırdama duyuyorum. Knox kanepenin yanında duruyor, gözlerinde etkilenmiş bir parıltıyla Hazel'a bakıyor.

"Belki de bir casus olmalısın, Hazel," diye çekiştiriyor. Hazel omuz silkiyor. "Çok fazla drama."

"İki okla vuruldum ama şimdi iyiyim," diye mırıldanıyorum ve Hazel'ın kafası bana doğru dönüp kızıl saçları yüzünde uçuşunca geri çekiliyorum. "Knox'u takip etmiyorlardı... Beni takip ediyorlardı."

Hazel'ın ağzı açık kalıyor, okyanus mavisi gözleri sertleşmeden önce korkuyla parlıyor. "İyi olmana sevindim. Bundan sonra benden hiçbir şey saklama," diyerek daha önce Knox'a baktığı gibi bana da bakıyor.

Elimi havaya kaldırıyorum. "Söz veriyorum."

Kaşlarını kaldırarak Knox'a dönüyor. "Bu işi hallettiğimize göre, bundan sonra nereye gideceğiz?"

Knox, "Yarın kalan iblis tazılarının izini süreceğim, bakalım beni Delilah'yı avlamaları için onlara emir veren kişiye götürecekler mi?" diyor.

"Ben de seninle geliyorum." Tartışmaya başlamadan önce sözünü kestim. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Kaşları çatıldı. *Sen yapabilir misin?*

Ben de gözlerimi kısıyorum. *Evet.*

"Bu sefer daha hazırlıklı olacağım. Ayrıca, yalnız gitmene izin vermeyeceğim," diyorum kesin bir dille. Knox'un iblis tazıları tarafından kuşatıldığı anı kalbimi sıkıştırıyor.

"Ben bu krallıktaki en güçlü Fae'lerden biriyim." Sırıışında saf bir kibir var. "Beni alt etmek için birkaç iblis köpeğinden çok daha fazlası gerekir."

Omuz silkiyorum. "Harika, o zaman benim keyifli arkadaşlığımın tadını çıkarabilirsin."

"Benim için daha fazla iblis kitabı," diyor Hazel, vücudunu küçük bir ürperti sarıyor. "Onlar gerçekten de korkunç yaratıklar."

Evet ve onları bu topraklara gönderen her kimse onlardan daha fazla rahatsız.

Duruşumu genişleterek saldırıya hazırlanıyorum. Knox bütün öğleden sonra beni eğitti, kılıç ve savunma eğitimimi büyüyle nasıl birleştireceğimi öğretti. Kılıcımın vurduğu yerde büyüm koruyor ve büyü saldırdığında eğitim içgüdülerim savunuyor.

Sabah antrenmanlarımın her zamankinden daha yavaş geçtiğini, yeni bedenime alışmamın düşündüğümünden daha fazla zaman aldığını itiraf etmeliyim. Daha güçlüyüm, daha hızlıyım ve keskin duyularım sayesinde rakibimden önce hamleleri görebiliyorum. Vücudum daha hızlı ve daha şiddetli hareketlere alışmak zorunda kaldı.

Knox onları birleştirmenin sadece sihriime güvenmekten daha ölümcül olacağını söylüyor. Kendimi yakabilir ve sadece geçmiş eğitimime güvenmek zorunda kalabilirim ya da büyüünün mevcut olmadığı bir yerde tehlikeye düşebilirim.

Sihrimin bir koltuk değneğı olmasına izin veremem.

Bakışlarımı Knox'un safir gözlerine kilitleyerek ellerimi kaldırıyorum ve saldırısını bekliyorum. Son birkaç saat içinde sayısız kez ilk hamleyi yapmayı denedim ama nafile. Benden çok daha uzun süredir eğitim alıyor, teknikleri daha keskin, daha odaklanmış ve çok daha ölümcül.

Sağ ayağı hareket ediyor ve sonra ileri atılıyor, kılıcını koluma doğru savuruyor. Kılıcı temas etmeden önce dönüp çömelıyorum. Bacağıımı savurup Knox'un ayaklarını yerden kesiyorum. O yapamadan sağ elimle saldırıyorum, kılıcım kalbine bir santim bile yaklaşmıyor.

Yüz hatlarında beliren şaşkınlığı içime çekiyorum. "Ben kazandım," diye mırıldanıyorum.

Dudaklarında bir sırıtış beliriyor. Bir anda kılıç elimden düştü, kendi kılıcı çimlerin üzerinde uçarken bacakları belime dolandı. Yuvarlanarak beni yere yatırıyor ve dizini sırtıma saplıyor.

"Kibirle bir yere varamazsınız," diye homurdanıyor.

İnliyorum, nefesimin altında küfürler mırıldanırken onu sırtımdan itiyorum. Uzaklaşırken bir mola verip suyum içiyorum.

Knox kendi su tulumundan içmeden önce kayıtsızca, "Sanırım zihinsel engelleriniz üzerinde çalışmamız gerekiyor," diyor.

"Zihinsel engellerim yok."

Knox kıkırdar. "Kesinlikle öyle."

Ellerimi kalçalarım yumruk yaptım. "Hangi zihinsel engellerim varmış?"

"Geçen gece kütüphanede kendini çok yordun. Basit bir gizlenme büyüünden çok daha fazla güce sahipsin."

Bir yudum daha içerken başını arkaya yatırıyor, su çenesinden aşağı, açıkta kalan boynuna doğru akarken güneş bronz teninde parlıyor. Yutkunurken adem elması sallanıyor.

Birden daha çok suya ihtiyaım oldu.

Knox elinin tersiyle ağzını siliyor. "Zihinsel bir blok oluşturmuşsun, gücüne tam olarak erişemiyorsun."

"Daha fazla gücüm olup olmadığını nereden biliyorsun?"

Savunmacı bir şekilde soruyorum. Knox omuz silkiyor.

"Hissedebiliyorum."

Kıkırdıyorum. "Hissedebiliyor musun?" Kuşkuyla soruyorum. Glmediğini gördüğümde, kendi mizahım ölüyor. "Nasıl?"

"Bazen, farkında olmadan, byn bana doğru gönderiyorsun."

Ağzımı kapattım. Bunu yaptığımı nasıl fark etmedim? "I-"

Söyleyecek sözüm yok.

"Neden büyüden korkuyorsun?"

Gz kırpıyorum. "Büyüden

korkmuyorum." Knox'un gözleri

düzleşti. *Gerçekten mi?*

Bilinçli olarak büyüden korkmuyorum. Büyü ile ilgili her şeyi seviyorum ve bu toprakları seviyorum. Canavarları ve tuzak büyüsünü çıkarırsanız, yaşamak için güzel bir yer. Çok isterdim-

Knox dilini şaklatır. "Bağlanmak istemezsin." Kendini

beğenmiş piç aklımı işgal etmeyi bırakmalı.

"Zihinsel kalkanlarım açık. Aklımı nasıl okudun?"

Bir adım geri çekilirken dudakları seğiriyor. "Yapmadım, ama haklı olduğumun kanıtlanmasına bayılırım."

Ona ters ters baktım. "Seni çekilmez piç!"

Knox kıkırdayarak uzaklaşır. Döndüğünde yüzü ciddileşiyor. "Sonun nereye varırsa varsın Delilah, büyü ve Fae bedeni hiçbir yere gitmiyor."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Sonunda insan topraklarına, halkıma geri dönsem bile... babam beni uzun kulaklar ve büyüyle gördüğü anda öldürecektir. Babam ve onun tacizleri düşündüğümden daha fazla kafamın içine girmiş gibi görünüyor. Babamın düşüncelerini silkeleyip atıyorum.

"Tüm glerime nasıl erişebilirim?" Talep ediyorum.

Knox imlerin üzerinden geçip yavaşça eğiliyor, dudakları kulağımın kabuğunu okşarken nefesinin sıcaklığı yanağımı gıdıklıyor. Karanlık gürültüsü

sesi midemi sıvı bir sıcaklıkla dolduruyor. "Kabul et Angel," diye fısıldıyor.

Omurgamdan aşağı akan ürperti karşısında dişlerimi sıkıyorum.

"Neyi kabul edeyim?" Ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak için bir adım geri çekilerek soruyorum.

Knox derin bir nefes alıyor, vücudunu gevşetmeden önce çenesi sıkılıyor, ellerini ceplerine sokarken soğuk bir kayıtsızlık içine giriyor. "Hissetmekten korktuğun şey her neyse."

Tutsaklık büyüü kalktığı anda geri dönmek zorunda kalacağımı bilerek bu dünyada rahat etmekten korkuyorum. O saraya asla geri dönmek istemiyorum; orası sadece Easton orada olduğu için evimdi. Sanırım babamı bir daha görürsem onu öldürürüm.

Nefesim hızlanıyor, düşüncelerim kontrolden çıkarken göğsüm daha hızlı inip kalkıyor ve içimde bir ateş oluşuyor.

"Neden korkuyorsun, Delilah?" Knox iter.

Sesi zihnimdeki düşünceleri aşırı hızda harekete geçiriyor, her bir korku zihnimi dolduruyor.

Sevdiğim insanları kaybetmekten korkuyorum, tekrar elimden alınırlar diye biriyle yakınlaşmaktan korkuyorum, Easton olmadan saraya dönmenin nasıl bir his olacağından korkuyorum. Easton gittiği için babamın bana ne yapacağından korkuyorum.

Artık beni babamdan koruyacak kimsem yok. Ateş patlıyor.

Ateş etrafımda patlarken, ellerimden fırlayıp tüm vücudumu sararken gözlerim yanıyor ama sıcaklık bana zarar vermiyor.

Knox'un buzhavası alevlerime geliyor ve bahçesini küle çevirmeden önce yatıştırıyor.

"İşte " diye nefes alıyor Knox, bir adım öne çıkarak. "Bana altın sihrini göster."

Sesi bir emir gibi. Rahatlatıcı altın bir ışık beni sarıyor, ateşin yerini alıyor. Bu güç alevlerden farklı, daha dingin hissettiriyor.

"İlginç," diye mırıldanıyor Knox etrafımda dolaşırken.

Onun büyüü benimkini yokluyor, sanki merhaba der gibi. İstemsizce, büyüüm onunkine karşı okşuyor, sanki bir kediymiş gibi.

"Bu ne gücü?" Ben soruyorum.

durduğunda Knox'un kaşları çatıldı. "Bu... Bilmiyorum." Çenem gevşedi.

"Nasıl bilmezsin?"

Paniğim büyümün tepki olarak alevlenmesine neden oluyor. Knox'un gücü sırtımdan aşağıya doğru bir filiz oluşturmada önce etrafımızdaki ışık titreşiyor, onun özünü içeren siyah gölge beni ve büyümü yatıştırıyor.

. "Kes şunu," diye tıslıyorum.

Knox omuz silkiyor. "İşe yarıyor ve onunla yakılarak nasıl bir güce sahip olduğunu öğrenmek istemiyorum."

Sırtarak altın rengi ışığı ona doğru yayıyorum. "Korktun mu Knox?"

Gücüm görünmez bir kalkana çarpıyor, o kadar güçlü ki gücü yüzünden geriye doğru tökezliyorum.

"Bir saniye bile olmaz Angel," diye mırıldanıyor.

O koruma kalkanını indirirken benim büyüm de geri çekiliyor. "Gölge yaratabiliyor musun?" diye merakla soruyor.

"Gölgeler nereden geliyor? Hangi elementten?"

"Ateş. Bir alevin közündeki yaratılan ışık ve karanlıktan."

kapatıyorum, uzun siyah pençelerin arkamdan sürünerek geldiğini hayal ediyorum. Karanlık girdapların beni yuttuğunu görmek için göz kapaklarımı çırpınarak açıyorum. Yarım bir düşünceyle Knox'a doğru dağılmalarını sağlıyorum.

Dilimi şaklatıyorum. "Görünüşe göre."

Büyü içimde biriktikçe, suyun içimden aktığını, beni sakinleştirdiğini, kaçmasına izin verdiğim büyüyü yıkadığını hayal ediyorum. Gölgeler tamamen çözülüyor. Bu sefer daha kolay geliyor, sanki sihri daha hızlı erişebiliyorum. Knox haklıydı, onu engelliyordum.

"Sen gerçekten de bir Fae özüsün," diyor huşu içinde.

O güzel safir gözlerinde hınzırca bir zevk parlıyor. Bu bakışla, geçici olarak geri çekilmeye başlıyorum, bir sarmaşık sağ bacağımdan kayarak hareketlerimi tamamen durdurmadan önce iki adımdan fazla ilerleyemiyorum.

"Toprak büyüün var mı?" Sırıttıyor.

Kendini beğenmiş piç, bende olmayan bir şey bulduğunu sanıyor; Hazel'ın zaten toprak büyümünü kullanmama yardım ettiğini çok az biliyor.

Knox'un göz kırpmasından daha hızlı bir şekilde, topraktan iki uzun yeşil sarmaşık fırlayarak ellerini ve ayaklarını sarar. Dudaklarından şaşkın bir kahkaha dökülmeden önce gözleri irileşir.

Knox'un sarmaşığını bacağımdan çözmek için kendi sihrimi kullanıyorum. Ona doğru yürürken, ayakkabılarımın ucuna değecek kadar yakınında duruyorum.

Sihri benim için korkulacak bir şey olmaktan çıkarıp eğlenceli hale getiriyor. Onun nezaketinden doğan şefkati bastırıyorum.

"Başka numaranız var mı? Majesteleri," diye alaycı bir şekilde ekliyorum.

Başını eğip kulağıma fısıldıyor, "Dileğin benim için emirdir."

Kollarını belime dolamadan önce etrafındaki sarmaşıklarım tamamen yok oluyor, kanatları arkasında patlıyor. Gökyüzüne doğru öyle hızlı havalanıyor ki irkiliyorum. Bacaklarımı beline, kollarımı boynuna dolayarak ona sımsıkı sarılıyorum. Nabızı hızla kollarıma çarpıyor. Çözemediğim bir duyguyla dolu safir gözlerinden başka bakacak yerim olmadığından, Knox'un bu raundu ve muhtemelen gelecekteki her raundu kazandığını kabul ediyorum. Yaklaşık yüz elli yıldır azalan gücünün bu olduğunu düşünürsek, tam gücüyle karşısına çıkmak beni dehşete düşürürdü. Ne manzara olurdu ama.

Elektrik vücudumda uğulduyor. Onun görkemli vücudunun her santimini hissetmek midemde sıvı ısı birikmesine neden oluyor.

"Sen kazandın," diye nefes alıyorum, göz temasını kesmeye cesaret edemiyorum.

Dudaklarına yayılan yavaş bir sırıtiş onu daha da muhteşem kılıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm," diyor kabaca.

Bizi bahçeye geri uçuran Knox beni nazikçe ayağa kaldırıyor, vücudum temasın kesilmesiyle anında soğuyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki Knox'un duymasından korkuyorum. "Akşam yemeğinde görüşürüz," diye mırıldanıyorum ve Knox'u bahçede yalnız bırakıyorum.

Bedenimde uyandırdığı duyguları öldürüyorum, bir kutuya tıkıyorum ve anahtarı atıyorum.

Aptal, işe yaramaz hormonlar.

Yirmi Altıncı Bölüm

HAzel o öğleden sonra çiçekli bir yazlık elbiseyle odama girdi. Okuduğum aşk kitabını yere bırakıp doğruluyorum ve o yatağımın ucunda dururken ısılk çalıyorum. Dönerek Elbise inciklerinin etrafında dalgalanıyor.

"Harika görünüyorsun," diyorum ve Hazel'dan ışıltılı bir gülümseme alıyorum.

"Böyle düşünmene sevindim." Ellerini çırparak soyunma odamdaki kıyafetlerimi karıştırmaya başladı. "Bu akşam yemeğe çıkıyoruz! Knox bize Azalea'yı gezdirecek."

Kalbim bir an durduktan sonra tekrar hızlanıyor.

Azalea'ya en son gittiğimde panik atak geçirmiştım. Easton için duyduğum üzüntü ve kederden dolayı bu güzel şehrin tadını zar zor çıkarabildim. O bunu istemezdi, böyle bir deneyimden kaçmamı. Bana aptal gibi davranmayı bırakmamı, gülümsememi ve her şeyin tadını çıkarmamı söylerdi. Yataktan kayarak çıktım ve sadece kendim için değil Easton için de gitmeye karar verdim.

Soyunma odama girdiğimde Hazel'ı kaşlarını çatmış kıyafetlerime bakarken buluyorum. "Seni rahatsız mı ettiler?" Kıkırdıyorum.

Hazel elini asılı duran bir avuç dolusu kıyafete doğru sallıyor. "Hiç elbiseniz yok."

Omuz silkiyorum. "Süslü akşamlar için bavul hazırlamadım."

Hazel elimi tutup beni odamdan dışarı sürüklemeyden önce gözlerini deviriyor. "Benim bir şeyimi ödünç alabilirsin."

"Neden giyinmem gerekiyor?" Ben soruyorum.

"Çünkü eğlenmeye ihtiyacımız var. Son zamanlarda her şey çok ciddiye, artık saçlarımızı açma zamanı geldi."

İtiraz etmiyorum. Bu doğru. Son zamanlarda herkesin morali bozuk, bulmamız gereken kara büyü kitabı ve kayıp Fae herkesin başında dolaşan kara bir fırtına bulutu.

Hazel beni bir gökkuşağının içinden geçiyormuşum gibi hissettiren soyunma odasına sürüklüyor. Kişiliğini yansıtıyor; tüm kıyafetleri son derece canlı renklerden oluşuyor.

Hazel kırmızı bir elbise çıkarıyor ve beni banyoya götürürken göğsüme sokuyor. "Acele et ve üstünü değiştir," diyor.

Sahte selam veriyorum. "Tamam, patron."

Hazel'dan yedi santim daha uzun olduğum düşünülürse elbise üzerimde çok daha kısa duruyor. Yakası düşük ve ipeksi kumaşı göğsümü sıkıca sararak göğüslerimin kabarıklığını daha da yukarı itiyor. Kumaş gövdeyi sarıyor, sonra kalçalarımda genişleyerek ipeğin kalçalarımın üst kısmında dalgalanmasını sağlıyor.

Banyodan çıktığımda Hazel'ın gözleri açılıyor ve dudaklarına bir gülümseme yayılıyor. Benim ilk davranışımı taklit ederek ıslık çalıyor. "Kahretsin, bu sana çok daha yakışmış."

İtiraf etmeliyim ki, çok çarpıcı bir elbise. "Sence de çok kısa değil mi?" diye sordum.

Yatağının ucundaki şilteden kalkarken başını sallıyor. "Hayır, mükemmel uzunlukta. Uzun bacaklarını ortaya çıkarıyor." Hazel soyunma odasında ayakkabılarını karıştırmaya başlıyor. Onun ayaklarından benimkilere bakarak ofluyor. "Aynı beden olduğumuzu sanmıyorum."

Elimi havada salladım. "Sorun değil, kendiminkini giyebilirim."

Ben kısa botlarımı giyerken Hazel da beni odama kadar takip ediyor. Ben makyaj masasında dalgalı koyu kahverengi saçlarımı tararken Hazel yatağımın ucuna oturuyor.

"Öğleden sonra Knox'la antrenman nasıldı?" diye rahatça soruyor.

Fazla rahat.

Aynadan ona bakıyorum. "Güzel. Bana daha fazla güce nasıl erişebileceğimi gösterdi. Neden?"

Omuz silkiyor. "Ben sadece... eğlenceli bir şey olup olmadığını merak ediyordum."

Gözlerimi kısıyorum ve parmaklarıyla oynamasını izliyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı." "Bence kalbini açmalısın," diye ağzından kaçırıyor.

Kıkırdıyorum. "Kesinlikle hayır." Sandalyemde dönerek Hazel'ın karşısına geçiyorum ve daha fazla saçmalamasına fırsat vermeden sözünü kesiyorum. "Aramızda hiçbir şey yok. Birbirimize tahammül etmemizin tek nedeni pazarlık."

Hazel dilini şaklatır. "Sen öyle diyorsan."

Ben öyle diyorum. Başka bir şeye inanmayı reddediyorum. Çünkü bunların hepsi geçici.

Hazel'la birlikte merdivenlerden inen Knox, fuayede durduğu yerden başını kaldırıyor. Beni gördüğü anda gözleri açılıyor, o güzel safir gözlerindeki sıcaklık tamamen kaybolmadan önce alevleniyor.

Knox ellerini ceplerine sokarak boğazını temizliyor. "Hazır mısınız?"

Kabul etmemizden kısa bir süre sonra, gece gökyüzünün parıldayan yıldızları ve okyanus dalgalarının sesleri bizi kuşatmadan önce beyaz ışık her şeyi kaplıyor.

Hazel ani ışınlanmadan hiç etkilenmemiş görünüyor. Ancak ben bir dahaki sefere bir uyarıya minnettar olurum. Sonrasında kendimi hep sarsılmış hissediyorum.

Bir tepenin zirvesinde duruyoruz, aşağıdaki cadde tepeden sarkan ateş fenerlerinin çıtırtısıyla aydınlanıyor. İnsanlar sokakta şarkı söylerken, gülerken ve dans ederken canlı ve neşeli müzik hareketli sokakta süzülüyor.

Sokakların mutlulukla dolup taşması kalbimi ısıtıyor. Ne kadar küçük olursa olsun, en karanlık zamanlarda bile hala neşe bulunabilir. Knox, Hazel ve ben sokaklara doğru ilerliyoruz. Yanından geçtiğimiz her insan Knox'a gülümseyerek merhaba diyor. Knox da onların bu nezaketine kendi içten gülümsemesiyle karşılık veriyor, insanlara iyi akşamlar diliyor, sözleri içtenlikle ve halkına duyduğu sevgiyle dolu. Bu bir maske değil, bunu hissedebiliyorum. Belki de iyi krallar olabilir.

Bunu sadece zaman gösterecek.

Hareketli moda mağazalarını, tavernaları, sohbet ve müzik dolu restoranları geçtikten sonra tuğla duvarındaki fildişi sarmaşıklardan kırmızı çiçekler sarkan küçük beyaz bir binanın önünde duruyoruz. Loş ışıklı restorana girdiğimde bir sakinlik kaplıyor. Masalar beyaz örtülerle kaplı,

Mumlar odaya yumuşak bir ısıltı veriyor ve mutfaktan yayılan koku ağzımı sulandırıyor.

Mutfak kapısının arkasından küçük bir kadın fırlayıp doğruca Knox'un kollarına atılmadan önce içeride iki adımdan fazla ilerleyememiştik. Gözlerinde ve ağzında kırılganlıklar var, yaşlanmış cildi mum ışığında parlıyor. Kaç yaşında olduğunu merak ediyorum.

Kadın onu sıkıyor. Knox geri çekilerek eğiliyor, böylece kadın iki avucunu da adamın yanaklarına koyabiliyor. Sanırım sevimli bir an yaşayacaklar - bu düşünce kadının ağzı açıldığı anda yok oluyor.

"Neredeyse bir aydır buraya gelmedin, genç adam!" diye azarlıyor.

Hazel ve ben kıkırdıyoruz. Bu kadın Hazel'dan bile kısa, Knox gibi uzun boylu, yapılı ve güçlü birini azarladığını görmek çok komik. Ufak tefek kadınlar tarafından azarlanmak gibi bir alışkanlığı var gibi görünüyor.

Knox başını çeviriyor, gözleri benimkilerle birleşiyor. Neden güldüğümüzü çok iyi biliyor.

Sesinde bir parça mizah var. "Biliyorum Mia, çok özür dilerim."

Onu bırakmadan önce yanaklarını birbirine bastırıyor ve parmağını sallıyor. "Sana servis ettiğim her şeyi yiyeceksin. Çok zayıfsın."

Knox'un yanaklarında pembe çiçekler açarken, o da bakışlarını dikleştiriyor.

Mia odağını Hazel ve bana çevirdiğinde kahkahalarım kesiliyor. İkimiz de omuzlarımızı dikleştiriyoruz; küçük olabilir ama enerjisi saygı uyandırıyor. Mia'nın kaşları çatılıyor. "Beni yeni arkadaşlarınla tanıştıracak mısın Knox?"

Elini yana açarken Knox'un dudakları seğiriyor. "Bunlar Delilah ve Hazel."

Hazel ve ben merhaba diyoruz, kelimelerimizi korku kaplıyor.

Boy farkına rağmen Mia bir şekilde bize tepeden bakıyor. "Yemek yer misin?"

"Bolca," diye nefes alıyorum, Hazel da beni taklit ediyor.

Mia'dan yüksek sesli bir kahkaha patlıyor. Dilini şaklatarak ellerimizi tutuyor ve bizi arka taraftaki bir masaya götürüyor. Okyanus manzaralı masanın üzerinde ay ve yıldızlar ışıltı ışıltı parlıyor.

"Harika! Her şeye bayılacaksın," diyor.

Mia beni ortaya oturtuyor, Hazel solumda otururken doğrudan okyanusa bakıyorum. Knox da sağımda bize katılıyor.

"Knox'umu ne zamandır tanıyorsun?" diye soruyor oturduğumuzda. Oturduğum için neredeyse göz hizasındayız.

"Uzun değil, sadece birkaç hafta." Gölümseyorum. "Siz ikiniz birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?"

Knox'un yüzündeki dehşet ifadesinden doğru soruyu sorduğumu anlıyorum. Gölmemek için dudağımı ısırıyorum.

Kalçamdaki bir sızı beni sarsıyor. Gözlerimi Knox'a dikip onu masanın altından tekmeliyorum.

"Knox'u doğduğu günden beri tanıyorum." Mia'nın gülümsemesi azalıyor, gözleri sertleşiyor. "Ailesi onu her pazar akşam yemeğı için buraya getirirdi."

Şimdi kendimi kaltak gibi hissediyorum.

Bunun neşe dolu bir akşam yemeğı olması gerekiyordu ve ben konuşmayı Knox'un ölmüş ebeveynlerine yönlendirmeyi başardım.

Knox beni bir cevap bulmaya çalışmaktan kurtarıyor. "Bizim için ne pişirmek istersen Mia, hepsini yeriz," diye teklif ediyor sıcak bir gülümsemeyle.

Mia sıkı bir gülümsemeyle Knox'un omzunu sıvazlıyor. "Hemen geliyorum."

Knox'a bakarken suçluluk duygusu bedenimi sarıyor. Tüm vücudu gergin, gözlerini dikmiş pencereden dışarı bakıyor.

"Mia çok hoş görünüyor." Gölümseyorum.

Knox kendini gittiğı yerden çeker. "O bir karakter. Onun tehditleri karşısında hiçbir şey yapamazsın," diyor ve bu düşünce karşısında gözle görülür bir şekilde titriyor.

Sırıyorum. "Bazı tehditleri neleri içeriyor?"

Knox çenesini kaldırır. "İkinize daha fazla mühimmat vermeme gerek yok."

Hazel ve ben buna kıkırdıyoruz, gözlerimizde yaramazlık parlıyor.

"Açelya'daki en iyi mağazalar nerede?" Hazel heyecanla kıvranarak soruyor.

"Buradan çok uzak olmayan bir sokak var. Bana sorarsanız tüm mahkemelerdeki en iyi kıyafetler orada. Yemekten sonra sizi oraya götürebilirim."

"Gündüz gideceğim. İçimden bir ses Mia'nın bize sunduğı onca yemekten sonra yürümekte zorlanacağımı söylüyor."

Hazel'in varsayımı Knox'un kıkırdamasına neden olur ve sonunda omuzları gevşer.

"Evet, bu akıllıca olur," diye mırıldanıyor.

Knox konuşur konuşmaz iki garson masamıza yaklaşıyor, kollarında bir dizi farklı tabak var. Koku burnuma çarptıkça ağzım sulanıyor, farklı otlar ve baharatlar burnumu okşuyor.

Garsonlar masamızı tabak tabak doldurmaya başladı.

Tavuk, kuzu eti, rosto, patates püresi, kızarmış erişte, sote sebzeler, taze otlu ekmek ve makarna. Hazel ve ben çok içinde otururken Knox garsonlara teşekkür ediyor, ikimizin de ağzı açık kalıyor.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Her şey inanılmaz kokuyor."

"Düşünme, sadece ye. Bunu atlatmanın tek yolu bu," diyor Knox ciddi bir şekilde.

Onu izleyerek büyük tabağıma otlu tavuk, patates püresi, ekmek ve makarna koyuyorum. Kremalı makarnadan bir ısırık aldığımda içimden kaçan iniltiyi durduramıyorum.

Knox'un gözleri ağzıma kayıyor. Bakışlarını kaçırıyor, yutkunması duyulabiliyor.

"Bu yediğim en güzel yemek" diyorum, ağzıma bir çatal dolusu daha kremalı makarna atmadan önce nefes almak için bile duraksamadan.

Hazel kıkırdıyor. "Bunu yediğin her şey için söylüyorsun ama katılıyorum, bu en iyisi."

"En sevdiğin yemek ne?" Knox çatalına patates püresi koyarak soruyor.

Cevap vermeden önce düşünmeme gerek yok. "Donut," diyorum hülyalı bir şekilde.

Easton ile odamda en son ne zaman çörek yediğimi hatırlamak yüzüme küçük bir gülümseme getiriyor.

Hazel boğulur. "Gerçekten mi? Hamurdan daha cömert bir şey olacağını düşünmüştüm."

Çatalımı ona doğrultuyorum. "Donutlarla dalga geçmeye cüret etme." "Onları hep sever miydin?" Knox soruyor.

"Beğendin mi? Onları *seviyorum*," diyorum geniş bir gülümsemeyle. "Ben çocukken Annie bir gece beni neşelendirmek için odama gizlice sokmuştu. O zamandan beri bağımlısı oldum."

Sebzelere doğru ilerlerken Knox'un çevremde bana baktığını fark ediyorum, yüzü boş bir maske gibi ama gözleri sorularla dolu. Sözde evimden hiç kimse hakkında konuşmamıştım.

Bu soruları dile getirmek yerine, "Mahkemem iki hafta içinde gelecek" diyor.

"Onları göreceğin için heyecanlı mısın?" Hazel soruyor.

Knox'un dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "Onlar etraftayken çok daha gürültülü olacak ama evet."

Korku mideme yerleşiyor. Knox'un sarayı, babamın sarayını istila eden sümüklü yılanlardan daha kötü olmasa bile onlar kadar kötü mü olacak? Çatalımla tabağımdaki yemeği iterek yanağımı ısıırıyorum. "Senin mahkemen nasıl?" Tereddütle soruyorum.

Knox bir an için beni inceliyor ve kelimelerini dikkatle seçiyor. "Hepsi çok büyük kişilikler, ama çoğunlukla birlikte harika çalışıyoruz. Yine de zaman zaman birbirimize ters düşüyoruz."

İnançsızlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Mahkemeniz kararlarınız konusunda sizinle aynı fikirde değil mi?"

Başını eğiyor, gözleri keskinleşiyor. "Önemli konularda söz sahibiler, evet."

Sözlerini kafamda evirip çeviriyor, bir kralın maiyetine fikir ve düşüncelerini söyleme özgürlüğü tanınmasının gerçekten mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

Hazel'in varsayımı yanlış değildi. Restorandan çıkıp bir kez daha Azalea'nın kalabalık caddesine girdiğimizde midem patlayacakmış gibi hissediyorum, vücudum halsizleşiyor.

"Bir mağazadan bir paket almam gerekiyor. Çok uzak değil. Belki yiyecekleri yürüyerek götürebiliriz" diye düşünüyor Knox.

Hazel yüzünü buruşturuyor. "Bunu yapmak için bir hafta yürümem gerekir."

Bir kahkaha atarak başımı geriye atıyorum, ses Açelya halkınıninkine karışıyor.

Gerçekten muhteşem bir şehir.

Hayatımda hiç bu kadar canlı bir manzara görmemiştim. Evdeki sektörlerin donuk ve soğuk olduğu yerde, Açelya yeşeriyor. Essence Court renklerindeki -turkuaz ve adaçayı- güzelce dikilmiş kıyafetler sokakları aydınlatıyor. Elbiseler ve mücevherler insanları süslüyor ve restoranların önünden geçerken havaya zengin baharat kokuları yayılıyor. En sevdiğim manzara sokakta dans eden insanlar, koşan ve elemental güçleriyle oynayan çocuklar. Sarı saçlı genç bir kız koşarak yanımdan geçiyor, su kabarcıkları kelebeklere dönüşerek başının etrafında uçuşuyor ve sevinç çığlıkları atıyor.

Knox tek katlı kırmızı tuğlalı bir binanın önünde durur, cam vitrinde kılıç ustalarının eserlerini sergilemek için çeşitli kılıçlar ve bıçaklar sergilenmektedir. Knox kapıdan içeri adımını attığında tepede küçük bir zil çalıyor. Eski bir

Yıpranmış bir adam arkadan beliriyor ve onu geniş bir sırtışıla selamlıyor. Onlar kucaklaşıp Knox'un siparişi hakkında konuşurken ben de odaya göz gezdiriyorum.

Her biri özenle ve yaratıcılıkla işlenmiş silahların bulunduğu koridordan geçerken bir masanın önünde duruyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. Siyah bir kumaşın üzerinde sergilenen çarpıcı bir kılıca bakıyorum.

Kılıcın kabzasının etrafında kıvrılan bir ejderha nefesimi kesiyor.

O kadar detaylı tasarlanmış ki gerçek olduğuna yemin edebilirim; pullu uzuvları ve keskin dişleri mum ışığı çelikten yansırken parıldıyor. Ağzı kükreyerek açık, doğrudan kılıcı işaret ediyor, sanki kime vurursanız vurun ejderha onu yiyecekmiş gibi.

Easton buna bayılırdı, hatta bunun için yalvarırdı. Onun için daha mükemmel bir kılıç hayal edemezdin. Kılıcı yavaşça elime alıp parmağımın ucuyla ejderhanın gövdesinde gezdiriyorum. Ama fiyat etiketini okuyunca kalbim sıkışıyor. Unutmamak için en ince ayrıntısına kadar inceleyerek yere bırakıyorum.

Knox'un sesi duyularıma dokunmadan önce çam ağacı etrafımı sarıyor. "Hazır mısın?"

Kılıcı geride bırakarak geri çekiliyorum. "Evet."

Ertesi sabah uyandığımda ejderha kabzalı kılıcı yatağımın üzerinde buldum.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Knox'un nezaketi karşısında kalbim pır pır ediyor. Easton'ı onurlandıran bu hediyeye değer vererek kılıcı elime alıyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

W Sırtıma bağladığım yeni ejderha kılıcımın fuayeye girip Knox'u arıyorum. Bugün iblis avcılarını takip edeceğiz. Ne zaman o yaratıkların görüntüsü zihnime girse, buz sıcıyor omurgamdan aşağı. Bu sabah erken saatlerde Hazel'a yaratıkları tarif ettikten sonra Knox ve bana yaratıkların demonoloji kitabındaki iblis tazı tanımını gösterdi.

İblis tazıları sürüler halinde seyahat eder ve avlanır, her sürünün bir lideri vardır. Herhangi bir büyüye sahip değildirler ama duyuları, özellikle de koku alma duyuları bir Fae'ninki kadar keskindir. Güçleri, kanlarında dolaşan kara büyü sayesinde bizim ilahi büyümüze karşı bağıışıklık kazanmalarından gelir. Solunum yollarını kesebilir ya da onları gölgelerle tutup ateşle uzaklaştırabilirsiniz ama bu onları öldürmez, sadece geciktirir. Kafalarını kesmek dışında, sahip oldukları tek zayıflık melek büyüsidir. Knox bana meleklerin soyu tükenmeden önce, kara büyüün yasaklandığı zamanlardan beri kimsenin melek büyüüne sahip olmadığını söyledi.

Yine de, melek büyüüne sahip olanlar yalnızca yedi baş melekti. Başmelekler üreyemedikleri ve soylarını devam ettiremedikleri için, onların Fae topraklarını bugün karşı karşıya olduğumuz yaratıklardan korumak için Gaia Ana' bir hediyesi olduklarına inanılıyordu.

Bunu göz önünde bulundurarak, sahip olduğum her bıçak şu anda vücuduma bağlı.

Knox fuayeye girdiğinde ortadaki masaya yaslanıyorum. Her zamanki gibi kusursuz bir şekilde siyah dövüşçü derilerini giymiş, tepeden tırnağa kılıçlarla donanmış. Masayı iterek, Knox'un daha önceki büyü dersimizde bana öğrettiği sessizlik kalkını sayesinde bizi çevreliyorum. "Diğer saray soylularına kara büyü kitaplarına ne olduğunu bilip bilmediklerini sorabilir miyiz?"

Knox sahte bir gülümseme takınır. "Merhaba Delilah, bugün harikayım, sorduğun için teşekkürler."

Gözlerimi deviriyorum. "Seni daha birkaç saat önce öğle yemeğinde gördüm. Sahte hoşbeşlere gerek yok."

Düşündüm de, biz hiç sahte şakalaşmalar yapmadık.

Elini kalbinin üzerine koyarak alaycı bir şekilde suratını asar. "Beni yaraladın, Delilah."

"Hayır, ben senin egonu yaraladım."

Ona bakıyorum, sorunun cevabını bekliyorum. Beni sadece sessizlik karşılayınca kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Knox," diyorum sinirli bir şekilde.

"Delilah," diye taklit ediyor kendi kollarını çaprazlayarak. Pazuları hareketle birlikte esniyor ve bükülüyor.

Bakıştık. Çatlamıyorum ya da kırılmıyorum. O inatçı yanım bakışlarımı onunkine kilitliyor.

"Hazel surat asma konusunda haklıydı," diye mırıldandı uzun bir iç çekmeden önce. "Hayır, onlara güvenemeyiz. Birçoğu kraliçenin cebinde, en ufak bir güç kırıntısı için ona yalakalık yapıyor. Böyle şeyler istediğimiz için bizi kraliçeye teslim edecekler."

Elimi kalçama koyuyorum. "Çok zor olmadı, değil mi?"

Knox beni görmezden gelerek arka kapıya doğru ilerliyor. "Daha fazla güneş ışığı kaybetmeden gidelim."

Hazel'in bulduğu diğer şey de buydu. İblis tazılarını geceleri görmek imkânsız. Gölgele ve kösele gibi siyah derileriyle, bir ışık kaynağı olmadan onları takip etmek imkânsızdı.

Knox'un peşinden giderken vücudunun gergin olduğunu fark ediyorum. Burnumu sokmuyorum; onu rahatsız eden bir şey varsa bana söyleyebilir, yoksa beni ilgilendirmez. Babamdan yediğim dayakların çoğu çok fazla soru sormamdan kaynaklanıyordu. Merakımı kendime saklamayı uzun zaman önce öğrendim, endişesi ne olursa olsun.

Knox bahçede duraklıyor ve bana elini uzatıyor.

Yavaşça öne çıkıyorum, elimi onunkinin içine sokuyorum, sert nasırların tenimi gıdıkladığını hissediyorum. Beyaz ışık sarıyor, rüzgâr saçlarımı bir o yana bir bu yana çekiyor.

Ayaklarım orman zeminiyle buluşmadan bir an önce.

Ne tarafa bakarsam bakayım, tek gördüğüm uçsuz bucaksız ağaçlar. Yoğun orman kokusu duyularıma saldırıyor. Cadıların sınırına yakın olmalıyız çünkü nemli yosun kokusunu alabiliyorum.

Knox'un sırtı gergin, yüzü granit gibi sert, ses çıkaracak her şeyden kaçınarak sessizce yürüyoruz. Duyularımın kontrolü ele almasına izin vererek küçük kuşların kanat çırpışlarını, ağaçların hışırtısını ve sürünen yaratıkları dinliyorum. Bu şekilde saatlerce devam ediyoruz.

Hâlâ bir insan olsaydım, bunu hissetmezdim -havadaki enerji değişimini. Bir iğnenin düşmesi kadar ince.

Knox kokumuzu ters yöne üflüyor, sonra duraklıyor.

Kendimi duyularımı tamamen açmaya zorluyorum, nefesimi sakinleştirirken ve ormandaki değişime dikkat ederken Fae bedeninin kontrolü ele almasına izin veriyorum. Hayvanlar vardır Hayır daha uzun etrafında Biz, saklanmak veya Terk etmek ve tamamen. Onları ne duyabiliyorum ne de hissedebiliyorum. Ağaçlar bile nefeslerini tutmuş gibi görünüyor, tam o sırada havayı çürük bir koku dolduruyor. Köpek dişlerim parlıyor. *İblis tazıları*. Sümüklü seslerini ve sürünen dillerini uzaktan duyabiliyorum.

Sessiz olmaya çalışmıyorlar; görülmeleri ya da duyulmaları umurlarında değil. Ormanın sahibiymiş gibi davranıyorlar.

Knox'a yaklaşıp elimi avucunun içine kaydırıyorum. Knox başını bana çeviriyor, çatık kaşlarını yumuşatmadan önce gözlerinde şaşkınlık yüzüyor. İçimden yumuşak bir enerji akıyor, Knox'u ve beni ormanın gözünden tamamen yok ederken kollarımı ve bacaklarımı sıkıştırıyor. Fiziksel olarak bağlı olmadan birini nasıl yok edeceğimi bilmiyorum, bu yüzden Knox çenesini kapatıp elimi tutmakla uğraşmak zorunda.

Bir sonraki iblis tazılarının konuşması Knox'u dondurana kadar çevremizi rahatsız etmemeye dikkat ederek iğrenç kokularına yaklaşıyoruz.

"Onları canlı istiyor," diye alay ediyor.

Protesto homurtuları yükseliyor. "Kraldan bir parça istiyorum," diye tükürüyor bir başkası. "Daha uzun sürerse daha çok zevk alırsın," diye tışıyor.

Elim içgüdüsel olarak Knox'un elini sıkıyor ama onun da bana karşılık vermesi, bu yaratık sürüsü tarafından alınıp esir tutulma düşüncesinin göğsümde yarattığı endişeyi yatıştırmaya yetmiyor. Yapacakları işkence en güçlü Faeleri bile yıkar.

İblis tazıları zevk için bizi nasıl parça parça edeceklerini tartışıyorlar. İçgüdülerimin kaçmamı söylemesine rağmen yaklaştık, sessiz

Büyük bir meşe ağacının etrafında sürünürken gece gibi. Durduğumuz yerden en fazla yüz adım ötede altı iblis köpeği var, siyah gölgeler kösele gibi derilerinin etrafında dönüyor.

"O sürtüğü istiyorum. Kanı saf kokardı," diye mırıldanıyor biri. "Çılgınlıkları bir melodi gibi-"

"Şeytandan bahset," diye hırlıyor bir diğeri.

İblisler hep birlikte farklı yönlere dağılıyor, koklamaları ormanın havasını dolduruyor. Bizi avlıyorlar, bizim zaten onları avladığımızın farkında değiller.

Knox beni sertçe geri çekip başını sallayana kadar kanımın kokusunu sevdiğini iddia eden kişiye doğru ilerliyorum. Gözlerimi ona dikiyorum. Ağzını kulağıma dayayıp, zar zor fark ettiğim kadar sessiz konuşarak fısıldıyor: "Bekle."

Sırtımı göğsüne yaslayıp bekliyorum ama hiçbir şey yok.

Kulağıma hafifçe dokunan bir parmak kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

Dinleyin ve hissedin.

Zihnimde onun yumuşak mırıltısını dinleyerek sakın bir nefes alıyorum ve odaklanıyorum.

İblis tazıları geldiği anda orman sessizliğe büründü, bu da onları hissetmemi kolaylaştırdı. Onları bulmak için gücümü göndermeme gerek yok. Onlar buradayken yanlışı hissediyorum, sanki ormanın saf enerjisinin özünü bozuyorlarmış gibi.

Bir tanesinin doğrudan bize doğru geldiğini duymaktan daha fazlasını hissediyorum.

Sırtıma bağladığım bıçağı kınından çıkarıyorum, kendimi hazırlarken ayaklarımı genişletiyorum.

Gördüğüm ilk şey gölge girdapları, ardından önümdeki ağacı pençeleyen kösele gibi siyah parmaklar. Sivri, jilet gibi pençeleri ağacı keserken kabuğunu çiziyor.

"Delilah," diye şarkı söylüyor.

İçimi burkan sesi karşısında bedenim

hareketsiz kalıyor. Bizi kafesliyorlar.

Ölümcül bir sakinlik çöküyor. Bu yaratıkların kazanmasına izin vermeyi reddediyorum.

Elimi Knox'un elinin içinde tutarak zihnimi ona açıyorum.

Bizi ısınlayın.

Göz açıp kapayıncaya kadar yok oluyoruz, ormanın zemininde bir kez daha durmadan önce ışık ve zaman içinde hareket ediyoruz. İblisin önünde olmak yerine, arkasındayız.

Kösele gibi sırtı kamburlaşmış, pürüzsüz siyah kafası yana eğilmiş halde ağacın etrafında yavaşça sürünüyor.

Knox'un elini bırakıp pelerinimi açtığım anda tazı donup kalıyor, bana dönüyor ve sonsuz keskin dişlerini gülümseyerek sıralıyor. Dişlerinden kıpkırmızı kan damlıyor.

Bakışını taklit ediyorum, gülümsemem yılan gibi.

Tazı hareket edemedi yeşil sarmaşıklar ellerini ve ayaklarını ağacın gövdesine yapıştırıyor. Tüm gücümü ona aktarıırken bıçağım boynuna dayanıyor.

"Kokumu sevdiğini duydum," diye mırıldanıyorum.

Yüzü gevşiyor, öfke gözleri yerine kullandığı cehennemin o derin olmayan siyah çukurlarını yakıyor.

Başımı eğdim. "Sorun nedir? İsteğin dışında tutulmaktan hoşlanmıyor musun?" Yaratığın tek yaptığı bana dişlerini göstermek olunca gözlerimi deviriyorum. "Bak, işte böyle olacak. Ya seni kimin gönderdiğini söylersin ya da bir daha bu ormandan geçemezsin."

Tazı göz kırpmıyor.

Bir.

İki.

Üç.

"Sorun değil, sürünüzden birine sorarım." "Senin için geri geleceğim, kaltak," diye alay ediyor.

Altımda çırpındıkça sırtışımlar genişliyor. "Bunu planlıyorum."

Bıçağımı boynunda sürüklüyorum, vücudu yere yığılırken gümüşten siyah kan sızıyor. Tazı asla konuşmayacaktı. Onları kafeslemek yerine takip etmeliyiz.

Arkamda bir dal kırılınca kendime olan güvenim kısa sürdü.

Knox'un gittiğini görmek için arkamı döndüm. Olması gereken yerde başka bir tazı duruyor, kontrolsüz öfkesi patlamadan önce fiziksel olarak titremesine neden oluyor. "Sen öldün!" diye kükrüyor.

Tazı kollarımı koparmak için pençeleriyle hamle yapıyor ama geldiğini görüyorum ve elimdeki bıçağı görece kadar hızlı değil. Eğiliyorum ve sol tarafı açıkta kalınca hamle yapıp bıçağımı derisine saplıyorum. Kaburgalarından siyah kan sızarken öfkeyle haykırıyor. Gözünü bile kırpamadan tekrar arkasına geçiyorum. Ejderha kılıcım Aşıl topuğuna temiz bir kesik atıyorum. Çığlıkları havayı dolduruyor, korkunç sesi kulak zarımı tırmalıyor. Yere düşmeye başlamadan önce tekrar saldırıyorum, kılıcım

boğazındaki siyah kösele etle buluşuyor. Baş yere düşer, siyah kan ormanın zeminini kaplar ve arkadaşının kine katılır.

Bıçağımı en yakın ağaca siliyorum, cesetlerinden yayılan koku o kadar iğrenç ki öğürüyorum.

Sırtımda bir güç dalgalanması hissederek dönüyorum ve Knox'u bir ağaca yaslanmış halde buluyorum.

"Ben de ne zaman çıkıp oynayacağını merak ediyordum," diye mırıldanıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni test mi ediyorsun?"

Omuz silkiyor. "Belki de." Knox'un bana attığı sırtış tamamen açgözlü. "Koşmaya hazır mısın, Angel?"

İblis tazıları ölülerinin kokusunu aldıkça ormanı bir öfke kükremesi dolduruyor. Knox ve ben havalandık, rüzgar kadar hızlı koşuyoruz.

Ağaçlar yanımdan uçarak geçiyor, orman yeşil bir bulanıklığa dönüşüyor. Topuklarımın dibindeki tazıların şaklayan çeneleri daha hızlı koşmamı sağlıyor. Knox ağaçların arasında zikzak çizerek manevra yaparken onu takip ediyorum, sonra önümü kesip doğuya yöneliyor. Uzaktan suyun şırıltısını duyuyorum. Kendimizi daha hızlı itiyoruz, uhrevi enerji arkamızdan yaklaşıyor. Bir uçuşumun düşüşü uzakta beliriyor, Knox aniden geri çekildiğinde yaklaşıyor. Başımı çeviriyorum, tazılar bize yaklaşıırken yavaşlamaya cesaret edemiyorum.

Knox doğruca bana doğru gelirken gözlerim açılıyor. Vücuduma çarparken kolları belimi sarıyor ve ikimizi de uçuşumun kenarından aşağı fırlatıyor.

Aşağıda akan suya doğru serbestçe düşerken, mavi gökyüzünün gittikçe uzaklaşmasını izliyorum ve Knox'un kanatlarını açıp uçuşmasını bekliyorum. Ama asla yapmıyor. Derin bir nefes alıyorum, tüm bedenimi kilitliyorum, suya çarptığımızda saldırıya hazır hale getiriyorum.

Çarpmanın etkisiyle kemiklerim çıgık atıyor, sanki üzerime bir kaya düşmüş gibi hissediyorum. Knox kollarını etrafımda sıkıyor, beni tutarken sırtımı tamamen göğsüne çekiyor.

Göğsümün hava ihtiyacını protesto etmek için sıkışmasını bekliyorum ama asla gelmiyor. Knox ciğerlerime hava çekerken içimi huşu dolduruyor. Bedenim onunkine doğru gevşiyor, kaslarım yumuşuyor, sert göğsünün düzlemlerine doğru gevşiyor.

Knox yüzmeye başlıyor, yukarı değil ama arkadan. Bizi suyun içine doğru sürüklerken, şelalenin akışı üzerimizdeki yüzeyi dövüyor. Kükrete sesi başlamadan önce daha da yükseliyor. Knox bizi yukarı çekiyor ve yüzeye çıktığımızda derin alıyorum. Karanlık etrafımızı sarıyor, şelalenin gürültüsü arkamda, su damlaları üzerime sıçırıyor.

Şelalenin arkasındayız.

Gözlerimi Knox'a çevirdiğimde onun safir gözlerinin zaten üzerimde olduğunu görüyorum. Birbirimize sessizce bakıyoruz, tazıları uyarınız diye konuşmaya cesaret edemiyoruz.

Zihnimi açıyorum, duvarımda küçük bir çatlak var.

Sudan nefret ediyorlar, diye açıklıyor.

İçimdeki kahkahanın kaçmasını engellemek için dudağımı ısıırıyorum. Knox'un mizahı güzel gözlerinde benimkini yansıtıyor.

Saatlerce suda kaldıktan sonra Knox'la birlikte yüzme havuzundan çıkarken vücudum halsiz ve sallanıyordu. Ayaklarım ve ellerim kuru eriğe dönmüştü ve beyaz tişörtüm tenime yapıştığı için tamamen şeffaftı.

Sudan çıkarken titreyen bacaklarıma güvenmeyerek kaygan kayalara tutunuyorum.

Kilometrelerce ötede hiçbir tazi hissedilmiyor ya da duyulmuyor. Onları hissetmeye o kadar odaklanmışım ki arkamda patlayan güç beni yere düşürüyor, yüzüm kayaya çarpmadan önce hayalet bir gölge düşüşümü yakalıyor.

Knox'a dönüyorum, alt yarısı su çukuruna batmış, göğsü hızla inip kalkıyor. Daha önce onda hiç görmediğim bir öfke gözlerini bulandırıyor. Yumrukları o kadar sıkı sıkılmış ki titriyorlar.

"Bunu sana kim yaptı?" diye soruyor, ölümcül bir sessizlikle.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Öfkesi titreşiyor ve korkunun boğazıma dolmasına neden oluyor.

Öfkelendiğinde çok korkunç oluyor. Ona saldırmadıkları sürece kimseye el kaldırdığını görmedim. *Onu yeterince uzun zamandır tanıyorsun*, diye hatırlatıyorum kendime ve bu düşünce midemde endişe yaratıyor.

"Bunu sana kim yaptı?" diye tekrar hırlıyor.

Doğrudan bana bakmıyor; hayır, bakışları karnımın yan tarafına kilitlenmiş durumda.

Kanım buza dönüşüyor, beni tamamen donduruyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama kendi sesim beni terk ediyor. Knox gözlerini yanımdan ayırmıyor, bakışları o kadar güçlü ki kendime bakıyorum.

Karnımın yanından başlayıp sırtımda yılan gibi kıvrılan beyaz çizgiler. Babamın beni kestikten sonra kaç satır yara izi bıraktığını saymayı bıraktım. Korkudan aynada sırtıma hiç bakmadım, ama küçük yuvarlak dairelerin sivri kesiklere eşlik ettiğini biliyorum. Bunlar babamın beni yakmak için kullandığı demir maşanın izleri olmalı. Sırtımın potansiyel olarak nasıl görüldüğünün görüntüsü boğazıma safra gönderiyor. Babamın bana verdiği kalıcı hasarı asla görmek istemiyorum. Onun sözlerinin ve eylemlerinin sonuçlarını her gün hissediyorum ve babamın gözünde değersizliğimin fiziksel bir kanıtı olması beni öldürüyor.

Utanç ve mahcubiyet dilimi kaplıyor ve beni harekete geçiriyor.

Döndüğümde Knox hâlâ bana bakıyordu. Onu ve sırtımda bir delik açtığını hissedebildiğim gözlerini görmezden gelerek sudan çıkıyorum, ancak bir kas duvarına çarpıyorum.

Knox'un elleri düşmemi engellemek için havada uçuşuyor. Dokunuşu beni yakmış gibi kollarımı onun elinden kurtarıyorum.

"Dokunma bana," diye .

Sözlerim Knox'un tökezlemesine neden oldu.

Sesini alçaltıyor ama gözlerinde hâlâ kaynayan öfkeyi bastıramıyor. "*Bunu sana kim yaptı?*" diye soruyor.

"Ne fark eder ki?" Tersliyorum. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok!"

Kaşlarını kaldırdı, şaşkınlık ve şok gözlerinde parladı, sonra kararlı bir öfke tekrar kontrolü ele aldı. "Tanrılar bana yardım etsin, Delilah, bunu sana kimin yaptığını bana söyleyeceksin, yoksa kendim öğreneceğim."

Tedirginlik omurgamdan aşağı kayıyor. Onun bu anıları görmesini istemiyorum.

Bana zayıfımışım gibi bakmasını istemiyorum.

Piç kurusu orada durmuş cevap bekliyor. Ona söylemezsem aklıma gireceğini biliyorum. Bu da başlı başına bir ihlal gibi geliyor.

"Babam," diye tükürdüm sıkılmış dişlerimin arasından.

Tepkisini görmek istemediğim için gözlerimi sırlıslam olmuş ayakkabılarıma indiriyorum. "Bizi geri götür," diyorum açıkça.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, ısınanıp ısınlanmadığını merak etmeye başladım. Onunla göz teması kurmamı beklediğinden eminim ama bunu reddediyorum. Şu anda öfkeli hisseden tek kişi o değil.

Beni itmeye hakkı yoktu.

"Hâlâ hayatta mı?" diye soruyor, sesinden buz damlıyor. Dişlerimi sıkıyorum. "Evet."

"Güzel," diye homurdanıyor.

Ben cevap veremedi sıcak eli benimkini tutuyor. Rüzgâr ıslak giysilerimizi yırtarken beyaz ışık etrafımızı sarıyor. Ayaklarım beyaz mermer fayanslara değdiği anda, odamın kapısını kilitleyerek hışım ile uzaklaşıyorum.

Öfke içimi yakarken adımlarımı hızlandırıyorum. Aptal pazarlık yüzünden buradayım. Bana daha önce ne olduğu onu ilgilendirmiyor. Knox'un bana canlı ihtiyacı var ki gücümü kullanarak tuzak büyüsünü bozabileyim, o zaman benimle işi bitecek.

Küçük bir parçam Knox'un istediğini alır almaz benimle işinin biteceği fikrine karşı çıkıyor ama çoğunluğum bunu bekliyor. Ne de olsa bir kral böyle yapardı.

Neden bu kadar öfkeli olduğunu sorgulayan zihnimdeki küçük sesi susturuyorum.

OceanofPDF.com

Yirmi Sekizinci Bölüm

L Ast gecesi en gurur duyduğum an değildi.

Bir çocuk gibi somurttum ama yataktan her kalkmaya çalıştığımda içimde alevlenen kızgınlığa engel olamadım. Knox dün beni itti. İçimde o kadar derine ittiğim bir parçamı açtım ki, yüzeye çıktığında patladı.

Hazel'a kendimi iyi hissetmediğimi ve dinlenmem gerektiğini söyledim. İnanılmaz bir kadın olduğu için üst kata benim için bir tabak yemek getirdi. Ona bol bol teşekkür ettim ve yemeğimi mideye indirmeye başladığımda, sanırım odamdan çıkmayı reddetmemin midemin bozulmasından çok alt kattaki karanlık düşünceli Fae ile ilgili olduğunu anladı.

İhtiyacım olsun ya da olmasın, zorlanmaktan hoşlanmıyorum. İçsel sınırlarımın aşılması hissinden hoşlanmıyorum. Babam tarafından fiziksel ve duygusal sınırlarımın her birinin yok edilmesiyle büyürken o kadar ihlal edildim ki, iç duvarlarım beni korumak için bir sığınak haline geldi ve Knox dün bir tanesini yıktı, tuğla tuğla yeniden inşa ederken beni geri çekti.

İnleyerek kolumu gözlerimin üzerine atıyorum ve yuvarlanıyorum. Dizim yatağımın üzerindeki bir şeye çarpıyor. Sarsılarak kalkıyorum ve beyaz bir kurdeleyle sarılmış siyah kutuya bakarken gözlerimi ovuşturuyorum. Kutuyu kendime doğru çekerken kaşlarımı çatıyorum. Odama kimsenin girdiğini duymadım.

Beyaz kurdeleyi açıp kapağı kaldırdığımda ağzım açık kalıyor.

Ağına kadar çeşitli tatlar ve renklerle dolu çöreklerle dolu bir kutu. Sadece kokusu bile ağzımı sulandırıyor.

Gözlerim yaşardı. O hatırladı.

Bana çörek getiren sadece iki kişi vardı: Annie ve Easton.

Easton da dün gece Knox'la aynı şeyi yapardı. Bu düşünce beni duraksatıyor. Ona çok mu sert davranıyorum? Şimdi sakinleştiğime göre, öfkesinin bana değil, bana olanlara yönelik olduğunu kabul edebilirim.

Ne olursa olsun, dün beni çok zorladı.

İç çekiyorum, buzlu pembe bir çörek alıyorum ve arkama yaslanıp kendimi ipek yastıklara bırakıyorum. Lezzet ağzımda patlarken inliyorum, gözlerim başımın arkasına doğru kayıyor. Bir insan olarak yediğim çöreklerin tadı şu anki lezzetleriyle kıyaslanamaz bile. Tam ağzıma bir tane daha atıyordum ki kapıya hafifçe vuruldu.

"İçeri gel," diye mırıldanıyorum bir ağız dolusu şekerlemenin arasında.

Knox içeri girdiğinde donup kaldım. Hazel'ın yüzüncü kez beni kontrol etmeye geldiğini sanmıştım.

Knox gözlerinde sıcaklık parlarken nefesini içine çekiyor. Boğazını temizliyor, bakışlarını kaçırıyor, benden başka her yere bakıyor.

Kendime bakarken kaşlarımı çatıyorum. Netlik gelmeden önce kafa karışıklığı dönüyor ve nefesim kesiliyor. Donut sersemliği içinde üzerimdeki tek şeyin şeffaf olan ince beyaz saten bir gömlek olduğunu unutmuşum. Meme uçlarım Knox'u selamlayarak dışarı fırlıyor.

Knox tekrar boğazını temizlerken çarşafı kapıp üzerimi örtüyorum. "Hazel olduğunu sanıyordum," diye mırıldanıyorum.

Arkasına bakıyor, az önceki sıcaklık tamamen kaybolmuş. "Görüyorum ki çörekleri bulmuşsun," diyor yumuşak bir sesle, kapının çerçevesine yaslanarak.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kaslarını esnetirken derin bir nefes alıyorum. Yanaklarım ısınırken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Çok lezzetliler... Teşekkür ederim."

Knox kapıyı kapatıp yatağımın ucundaki beyaz minderli şilteye oturmadan önce çenesini eğiyor. Beni tepeden tırnağa tarıyor.

-Ne için, hiçbir fikrim yok.

"Sarayım yakında gelecek. Onlara hangi kısımları açıklamamı istediğinizi merak ediyordum."

Göz kırpıyorum. Bu... onun için çok düşünceli.

"Hikâyenin tamamı olmadan ihtiyacımız olan şeyi açıklayabileceğinizi sanmıyorum," diyorum yavaşça.

"Bilmelerinden rahatsız olduğunuz bir şey varsa bunu aşmanın yolları var."

Onun gücüne ve statüsüne sahip birinin bana neyle rahat olduğumu sorması beni çok şaşırttı. Bu bana hiç doğal gelmiyor.

Kuru boğazımı geçip yutkunuyorum. "Onlara insan olduğumu ve kolyenin bana bu topraklara nasıl erişim sağladığını anlatabilirsin. Neden bir Fae'ye dönüştüğümü bilebilirler."

"Eğer istediğin buysa."

Sıcak gözlerine bakıyorum, durduramadan ağzım hareket ediyor. "İnsan bir prenses olarak yaşadığım hayatı bilmelerini istemiyorum," diye geveliyorum.

Huysuz bir Fae ile uğraşmak yeterli. Korkunç hayatımı başka kimsenin bilmesine ihtiyacım yok. Acınmaya ya da utanmaya ihtiyacım yok.

Knox'un yüz hatları gevşiyor, yüzünün tüm rengi soluyor. Başımı eğiyorum, sonunda kafama dank etmeden önce verdiği tepki karşısında kafam karışıyor.

Anılarımda neden sarayda yaşadığımı göremedi. Knox'un misafir odasında kimin uyuduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. İnsan topraklarının varisi beni yenen kişinin sadece babam değil Aloriah Kralı da olduğunu fark edince gözleri parladı.

Knox yumruklarını sıkarken dikleşir. "Kral senin baban," homurdanıyor.

Nefes alışım hızlanıyor, sık pantolonlarla çıkıyorum.

Düzensiz nefes alış verişim üzerine arkasını dönüyor ve derin bir nefes alıyor. "Öfkem sana değil Delilah," diyor içten içe.

"Bunu biliyorum ama bedenim bilmiyor," diye fısıldıyorum.

Yüzünü bana döndüğünde vücudu daha rahat. Etrafını saran gerginliği hissedebiliyorum ama o bunu benim için bir kenara bırakıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor usulca. "Kesinlikle hayır," diye çıkışıyorum.

Knox'un sakın gözlerine baktığımda nefes alışım yavaşlıyor ve normale dönüyor. "Onun babam olduğunu nasıl anlamadın?" diye soruyorum. Knox tanıştığımız ilk gün zihnimi okumuştı. İnsan olduğumu gördü.

Knox dilini şaklatır. "Hafızanızın bir kısmı kilitli gibi görünüyor."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye
nefes alıyorum. "Bu her şeyi
değiştirir, Angel."

Gözlerimi kısıyorum. "Nasıl?"

Kollarının üzerinde geriye yaslanıyor, geniş gövdesi ve varlığı odayı
dolduruyor. Tam bir tanrı gibi görünüyor.

Bu kadar çekici olduğu için canı cehenneme.

"Öncelikle, bir savaş başlatmadan onu öldüremem," diyor sakince.

Beni onu süzerken yakalayınca bilmiş bilmiş sırtması beni sözlerinden
caydırmıyor.

"Böyle bir şey yapmayacaksın," .

Sanki bu sıradan bir konuşmamış gibi gözlerini deviriyor. "Peki, onu
öldürebilirsin."

"Kimse onu öldürmüyor."

Knox bana o kadar dikkatle bakıyor ki sanki içimi ve korkumu
görebiliyormuş gibi hissediyorum. Alaycı tonuna rağmen şaka yapmadığını
biliyorum. Dün gözlerindeki öldürücü öfke bana babam kapısına gelse, bana
yaptıkları için onu anında öldüreceğini söylüyordu.

Babamın verdiği zararın gerçek boyutunu öğrenirse onun yanında
olmaktan nefret ederim.

"Bu anlaşmamızı değiştirir mi?" Ben soruyorum.

Başını yana doğru eğiyor. "Hiç de değil."

Rahat bir nefes alıyorum. "Güzel."

Fae'leri özgürleştirmek için çalışmak beni ayakta tutan şey. Kimseye
yardım edemedim ve kendi halkım için kaynak bulamadan ayrılıp evime
dönmek zorunda kalsaydım, sanırım tamamen kırııldım.

Knox ayağa kalkar. Dışarı çıkarken omzunun üzerinden, "Arkadaşlığını
çok seviyorum," diye mırıldanıyor.

Başımı kapalı kapıya doğru çeviriyorum, itirafı beni şaşırtıyor.
Arkadaşlığımı seviyor mu? Bana sadece sihrim için tahammül ettiğini
sanıyordum...

Dudaklarımda istemsiz bir gülümseme belirliyor.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"T Knox merdivenlerden arka bahçeye inerken selamlama amacıyla "Her biriniz bana nasıl ışınlanaçağınızı anlatın" diyorum.

"Bugün büyük işler başarmayı , değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Benimle dalga geçme, ışınlanmak istiyorum."

Knox önümde duruyor. Dar kesim siyah gömleği göğsünün düzlemleri boyunca uzanıyor. "Çok kişi yapamaz," diyor basitçe.

Kaşlarımı çatıyorum. Herkesin ışınlanabildiğini sanıyordum. Şimdi düşünüyorum da Hazel bunu hiç yapmamıştı ama uçmayı çok sevdiği için kendi tercihi olduğunu varsaymışım.

"Bu ne kadar güce sahip olduğunuza bağlı. Bu başlı başına bir hediye," diye açıklıyor Knox.

"Ne kadar uzağa ışınlatabiliyorsun?" Ben soruyorum.

"Uzak değil. Küçük patlamalarla hareket edebilirsin. Gidebildiğim en uzak mesafe Azalea'nın bir ucundan diğerine. Enerji açısından son derece yorucu. Bu yüzden uçmayı tercih ediyorum. Daha fazla güç tasarrufu sağlıyor."

İlginç. "Uçarken nasıl ışınlanıyorsun?" diye sordum.

"Çok basit." Omuz silkiyor.

Elimi etrafımızda salladım. "Göster bana."

Knox, omzuma bir dokunuşla irkilmeme neden olmadan önce gözden kayboluyor. Şimdi arkamda, Knox'un sinir bozucu yüzü bana sırıtıyor.

"Tam anlamıyla demek istemedim."

Bu sadece gülümsemesinin genişlemesine neden olur. "Biliyorum."

İnleyerek elimi yüzümde gezdirdim. "Knox."

"Evet, Angel?" diye mırıldanıyor.

"Bana nasıl ısınlanacağımı öğret," diye

bağırdım. Bugün neden bu kadar

çekilmez davranıyor?

Gözleri eğlenceyle parlıyor, dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "Nasıl isterseniz."

Knox bahçenin bir ucundan diğerine ısınlanırken, ben daha kıpırdayamadan su üzerime hücum ediyor ve her yönden gelen oklar beni hedef alıyor. Kendime kalkan oluştururken dişlerimi sıkıyorum ve bir anlık dalgınlıkla kalkanı kırdığında inliyorum. Bir o yana bir bu yana zıplayarak oklardan kaçmaya çalışıyorum ama nafile. Ancak yüzüme çarpmaya başladıklarında kendimi kaybediyor ve yok oluyorum.

Uçmaya ürkütücü derecede benzer bir his, ancak gökyüzü yerine beyaz ışıkla çevriliyim. Etrafımı saran beyazı küçük bir çatlak yarıyor, bir parça toprak, gitmek istediğim yere bir bakış.

Knox'un dış hatlarını görebiliyorum ve onun arkasındaki alana odaklandığımda zaman ve hava etrafımda uzanıyor. Ayaklarım sanki hiçbir şey olmamış gibi bir kez daha pelüş çimlere basıyor.

Dizlerinin arkasına tekme atarak diz çökmesini sağlamaya çalışıyorum ama o çok hızlı. Dönüyor, yere yuvarlanırken kolumu çekiyor ve beni de beraberinde götürüyor. Homurdanarak göğsünün üstüne düştüm.

Knox'un gürültülü kahkahası aramızda süzülüyor, göğsü kuvvetle titriyor ve beni bir o yana bir bu yana itiyor.

"Çekilmez ukala piç kurusu," diye dişlerimin arasından homurdanıyorum.

Sözlerim Knox'u daha çok güldürüyor. Gözlerim açıldığında göğsünden kalkmaya çalışıyorum. Birden nasıl uzandığımızın farkına vardım. Tamamen onun üzerine yayılmış durumdayım, her mahrem yerim onunkiyle aynı hizada. Knox da aynı anda pozisyonumu fark ediyor, kahkahası bir anda sönüyor. Bakışlarımı kaldırıp bahçenin en ucundaki fiskiyeye odaklanıyorum. Bir an Knox'un üzerinde yatarken, bir an sonra çeşmenin önünde duruyorum.

Bedenim ısınlanmaya alışırken başım dönüyor.

Döndüğümde Knox kendini toparlamış, kıyafetlerindeki otların tozunu alırken ayakta duruyordu. Ona doğru yürüyorum. "Bugünlük bu kadar mı?" Sakince soruyorum ama hiç de öyle hissetmiyorum.

Knox'un gözleri sertleşir. "Sanırım yeterince yol kat ettik," diyor ve eve doğru geri yürüyor.

İnledim. Gerçekten de şimdiye kadar karşılaştığım en kötü ruh hali değişimlerine sahip.

Knox ve ben fuayeye girdiğimizde ön kapılar önümüzde patlayarak açılıyor.

Donup kalıyorum, inanılmaz derecede yakışıklı ve iri dört Fae erkeğinin, başlarında küçük bir Fae kadınıyla birlikte odanın içinde dolaşmalarını izliyorum. Adamların hepsi neredeyse Knox kadar uzun, vücutları kaslarla örülmüş. Hepsi de enerji ve yaşam dolu bir şekilde gülümseyerek ve kahkahalar atarak odaya dalıyorlar.

Ağır çekimde izliyorum, dişi kendini Knox'un kollarına atarken, Knox onu kucakladıkları sırada sorunsuzca yakalarken midem dehşetle doluyor. Kalbim sıkıştıkça derim kaşınıyor, içimde ürkütücü bir şekilde öfkeye benzer bir şey yanıyor. Onların yakınlığına baktıkça bu his daha da yoğunlaşıyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Çalışma odasından fuayeye giren Hazel'ın bilmiş yüzü görüş alanıma giriyor. Kendimi aptal yerine koyarken beni izledikleri anlaşılan diğer dört erkeğe bakarak kendime geliyorum. Yanaklarıma sıcaklık doluyor.

Bu çok saçma. Çocuk gibi davranmayı bırakmalıyım. Tanıdığım birinin tesellisine ihtiyaç duyarak Hazel'a katılıyorum, kesinlikle görünürdeki aşk kuşlarından uzaklaşmak için değil.

Parlak safir gözleri benimkilerle buluştuğunda Knox'un gülümsemesi duraksıyor ve kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor. Benimle hiçbir zaman açıkça flört etmedi - sadece alaycı bir kişiliği var. Kıskanacak hiçbir şeyim yok.

Hayatımda takındığım en sahte gülümsemeyi takınıyorum ve bunu anlamaması için dua ediyorum.

Knox her bir Fae erkeğinin sırtını sıvazlayarak karşılıyor, arkadaşlarını görünce yüzü ışıltıyor. Hazel ve benimle yüzleşmek için döndüğünde, Knox bize eliyle işaret ediyor. Derin gülümsemesine gamzeleri eşlik ediyor. "Bunlar Hazel ve Delilah."

"Görünüşe göre yetişmemiz gereken çok şey var," diyor uzun sarı saçlı bir Fae erkeği.

"Gerçekten de öyle," diyor Knox. Grubun ortasına doğru adım atarken, gamzelerinin eşlik ettiği geniş bir gülümseme yanaklarına yayılıyor. "Bu benim mahkemem, benim ailem."

Koyu renk saçlı bir erkek öne doğru adım atıyor, bukleli saçları çene hizasında duruyor. Çapkın yüzü ve güçlü kemik yapısı kehribar rengi gözlerinin Hazel ve bana bakarak sırtımasına neden oluyor. "Bizi tanıştıracak mısın Knox?"

Hazel soruyu sorduğu için şükrederek rahat bir nefes alıyorum. Şu anda konuşabileceğimi sanmıyorum, tabii kendime aptal demeyeceksem. Knox ve Harlow'a bakıyorum, birbirlerine hiç benzemiyorlar. Uzaktan akraba bile sayılmazlar.

"Knox tanıştığımızda beni aileden biri olarak kabul etti," diyor Harlow sanki hiç önemli değilmiş gibi umursamaz bir tavırla.

Lenox dudaklarında kurt gibi bir sırıtışla alay ediyor. "Sana tahammül edebilecek tek kişi o."

"Yine de seni evcil hayvanı olarak tuttu," diye alay ediyor ve Lenox nefesinin altında kaba sözler mırıldanırken odadaki erkeklerin kahkahalara boğulmasına neden oluyor.

"Biz yokken neler olduğunu bize anlatacak mısın?" Nolan soruyor, içlerinde en sevimsiz olanı.

Knox iç geçiriyor. "Kısaca, Delilah insan topraklarından geliyor ve biz de tuzak büyüünden kurtulmak için birlikte çalışıyoruz," diyor gömleğini düzelterek.

Odadaki hava değişirken Hazel ve ben donup kalıyoruz. Artık kimse gülmüyor ya da alay etmiyor.

Nolan bana doğru yürüyor, yüzü alaycı bir ifadeye bürünüyor. "Ve sen böyle bir hikayeye inandın mı?"

Axel kaşlarını çatarak, "Nolan, geri çekil," diyor.

Hazel olduğu yerde kaldı. Ben ise Nolan'ın attığı her adımda geri çekiliyorum. Axel'i görmezden geliyor ve gelmeye devam ediyor. Knox'tan daha kısa ama çok daha korkutucu.

"Muhtemelen kraliçenin casusudur ve sen de gidip ona her şeyi anlatmışsındır," diye bağırıyor.

Patlamasından ürktüm.

Omuzlarımı kaldırır kaldırmaz önümde bir beden beliriyor, çam ağacının kokusu etrafımı sarıyor ve beni rahatlatıyor.

"Geri çekil lan," diye Knox.

Kımıldamaya cesaret edemiyorum. Bu beni korkak yapsa da umurumda değil. İki yetişkin Fae ile sidik yarışına girmeyeceğim.

"Her şeyi akşam yemeğinde konuşacağız. Bu zavallı tavrından vazgeçersen sen de katılabilirsin," diye tersliyor Knox.

Knox'un daha önce böyle emredici bir ses kullandığını duymamıştım.

Nolan'ın geri çekilip çekilmediğini göremiyorum, çünkü görüşüm Knox'un sırtındaki gergin kaslar tarafından yutuluyor.

Fuaye bir süre sessiz kaldı. Nolan'a bakıp değerlendirme yapan Hazel'a bakıyorum. Birkaç ayak sesi fuayede yankılanarak yemek odasına doğru ilerlerken odadaki gerginlik dağılıyor.

Knox tek kelime etmeden mahkemeyi takip eder.

Yemek odasında, Knox her zamanki yerinde. Benim ve Hazel'ın yerleri boş. Axel ve Ace benim sağımda, Harlow, Nolan ve Lenox ise Hazel'ın yanında, masanın onun tarafında oturuyor. Hepimiz oturduktan sonra, bir masada hiç görmediğim kadar çok yemek geldi. Mia'nın yerindeki yemeklere bakılırsa bu da bir şey ifade ediyor.

Knox'un mahkemesi, sanki haftalardır aç bırakılmışlar gibi hiç vakit kaybetmeden her şeyi didik didik ediyor.

Lenox inliyor. "Bunu o kadar çok özledim ki."

Harlow gözlerini devirir. "Ne? Prenses yoldaki yiyecekleri sevmiyor mu?"

Lenox'un bakışları Harlow'u tepeden tırnağa süzer. "Bunu yeni yıkanmış ve şekillendirilmiş saçları olan söylüyor... Bunu senin için orman mı yaptı Low?"

Harlow kızıla çalan saçlarını omzunun üzerinden atarken dilini şaklatıyor. "Senin aksine ben temiz olmayı tercih ederim. Bir köpek gibi kendimi yalamam."

Masanın etrafından kahkahalar yükseliyor. Hazel bile kahkahalarını tutmaya çalışarak dudağını ısırtıyor.

Kendime baharatlı rosto ve sebze servis ederken avuçlarım nemli. "Sınırı nasıl geçtiniz?" Axel'in derin sesi yanımda soruyor
Ben, Easton'ın ikizinin karanlık yarısı.

Onun sözleri masadaki diğer tüm konuşmaları durdurur.

Boğazımdaki kuruluğu bastırmak için yutkunuyorum. "Annemin bana verdiği bir kolyenin üzerinde bir açma büyüğü vardı. İçinden geçip gittim." Axel'e bakıyorum; görünüşü korkutucu olsa da onun varlığından korkmuyorum.

"Ne zaman dönüştün?" diye soruyor şarabından bir yudum alarak. "Karşıya geçtiğimde."

"Büyü yapıldığından beri bu topraklara girebilen ilk kişinin aniden bir Fae'ye dönüşen bir insan olması ne kadar da uygun," diye homurdanıyor Nolan, boynu açık sarı saçlarına karşı kıpkırmızı kesilmiş.

Şimdi tüm gözler üzerimde. Endişe vücudumda nabız gibi atıyor, kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki antrenmandan yeni dönmüşüm gibi hissediyorum.

Hazel gözlerini Nolan'a diyor, dudaklarında hafif bir alay, "Onu rıhtımına bağlı bir kayıkta buldum-" Hazel gerisini anlatmak için Knox'a bakarak onay istiyor. Knox başını hafifçe sallayınca devam ediyor: "Delilah bana denizkızları tarafından getirildi."

Bu herkesi susturur.

Harlow ıslık çalarak sessizliği bozar. "Kahretsin, bu bok her saniye daha da ilginçleşiyor."

"Delilah'ya tamamlaması için bilmeceler verdiler. İlkini buldu ve bana ulaştı, ikincisi üzerinde ise hala çalışıyoruz" diye açıklıyor Knox.

Knox herkese son birkaç haftada neler olduğunu anlatırken ben tabağıma odaklanıyorum. Knox konuşmasını bitirdiğinde, kimse aradaki buzları eritmek için alaycı bir yorum ya da şaka yapmıyor.

"Hikayesinin doğru olduğunu nereden biliyoruz?" Nolan masanın karşısından sorar.

Lenox tiksintiyle başını sallarken Harlow açıkça kaşlarını çatar.

"Aklını okudum Nolan, işte böyle," diyor Knox, sesi ölüm kadar soğuk.

Nolan bana dönüyor, bakışlarını indirmeden önce gözlerinde şaşkınlık parlıyor. Yutkunurken adem elması sallanıyor. Ela renkli gözlerini benimkilere dikeyyor, yüzü mahcup bir ifadeyle şöyle diyor: "Özür dilerim. Kraliçenin her yerde casusları var ve kimsenin sınırdan geçtiği duyulmamış bir şey."

Duyduğum en iyi özür değil ama yine de onun tarafından tekrar incelenmek istemiyorum. "Anlıyorum," diyorum ve yemeğime dönüyorum.

Sadece bir saray toplantısında oturup konuşmak değil, aynı zamanda onlarla birlikte yemek yemek de bana garip geliyor. Babamın saraydaki çalışma şeklinden o kadar farklı ki bu beni huzursuz ediyor.

"Tuzak gerçekten kara büyü ile mi yapıldı?" Harlow sorar. Knox başını sallar. "Ne yazık ki evet. Keşif görevi nasıl gitti?"

Harlow konuşurken bardağını döndürüyor. "Kraliçenin muhafızları azalıyor. Nereye kaybolduklarını kimse bilmiyor."

Lenox öne doğru eğilir. "Hava lejyonunun harekete geçtiğine dair raporlar var."

Knox şarap kadehini indiriyor. "Ne şekilde?"

Axel, "Canavarlar adanın kuzey ucu yakınlarında uçmayı reddediyor," diye ekliyor.

Creseda'nın Arada'ya yaklaşmayı reddettiği anı, şeytani bir yaratık yaklaştığında ormandaki hayvanların sayısız kez ortadan kaybolmasıyla birlikte aklımdan geçiyor. Belki de hayvanlar sadece şeytani yaratıkları değil, sahip oldukları kara büyüü de hissedebiliyorlar. Herkes birbirinin sözünü kesip bunun neden olabileceğine dair fikirlerini sunarken odaya bakıyorum. Dudağımı ısııyorum, acaba ben-

Burada resmi değiliz, Angel. Bir fikrin varsa konuşmaya teşvik edilirsin.

Knox'a bakıyorum. Gözleri benim üzerimde, mahkemesine en ufak bir dikkat bile göstermiyor.

"Ne dedin Delilah?" diye soruyor rahatça, şarabından bir yudum alarak.

Piç kurusu.

Bütün gözler tekrar bana döndü.

Omuzlarımı dikleştirerek, "Belki de hayvanlar iblisleri ve onların kara büyüünü hissediyorlardır. Şeytani yaratıklar varken, sanki hepsi tamamen ortadan kayboluyor."

Knox başını sallar. "Tutulma Balosu'ndan sonra hava lejyonuna gideceğiz," diyor kabaca.

Harlow ellerini çırpıyor. "En çarpıcı elbiseye sahibim-" "Bunu her yıl söylüyorsun," diye mırıldanıyor Lenox

Harlow gözlerini kısar. "Ve her yıl en iyi elbiseyi ben giyiyorum."

Lenox çatalını ağzına götürerek, "Sen öyle diyorsan," diye şarkı söyler.

"Bir yıl boyunca aynı gömleği giyen adamdan moda tavsiyesi almadığım için özür dilerim," diye alay ediyor.

Ace şarabını yemek masasının üzerine kular ve bu sırada Lenox ve Nolan'ı ıslatır. Masanın etrafındaki herkes bir kahkaha krizine girer.

"Bunun sadece bir söylenti olduğunu söylemiştin!" Ace ağzından kaçırır.

Axel yanımda, "Gürültücü bir grup ama onlara alışacaksın," diye fısıldıyor.

Küçük bir takdir gülümsemesiyle ona dönüyorum. Axel mahkeme meseleleri hakkında konuşmak dışında yemek boyunca pek konuşmadı. İkisi arasında konuşkan olan kardeşi gibi görünüyor. Eğer konu iş değilse Axel sessiz kalıyor.

Lenox'un alaycı sesi beni masanın diğer tarafına çekti.

"Bu bir söylenti," diye homurdanarak gömleğindeki şarabı sildi.

"Eclipse Balosu nedir?" Gerçekten de tüm kraliyet mensuplarının öldürüldüğü balo olup olmadığını ve eğer öyleyse, olanları göz önünde bulundurarak neden hala kutlama yaptıklarını merak ederek soruyorum.

Harlow'un nefesi kesilir. Knox'a "Onu Tutulma Balosundan mahrum mu bırakıyorsun?" diye sızlanır.

Knox gözlerini devirir. "Hayır, Harlow."

"Tanrıya şükür." Tüm dikkatini bana odaklayarak açıklıyor: "Bu her yıl düzenlenen maskeli bir balo. Herkesin gelmesi gerekiyor ve inanılmaz bir şey." Öne doğru eğilip kollarını masanın üzerine koyuyor. "Düzenleniyor

yıllık tutulma sırasında. Yirmi dört saat karanlık ve zamanın yarısından fazlası diğer etkinliklerin yanı sıra parti yaparak geçiyor."

Hazel'a dönüyorum. "Gidiyor musun?" diye soruyorum. Hazel gülümsüyor. "Bu yıl gidiyorum."

"Seni alışverişe götüreceğim." Harlow kızıla çalan saçlarını savurarak göz kırptıyor.

Hazel gözlerini devirir. "İyi şanslar. Haftalardır onu alışverişe götürmeye çalışıyorum."

Harlow'un gözlerinde sevinç parlıyor. "Meydan okuma kabul edildi!" Knox başını ellerinin arasına alır. "Bitirdin mi?"

Harlow elini havada sallar. "Şu sinir bozucu küçük şeylerden bahsetmeye devam edin."

Lenox kıkırdar. "Ben ejderhalara *küçük* demezdim."

Başımı kaldırıyorum, kalbim bu kelimeyle çarpıyor. "Ejderhalar mı?"

"Ejderhalar ve grifonlar hava lejyonunu oluşturur," diye Ace. "Benim çok güzel beyaz bir grifonum var. Ben seyahat ederken o adada kalıyor."

Yaşıyorlar, Easton.

Lenox sessizliği korku sanmış olmalı ki masanın ucundan bana sırtıtıyor. "Ejderhalardan korkuyor musun?" diye alay ediyor.

"Seninle aynı masada , değil mi?" Suyumdan bir yudum alarak söylüyorum.

Lenox, Knox'a dönerken kahkahalarla inliyor. "Ondan hoşlandım."

Knox'un başı avucunun içine düşüyor, sessiz bir kıkırdamayla omuzları titriyor.

Harlow, "Dişi olan ve hareket eden her şeyi seviyorsun," diye takılıyor.

Lenox, "En azından benim bir kalbim var," diye alay ederek Harlow'un gözlerini devirmesine neden olur.

"Bunu konuşmuştuk tatlım... Ben sadece yarı cadıyım." Başını eğdi.

"Anlamak için bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

"Sen bir cadı mısın?" Pat diye söyledim.

"Ama ." "İyi bir günde," diye mırıldandı

Lenox.

Harlow kırmızı manikürlü uzun bir tırnağını bana doğrultuyor. "Yarı cadı." Göz kırptıyor. "Ateş ve gölge büyülerim var."

Knox araya giriyor. "Harlow benim casusum."

Büyüleyici görünüşüne bakınca, erkeklerin onu nasıl hafife aldığını anlayabiliyorum. Etrafında çatırdayan ateş korları ve gölgeler dönerken yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor.

Onu kesinlikle hafife alırlardı.

Neden onlarla birlikte yaşamadığını sormak için ağzımı açıyorum ama Harlow sözümü kesiyor. "Beni terk ettiler. Sürtükler melez bir Fae'yle başa çıkamadılar."

Bu yüzden Knox onu yanına aldı... Kimsesi yoktu.

"Lenox benim üçüncü komutanım," diye giriyor Knox, konuyu değiştirerek. Lenox'un gözleri kızıl bir ateşle parlıyordu. "Unutma savaşçı-"

Harlow, "Elbette, çünkü savaşçı olmak *çok* önemli," diye takılıyor.

Knox keser kapalı onların didişme. "Doğan savaşçılar'

duyular vardır bir Fae'ninkinden daha gelişmiş. Savaşları atlatmak için yaratılmışlar."

"Katılmak için bir savaşçı olarak mı doğmak gerekiyor?" Ben soruyorum.

"Hayır, herkes katılabilir. Gerçi doğuştan savaşçı olanlar rütbelerini daha çabuk ."

"Ben Knox'un ordularının komutanıyım," diyor Nolan çatalının etrafında.

Bu beni hiç şaşırtmadı.

Özür dilediğini biliyorum, ama bende iyi bir ilk izlenim bırakmadı ve onun yanında rahat hissetmek için yarım yamalak bir özürden çok daha fazlası gerekecek.

"Savaşçılar kime hizmet ediyor?"

"Aloriah. Her sarayın asilzadelerinin kendi kişisel orduları vardır, kendi saray topraklarından onlara hizmet eden insanlar. Ancak Ateş Sarayı'nın savaşçıları Aloriah'ı bir bütün olarak korumak için hizmet eder."

Bakışlarımı sessiz Fae'ye çeviriyorum. "Sen burada nerede yer alıyorsun?" "Axel benim ikinci komutanım," diye açıklıyor Knox.

"Hangi güçlere sahipsin?" Ona soruyorum.

"Hava ve Toprak," diye cevaplıyor Axel gelişigüzel, boynundaki kanat dövmesi bükülürken Adem elması sallanıyor.

"Hangi mahkemedensin Hazel?" Ace soruyor.

"Dünya," diye gururla belirtiyor.

Ace'in Hazel'a yanaklarını kızartan muhteşem bir gülümseme verdiğini görmek için tam zamanında bakıyorum. Knox hakkında bana söylediği onca saçmalıktan sonra onu bu konuda *çok* kızdıracağım.

Ace ışınlar. "Ben Toprak ve Su'yum."

Bu çok ilginç. Tek yumurta ikizleri nasıl farklı güçlere sahip olurlar?

Bakışlarımı Hazel'a kaydırıyorum ve gözlerinde bir acı parıltısı yakalıyorum. Oh.

Ace, Luna ile aynı güçlere sahip.

Knox'un boğuk sesi bakışlarımı başka yöne çekiyor. "Ace benim temsilcim."

Şimdi anlaşıldı. Ace tüm erkekler arasında en arkadaş canlısı olanı. Onu bir grupta barışı yayarken görebiliyorum; kızmak için fazla sevimli.

"Hepiniz burada mı yaşıyorsunuz?" Ben soruyorum.

Knox, mahkemesinin koridorun diğer ucunda, bizim bir alt katımızda yaşadığını söyledi, ancak ev tüm kişilikleri için yeterince büyük değil gibi görünüyor.

Harlow titrer. "Tanrım, hayır. Çok fazla testosteron var. Okyanus kıyısında bir dairede yaşıyorum."

"İkizler ve Lenox evde yaşıyor," diye araya giriyor Knox usulca.

Nolan konuşurken sessiz, sözlerini hüzün kaplıyor. "Annem ve kız kardeşimin evinde yaşıyorum."

"Hava lejyonuna kim gitmeli?" Axel devreye giriyor.

Axel'in ani konuşma değişikliği karşısında kaşlarımı çatıyorum, gözlerim Nolan'ın yüzüne yapışıyor, gözlerinde hüzün çizgileri belirliyor.

"Sen ve Ace. Lenox ve Harlow'un şeytani av köpeklerini araştırmasını istiyorum." Knox bana seslendi. "Delilah, bize katılmak ister misin?"

Hazel dışında masadaki herkes bana bakıyor ve cevabımı bekliyor. Bu onlar için bir test mi? Onlara gerçekten yardım edip etmeyeceğimi görmek için mi?

"Elbette," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum.

Hazel gözlerini Ace'den ayırmadan söze karışıyor: "Ben kara büyü kitaplarını incelemeye devam edeceğim. Üç tane daha var."

Knox başını sallayarak iş tartışmasını sonlandırır.

Harlow ve Lenox vakit kaybetmeden birbirleriyle alay etmeye başlarlar.

Pençe ayaklı küvette uzanıp su sihrimi uygularken önümde su kabarcıkları yüzüyor. Saatler önce uyumaya çalıştım ama zihnimi kapatmayı başaramadım. Knox'la ne kadar çok zaman geçirirsem ve onu ne kadar çok tanırsam, bedenim onu o kadar çok istiyor gibi görünüyor. Zihnim istemsiz tepkileri kapatmadan tepki veriyor.

Tanrı aşkına, Knox'un bir sevgilisi olduğu düşüncesi beni kışkandırdı. Knox flört etmekten başka bir şey yapmaz, ama görünüşe göre onun flört etmesi hormonlarımı karıştırdı.

Belki de bir Fae bedeninde olmak duygularınızı yükseltiyordur... Ne de olsa diğer her şey yükseliyor. Eskiden erkeklerle antrenman yaparken hiç ateşli ve rahatsız hissetmezdim.

İnleyerek başımı suyun altına sokuyorum.

Knox endişelerimin en küçüğü ve düşüncelerimi tüketmemeli. Vücudum ondan etkileniyorsa ne olmuş? Kim etkilenmez ki? Adam resmen yürüyen bir seks tanrısı ve bedenim sadece bu manzaranın tadını çıkarıyor.

Suya girerken ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

Elimdeki görevlere tam konsantre olmam gerekiyor. Pek çok hayat buna bağlıyken, ben burada Knox'u neden kıskandığımı düşünüp duruyorum. Onun cazibesi ya da yakışıklılığı dikkatimi dağıtmamalı; büyü öğrenmeye, kara büyü kitabını bulmaya, halkıma ve kapana kısılmış Fae'lere yardım etmeye odaklanmalıyım.

Burada bir fark yaratabilirim. Yardım edebilirim.

Bunların hepsi geçici... Sadece odaklanmam gerekiyor.

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

"W Hazel burada mı?" Knox yatak odamın kapısına yaslanarak soruyor.

Temizlediğim kılıcı yere bırakıp makyaj aynasından ona bakıyorum. "Kitaplar üzerinde çalışmaya başladı."

Knox beni tepeden tırnağa taradı. "Bugün sana ders veremem." "Oh, tamam."

Hayal kırıklığının içimde dalgalandığını hissedince şok oldum. Bahçedeki derslerimizden keyif almaya başladım. Onlara bağlanmak ne kadar aptalca bir düşünce.

-Bundan daha iyisini biliyorum.

Knox kapıyı tekmeleyerek bana doğru ilerliyor. "Nolan'la birlikte savaşçı adasına ve birkaç şeyi düzeltmem gerekiyor," diye açıklıyor.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Sorun değil."

Knox hiçbir şey söylemeden bana bakarken midemde kelebekler uçuşuyor, sinirlerim sessizliği doldurmak istememe neden oluyor.

"Savaşçı adası nedir?" diye sordum.

"Ateş ve Hava Sarayı'nın açıklarında bir ada. Aloriah'ın tüm savaşçıların eğitim için gönderildiği yer. Stajyerlikten tam teşekküllü bir savaşçıya dönüşene kadar birkaç yıl orada yaşarlar."

Ejderha kabızlı kılıcıma dönüp gümüşü yağla temizliyorum. "Kulağa büyüleyici geliyor."

"Delilah, ben-"

"Knox!" Nolan evin içinde bir yerden bağırıyor.

Knox'un omuzları sertleşti. Kapıya doğru yürümeden önce bir an bana bakıyor. Omzunun üzerinden, "Bu akşam görüşürüz," diye sesleniyor.

İki saat boyunca antrenman yaptıktan, su büyüsü yaparken banyo yaptıktan ve Knox'un evinde amaçsızca dolaştıktan sonra, bugün huzursuz olduğumu söylemek yanlış olmaz. Hareket etmeyi bırakırsam, neden bu kadar kıpır kıpır ve gergin olduğumu analiz etmeye başlayacağım ve bunu yaparsam, Knox'un arkadaşlığını neden özlediğimi kendime itiraf etmek zorunda kalacağım.

Aynen şu anda olduğum gibi.

Knox'un kütüphanesinde oturmuş otuz dakikadır aynı paragrafı okumaya çalışıyorum ama zihnim rahatlamama izin vermiyor. Kitabı kapattıktan sonra ayağa fırlıyorum ve arka bahçeye gidiyorum. Knox'un burada olmaması büyü çalışmamam gerektiği anlamına gelmiyor; basit alıştırmalar yapmak için ona ihtiyacım yok.

Dışarı çıktığım anda duraksadım. Ace ve Lenox gömleksiz, kılıç ve büyüyle düello yapıyorlar. Biri kılıcını savururken diğeri ateş ya da hava kalkanyla saldırıyor, savunma ve saldırı için büyü ve silahlar arasında gidip geliyor.

Varlığımı henüz fark etmediler ve tek bir düşünceyle kendimi gizliyorum.

Verandanın son basamağına oturup ayaklarımı yumuşak çimlerin üzerine koyuyorum ve erkeklerin tekniklerinin ne kadar hassas olduğuna hayret ediyorum. Her biri diğeri geçmeye çalışarak çeşitli hamleler yapıyor, ancak kimse zafer vuruşu yapamıyor. Dikkatim Ace'e yöneliyor, siyah dövüş derileri içinde hareket edişini izliyorum. Lenox'a neredeyse vurduktan sonra her seferinde gülümsüyor ve bana Easton'ı hatırlatıyor.

Eğer hala burada olsaydı, ikizler üçüz gibi görünürdü.

Kendimi düşüncelerimden sıyrıp pelerinimi çıkarıyorum. Basamaklarda geriye yaslanarak alkışlıyorum, adamlar sarsıldığında içimden kahkahalar fişkırıyor. Fae'lerin bile korkabileceğini bilmek güzel.

"Vay anasını," diye haykırıyor Lenox. Kılıcını kaldırıp yüzünde kurt gibi bir sırıtişla beni işaret ediyor. "Sırf bu yüzden, içeri giriyorsun."

İçten içe gülümsüyorum. Dövüşebileceğimi düşünmüyor.

Ayağa kalkıp omuzlarımı çökerttim ve ellerimi sıktım. "Evde biraz antrenman yaptım. Açıkçası bu seviyede değil."

Lenox omuzlarını silkiyor. "Sorun değil, herkes bir yerden başlar."

Ace kılıcını bana uzatırken merakla bana bakıyor.

Savunma pozisyonuna girmeye konsantre olma gösterisi yapıyorum, sanki kalçalarımı ve ayaklarımı nadiren pozisyona yerleştiriyormuşum gibi ayağımı bir o yana bir bu yana sürüyorum. Lenox'un kehribar rengi gözlerine bakarken bileğimi gevşeterek kılıcımı kaldırıyorum.

Lenox hamle yapıyor, sağ ayağını ileri atarak yan tarafıma vurmaya çalışıyor. Ateş kalkını önünü kapattığı için sol tarafı savunmasız. Dönerek ileri atılıp açık tarafına vurmak için dönerken sırtıyıyorum. Kendini düzeltmeye çalışırken Lenox'un gözlerinde şaşkınlık parlıyor ama çok geç.

Çömelerek o kadar hızlı ilerliyorum ki Lenox geldiğimi görmüyor. Bacaklarını altından çekmek için tüm gücümü kullanıyorum. Sırtı çimenlere değdiği anda, bıçağım boynunda, alevden bir ok da kalbinin üzerinde hazır bekliyor.

Ona bakarken gülümsemem yılan gibi kıvrılıyor. "Ben kazandım."

Ace arkamdan kahkahayı patlattı. "Bu saçmalığa kandığına inanamıyorum Lenox."

Lenox'un yüz ifadesini öfke kaplıyor. "Biliyor muydun?"

"Bu sabah antrenman odasında o kadar gürültüyü kim yapıyordu sanıyorsunuz?"

Lenox başını sallar, nefesinin altında küfürler mırıldanır.

Ona elimi uzattım. Lenox ayağa kalkarken, "Aldatmacanız ne olursa olsun, bu etkileyiciydi," diye itiraf ediyor.

Gülümsüyorum. Lenox'a "Beni eğitmeni çok isterim,"

diyorum. Lenox'un ağzı açık kaldı, gözleri büyüdü.

Bunu sormamın son derece uygunsuz olduğunun farkındayım. Knox'un bana büyü öğretiyor olması, sarayının bana bir şey borçlu olduğu anlamına gelmez. Eğer evde babamın sarayından herhangi bir yardım isteseydim saatlerce bağırır ve kırbaçlanırdım. Yanmış olsam bile bana yardım etmezlerdi.

"Özür dilerim, sormamalıydim," diye devam ettim.

Lenox parmaklarını siyah saçlarında gezdiriyor. "Hayır, değil. Ben sadece -Kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünüyorsun. Belli ki." Kıkırdıyor.

"Gelişmiş... yeteneklerime alışmakta biraz zorlandım. İkinizi izledikten sonra, öğrenecek daha çok şey olduğunu biliyorum."

Lenox ışıldıyor. "Çok isterim."

Bu şaşırtıcı derecede kolaydı. Ben de gülümsedim. "İnanılmaz!"
"Ne zaman antrenman yapıyorsun?" diye soruyor kollarını göğsünde kavuşturarak. "Genellikle sabahları Knox'la derslerimden önce."
Ace kaşlarını çatar. "Knox nerede? Yakında antrenman yapman gerekmiyor muydu?" Lenox benim yerime, "Nolan'la birlikte savaşçı adasında," diye cevap veriyor.

"Onun yerine sana öğretebiliriz," diye teklif ediyor Ace, nazik gözleri heyecanla parlıyor.

Neden buradaki herkes bu kadar nazik?

Bu bana hoş karşılandığımı hissettirmeli ama mahkemede Annie ya da Easton dışında birinin bana nezaket göstermesi çok sıra dışı. Bu beni huzursuz ediyor, sanki bir yükmüşüm gibi.

"Zaten seni rahatsız ettim-"

"Ona nasıl uçulacağını öğretmeliyiz," diyor Ace Lenox'a, itirazlarımı tamamen görmezden gelerek.

Bu benim dikkatimi çekti. "Benim kanatlarım yok," diye .

"Evet var," diyorlar hep bir ağızdan.

Ace dudaklarında sıcak bir gülümsemeyle, "Knox bize sihrinin bir özetini verdi," diye açıklıyor. "Kanatların olmaması için çok fazla gücün var. Sadece onları nasıl ortaya çıkaracağını henüz bilmiyorsun."

Göz kırpıyorum. "Bana içimde henüz bulamadığım kanatlar olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bir Fae'nin senin kadar büyüye sahip olup da kanatlarının olmaması duyulmamış bir şey," diye araya giriyor Lenox.

Knox da bana benzer bir şey söylemişti ama zihnim içimde bir yerlerde saklanan devasa kanatlar fikrini algılayamıyor.

"Peki, hangi cehennemdeler ve nasıl hissediyorlar?" "Bu bir çeşit şekil değiştirme. Kendini dönüştürüyorsun," diye açıklıyor Ace. "Dönüşmek," diyorum kesin bir dille.

Lenox kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Evet, Fae formunuzu tamamen kabul etmelisiniz."

Tek yaptığım Lenox'a boş boş bakmak olunca, Ace kendi açıklamasını yapıyor. "Yüzde doksan Fae'den yüzde yüz Fae'ye geçmek gibi bir his."

Başımı sallıyorum. "Sırtımdan nasıl kanat çıkardığımı hâlâ anlamış değilim."

Lenox kıkırdar. "İlk etapta güçlerinize erişmenizi sağlayan şey nedir?"

Omuz silkiyorum. "Sadece hayal gücümü kullanıyorum."

"Kanatlarınız olduğunu hayal edin" diyor, sanki dünyanın en kolay şeyymiş gibi.

Lenox ve Ace'in ciddi ifadeleri arasında gidip geliyorum ve bana büyü öğretmelerine asla izin vermemeyi aklıma not ediyorum. Açıklama konusunda berbatlar. Bir adım geri çekiliyorum. Denemekten zarar gelmez. En kötü ihtimalle, on dakika boyunca onların eğlencesi olurum. Derin bir nefes alarak kanatları hayal etmeye çalışıyorum, sırtımda güvenli bir şekilde saklandıkları küçük bir açıklık olduğuna hayal ediyorum. Knox'un muhteşem yüzü zihnimde süzülüyor, güzel siyah kanatları onun arkasında hayat buluyor.

İçimin derinliklerine daldığımda sihir kuyumu buluyorum. Hazel'la ormanda geçirdiğimiz o ilk günkü gibi uykulu gözlerle bana bakmak yerine, tamamen uyanık ve oynamaya hazır. Ayak parmaklarımı kuyuya daldırıyorum, yavaşça tüm vücudumu içine sokuyorum. Suda yüzmek gibi hissettirmesi gerekirken, bir bulutun üzerinde süzülüyormuşum gibi geliyor. Yanardöner beyaz ışık etrafımı sarıyor, ben hareket ettikçe dönüyor ve farklı renklerle parlıyor. Başımı arkaya eğiyorum, sihrimin beni çevrelemesine, içimden geçmesine, ben olmama izin veriyorum.

Ben değişimi hissetmeden önce Lenox ve Ace'in nefesi kesiliyor. Sırtımda beni aşağı çekmeye çalışan ani bir ağırlık var. Yeni ağırlığa uyum sağlamak için duruşumu ve sırt kaslarımı değiştirerek gözlerimi açıyorum. Derin bir nefes verdiğimde, kanatlar sırtımda yayılıyor, önümdeki gölge hissettiklerimi doğrulamak için vücudumu büyük kanatlarla çiziyor.

Kanatlarım var.

Ace kışının üstüne düşüyor, aynı anda Lenox geriye doğru tökezliyor, Ace'in düpedüz takla atmasından daha zarif bir şekilde. İkisi de hep bir ağızdan küfretmeye başlayınca içimdeki panik alevleniyor. Arkamda ne olduğunu görmek için dönüyorum, kanatların ek ağırlığı beni normalden daha yavaş yapıyor. Çevresel görüşüm altın bir parıltı yakalıyor ama iyi bakamıyorum. İkisi de ağızları açık bana bakıyor. Nefes aldıklarını bile sanmıyorum.

Kaşlarımı çattım. "Yanlış mı yaptım?"

Ace konuşmaya çalışıyor. Saçma sapan bir şeyler mırıldanmaktan başka bir şey. Lenox daha da kötü, tüm yüzü bembeyaz.

"Biri neden ikinizin de açıklasın!" Pat diye söyledim.

"Onlar... senin... Onlar altın," diye kekeliyor Lenox.

"Bunların altın olması gerekmiyor mu?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Ace yavaşça başını, konuşmaya çalışırken ağzı açılıp kapanıyor.

Knox aniden önümde belirmeden önce bahçede beyaz bir ışık yanıp sönüyor, gözleri kocaman ve şok dolu, Nolan ise arkasından geliyor, kaşlarını çatmış kanatlarımla derin derin bakıyor. Knox daha iyi bir zamanda geri gelemezdi, sanki sıkıntıyı hissetmiş gibiydi.

"Biri bana neden hepinizin bana üç kafam varmış gibi baktığını söyleyebilir mi?"

"Kimsenin altın kanatları yok," diye nefes alıyor Ace, her kelimesini huşu kaplıyor.

Hayatımda hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Onay almak için Knox'a döndüğümde gözlerinin kanatlarımla üzerinde bana kilitlenmiş olduğunu görüyorum. "Bu imkansız."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun!" Kendimi tutamıyorum.

"Altın kanatları olan tek yaratıklar grifonlar ve meleklerdir," diye mırıldanıyor Knox.

Kaşlarım çatıldı. "Bana melek kanatlarım olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" "Hayır, yüzyıllardır soyları tükenmiş durumda." Başını iki yana sallar. "Melek kanatları

Melek kanatları Fae'lerden farklıydı. Onlar tüylüydü. Sizinkiler bizimkilerle aynı malzemeden ama altın."

Bir aşinalık hissi üzerime çöküyor, huzur.

Kaşlarım çatıldı. "O zaman neden altın kanatlarım var?"

Knox'un yüzüne bir gülümseme yayılır. "Hiçbir fikrim yok ama çok güzeller."

Yanaklarım ısındı. Bana güzel demedi, *kanatlarıma* güzel dedi.

Güzel. Yine de aynı hissi veriyor.

"Parıldıyorlar," diye fısıldıyor Ace huşu içinde.

Knox'un açıklamasının beni soktuğu trans halinden sıyrılıp kanatlarımı kapattım, ağırlıkları birbirine çarparak tökezlememe neden oldu. O parçamı büyüünün derin kuyusuna geri sokuyorum. Adamların sızlanmalarına ve protestolarına aldırmadan içeri geri dönüyorum.

Tüm gözler üzerimde olmadan onları kendim görmeliyim.

Banyo aynasının önünde durarak kendimi görmek üzere olduğum şeye hazırlıyorum. Yansımanın önünden her geçişimde uzamış kulaklarımı görmeye alışmak biraz zaman aldı ama kanatları kabullenmek tamamen farklı bir şey gibi görünüyor.

Kendi içime, sihrimi içeren ve tutan kısma dalıyorum. Sihrin ben olmama izin vererek kendimi tamamen suya bırakıyorum.

Sırtımda yanardöner altın kanatlar çırpınırken aynada kendime bakmak, yaşadığım sürece değer vereceğim bir anı olacak.

Nefesim kesiliyor. Elimi ağzıma kapatarak bakmaktan kendimi alamıyorum. İki yana dönüp her yönden onlara bakıyorum.

Altın kanatlar tam genişliklerine yayıldıklarında, kol uzunluğumdan daha uzun olduklarını görüyorum. Hareket ettiğimde, altın rengi deri parlıyor, güneşin pencereden içeri girdiği yerde parılıyor. Diğerlerinin kanatlarından biraz farklılar. Onları tepede eğimliyken, benimkiler bir noktaya doğru kıvrılıyor. Renk gövdemde açık renkle başlıyor, o kadar parlak ki neredeyse beyaz, sonra yukarı doğru çıktıkça koyulaşıyor, kanatların uçları o kadar koyu ki neredeyse sarı.

Yatak odamın kapısı açıldığında onları çırpıma çalışmak üzereydim. Bir sonraki anda Knox banyomdan içeri giriyor ve kapıya yaslanıyor. Bir bileğini diğerinin üzerinden geçirip ellerini ceplerine sokuyor. O da en az benim kadar şaşkın görünüyor.

"Neden altın olduklarını gerçekten bilmiyor musun?" Ben soruyorum.

"Keşke size verecek bir cevabım olsaydı. Gerçekten muhteşemler." Safir gözlerini benimkilere kaydırdı. "Sizi rahatsız ettiyse özür dilerim. Her gün birinin altın kanatları olmuyor. Merak ettiğimiz için bizi bağışlayın."

Omuz silktim. "Onları kendim görmek istedim."

Knox dikkatle bana bakıyor, gözleri ısınıyor. Başka tarafa bakıyorum, anlamaya cesaret edemiyorum.

Boğuk sesi banyoda yankılanırken omurgamı okşuyor. "Onları dışarı çıkarmak bir şeydir. Uçmak için eğilmek tamamen başka bir şey."

"Tahmin etmiştim. Şaşırtıcı derecede ağırlar," diyorum ve Knox'tan karanlık bir kıkırdama duyuyorum. Bu ses kollarımdan aşağı tüylerimin diken diken olmasına yol açıyor.

Banyo birdenbire iki kişi için son derece küçük gelmeye başladı. Kanatlarımı geri çekerek Knox'un yanından geçiyorum, yatağımın ucundaki şilteye otururken etrafımı çam ağacı sarıyor. "İnsan uçmayı tam olarak nasıl öğrenir?"

Knox vücudunu benimkine doğru çeviriyor, daha önce gördüğüm sıcaklık kaybolmuş. "Bu ders üzerinde daha sonra çalışabiliriz. Aslında seni uyarmaya geldim."

Göz kırpıyorum. "Beni uyarmak mı?"

"Harlow buraya geliyor ve seni alışverişe götürmeyi kendine görev edinmiş. Ona hayır demekte iyi şanslar."

Kendimi içten içe azarlıyorum. Tabii ki beni kontrol etmek için buraya kadar takip etmeyecekti. Sadece bir arkadaşını kibarca uyarmak istemişti - *biz arkadaş mıyız?* Sanırım memleketteki sarayda insani terbiyeden yoksunluk beni o kadar derinden yaraladı ki, birinin gerçekten arkadaş olup olmadığını çok fazla düşünmek zorunda kalıyorum. Ne kadar üzücü.

"Alışverişe gitmeyi dört gözle bekliyorum aslında," diyorum.

Param olmadığı konusundan bahsetmiyorum. Birbirimizle çalışmak için yaptığımız anlaşma dışında ondan bir şey istediğimi düşünmesini istemiyorum.

Pek çok çarpıcı elbiseye bakmayı, onları zihnimde canlandırmayı ve onları giymenin ne kadar güzel olacağını hayal etmeyi ve sonra yüzümde bir gülümsemeyle beğendiğim hiçbir şeyi bulamamış gibi davranmayı planlıyorum.

"Bu harika bir haber. Bugün kimseyle pazarlık yapma zahmetine katlanamam," diyor Harlow odama girerken.

Şeytandan bahset ve o ortaya çıksın.

Harlow dar kesim deri pantolonu ve kırpılmış lacivert gömleğiyle çarpıcı görünüyor.

"Sizi yalnız bırakayım," diyor Knox.

"Hazel'a birazdan ineceğimizi söyle!" Harlow sesleniyor.

Odadan çıkarken bakışlarım Knox'u takip ediyor, iri gövdesinden şehvetli bir güven sızıyor. Kolları gövdesinin yanında sallanıyor, çıkıntılı damarlar kaslarını daha da belirginleştiriyor-

"Onu süzmeyi bitirdin mi?" Harlow mırıldanıyor.

Gözlerim açıldı. Ayağa fırlayıp yanından geçiyorum. "Saçmalama," diye çıkışıyorum.

Harlow'un boğucu kahkahası beni fuayeye kadar takip etti.

"Kesinlikle çok güzel görünüyorsun Hazel," diyorum hayranlıkla. Hazel, Harlow ve benim önümde muhteşem zümrüt yeşili, yere kadar uzanan bir elbiseyle duruyordu. Elbisenin kumaşı kıvrımlarını en doğru yerlerden sarıyor. Kalçasından aşağı uzanan ve bacaklarını gösteren yırtmacı ile bomba gibi görünüyor.

Harlow ıslık çalar. "Allah kahretsin."

"Çok fazla değil mi?" Hazel endişeyle sorar.

Harlow ve ben başımızı bolca sallıyoruz. "Tanrım, hayır, bu mükemmel."

Harlow elbise raflarını karıştırırken kayıtsızca, "Ace buna bayılacak," diyor.

Sanırım ikisinden gelen alaycı gülümsemeleri ve kızarmaları fark eden tek kişi ben değilim.

Hazel'in gözleri büyür, kulaklarının ucu kızarır.

"Peki ya bu?" Harlow bana yere kadar uzanan gümüş bir elbise uzatarak soruyor.

Kalbim protesto çığlıkları atarken bile başımı sallıyorum. "Bana değil."

Harlow gözlerini deviriyor. "Hiçbir şey sana göre değil."

Bu her mağaza için rutin olmuştur. Harlow bana denemek için can atılmıyormuşum gibi yaptığım sayısız elbise gösteriyor ve o da sinirleniyor. Sanırım Harlow ve Hazel benim insan topraklarından geldiğimi ve hiç param olmadığını unuttular.

Ben kesinlikle yapmadım.

Hazel ve Knox olmasaydı, muhtemelen şimdiye kadar ölmüş olurdum.

"Her iyi mağazaya girdik ve hala beğendiğin bir şey bulamadın!" Hazel itiraz ederek Harlow'a arka çıkar.

"Yarın balodan önce gelip bir şeyler bakacağım."

Harlow, "Bütün dükkanlar kapalı olacak. Tutulma sırasında hiçbir şey açık değil."

Kahretsin.

"Hazel'in elbiselerinden birini giyerim," diye geveliyorum. İkisi de aynı anda irkildiler. Gözlerimi deviriyorum. "İkiniz de dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyorsunuz. Bu sadece bir balo."

"Olağanüstü bir balo," diye mırıldanıyor Harlow.

"Giyecek bir şeyler bulacağım, söz veriyorum," diyorum gülümseyerek.

Hazel seçtiği elbisenin parasını ödemeye gitmeden önce bana şaşkınlıkla bakarken, Harlow beni sanki bir kafam daha büyümüş gibi değerlendiriyor.

Dükkândan çıkarken bana katılmalarını bekliyorum. Akşam yemeğinin en yoğun olduğu saat ve sokaklar neredeyse bomboş. Görünüşe göre herkes yarınki tutulma için çoktan hazırlanmış ya da evlerinde kutlamalara erkenden başlamış. Bana eşlik eden tek şey tepemde sallanan ateşlerin parıltıyan közleri, okyanustan gelen tuzlu esinti ve üzerime doğru parlayan gece göğü.

Daha önce hiçbir şehirde bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Düşündüm de, kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Easton ve Annie ile geçirdiğim zaman dışında,

Sarayda dolaşırken hiç düşünmediğim bir an olmadı,
ne kadar güzel bir yer.

Açelya'da sessiz bir sokakta dururken göğsüm sıcak, kalbim güvende hissediyor ve kalmam için haykırıyor.

Harlow mağazadan çıkarken zil çalıyor. Onu daha önce başka bir yoldan yürürken görmemiştim. Biraz sonra Hazel bize katılıyor, elinde beyaz bir çanta sallanıyor, içinde zümrüt yeşili elbisesi var.

Kızların yanında yürürken, günlerdir kafamı kurcalayan soruyu dile getiriyorum. "Eğer iktidarda olan tek kişi Hava Kraliçesi ise, neden diğer sarayların kral ve kraliçe unvanları var?"

Hazel omuz silkiyor. "Ben kral ve kraliçelerin olduğu saraylarda büyüdüm. Ben onları böyle görüyorum."

Harlow araya giriyor, "Bu saygı. Hava Kraliçesi ne derse desin, mahkemeler varisleri kral ve kraliçe olarak görür. Azalea'daki herkesin Knox'u kralları olarak gördüğünü biliyorum. Bunun güçle hiçbir ilgisi yok, her şey sadakat ve saygıyla ilgili."

Bakışlarımı yere indiriyorum, Harlow'un açıklaması beni sersemletiyor.

Eğer idam edilmeyecek olsalardı, halkım babamın yüzüne tükürürdü. Ben doğmadan önce bile topraklarımızda saygı ve sadakat kaybolmuştu.

Harlow kendi kendine kıkırdar. "Hava Mahkemesi sakinleri bile yaşlı cadı ile aynı fikirde değil."

Hazel'in nefesi kesildi. "Ona cadı diyemezsin!"

Harlow elini sallayarak Hazel'ı başından savar. "Ona uygun gördüğüm şekilde hitap edebilirim. O yaşlı ve kraliyet ailelerini hâlâ çocuk olarak görüyor. Bu çok saçma."

Kaşlarımı çatıyorum. "Mahkemeler ne zaman yeniden bir demokrasi olarak hüküm vermeye başlayacak?"

Harlow gözlerini devirir. "Muhtemelen kraliçe nalları dikene kadar olmaz." "Böyle şeyler söyleyemezsin!" Hazel tersler.

Harlow kaşlarını kaldırır, bir daire çizerek kollarını iki yana açar. "Kim ona söylemek için burada?"

"Her yerde casusları var," diye fısıldıyor Hazel.

İkisinin arasına bakıyorum. "Neden casusları var?"

Harlow gözlerini devirir. "Tuzak büyüsünü kimin bulmasına yardım edeceklerine inanıyor."

"Belli ki işe yaramıyor," diye mırıldandım.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Bir

O Harlow'un itirazlarına rağmen elbise aramaya devam etmek için Knox'un evine döndüğümüzde, şaşırtıcı bir şekilde ne giyeceğim konusunu kapattı. Bu da beni rahatlatmış çünkü giymek için bahanelerim tükeniyordu.

ona vermek için.

Akşam yemeği için daha rahat kıyafetlerimi giydikten sonra, Lenox ve Harlow didişirken Knox ve Axell'in yanındaki her zamanki yerime oturdum. Bunun her zamanki şeyleri olduğunu fark ettim; içlerinden biri patlayana kadar birbirlerine sataşıyor ve alay ediyorlar. Daha iyi bilmesem, bunun onların ön sevişme şekli olduğunu söyledim, ancak Harlow, Knox'un sarayındaki erkekleri yalnızca kardeş olarak gördüğünde ısrar ediyor.

"Bu Tutulma Balosunda yine ortadan kaybolmayı mı planlıyorsun, Harlow?" Lenox sırtıyor. "Bilmek istemez miydin?"

Lenox ağzına yemek tıktırıyor. "İnanın bana, duydum."

Nolan, "Geri kalanımız yapmadı ve iştahımızı korumak istiyoruz," diye homurdanıyor.

Belki de bu yüzden bu kadar huysuzdur - sürekli tartışmalarının ortasındadır.

Lenox homurdanıyor. "Sanki onun yarısını sen yapmadın."

"Aynı kadınlarla," diye cilveleniyor Harlow.

Lenox'un sırtışı vahşi. "Kemerindeki kadın ve erkek sayısına bakılırsa, daha fazla diyebilirim."

Bakışlarım Hazel'inkilerle buluşuyor, gülmemeye çalışırken ikimizin de dudakları seğiriyor.

"Cinsel patavatsızlıklarını duymak istemiyorum, Lenox." Knox şarabını yuvarlıyor. "Yine mi?"

"Balo ne zaman başlıyor?" Ben soruyorum.

Harlow gözlerini devirir. "Akşama kadar değil. Günün ilk yarısı ritüellerle geçiyor." Kıs kıs gülüyor. "Çok kutsalmış gibi davranıyorlar-"

Nolan, "Onlar kutsaldır," diyor.

Harlow gözlerini ona diker. "Sırf cüppe giyip yıldızlara vaaz verdikleri için diğerlerinden daha iyi değiller."

"Törenlere herkes katılıyor mu?" Ben araya girdim.

Knox başını sallar. "Bu daha çok rahibeler için. Ay döngüsünü onurlandırıyorlar; tutulmaların el üstünde tutulduğu görülüyor."

Ay tutulması için heyecanlı olduğumu itiraf etmeliyim. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

"Neden insan toprakları yıllık güneş tutulmasını yaşamıyor?" diye sordum. "Büyü," Harlow şarkı söylüyor.

Knox'un çenesi sıkılır. "Rahibeler bunun Ay Tanrıçası'nın Fae'lere, ona vaaz verenlere bir armağanı olduğuna inanıyor."

"Buna inanmıyor musun?" Ben soruyorum.

Tüm masa ölüm sessizliğine bürünür. Kimse hareket etmeye ya da konuşmaya cesaret edemez. Hazel'ın gözleri bile bu enerji değişimiyle açılır. Birinin neye inandığını sormak uygunsuz mu?

Knox artık bana bakmıyor. Gözleri tabağında bir delik açıyor. "Artık değil," diyor soğuk bir şekilde.

Harlow'un aşırı neşeli sesi odada çınlıyor. "Bence rahibelerin canı cehenneme. Balo en iyi kısmı. Tutulmalar dans etmek, içmek ve sevişmek içindir."

"Koroya vaaz veriyorsun." Lenox sırtıyor.

Suyum boğazımda kaldı. Burada hâlâ hiç şarap içmedim, kafamı her zaman temiz tutmak istiyorum, ama belki baloda gevşeyip bir iki tane içebilirim.

Harlow bana inliyor. "Lütfen bana hâlâ bakire olduğunu söyleme."

Knox köpek dişlerini göstererek başını ona doğru çeviriyor.

"Harlow."

Yanaklarım kızardı. Bakire değilim, hiç değilim. Yıllar içinde sevgililerim oldu, ama sarayda bu konu hakkında özgürce konuşmak açıkça hoş karşılanmıyor.

"Mahkemedeki herkes senin kadar açık mı?" Sesimi her zamankinden daha yüksek çıkararak soruyorum.

Lenox, "Kimse Harlow kadar açık değil," diye yapıyor.

Harlow onu görmezden geliyor, çatalını bana doğru sallıyor.

"Peki, sen?" Karanlık, gürleyen güç odanın içinde dalgalanıyor.

"Beni şımartma," diye çıkışıyorum Knox'a. "Eğer çoğu Fae böyle konuşuyorsa, ben de buna alışabilirim." Harlow'a dönüyorum. "Benim de sevgililerim oldu."

Hiçbiri iyi değildi, eklemiyorum. Çoğu zaman orada öylece uzanıp, bir an önce bitmesini diledim. Okuduğum kitapların bana hissetmem gerektiğini söylediği kıvılcımı hiç hissetmedim ve bu kesinlikle o kitaplarda okuduğum deneyim de değil. Geçmişteki sevgililerimin cansız olduğunu söylemek yetersiz kalır.

Knox'un tüm vücudu kaskatı kesildi. Az önce bir krala havladığımı fark ettiğimde midem bulandı. Yine de güçlü bir Fae kralına. Knox'ta ne var bilmiyorum ama tüm düğmelerime basıyor, beni babamın içinde kalmaya şartlandırdığı kabuğumdan çıkarıyor. "Özür dilerim, patlamamalıydım," diye bağırıyorum.

Knox beni susturmak için elini kaldırıyor, kelimeleri sanki zorla çıkarıyormuş gibi gırtlaktan geliyor. "Yanlış anlamışım. Özür dilerim."

"Bu iyi oldu. Top şimdi daha ilginç olacak," diye devam ediyor Harlow.

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu kaçamaklar balo salonunda olmuyor, değil mi?"

Masadakiler kahkahalara boğuluyor, her biri sözlerime kıkırdıyor. Axel bile kahkahaya boğuldu. Knox sessizce kıkırdıyor, ki bu onun bir dakika önceki gergin halinden çok daha iyi.

Harlow, "Hayır tatlım, burası bir seks kulübü değil," diyor.

Yüzü kızaran tek kişi ben olmadığım için rahatlamış bir şekilde Hazel'a bakıyorum.

Akşam yemeğinden sonra odama giriyorum, yalnız kalacağım için mutluyum, böylece küvette ıslanabileceğim. Onun yerine kapıdan girdiğimde yatağımın ucunda beyaz kurdeleyle bağlanmış büyük siyah bir kutu buluyorum. Knox bana daha fazla çörek mi aldı?

Kutuyu elime alıp kurdeleyi yavaşça sıyrıyorum ve açıldığında nefes nefese kalıyorum.

Bu bir elbise.

Göz alıcı altın rengi bir elbise, kanatlarımla aynı tonda.

Ne kadar güzel olduğunu görünce gözlerim doluyor. Aceleyle soyunma odama giriyorum, üzerime geçiriyorum ve aynanın önünde durup her ince ayrıntıyı inceliyorum.

Elbise yere kadar uzanıyor, korsajı göğüslerimi kavırıyor ve kalçalarımda genişlemeden önce belimi kavırıyor. Balo elbisesi eteğinin malzemesi kalın ve ağır, altın rengi kumaş o yana bir bu yana savrulurken alt bedenimin etrafından akıyor. Yürürken yan taraftaki küçük bir yırtmaç bacağıma ortaya çıkarıyor. Göğsümün yanından başlayarak, açıkta kalan her kolumda üç altın zincir sallanıyor, ardından üst ön kollarımın etrafından sırtıma doğru sarılıyor. Altın malzeme mum ışığı vurdukça parlıyor ve ısıldıyor.

Bu jest karşısında kalbim mutlulukla doldu. Knox'un bana bir elbise aldığına inanamıyorum.

OceanofPDF.com

Otuz İkinci Bölüm

I Karanlığa ve yıldız ışığına uyandım. Yatakta uzuvlarımı esnetirken içimi heyecan kaplıyor. Sarayda herhangi bir şenlik, kutlama ya da gelenek yoktu. Burada olmak, böyle bir geleneğe tanıklık etmek ve deneyimlemek bir hediye kendi içinde.

Karanlık toprakları sararken uyanık olmak farklı bir his.

Giyinmek ve kutlamalara başlamak için acele ederken, merdivenlerden inene kadar evdeki kahkaha seslerini fark etmiyorum. Kahkaha seslerini ve bardak şingirtılarını takip ederek geniş oturma odasına giriyorum.

Ace'in yanında oturan Hazel'in gülümsediğini ve kıkırdadığını görünce yüzümde bir gülümseme beliriyor. Belki de onu kaderine sürükleyen ben değildim.

Görünüşe göre herkes sarhoş. Axel onu hiç görmediğim kadar rahat, Ace'in gözleri kan çanağı ve kırmızı, Harlow sırtımadan duramıyor ve Lenox düpedüz sarhoş. Nolan bile gülümsüyor ve gülüyor. Hesaba katılmayan tek kişi Knox.

"Delilah!" Lenox ayağa fırlıyor ve kolunu omzuma dolayarak yanıma çarpıyor. "Biz de seni bekliyorduk," diye mırıldandı.

Yüzümü başka tarafa çeviriyorum. "Nefesin bir ejderhayı bile durdurabilir. Tanrılarım, ne kadar içtiniz?"

Lenox bana titrek bir sırıtış attı. "Doğru miktarda."

Kıkırdıyorum. Kendimi toparlayarak Axel'in yanına oturuyorum, çünkü grup içinde en ayık görünen o.

Odaya baktığımda kimin kayıp olduğunu fark ettim.

"Balo başlamadan önce gün içinde ortadan kaybolur. Daha sonra geri dönecek," diye fısıldıyor Axel.

"Nerede olduğunu merak etmiyordum," diye yalan söyledim.

Axel kaşlarını kaldırıyor, yeşil gözlerini eğlence dolduruyor. Kendime not: Bir Fae'ye yalan söyleyemezsin. Her şeyi anlarlar.

Axel sesini alçaltarak daha da eğiliyor. "Bugün ailesinin ölüm yıldönümü."

Kalbim kırıldı tabii ki.

Herkes bu geceki balonun heyecanını yaşarken ben yıllar önce Knox'a ne olduğunu tamamen unutmuştum. Ayrıntıları bilmiyorum; bu konuyu hiç açmadı, ailesinden de bahsetmedi. Sadece Hazel'ın tanıştığımız o ilk günlerde bana anlattıklarını biliyorum.

Axel geri çekilir, arkadaşlarına ve onların sarhoş mırıldanmalarına odaklanır. "Kapa o koca çeneni!" Harlow bağırır.

Lenox protesto için ellerini kaldırır. "Tek söylediğim, tekniğiniz üzerinde biraz çalışmanız gerektiği."

Harlow kuşkulu bir kaş kaldırır. "Benim *tekniğim* mi?"

Lenox kanepede otururken sallanır. "Biraz özensiz davranıyorsun-"

Harlow kaybolur. Belki de Lenox sinirine dokunmuştur ve o-

O kadar boğuk bağırıyorum ki sesim çatlıyor. Kırmızı gözleri parlayan dev bir siyah panter beliriyor ve Lenox'a doğru kükrüyor. Kanepeden düşüyor, kahkahalarla ulurken karnını tutuyor. *Neden herkes gülüyor?* Panter kaybolur ve yerini Harlow alır. Oturduğu yerde

Lenox öylece duruyordu, gülümsemesi doyumsuzdu.

"Yüzünü görmeliydin!" Lenox kekeliyor.

Orada oturuyorum, hareket edemiyorum. "Bu da neydi böyle?" diye bağırdım. Patlamam bana cevap getirmedi. Hayır, hepsi daha çok gülmeye başladı.

Hazel bana acıyor. "Harlow bir şekil değiştiren," diyor kıkırdamalar arasında.

"Bunu şimdi biliyorum," diye homurdandım.

Harlow barış teklifi olarak bana şarap ikram ediyor ama reddediyorum. Tüm zaman boyunca sarhoş olup ilk Eclipse Balomu unutmak istemiyorum; en azından bir kısmını ayık olarak deneyimlemek istiyorum. Bunu Harlow'a açıklamaya çalışıyorum ama hiçbir şey anlamayacak kadar sarhoş, bu da ne demek istediğimi kanıtlıyor.

Elindeki kadehi sallayarak şarabı yere saçıyor. "Güneş tutulması sarhoş geçirilmek içindir."

"Herkes senin kadar sarhoş olmak istemez, Harlow," diye Lenox.

"Her şeyden iki tane gören geliyor." "Üç," diye cıvıldıyor gururla.

Nolan kıkırdar. "Siz ikiniz çekilmezsiniz."

Harlow, "Ben, canım, saf bir zevkim," diye alay ediyor. "Lenox'un sadece büyük bir kafası var."

Lenox'un ağzı açık kalır. "Başım vücudumla orantılı!"

Oda kahkaha çılgınlıklarıyla doluyor, benimki yanaklarımı yakıyor. Herkesle birlikte otururken göğsüm daha hafif, daha özgür hissediyor. Gülmekten karnım ağrımaya başlıyor, özellikle de Lenox başını ölçmemizi istediğinde.

O akşamın ilerleyen saatlerinde aynanın karşısında durup kendimi inceliyorum. Gözlerimin etrafına az miktarda gri makyaj ve dudaklarıma pembe bir ton uyguladım. Elbise kendi başına konuştuğu için çok sert bir şey yok, ancak göz makyajı buz mavisi gözlerimi parlatıyor.

Sinirlerim altüst oluyor; günlerdir herkes bu etkinliği övmekle kalmıyor, aynı zamanda bu topraklarda yaşayan tüm Fae'leri görmek üzereyim - baloya katılanları yani. Ya gerçek bir Fae olmadığımı, bir zamanlar insan olduğumu anlarılarsa? Bana gülerler mi? Yüzüme nefretle tükürürler mi?

Sinirlerimi dağıtmaya çalışarak nemli ellerimi iki yana sallıyorum. Göğsüme milyonlarca iğne batıyormuş gibi hissediyorum.

Yatak odamın kapısı açılıyor ve ben dönüyorum, dönerken altın rengi ucu dönüyor.

Hazel başlangıçta sıkıntımı fark etmiyor, gözleri elbiseye odaklanmış. Nefes nefese kalıyor ve eliyle ağzını kapatıyor. "Çok güzel görünüyorsun!" Başını yavaşça benimkine doğru kaldırıyor. "Nereden aldın-Delilah, sorun ne?"

"Bunu anlayabilecekler mi?" . "Gerçekten Fae olmadığımı mı?" Hazel'in gözleri yumuşuyor. "Hayır tatlım, sen Fae'sin."

"Ben öyle hissetmiyorum. Tüm bunların ayrıntılı bir rüya olduğunu hissediyorum."

Hazel ellerimi ellerinin arasına aldı. "Garip hissettiğini biliyorum ve bunu kabullenmen zaman alacak. Nasıl olacağını bilmiyorum ve keşke sana bu cevapları verebilseydim ama sen Fae'sin," diyor yumuşak bir sesle.

Kelimelere tam olarak inanmadan başımı sallıyorum. "Haklısın, aptalca davranıyorum."

Elimi çekiştiriyor. "Hayır, saçmalamıyorsun. Bu neredeyse yeni bir vücut." Hazel bir adım geri çekiliyor, yüzünde güven verici bir gülümseme var. "Bu gece sadece eğlenmeye odaklanalım. Yarın tüm sorunlarımız bizi bekliyor olacak."

"Haklısın," diyorum utanarak.

Zihnime ve göğsüme sızan endişeyi hiçbir zaman açıklayamadım. Sanki her zaman oradaymış gibi geliyor ama buna o kadar alıştım ki ya görmezden gelmeyi ya da benimle birlikte olduğunu kabullenmeyi öğrendim.

Maskemi elime alıp yüzüme yerleştiriyorum. Karmaşık altın maske kaşlarımdan burnumun köprüsüne kadar yüzümü kaplıyor ve mavi gözlerimi altın tonuna karşı ışılatıyor.

Hazel'ı merdivenlerden aşağıya kadar takip ettiğimde, virajı döndüğümüzde fuayede bekleyen herkesi görüyoruz, tertemiz giyinmişler ama benim gözlerim sadece birini görüyor.

Nefesim tamamen kesildi. Bunun imkânsız olduğunu düşünmüştüm ama her zamankinden daha da muhteşem görünüyor. Knox'un kuzguni siyah saçları geriye doğru taranmış, güçlü vücuduna mükemmel bir şekilde uyacak şekilde dikilmiş siyah bir takım elbise giymiş. Boğazında altın bir yay duruyor, elinde benimkinin aynısı bir maske var.

Kalbim tamamen başka bir nedenden dolayı çarpıyor.

Eşleşiyoruz.

Topuklarım girişteki fayanslara değdiği anda Knox gözlerini benimkilere diyor. Bakışları beni yavaşça yukarıdan aşağıya doğru tarıyor ve yüzüme ulaştığında gözleri ateşle parlıyor. Midem sıkışıyor.

Odanın içinde çalan ısıklar dikkatimi Knox'tan uzaklaştırıyor.

"İşte bu bir elbise." Harlow sırtarak beni kızarttı. Cildinin her santimini saran, güzel kıvrımlarını vurgulayan, yere kadar uzanan çarpıcı kırmızı bir elbise giyiyor. Alev kırmızısı bir maske yüzünün yarısını kaplıyor.

Adamların geri kalanı seçtikleri elemente göre renklendirilmiş takım elbiseler giyiyor, maskeleri de aynı renkte. Ace Hazel'a doğru yürüyor, başını eğip kulağına fısıldarken ellerinden yeşil bir maske sarkıyor. Hazel bolca kızarıırken dudaklarında bir gülümseme belirliyor, kendi gülümsemesi de Ace'inkini yansıtıyor.

Harlow ellerini çırpıyor. "Hadi sarhoş olalım, sürükler!"

Lenox gururla, "Şimdiden önünüzdeyim," diye cıvıldıyor.

Herkes ön kapı eşliğini geçtikten sonra ortadan kayboluyor. Sanırım kimse uçmak ve kıyafetlerini mahvetmek istemiyor.

Tam takip edecekken Knox önüme çıkıyor, elini uzatırken gözleri gözlerimi delip geçiyor. Elimi onun sıcak elinin içine sokarken başka tarafa bakmaya cesaret edemiyorum, dokunduğumuzda kolumda elektrik uçuşuyor. Beyaz ışık bizi kuşatmadan önce gördüğüm son şey onun muhteşem yüzü oluyor, o kadar güzel bir gülümsemeyle bana bakıyor ki midemde sıvı bir sıcaklık birikiyor.

Ayaklarım bir kez daha yere basıyor, ama bu sefer etrafımı sonsuz bir gevezelik sarıyor. Çeşitli maskeler ve giysiler içindeki binlerce Fae caddeyi kaplıyor. Balo elbiselerinden daracık kıyafetlere, farklı renklerde takımlara ve elemental sihirlerine uygun olarak süslenmiş eşleşen maskelere kadar geniş kıyafet yelpazesi enfes.

Arnavut kaldırımlı bir araba yolunda duruyorum ve döndüğümde, iki yanında iki kule bulunan tuğladan bir kaleyle yüz yüze geliyorum. Gördüğüm en eski binalardan biri, ancak yaşı güzelliğine engel değil, sadece onu güzelleştiriyor. Büyük ve heybetli binanın tuğla işçiliği ve detayları muhteşem, yıllar boyunca yıpranmış ve güçlü bir şekilde ayakta duruyor. Fenerler kemerli ön kapıya giden yolu kaplıyor, siyah ahşap mükemmel bir şekilde zımparalanmış.

Her şey mükemmel bir şekilde tasarlanmış ve bakımlı, ancak araba yolunun ortasında bulunan su fıskiyesinin çaresizlik içinde bırakıldığını fark etmekten kendimi alamıyorum. Yedi baş melek çoktan unutulmuş, küf ve kir başka türlü güzel olan heykellere yapışmış.

Etrafımızı saran enerji hissedilir düzeyde, gecenin yıldızları üzerimizde parlarken herkesin heyecanı havada uğulduyor. Ay tamamen karanlığa bürünmüş durumda, dış çıkıntıları sanki *ben buradayım* dercesine belli belirsiz parlıyor. Karanlıkla örtülmüş ve gizlenmiş bu kadar güzel bir şeyin hala ıslıl ıslıl parlayabildiğini görmek enfes.

Etrafımızdaki Fae'ler Knox ve ekibini fark ettiler. Girişe giden yolu açmak için kenara çekilerek tezahürat yapmaya başlıyorlar. Knox merhaba diyenlere gülümsüyor.

Axel, Harlow, Ace ve Hazel kapıdan içeri adım atarken arkalarından yürüyorum, Knox da peşimden geliyor. Lenox ve Nolan muhtemelen çoktan içeri girmişlerdir. Ön girişte ufak tefek bir kadın elinde bir pano, eşikte duruyor ve elindeki kâğıda katılımcıların isimlerini karalıyor. Gece kadar koyu renk saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde geriye taranmış, koyu lacivert elbisesi yere kadar akıyor.

Ben ona ulaşamadan Knox önümde beliriyor. Boğuk sesi zihnimde dolaşıyor.

Kendini gizle.

Sesindeki emir, bana iki kez sormasına gerek bırakmayacak kadar sarsıcı. Etrafımdaki herkes kendi deneyimlerine o kadar dalmış ki, ortadan kaybolduğumu kimse fark etmiyor. Kadının önünde durduğunda Knox'a yakın duruyorum.

Kadın ona küçük bir reverans yaparken çenesini kaldırıyor. "Prens Knox." Prens, kral değil.

Knox kadına bakarken çenesini daha yukarı kaldırıyor. "Emmalyn."

Knox tek kelime etmeden içeri girdi. Ön kapıyı geçene kadar kendimi göstermedim. Knox'un kolundan tutarak, diğer katılımcılar yanımdan geçerken onu kenara, gölgelerin içine doğru sürüklüyorum.

"Neden kendimi gizlemek zorundaydım?" Fısıldıyorum.

Knox duvara yaslanıyor, yanımdan geçenlerden beni gizliyor. O kadar sessiz konuşuyor ki onu duyabilmek için sıcaklığına doğru eğilmem gerekiyor. "Hava Kraliçesi'nin seni ve buraya nasıl geldiğini bilmesini istemiyorum. Seninle ne yapacağını bilmiyorum."

Göz kırıyorum. "Emmalyn Hava Kraliçesi mi?"

Knox başını sallar. "Onun ikinci ve en iyi casusu." Bu ona neden kral değil de prens dediğini açıklıyor.

Knox duvarı iter. "Bu kadar yeter. İyi eğlenceler, Delilah."

Knox'un arkasından girişe doğru ilerlerken yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Büyük kelimesi balo salonunun büyüklüğünü anlatmaya yetmez. Knox'un tüm malikanesini buraya sığdırabilirsiniz. Duvarlar siyaha boyanmış, tavandaki kristal avizelerde parıldayan ateş korları daire şeklindeki tavan penceresini çevreliyor. Tavan penceresinin tam ortasında güneş tutulması manzarası var. Yuvarlak masalar odanın dış eteklerini çevreleyerek dans etmek isteyenlere geniş bir alan bırakıyor. Her masa on altın koltukla süslenmiş, beyaz laleler ve çeşitli mumlar orta süsü olarak güzelce yerleştirilmiştir.

Etrafımızda müzik sesleri yükseliyor. Odanın her köşesine kurulmuş birden fazla canlı grup ve şarkıcı hep bir ağızdan çalıyor. Siyahlar giymiş, ay tarzı maskeler takmış servis elemanları odanın içinde dolaşarak sonsuz miktarda şarap ve yiyecek servisi yapıyor. Kırmızı ve beyaz şarap kadehleri ve bir dizi şişe dolu birkaç tepsi yanımdan geçiyor. Kuzu, rosto ve tavuk kokuları ağzımı sulandırıyor.

Hazel ve Harlow yanıma geldi. Kollarımdan tutup beni herkesin dans ettiği odanın ortasına sürüklüyorlar, gülümsemeleri her tarafa yayılıyor.

yüzleri. Müzik damarlarımda dolaşıyor, tüm bedenimi ele geçiriyor, beni hareket etmeye, katılmaya, kutlamaya çağırıyor. Kendimi müziğin içinde kaybediyorum, bedenimi ele geçirmesine izin veriyorum, ona istediğini veriyorum. Mutluluk içimde patlıyor, yanaklarımı acıtacak kadar geniş gülümsememe neden oluyor.

Harlow, üç kadeh kırmızı şarap alarak yanından geçen bir sunucuyu durduruyor. Bu sefer itiraz etmiyorum ya da hayır demiyorum. Kristal bardaktan bir yudum aldığımda inlerken göğsüm titriyor. Bir Fae bedeninde her şey daha güzel, şarap da dahil. Zengin tadı dilimin üzerinde dans ediyor, kaslarımı anında yatıştırıyor. Güçlü sıvı damarlarımda tahribat yaratırken zihnim vızıldıyor. Kendimi tamamen bu deneyime teslim ettiğimde tüm sinirlerim buharlaşıyor. Ayaklarım acıyana kadar dans ediyorum ve artık onları hissetmeyene kadar içiyorum.

Müzik odadaki herkesi ele geçiriyor, sanki enstrümanlar ve onları çalanlar dokudukları melodilere sihir katmışlar gibi. Adamların nereye kaybolduğunu görmek için başımı kaldırdığımda saatlerdir dans ediyormuşuz gibi hissediyorum.

Önce Ace'i fark ediyorum, daha önce hiç görmediğim bir erkeğin yanında duruyor. Arkadaşı konuşurken elleri saatte bin mil hızla hareket ediyor ama Ace'in gözleri yanımda dans eden Hazel'dan başkasını görmüyor. Onu hiç bu kadar kaygısız görmemiştim, sanki müzik ona da kendini bırakmasını emrediyor. Harlow dans ederken tamamen kötücül, cinsellik sızdırıyor.

Dans ederken odayı tarıyorum, onu gördüğümde aramaktan vazgeçmek üzereyim.

Sadece kalbimin boğazıma takılması için.

Knox gülümsüyor ve siyah elbiseli çarpıcı bir kadınla dans ediyor, kadının elleri onun her yerinde, kollarını, karnını okşuyor. Uzun manikürlü parmaklarını saçlarının arasından geçirdiğinde, kıskançlığın içimi yaktığını hissediyorum.

Tabii ki büyüleyici sarışın bir Fae ile birlikte. Bir Fae kralı neden bir insanla ilgilenir ki? Onun nezaketini flört olarak algılamakla aptallık ettim. Zaman geçirmek için eğlenceden başka bir şey değildim.

Merak etme Angel, senin için bir dans ayıracağım.

Derin sesi zihnimde süzülürken safra yükseliyor, gözlerim yanıyor. Zihinsel kalkanlarımı kapatıyorum.

Aptalca. Kendimi tamamen aptal hissediyorum.

Birkaç dakika önce hissettiğim mutluluk ve neşe beni tamamen terk etti. Knox'un sadece aklımı okuması değil, kızların da onun için ağladığını görmesi utancına katkıda bulunmak istemediğim için Harlow ve Hazel'a sırtımı dönüyorum.

Dans eden mutlu Fae kalabalığı arasında gezinmek zaten yanmakta olan yaralarım tuz basıyor.

Odanın diğer tarafında karanlık bir koridor görüyorum ve ıssız olduğunu fark edince rahatlayarak iç çekiyorum. Nereye gittiğim umurumda değil, sadece dışarı çıkmam gerekiyor. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Gözlerimden yaşlar akarken görüşüm bulanıklaşıyor, öyle ki karşımda beliren erkeği göremiyorum. Bir homurtuyla göğsüne çarpıyorum, burnuma çam ağacı doluyor. Knox'un ağladığını görmesine izin vermeyerek gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bu benim hatam, olayları yanlış yorumlamam benim hatam. Sırtım soğuk tuğla duvarın ısırığını hissedene kadar uzaklaşıyorum.

"Dikkatli ol Angel, duyguların ortaya çıkıyor."

Gözlerimi açıyorum. *ne cüret*. Knox bana bakarken kalp acısının yerini öfke alıyor, soğuk kayıtsızlık maskesinin altından hiçbir şey görünmüyor. *Belki de bu bir maske değildir.*

Yavaşça öne doğru eğiliyor ve iki elini başımın yanındaki duvara dayayarak beni vücuduyla hapsediyor. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Neden umursuyorsun ki?" Tükürdüm.

Knox çenesini öyle sert sıkıyor ki dişlerinin kırıldığını duyuyorum.

"Ben sadece senin dünyanı özgürleştirmek için bir aracım." Tüm gücümle göğsüne bastırıyorum, ona tükürdüğüm her kelimeyi bir itiş kakışla telaffuz ediyorum. "Neden. Sen. Sikeyim. Umursuyorsun!"

Knox bir santim bile kıpırdamıyor. Tek başarabildiğim ellerimi onun sıcak göğsüne koymak. Sanki yanmışım gibi ellerimi çekiyorum. Bana dik dik bakarken gözleri kısılıyor. Öfkesini daha fazla kontrol edemiyormuş gibi içinden öfke fişkırıyor. *Neden bu kadar sinirli?*

"Çünkü düşüncelerin rahatsız edici," diye homurdanıyor.

"Zihnimi işgal etmeyi bıraksaydın, bu kadar sinirlenmezdin!"

Şaşkınlıkla başını sallıyor. "Gerçekten görmüyorsun."

"Neyi gördün?" Dişlerimi sıkarak

söylüyorum. "Sana zaman veriyorum,

Delilah."

Kollarımı iki yana açıyorum, tüm mücadele beni terk ediyor. "Ne zamanı?!"

"Yas tutmak için! Benden nefret etmemen için!" diye çıkışır. Devam ederken sesi alçalıyor, "Tanıştığımızda benden nefret ediyordun... benden *nefret* ediyordun. Krallardan nefret ediyordun ve baban Easton'ı öldürdükten sonra onlardan daha da çok nefret ettin." Bana bakarken gözleri yanıyor, göğsü hızla inip kalkıyor. "Tıpkı onun gibi olduğumu düşündün."

Bir nefes çekiyorum. *Easton'ı nereden biliyor?* Saçmaladığını söylemek için ağzımı açıyorum ama yapamıyorum. Söylediği her şey doğru. Babam gibi olduğunu düşünmüştüm. Bu hala açıklamıyor-

"Bu her şeyi açıklıyor," diye sertçe tükürüyor.

Yanağımın içini ısııyorum, ona bakıyorum, gerçekten yüzüne, acıyla dolu açık ifadesine bakıyorum. İkimiz de ağır ağır nefes alıyoruz, göğüslerimiz birlikte yükselip alçalıyor.

Sesi boğuk, sanki yıllardır konuşmamış gibi. "Şimdi anlıyor?"

Hem evet hem hayır. Bu hala daha önce ne yaptığını cevaplamıyor-

"Bana dokunuyordu ve ben de uzaklaşmaya çalışıyordum. Onun açısından tek taraflıydı," diye araya giriyor ve düşüncelerimi tekrar okuyor.

Gözlerimi kısıyorum. "O zaman neden benimle alay ediyorsun?"

Omuz silkiyor. "Seni itip kakmak için bir fırsat olduğunu düşündüm." Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Bu adam öyle-

"Büyüleyici mi?" Sırıttıyor.

"Kalkanlarım açık. Nasıl oluyor da hâlâ kafamın içindesin?" "Bilmiyorum," diye fısıldıyor.

"Yalancı," diye nefes alıyorum, göğsüm her geçen saniye daha hızlı inip kalkıyor.

Knox dudaklarını aralıyor, dilinin ucu dışarı fırlayıp alt dudağını yalıyor. Karnım beklentiyle geriliyor. Bunun için kendimden nefret ediyorum ama beni öpmesini istiyorum ve haklı olduğu için ondan nefret ediyorum.

Knox'un gözleri düşüyor, bakışları yırtıcı bir hal alırken içlerinde sıcaklık alevleniyor. "Burada bekliyor olacağım. Ne zaman hazır olursan," diye fısıldıyor.

İçgüdüsel olarak öne doğru eğiliyorum, vücudum elektrikle çılgılık atıp onun dokunuşu için yalvarırken dokunuşunu davet ediyor ve memnuniyetle karşılıyorum. Knox başını eğip bana o kadar yaklaşıyor ki nefesinin sıcaklığı dudaklarıma değiyor.

Odadaki her sesle birlikte müzik de aniden durduğunda gözlerim kapalı. Sesler kesiliyor, insanlar hareket etmiyor, etrafımızdaki hava bile durmuş gibi görünüyor, Knox'un bedeni de buna dahil, üstümde donup kalıyor. Gözlerimi açıp muhteşem yüzüne baktığımda Knox'un tamamen yok olduğunu görüyorum, bomboş yüzünde birkaç dakika önce konuştuğum kişi yok.

Kollarının altına giriyorum ve ondan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşarak koridorun diğer tarafına geçiyorum. Knox hareket etmiyor, olduğu yerde donup kalıyor, kolları onu duvara yaslıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki

göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Ona yaklaşarak elimi sırtına koyuyorum. Parmak uçlarım gergin kaslarına değdiği anda, Knox dönerken çığlığın çıkmasını engellemek için elimle ağzımı kapatıyorum. Yüzü çizilmiş, gözleri boş. Tanıdığım kişiden eser kalmamıştı.

Balo salonundaki hareketlilik bir kez daha artmaya başladı. Aynı anda Knox, koridordan çıkarken benim varlığımdan tamamen habersiz bir şekilde ileri atılıyor. Endişeyle onu takip ederken yutkunmam duyuluyor, eşikte duruyorum, içimden kaçmam için çığlıklar yükselirken kendimi göstermeye cesaret edemiyorum.

Koridorla balo salonunu ayıran siyah perdelerin arasından başımı uzatıyorum, sadece bir parça gözümün içeri bakmasına izin veriyorum. Ses çıkmasını engellemek için elimi ağzıma bastırıyorum, nefes alışımın bile birilerini varlığımdan haberdar edeceğinden korkuyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Salondaki her bir Fae sıraya girmiş, ritmik bir şekilde yürüyor ve dönüyor, sanki ordudaki bir birlikmiş gibi tek bir duvara bakıyorlar. Sıra sıra dizilmiş Fae'ler balo salonunun tamamını dolduruyor. Gözlerinin ardında en ufak bir duygu ya da yaşam belirtisi yok.

İnsan topraklarında kapana kısılmış Fae'ler gibi hareket ediyorlar.

Hazel, Harlow ve Ace'i bir sırada görüyorum. Lenox, Nolan ve Axel odanın diğer tarafında başka bir sıradalar. Knox koridora en yakın sırada duruyor. Aradaki farka rağmen hepsi benden uzağa bakıyor, bekliyorlar.

Nedenini öğrenmem uzun sürmedi.

Yüzlerce muhafız odaya giriyor. Hepsi aynı kıyafeti giyiyor, kolunda kırmızı bir sembol olan gri dövüş derileri. Diğerleri kadar cansız görünüyorlar, etraflarındaki muhafızlarla aynı ritimde hareket edip yürüyorlar. Muhafızlar ayrılmaya başladığında, takımlar halinde çalıştıklarını fark ediyorum. Biri ilerleyip bir sıra Fae seçerken, iki muhafız büyük siyah bir sandık taşıyarak arkadan geliyor. Her bir muhafız grubunun siyah sandığı açıp binlerce şırıngayı ortaya çıkarmasını dehşet içinde izliyorum.

Sanki ilk seferleri değilmiş gibi zahmetsizce ve sorunsuzca çalışıyorlar.

Muhafızlar hep birlikte bir şırınga ve küçük bir şişe canlı turuncu sıvı alırlar. Sıranın önündeki Fae'lere dönerek, her bir muhafız iğneyi Fae'lerin boyunlarına enjekte eder. İğne çıktıktan sonra, Fae'ler sıranın arkasına doğru yürürler.

Odadaki her Fae'ye iradeleri dışında turuncu parlayan sıvı enjekte edilirken tüm vücudum dehşetle titriyor.

Enjekte edildikten sonra bile normale dönmüyorlar. Gözleri bir zamanlar yaşam barındıran içi boş bir kap olarak kalıyor. Zihnim sonunda gördüklerimi anlamaya başlıyor - zihinleri kontrol ediliyor.

Kendini gizle.

Hazel'in kulübesinden gelen uhrevi ses geri döndü, sesindeki aciliyet beni şoktan çıkarıyor. Cevap bulamayacağımı bildiğim için sesin nereden geldiğini görmek için etrafıma bakmıyorum. Bir an bile düşünmeden ruhani sesin çağrısına kulak veriyorum, kendimi görünmez kılıyorum, kendimi ve kokumu koruyorum.

O kadar şiddetli titriyorum ki önümdeki perde titriyor. Orada öylece dururken gözlerimden yaşlar süzülüyor, hiçbir şey yapamıyorum, tıpkı Fae topraklarındaki herkesin mecbur bırakıldığı gibi.

OceanofPDF.com

Otuz Üçüncü Bölüm

O Son Fae'ler de enjekte edildikten sonra muhafızlar siyah sandıklarını toplayıp geldikleri gibi hızla gidiyorlar. Nefesimi tutup, bu güzel insanların gözlerinde hayatın yeniden başlamasını beklerken dua ediyorum.

Dünyaları durduğu anda müzik yeniden çalmaya başlar, Fae'ler hiçbir şey olmamış gibi hareket ederler.

Knox'un vücudu sertleşiyor, başı bir o yana bir bu yana sallanıyor, odayı benim için tarıyor, o muhteşem safir gözlerinde kafa karışıklığı dönüyor.

Tüm odağımı Knox'a, yok olduğunu düşündüğüm o güzel zihne verdim. Aynı sözleri defalarca tekrarlayarak, kalbimin her zerresiyle duyması için dua ediyorum.

Hemen gitmemiz gerekiyor. Olabildiğince normal davran.

Onun derin ve duygulu sesi zihnimde süzülürken tüm vücudum rahat bir nefes alıyor. Düşüncelerime girdiğini duyduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

ne?

Hepimiz gitmeliyiz, şimdi. Dikkatleri üzerine çekme.

Hazel dahil Knox'un mahkeme üyelerinin her birinin bir an için duraklamasını hayretle izliyorum. Knox onlara ne söylerse söylesin işe yarıyor. Her biri ayrılmak için farklı bir zaman buluyor - bazıları tuvalete çekiliyor, bazıları dans etmek için dışarı çıkıyor, diğerleri içecek bir şeyler arıyor. On dakika geçmeden sadece Knox ve ben kaldık.

Knox kalabalığın arasından tökezleyerek koridora doğru ilerlemeye başlıyor ve izleyenlere sarhoştan başka bir şey olmadığı izlenimini veriyor. Koridora girer girmez ağzımı açıyorum ama elini hemen ağzımın üzerine koyarak konuşmamı engelliyor. Eli dudaklarıma dokunur dokunmaz beyaz ışıktan başka bir şeyin içinde kayboluyoruz. Evine geri ışınlanırken Knox'a yapışıyorum, az önce tanık olduğum şeyin derinliği bedenime çarpıyor.

Bu insanların onlarca yıldır yaşadıkları özgürlük ahlaksızlığı. Haberleri olmadan sadece fiziksel değil, zihinsel olarak da ihlal edildiler. Midemde safra çalkalanıyor, boğazım midemdekilerin dışarı çıkma tehdidiyle yanıyor. Hiç kimse böyle dokunulmayı, sınırlarının aşılmasını hak etmez. Kendi kendilerini istemeden kontrol ederler.

Ayaklarım mermer döşeli zemine değdiği anda kıyamet kopuyor. Knox'un mahkemesi fuayede duruyor, Knox kutlamalarını kısa kestiği her biri en az diğeri kadar kızgın.

"Ne oluyor Knox?" Lenox bağılıyor.

Harlow'un ölümcül bakışları Knox'u delip geçer. "Mahvetmeye mi çalışıyorsun?"

Knox elini kaldırıp herkesin sessiz olmasını işaret ettiği anda Harlow'un itirazları kesiliyor. O safir gözlerini bana çevirdi. "Göster bana."

Zihnimin içinde inşa ettiğim güzel mabette küçük bir kapı olan kalkanımı açıyorum.

Knox'un tüm vücudu donuyor, temkinli, gergin ve öfkeden titreyen bir hal alıyor. Gücünden dalga dalga sızıyor, her bir darbe bir öncekinden daha yoğun. Kimseye zarar vermiyor, ancak kanatları arkasından patladığında kontrolü tamamen kopuyor, öfkesinin üzerindeki tasma yok oluyor. Benden, ona gösterdiğim şeyden sendeleyerek uzaklaştı.

"İmkansız," diye nefes alıyor.

Sanki içimi görebiliyormuş gibi beni tepeden tırnağa tarıyor, Knox ortadan kaybolduğu ve korumalar balo salonuna girdiği anda beni felç eden korkuyu görüyor. Her şeyi görüyor.

"Knox?" Axel soruyor, yeşil gözlerini merak ve endişe kaplıyor.

Knox yanındakilere döner ve bu gece olanları zihinlerinden geçirmelerini ister.

Harlow'un yüzündeki tüm renkler soluyor, Axel içgüdüsel olarak Ace'in önüne geçiyor ve Ace titremeye başlıyor, Nolan ise yaşadığı şok nedeniyle kabuğuna çekiliyor.

Özellikler, Lenox darbe almış gibi geriye doğru tökezler ve Hazel... Sevgi dolu, şefkatli Hazel fuayede kusar.

Ona yardım etmek için öne atılıyorum ama Ace daha hızlı davranıyor. Eğilip saçlarını tutuyor ve sırtını aşağı yukarı rahatlatıcı darbelerle ovuyor. Hangi güç olduğunu ya da kimin kullandığını bilmiyorum ama basit bir parmak hareketiyle kusmuk ve koku yok oluyor.

Knox, "Herkes çalışma odasına, hemen," diyor.

Birbiri ardına, Knox'un onlara gösterdiği anıyla birden aylan herkes sessizce çalışma odasına giriyor. Knox odanın etrafındaki susturucu kalkını kaldırıyor. Kapıyı kapattığı anda herkes patlıyor, birbirinin üzerine konuşuyor.

"Bunun arkasında kim var?" Harlow bağılıyor.

"Bu ne zamandır oluyor?" Hazel kırık bir sesle soruyor. Nolan kollarını kavuşturur. "Peki Delilah neden zihin kontrolü altında değildi?"

"Çünkü kendini gizledi," diye cevaplıyor Knox, gözleri kısılıyor. "Kimse onun orada olduğunu bilmiyordu."

"Adım giriş listesinde yoktu," diye nefes alıyorum. "Çok mu güven sorunu var?" Harlow alay ediyor.

"Büyümüzün yavaşça dağılmasına neden olan şey bu, değil mi?" Lenox iğnenin batırıldığı boynunun yan tarafını ovuşturarak soruyor.

Knox başını öne eğiyor. "Bu gece enjekte edilen turuncu sıvı, Aradaki'deki Fae'lerin yaratmaya zorlandığı şey."

Nefesim kesildi. "Perilerin bağışıklığı yüzünden. Bu yüzden ayrı tutuluyorlar. Perilerin büyüye karşı bağışıklığını Fae'ler için bir iksire dönüştürüyorlar, böylece kendi büyünüz yok oluyor."

İfadem herkesi susturuyor, Knox'un gücü tekrar odaya sızarken odadaki sıcaklık düşüyor.

Axel'in gözleri sertleşir. "Muhafızların kıyafetlerini fark ettin mi?" Ace başını kardeşine çeviriyor, Ace'in ağzı açık kalmadan önce gözleri birleşiyor. Knox'un yavaşça başını sallaması onun tek cevabı.

"Bu kırmızı amblemi daha önce hiç görmemiştim. Nedir o?" diye sordum.

Knox bana dönüyor, bir sonraki sözleri kalbimin durmasına neden oluyor. "Kraliçenin kişisel muhafızları. Sanırım neden kaybolduklarını biliyoruz."

Herkes donakalır, tam bir şok odayı susturur.

"Bunun arkasında kraliçe mi var?" Harlow tükürür.

"Bundan emin değiliz," diye giriyor Nolan.

Harlow ve Lenox ilk kez bir konuda hemfikir olarak Nolan'a hep bir ağızdan bağırlar. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"O haklı," diye araya giriyor Axel. "Kraliçenin adamları kayboldu, nereye gittiklerini bilmiyor ve kraliçe orada değildi. Kayıp muhafızlar dışında kimse Fae'lere enjekte etmiyordu."

"Her iki durumda da dikkatli hareket etmeliyiz," diyor Knox yumuşak bir sesle. Her şeyiyle bir kralın olması gerektiği gibi görünüyor, koruyucu ve halkına sadık, bir kez daha sakın ve derli toplu, ama onu hissedebiliyorum. İçini görebiliyorum. Panik ve korku zihnini kasıp kavururken odadaki herkesi sakın tutmak için kullandığı bir maske bu.

"Her şey birbirine bağlı. Fae'ler insan topraklarında tuzağa düşürülerek bu topraklardaki Fae'lere enjekte edilen iksirler yaratılıyor. Fae'ler tuzak büyüsünün yapıldığı gün kaybolmaya başladılar. Zehirleri düzenleyen her kimse, tuzak büyüsünü de o yarattı," diye ekliyorum.

"Şeytani yaratıklar da." Ace kolunu Hazel'a doluyor. "Tuzak büyüsünün yapıldığı gün geldiler."

Knox başını sallıyor. "Eğer nereden geldiklerini bulabilirsek, onları içeri alan kişiyi bulabiliriz."

"Yıllardır onların izini sürmeye çalışıyoruz," diyor Harlow kederle.

"Daha önce bizden birini hiç canlı istememişlerdi," diyorum usulca.

Knox'un vücudu geriliyor. Sanırım nefes almayı bile bıraktı. "Ne öneriyorsun Delilah?" diye soruyor sakince. Fazla sakince.

Sinirlerimi yutuyorum, omurgamı çelikleştiriyorum. "O gün ormanda onları duydun. Onları kim gönderdiyse beni canlı istiyor."

"Hayır," diye ağzından kaçırır Hazel.

Dehşete kapılmış yüzüne dönüyorum, gözlerine o korku dolu bakışı yerleştiren kişi olduğum için kalbim suçluluk duygusuyla çarpıyor.

"Kesinlikle hayır!" diye devam ediyor. "Takip etmemiz gereken başka ipuçlarımız var, hava lejyonu gibi."

"Peki ya bu hiçbir şeye yol açmazsa?" Nazikçe soruyorum.

"Senden bunu yapmanı istemiyorum Delilah. Kimse istemiyor," diye araya giriyor Knox. "Hayır, ama şu anda fazla seçeneğimiz yok," diyorum.

Nolan kollarını kavuşturarak bir adım öne çıkar. "Bence bunu Delilah yapmalı."

Tabii ki güveniyor. Gözleri üzerime düştüğü andan beri bana güvenmiyor.

Knox başını Nolan'a çevirir, öldürücü bir öfke yüzünü buruşturmaktadır. Axel sandalyesinde öne doğru eğilir, ayağa kalkmaya hazırlanır, elleri kollarını sıkar

koltuğundan.

"Neden?" Knox homurdanıyor.

Nolan kesin bir ifadeyle, "Bizi canavarların içeri girmesine izin veren kişinin kapısına kadar götürebilir," diyor.

Knox'un omuzları derin bir nefesle yükseliyor. "Sert bir şey yapmadan önce elimizdeki ipuçlarını takip edeceğiz."

Nolan'ın çenesi sertleşir. "Bu zaman kaybı. İhtiyacımız olan iki şey kara büyü kitabı ve tüm bunların arkasında kimin olduğu bilgisi. Delilah en büyük sorunu çözebilir."

Knox'un yüzü sertleşir, sesi ölümcül bir sessizliğe bürünür. "Beni tanıdığın bunca yıl boyunca, ne zaman başka bir Fae'yi tehlikeye attım?"

Nolan dilini şaklatır. "O Fae değil."

İfadesi zihnimde çınlıyor.

Ben Fae değilim, gerçekten değilim. Bu dünyaya ait değilim, ama insan topraklarına da ait değilim. Hiçbir yere ait değilim. Hiçbir yerde hoş karşılanmıyorum.

O kelimeleri bir daha asla söyleme, Angel.

Knox'un talepkâr hırıltısı beni düşüncelerimden koparıyor. Kafamı kaldırdığımda Axel, Nolan'a doğru yaklaşıyor ve onunla Knox'un arasında duruyor.

"Sidik yarıştırmayı bırak," diye Harlow. "Hava lejyonuna gittikten sonra bu fikri tekrar gözden geçirebiliriz."

"Her neyse, ama sözümü unutma, zaman kaybı," diye alay ediyor Nolan.

Nolan' hışımla odadan çıkışını izlerken haklı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Hazel'in kapısını tıklattım ve yumuşak bir sesle "İçeri gel" dediğini duydum. İçeri girdiğimde onu yatağında otururken buluyorum, yüzü kıpkırmızı ve lekeli.

Yanına oturduğumda kalbim sıkışıyor. "İyi misin?"

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor. "Halkını koruması gereken birinin Luna'nın ölümüne sebep olması beni hasta ediyor."

"Bunu yapanı bulacağız Hazel," diye fısıldıyorum.

Hazel burnunu çekerek gözyaşlarını siliyor. "Başka bir şey hakkında konuşalım. Bunu daha fazla düşünmeye dayanamıyorum." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Knox nasıl?"

"O iyi," diyorum kayıtsızca. Gözlerini kaçırarak ipek kaplı yastıklara yaslanıyorum.

Hazel önümde solucan gibi ilerlerken yatak eğiliyor. "İkinizin de koridorda kaybolduğunu gördüm."

Neredeyse hiç gerçekleşmeyen öpücük. Hatırladıkça kalbim sıkışıyor. Bekleyeceğine dair verdiği söz... Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Knox iyi bir insan olsa bile, zamanı geldiğinde kendi halkıma yardım etmek için geri dönmek zorunda kalacağım gerçeğini değiştirmiyor.

Sadece geçmişimle değil, babamla da yüzleşmek için.

Ayrılmak zorunda kalacağımı bile bile kalbimi başka birine açabilir miyim? Zaten yeterince zor olacak. Hazel'e çoktan bağlandım ve Knox'un sarayını tanıdıkça onları önemsememekte zorlanıyorum.

Bu gecenin tek iyi yanı öpüşmenin gerçekleşmemiş olmasıydı. Öne doğru eğilseydi onu öpebilirdim. Bu bir muhakeme hatasıydı; kararlılığım geçici olarak çökmüştü. Aramızda hiçbir şey olamaz. Ben bir insan prensesim, o da Açelya Kralı ve büyü bozulduğunda gitmek zorundayım. Arkadaş kalmalıyız. Bedenimde uyandırdığı hisleri görmezden gelebilirim, buna mecburum.

"Temiz havaya ihtiyacım vardı. Knox bir olduğunu düşündü. Sadece arkadaşların yaptığı gibi beni kontrol ediyordu."

Hazel kaşlarını çatıyor. "Arkadaş mı?"

"Arkadaşlar," diye cıvıldıyorum.

Hazel bana şüpheyle ama beni daha fazla zorlamıyor.

Otuz Dördüncü Bölüm

I hamle yaptım, sadece havayla karşılaştım. Döndüğümde Lenox'u bana sırtırken buluyorum. "Bundan daha iyisini yapman gerekecek," diye mırıldanıyor.

Bir ateş topu bana doğru uçuyor, ancak ben sudan bir kalkan oluşturuyorum.

ateş cızırdıyor. Kendi ateş oklarım onun üzerine yağarken kılıcımın saldırarak dönüyorum. Lenox her birinden kaçıyor, kılıçlarımız çarpışıyor, biz dövüşürken kemiklerim güçle titriyor. Nefes nefese kaldığımda ter boynumdan aşağı kayıyor, gömleğime yapışıyor.

"Yanılıyorsam beni affedin ama siz de hiç vuruş yapmadınız," diye alay ediyorum.

Hazel köşede karın kasları üzerinde çalışıyor, sihrimiz odanın etrafında dönerken kendi kalkanıyla çevrili.

Kılıcını kaldırdığını görmek için bakışlarımı Lenox'a kaydırıyorum. Başka bir ateş okunun kalkanıma saldırması için hazırlanırken kendi kılıcımı kaldırıyorum ama Lenox donup kalıyor, yüzünün rengi soluyor. Duyularımı açıp ondaki değişikliğe neyin sebep olduğunu anlamaya çalışırken bir ses duyuyorum. Hazel da duymuş olmalı çünkü aynı anda Lenox ve ben kılıçlarımızı bıraktık, Hazel egzersiz minderinden kalktı ve odadan dışarı koşmaya başladı.

Ön fuayeye girdiğimde, birkaç hafta önceki telaşlı kurye Hugo'yu görüyorum, onu son gördüğümde olduğu gibi yıpranmış görünüyor.

Knox onun önünde duruyor, ölümcül bir şekilde hareketsiz, yorgunluk ve yenilgi gözlerinde dönüyor. "Bu sefer kaç kişi?"

Hugo yüzünü buruşturur. "Yirmi."

Knox'un omuzları çöktü. "Teşekkür , Hugo."

İkizler de bizimkilerle aynı asık suratla fuayeye dalıyorlar. "Bugün hava lejyonuna gitmemiz gerekiyor Knox," diyor Axel kederle.

Knox başını salladı ve uzaklaşmadan önce mırıldandı: "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Hepimiz onun gidişini izliyoruz, kalbim onu takip etmem, teselli etmem için çığlık atıyor. Bunun yerine ayaklarımı fayanslara sabitliyorum. O sınırı geçemem.

Herkes çoktan dövüş kıyafetlerini giydi, bu yüzden Knox'un dönmesini beklerken fuayede ayakta duruyoruz.

"Bizimle geliyor musun Hazel?" Ace sessizliği bozarak usulca soruyor.

Hazel başını kaldırır. "Hayır, ben geride kalacağım."

Ace'in vücudu gözle görülür bir şekilde söner, çenesini aşağı indirirken dudaklarında hüznü bir gülümseme belirir.

Fayanslara çarpan botların sesi dönmemizi sağlıyor. Knox merdivenlerden iniyor, merdivenlerden çıkan adama hiç benzemiyor. Sakin maskesi tekrar yerine oturmuştu. "Harlow, cadıları gözetleyebilir misin? İşin içinde olup olmadıklarına bakar mısın?" Knox soruyor.

Harlow sırtıyor, hınzırca bir zevkle kaynıyor. "Fae'leri kaçırdıklarını mı düşünüyorsun?"

Eğer cadılar Fae'leri kaçırırsa, bu anlaşmayı bozacak ve Harlow'un onlarca yıldır planladığı intikam için serbestçe hareket etmesini sağlayacaktı.

"Hayır, bence bunu her kim yapıyorsa onunla birlikte çalışıyor olabilirler. Kara büyü kullanmayı özlemişler; bu fırsatın ellerinden kaçmasına izin vermezler," diye cevaplıyor Knox yumuşak bir şekilde.

Harlow dilini şaklatır, kapıdan çıkarken neredeyse sekerek yürür. "Benim için zevktir."

Harlow ön kapıdan içeri adımını atar atmaz ortadan kaybolur ve yerini girişin yanından alçaktan süzülen siyah bir şahin alır, uzaklaşırken gagasından bir çığlık yükselir.

Lenox kıs kıs güler. "Üzerlerine sıçacağının farkındasın, değil mi?"

Axel ve Ace karanlık bir şekilde kıkırdarlar. "Ondan daha azını beklemezdim," diyor Axel.

"Lenox, kayıp Fae'lerin son görüldüğü yerlere gitmeni istiyorum. Bak bakalım herhangi bir iz bulabilecek misin?" Knox araya girerek konuşmayı işe döndürdü.

Lenox Knox'u selamlar ve yüzüne yapışmış bir sırtışla evden dışarı çıkar.

"Bir panzehir üzerinde çalışmaya başlayacağım," diye duyurdu Hazel. "Artık sihrimizin nasıl azaldığını bildiğimize göre, belki de sihir zehirlenmesini tersine çevirecek bir tonik yaratabilirim."

Knox'un ağzının kenarı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu harika olurdu. Teşekkürler Hazel."

Hazel fuayeden çıkarken ışıldıyor.

"İyi şanslar!" Ace, yanakları kızarak ağzından geçirir.

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. İkisi de aşık olmuş ve Hazel biraz mutluluğu hak ediyor. Axel kardeşinin omzunu itiyor, yine de gözlerini gerçek bir mutluluk dolduruyor. İkisi de fuayeden çıkarken birbirlerine takılmaya devam ediyor, ön kapıdan geçerken görkemli siyah kanatları parlıyor.

"Seninle orada buluşuruz," diye sesleniyor Knox omzunun üzerinden.

İkizler havalanıyor, Knox bana doğru yürürken göz açıp kapayıncaya kadar havalanıyorlar, dar siyah gömleği geniş omuzlarına uyacak şekilde esniyor.

Bu adam hiç çekici görünmüyor mu?

Kolunu kaldırıp elini uzatıyor. "Adaya uçmak zorundayız. Işınlanmak için çok uzak," diyor, gözleri muziplikle parlıyor.

Uçmayı öğrenemediğim için kendime lanet ediyorum. Her denememde yüzüstü düşünüyorum, her ne kadar herkes bunu zahmetsizce kolaymış gibi gösterse de. Hiçbir şey söylemeden ve bakışlarımızı hiç ayırmadan elimi onun bekleyen elinin içine kaydırıyorum, dokunuşu kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken ediyor. *Bu uzun bir uçuş olacak.*

Knox beni kucaklıyor, bir kolunu dizlerimin altından geçirirken diğerini sırtıma doluyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni fuayeden geçirip kapıdan çıkarıyor. Bana sırtarak bakıyor. "Hazır mısın, Angel?" diye mırıldanıyor. Knox bir yanıt beklemiyor. Parlak gökyüzüne doğru havalanmadan bir an önce görkemli siyah kanatları sırtında patlıyor.

Knox'a her zamankinden daha sıkı sarılıyorum, başımı göğsüne koyuyorum, sıcaklığı iliklerime kadar işliyor. Kendime okyanus üzerinde uçmaktan korktuğum için böyle yaptığımı söylüyorum ama bu gerçekte uzaktan yakından alakası yok.

Kanatlar, pençeler, pençeler ve tüyler gökyüzünü doldururken devasa yaratıklar önümüzde adanın etrafında uçuyor. Bazıları derimsi, bazıları tüylü olan bu yaratıklar gökyüzünde koşarken şekil değiştiriyorlar. Bazıları yalnız uçarken, diğerleri sürüler halinde. Kükremeleri kulaklarımı dolduruyor, sesleri kemiklerimi titretecek kadar yüksek. Onları neden burada, şehirlerden ayrı tuttuklarını anlıyorum. O kadar büyükler ki sadece kuyrukları bile bir binayı saniyeler içinde yerle bir edebilir.

Üzerime bir gölge düşerken nefesim beni tamamen terk ediyor. Başımızın üzerinden bir ejderha uçuyor, gürleyen kanatları kulaklarımda yankılanıyor. Kösele gibi siyah ejderhanın karnı beyaz. Süzülürken kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyor, güneş dikenli sivri uçlarında parıldıyor. Yukarıya, her zaman izlediğini, her zaman dinlediğini bildiğim kişiye bakıyorum.

Ejderhalar gerçektir, Easton.

Yaratık kükreirken şok içinde izliyorum, ağzından alevler fışkırırken bir sıra keskin diş parlıyor.

Ateş püskürten ejderhalar.

Korkunç, pullu yüzlerine rağmen Easton'ın seveceği ve hayran olacağı şeyler için gözlerim yaşıyor. Keskin dişleri bir Fae'nin bile uzuvlarını tek bir çene hareketiyle koparabilirdi.

Bakışlarım, her geçen saniye daha da yaklaşan adaya doğru yönelen ejderhayı takip ediyor. Birbirine dik iki dağ zirvesi, daha alçak dağ patikalarıyla birbirine bağlanarak karanın etrafında doğal bir yarım ay bariyeri oluşturuyor. Savaşçı yerleşkeleri adanın dört bir yanına dağılmış durumda, okyanus kıyıları koyu kristal mavisi.

Knox çevrenin etrafında uçuyor, ağaçların üzerinde süzülürken alçaktan süzülüyor. Aşağıda, burada yaşayan hayvanlar ve biniciler için yapılmış evlerin çatılarını görüyorum.

Knox kalkış pistinin yanına indiğinde, bir grup griffin sıkı bir düzen içinde uçuşa geçer. Bir kuş gibi genişlemiş tüylü kanatlarıyla ürkütücü derecede devasa aslanların yakınında olmak şaşırtıcıdır.

Knox beni zarifçe ayağa kaldırıyor ve saatler süren yolculuktan dolayı bacaklarım sallanırken kendimi düzeltiyorum. İkizlerle tek katlı tuğla bir binanın yanında buluşuyoruz. İkisi de konuşmuyor ama sanki sadece ikisinin duyabileceği bir konuşma yapıyorlarmış gibi dikkatle birbirlerine bakıyorlar.

Axel Knox'a dönerek, "Yaratıklar hâlâ adanın kuzey tarafına yakın uçmayı reddediyor," diyor.

Knox'un bakışları iniş pistinde dolaşıyor. "Oraya gitmeden önce genelle konuşmak istiyorum."

"Zephyln'i görmeye ," diyor Ace, binayı iterek.

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordum. Bir griffin ya da ejderhayla yakından tanışmak her gün nasip olmuyor. Ayrıca, Knox generalden aldığı bilgiler hakkında beni daha sonra bilgilendirecek.

Ace gülümserken gözleri sıcacıktı. "Tabii ki!"

Ace'in peşinden giderken sinirlerim ve heyecanım damarlarımda vızıldıyor, tenimi elektriklendiriyor. Çakıl taşlı yollarda yürüyor, sıra sıra tuğla binaların yanından geçiyoruz. Adada en az yüzden fazla bina olmalı. Büyüm canlı ve uyanık, hangilerinin içinde yaratıkların yaşadığını hissetmemi sağlıyor.

Ace patikadan sola saparak tek katlı bir binaya yaklaşıyor. Yüzü bana dönük. "Arkadaş canlısı ama aynı zamanda bir canavar. Ona bir köpeğe davrandığın gibi davran. Yanına gitmeden önce seni koklamasına ve enerjini okumasına izin ver."

Daha önce hiç köpeğim olmamıştı. "Tamam."

Ace kapının kilidini açıyor, itmeden önce duraklıyor. "Onlar da korkunun kokusunu alırlar, bu yüzden sakın olun."

Kapıyı açtığımda derin bir nefes alıyorum. Taze ot kokusu, keçi kokusuyla birlikte üzerime siniyor. Bir Griffin ahırının neden keçi gibi koktuğunu asla öğrenmek istemiyorum.

Odaya adım attığımda buranın bir yaşam alanı olduğunu görüyorum. Sol tarafımda iki kişilik bir kanep, sağ taraftaki duvarda ise küçük bir mutfak bulunuyor. Kanepenin önünde közleri çıtırdayan bir şömine ve uzak köşeye yerleştirilmiş ikiz boy bir karyola. Yaşam alanlarına ve yatağın üzerindeki kişisel eşyalara aldırmayan Ace, az önce girdiğimiz kapıya dik olan kapıya doğru yürüyor. Griffin'iyile yeniden bir araya gelme beklentisiyle dudakları yukarı kalkıyor.

Ace kapıdan içeri giriyor ve kapıyı benim için açık tutuyor. İçeri girdiğimde çim bir muhafaza görüyorum. Yüksek metal çitler etrafı çevreliyor ve griffinlerin muhafazasını iki taraftan ayırıyor. Ace kapıdan geçerken ilk başta hiçbir şey göremiyorum. Ellerini kalçalarına koyuyor. "Bunu her zaman yapamayız, Zeph. İş için seyahat etmem gerektiğini biliyorsun," diye homurdanıyor.

Gülmemek için dudağımı ısıırıyorum. Bir Fae'nin ağzından duyduğum en insani şeydi bu.

"Sana bir arkadaş getirdim," diye şarkı söylüyor. "Ace, neden-"

Kafam kadar uzun bir griffin önümde beliriyor, ağzı açık, köpek dişleri kükrerken parlıyor. O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki kığımın üstüne düşerken sesim çatlıyor.

Griffin kükremesini kesince Ace gülerek başını geriye atıyor. Dönerek Ace'in ayaklarının dibine uzanıyor ve dev beyaz tüylü kafasıyla bacaklarını dürtüyor. "O anı sonsuza dek hatırlayacağım." Ace kıkırdıyor. Çimenlere diz çökerek griffini kulaklarının arkasından okşuyor ve Zeph mırıldarken ona fısıldıyor.

Öfkelendim. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Elimi Zephlyn'e doğru sallıyorum, "Onun görünmez olabileceği konusunda beni uyaramadın mı?"

Şaşırtıcı bir şekilde Zeph başını bana çeviriyor, sanki ne dediğimi anlamış ve bu karşılaşmayı Ace kadar komik bulmuş gibi.

Ace'in dudakları seğirir. "Sadece birkaçı yapabilir. Son derece nadirdir. Ona hakaret etmeden önce gelip bir merhaba deyin."

Kapıdan geçerken gözlerimi Zeph'ten ayırmıyorum, o da şaşırtıcı bir şekilde aynısını yapıyor. Gerçekten çok büyük. Yerde yataarken kalçalarım ulaşıyor, pençeleri kafam kadar.

Aslan kısmı yeterince şaşırtıcı, ancak Zeph'in sırtından çıkan kanatlar yaratığın ihtişamını daha da artırıyor. Kanatlar tüylü ve bir kuşunki gibi şekillendirilmiş, Ace'in okşamalarını bir köpek gibi emerken yere doğru eğiliyor.

Ben yavaşça yaklaşırken Zeph mırıldanmayı kesiyor. O boyuna göre ayağa kalkarken ben hareketsiz kalıyorum. Gözlerini benden ayırmadan yavaşça bana doğru yaklaşıyor. Kalbim o kadar hızlı çarpmaya başlıyor ki göğsümden fırlayacak diye korkuyorum. Belki de bunun iyi bir fikir olmadığını söylemek üzereyken Griffin duruyor, yavaşça eğilip beni kokluyor ve içine çektiği havayı hohlayarak dışarı atıyor. Gözlerimi kürklü bacakları ve uzun yelesi üzerinde gezdirip sonunda mavi gözlerine bir kez daha ulaşıyorum. Nefesimi tutuyorum. Zeph bana o kadar dikkatle bakıyor ki insan olabileceğini düşünüyorum; bu yaratık her şeyi anlıyor.

Duyarlı varlıklar olmalılar.

Zeph'in arka ayakları üzerinde oturuşunu, başını yavaşça eğerek ona yaklaşmaya davet edişini hayretle izliyorum. Çekinerek elimi uzatıyorum, parmaklarımın ucu kürküne değiyor. Beyaz kürkü şaşırtıcı derecede yumuşak, hatta ipeksi. Elimi yelesine gömüyorum ve Ace'in daha önceki hareketlerini taklit ederek kulağının arkasını kaşıyorum. Zeph mırlamaya başladığında dudaklarım sırtıyor.

"Benden hoşlanıyor!" Ace'in derin bir kıkırdamasını kazanarak bunu ilan ediyorum. Zeph'in diğer kulağını kaşımaya başlıyor ve mırlama sesi daha da yükseliyor. "Ne zamandır seninle?"

"Neredeyse yüz yıl," diyor gülümseyerek. "Başlarda ejderhalara takıntılıydım, hep bir tane istedim ve buraya bir tane seçmek için geldim. Yine de Zeph'i gördüğüm an onun benim ruh eşim olduğunu anladım."

Yüz yıl...

"Griffinler Fae'ler gibi uzun ömürlü mü?"

Zeph elini yalarken Ace'in gülümsemesi daha da büyüyor. "Evet ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Onun mutluluğu benim de kalbimi ısıtıyor. Onu bu yaratıkla birlikte izlerken, Zeph'i çok sevdiği çok açık.

Ace'in daha önce söylediği sözler aklıma geliyor. "Ruh çifti nedir?" diye soruyorum.

"Bazı Fae'lerin hayvanlarla ruh bağlantıları vardır, tıpkı bir eşe benzer. Ancak bu bağlantı platoniktir, oysa çiftleşme bağı aşktır."

Kaşlarımı çattım. "Bir... çiftleşme bağı mı?"

"Her Fae'nin bir eşi vardır. Genellikle tanıştığınızda, çiftleşme bağı yerine oturur. Bu ruhunuzun diğer yarısını bulmak gibidir. Eşiniz, hayattaki gerçek ortağınız ve çoğu durumda gerçek aşkınız," diyor hülyalı bir şekilde.

"Ne demek genellikle?" Ben soruyorum.

Sesini alçaltarak yüzünü buruşturuyor. "Çiftleşme bağları yıllar içinde nadir hale geldi. Artık iksirlerin büyümümüzü yavaşça soldurduğunu biliyoruz, sanki iki ruhu birbirine bağlayan büyü körleşmiş gibi."

"Bu korkunç," diye nefes alıyorum. "Aranızda eşiyle tanışan var mı?"

Ace başını sallar. "Hiçbirimiz tanışmadık. Ve bildiğimiz kadarıyla, onlarla çoktan tanışmış olabiliriz ve biz sadece habersiziz." Ace sessizleşiyor, düşünceli. Acaba Hazel'ı ve onun eşi olup olmadığını mı düşünüyor? Ona gözlerini diktiği anda aralarındaki bağın kopup kopmayacağını.

Knox'un eşiyle tanışıp tanışmadığını, tuzak büyüğü bozulduğunda onun kim olduğunu bilip bilmeyeceğini merak ediyorum.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Ace'i aklının götürdüğü yerden çekip çıkarmaya çalışarak konuyu değiştiriyorum. "Bana en iyi arkadaşım Easton'ı hatırlatıyorsun," diye fısıldıyorum. "O da ejderhaları çok severdi. Soylarının tükenip tükenmediğini öğrenmek için heyecanlanırdı."

"Öyle miydi?" Ace sorar.

Sesim alçalıyor, her kelimemi hüznün kaplıyor. "Fae topraklarına giremeden öldü."

"Özür dilerim," diyor Ace içtenlikle. "Bana ondan bahsetmek ister misin?"
Gülüyorum ama sesim kastettiğimden daha hüzünlü çıkıyor. "Aynaya bak. Sadece birbirinize benzemiyorsunuz, aynı kişiliğe sahipsiniz."

Ace'in gözleri büyür. "Ciddi misin?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Ciddiyim. Gözleriniz, saçlarınız ve yüz hatlarınız aynı. Ayrıca benzer kalpleriniz var. Easton'ınki sevgi ve şefkat doluydu."

Ace beni inceliyor. "Onu sevdin mi?"

"Evet, tüm kalbimle," diye fısıldadım. "Birbirimizin platonik ruh eşi olduğumuzu söyledik."

Ace'in dudakları bir gülümsemeye dönüşür. "Onun için ejderhaları görebildiğine sevindim. Burada olmasa bile, her zaman kalbinde olacak."

Çenemi eğiyorum, konuşmaya cesaret edemiyorum. Konuştuğum anda içimdeki barajın patlayacağını biliyorum ve bunu mahvetmek istemiyorum. Bu an Easton için. O burada mutlu olurdu.

"Gidip Knox ve Axel'i bulalım," diyor Ace, Zeph'e veda ederken.

Ace'i takip etmek için dönüyorum ama adımlarımın ortasında duruyorum.

Derin altın rengi gözler metal çitlerin arasından bana bakıyor, bu gözler güzel siyah bir griffine ait. Zeph'ten daha küçük, yani ya daha genç ya da dişi. Ben ona yaklaşırken başını yana çeviriyor, hayvandan çok kediye benziyor.

"Çok güzelsin," diye nefes alıyorum. Griffin o kadar dikkatle bakmaya devam ederken kalbim dörtlü atıyor, mutluluk göğsümü dolduruyor ki kendi ruhumu okuduğuna yemin edebilirim.

Ace artık arkasında olmadığımı fark etmiş olmalı. Dönüp çitlere yaslanıyor ve sesleniyor: "Binicisi yok. İnatçı görünüyor ve henüz birini seçmedi."

Griffin yavaşça başını çeviriyor ve o altın gözleriyle Ace'i delip geçiyor.

Kıkırdıyorum. "Kendisine inatçı denmesinden hoşlandığını sanmıyorum. Belki de sıradan bir biniciyle yetinmek istemiyordur." Griffin sanki benimle aynı fikirde olduğunu söylemek istercesine burnundan hava üflüyor. Ace'e sırtıtıyorum. "O sadece ne istediğini biliyor."

Bakışlarımızı kilitli tutuyorum. "Gitmem gerekiyor ama sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyorum içten bir sıcaklıkla. O gerçekten çok güzel. Siyah kürkü gece gökyüzü kadar koyu ve o parlak altın bal gözleri güzelliğini daha da artırıyor.

Başımı yana eğiyorum. Bana Creseda'yı hatırlatıyor.

Hayır, kesinlikle inatçı değil; inanılmaz bir biniciye layık. Ayrılırken, gözden kaybolana kadar bakışlarını sırtımda hissediyorum.

Ana sahanlıkta dolaşırken Knox ve Axel'in yaşlı bir erkeğin yanında durduğunu fark ettiğimizde Ace yanımda geriliyor. Üçü de birbirlerine kaşlarını çatarken limon yutmuş gibi görünüyorlar. Yine Ace ve beni tedirgin eden yaşlı beyefendi değil, Knox'a burun kıvrarak bakan küçük kadın.

Knox gergindir, tüm vücudu gergindir, çenesi sıkıdır ve Axel onun duruşunu yansıtırken gözleri çelik gibi serttir, en az Knox kadar sinirli görünmektedir.

"Siktir," diye mırıldanıyor Ace nefesinin altında.

"Neden kimse bilgilendirilmedi?" Knox talep ediyor. Yaşlı Fae tükürür. "Sence neden?"

Emmalyn, "Yerleşin," diye takılır.

Knox bakışlarını onun küçük bedenine dikeyyor. "Neden buradasın Emmalyn? Kraliçenin kirli işlerini yapmadığını sanıyordum."

Dilini şaklatıyor. "Aynı şey sizin için de söylenebilir, *Prens*. Gelmeniz için çok şüpheli bir zamanlama."

Axel kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Neden General Fortz'un adamlarını alalım ki, sadece onları sormak için ortaya çıkalım?"

Axel'in mantıklı akıl yürütmesi ikiliyi daha da tedirgin eder. Yaşlı adamın saçları kırışmış, gözlerinin ve ağzının etrafında küçük kırışıklıklar var. Etrafındaki adamlardan çok daha kısa boyludur. Dişlerini sıkarken boynu kızarıyor ve Knox ile Axel'e tükürüyor: "Hepiniz oyun oynuyorsunuz."

Knox yumuşak bir sesle, "General Fortz, sizi temin ederim ki ne sarayım ne de halkım aldı," dedi.

"Biri yaptı!" Fortz gürlüyor.

Kalbim sıkışıyor. Daha fazla Fae kaçırıldı. Sadece şehirlerdeki Fae'ler değil, muhafızlar ve biniciler de.

Bir baş ağrısı oluşmaya başlıyor, kafatasımda donuk bir zonklama. Cevaplanmamış o kadar çok soru var ki, günler geçtikçe birikmeye devam ediyor.

Axel, "Bununla ilgileneceğiz General," diyor.

Emmalyn burnunu havaya kaldırarak, "Kraliçe de öyle," diye araya girer. General Fortz nefesinin altında küfürler savurarak uzaklaşıyor.

Emmalyn Knox'a dönerken omurgasını çelikleştiriyor, bu hareket bir yılan kadar yumuşak. "Azalea'ya dönmeni öneririm Knox. Bu topraklarda daha kötü şeyler oluyor. Kendini senin olmayan sorunlarla meşgul etmemelisin."

Knox daha yutkunmaya fırsat bulamadan Emmalyn ortadan kaybolur ve muhtemelen Knox hakkında rapor vermek üzere kraliçeye geri ışınlanır. Kraliçenin kraliyet mensuplarının görevlerine iade edilmesine izin vermemesi gerçekten korkunç.

Knox ve Axel dönüyor, asık suratları hiç değişmiyor.

"Konuşabileceğimiz bir yer mı?" Knox Ace'e sakince sorar.

Ace etrafına, günlük uğraşan yüzlerce adama bakıyor. Başını hafifçe sallar. Bir süre orada dururlar, her biri göz teması kurar, görünüşe bakılırsa sessiz bir konuşma yaparlar.

Axel ve Ace kanatlarını açarak tek bir kelime bile etmeden gökyüzüne doğru uçtular.

"Neredeler-"

Knox beni kollarının arasına alıp göğsüne yapıştırırken irkiliyorum. Kanatlarını ardına kadar açıyor ve birbirleriyle senkronize bir şekilde uçan Axel ve Ace'e doğru havalanıyoruz, sanki tekmişler gibi hareket ediyorlar. İki dağ zirvesi arasında uçarak, ejderhaların ve grifonların bile uçmayı reddettiği adanın kuzey tarafına doğru gidiyoruz. Dağları geçtikten sonra, uçan yaratıklardan ve Fae duyusuna sahip binicilerden yeterince uzaklaştığımızda, adamlar havada duraklıyor, o kadar mükemmel bir şekilde havada asılı kalıyorlar ki sanki bir bulutun üzerinde duruyorlarmış gibi görünüyorlar.

"Bunların hiçbiri tesadüf değil. Birileri bir ordu hazırlıyor," diyor Axel.

Tüm vücudum donuyor, içimdeki her kas sıkıca kilitleniyor.

Knox'un başparmağı bacağıma ileri geri okşuyor, yatıştırıyor.

"Bir ordu mu? Ne için?" Sesime sinen korkuyu gizleyemeyerek ağzımdan kaçırdım.

Ace, "Belki de saldırıya hazırlanıyorlar," diye öneriyor.

Knox başını sallar. "Bunu her kim düzenliyorsa hazırlanmak için yüz kırk sekiz yılı vardı. Planları bu olsaydı uzun zaman önce saldırırlardı."

"Ne değişti?" Axel özellikle kimseye sormuyor.

Buna cevap verebilirim. Cevaplayabileceğime emin olduğum tek soru.

"Ben," diye fısıldıyorum.

İkizler bana doğru bakıyor, konuştuğum için tiksinererek değil, hayır. Ayrıntılara girmemi beklerken sadece nezaket ve sabır görüyorum.

"Bu topraklara kimse gelemezken ben geldim, gizli kara büyü kitaplarını ben buldum ve onların tüm büyüüne erişebilen tek Fae benim, tuzak büyüünü bozabilecek güce sahip tek kişi benim."

"Size saldırmak için bir ordu hazırladıklarını mı düşünüyorsunuz?" Ace dehşete düşmüş bir halde sorar.

"Hayır, bence başlattığımız ivmeyi durdurmak için. Fark ettiğimizden daha yakın olmalıyız. Aksi takdirde, iblis avcılarını beni canlı olarak bulmaları için göndermezlerdi," diye ekliyorum yüzümü buruşturarak.

Knox konuşurken göğsü titriyor. "Delilah haklı. Sandığımızdan daha yakın olmalıyız; elimizde onların istediği bir şey var."

Axel ve Ace birbirlerine doğru bakarak kendi aralarında sessiz bir konuşma daha yaparlar.

"Ne oldu?" Knox sorar.

Axel yüzünü buruştururken Ace düpedüz ürperiyor. "Ya onu *istiyorlarsa*?"

Knox'un tüm vücudu kaskatı kesilir. "Sence onun büyüü bozabileceğini biliyorlar mı?"

Kalbim duracak gibi oluyor. Tabii ki her gün hedef olduğum bir evden ayrılıp kendimi bir kez daha avlandığım başka bir yerde bulmam benim şansım.

İçgüdüsel olarak parmağımın ucunu Knox'un göğsünün sert düzlemlerinde gezdiriyorum. Rahatlıyor ama tamamen değil.

Ace'in gözleri korku dolu bir ifadeyle, "Onun tüm güçlerine erişimi olduğunu nasıl bilebilirler ki?" diyor.

"Hissedemiyor musun? Knox o gün ormanda hissetti."

Knox başını sallar. "Kendi güçlerim ne kadar güçlü olduğu için başkalarının güçlerini hissedebiliyorum. Bu kendi içinde bir armağan."

"Şeytan köpekleri olabilir mi?"

"Hayır, büyüünün derinliğini hissedemezler." Bakışlarını ikizlere çeviriyor. "Evimin dışında hiç kimse onun tüm güçlerine erişimi olduğunu bilmiyor." Knox beni daha sıkı kavırıyor. "Bunu odayı koruyabildiğim zaman konuşalım. Şimdilik adanın kuzey tarafında keşif yapmamız gerekiyor."

Axel ve Ace hep birlikte başlarını eğip Knox'un önünde uçarak biz havalanırken adanın kuzey tarafına doğru ilerliyorlar. Dağların ikiz zirvelerini geçerek adanın dış sırtlarına doğru ilerliyoruz. Yukarıdan sakın ve huzurlu görünüyor, olağandışı bir şey yok. Uçana kadar değil

Dağın yamacına gömülü mağaraları geçerken kadim bir güç sırtımdan aşağı kayıyor ve kanımı donduruyor.

"Hissediyor musun?" Fısıldıyorum.

Yanlış hissettiriyor, tamamen yanlış, tıpkı iblis tazıları gibi.

Knox'un çenesi sıkıştı. "Burada şeytani yaratıklar var."

İnançsızlıkla başımı sallıyorum. "Adaya nasıl geldiler?"

"Bilmiyorum ama öğrenmek üzereyiz."

Knox düşüyor ve bizi aşağıya, mağara sistemine doğru götüren bir akıntıya kapılıyor, Axel ve Ace de önümüzde aynı şeyi yapıyor. Knox'un kolunu tuttuğumda etrafımızdaki kalkanlar kırılıyor ve karıncalanmalar vücuduma yayılırken bizi tamamen görünmez kılıyor. Axel ve Ace, içeride yaşayan yarattığı uyarmamak için önümüzde, mağara sisteminin üzerinde uçuyorlar. Knox zihnimi okuyarak onların yanından uçuyor ve biz etrafımızdakilere görünmez olurken büyüsünü tünellere yayıyor. Yüzünü buruştururken omurgasını bir ürperti sarıyor, o kadar keskin bir şekilde eğiliyor ki, uçuşunun yüzeyinden çıkan alt kenarı hedeflerken ona canımı kurtarmak için tutunuyorum.

Ayaklarım yere değdiğinde bana saldıran rüzgâr kayaya tutunmama neden oluyor. Aşağıya bakıyorum, aşağıdaki okyanusa dik düşüşe bakarken dizlerim titriyor. Kayalar suyun içinde sivri uçlar gibi çıkıntı yapıyor; eğer düşersem, bu hiç de hoş bir yüzme olmaz.

Knox'un sesi zihnimde dolaşıyor. Hepimizle zihin zihin konuşurken Axel ve Ace'in gözleri de onun üzerinde.

Ortadaki alt mağaranın içinde iki yaratık var. Axel, Ace, arkadan gelmek için sola dönün. Delilah ve ben ön taraftan gireceğiz.

İçgüdüsel olarak kalçama bağlı bıçağı kavriyorum, her şeyin güvenli ve hazır olup olmadığını kontrol ediyorum, yaratık üstüne yaratık zihnimden geçerken, yüzleşmek üzere olduğumuz şeyin olasılıkları sonsuz.

Gözümü kırpmadan önce Knox'un eli elimde, ayaklarımın altındaki taş kayboluyor ve karanlık etrafımızı sararken, okyanus arkamda geri dönüyor. Nemli mağaranın ağzında durmuş, önümüzde yanan ateşin közlerinin çığırını dinliyorum.

İki figür ortaya çıkınca kalbim duracak gibi oluyor, korku içime işliyor. Knox'tan bir metre daha uzun olan bu yaratıkların büyüklüğü ve kasları içgüdüsel olarak bir adım geri çekilmeme neden oluyor. Bir insan vücuduna, çürüyen bir ceset gibi gri bir tene, el yerine pençelere ve ayak yerine toynaklara sahip olan bu hayvanların boğazımı yaktığını hissediyorum. Çürümüş kokuları burnumun direğini sızlatıyor.

Kurt kafasına benzeyen kafatasları, siyah boncuk gözleri kırpışmaz.

Sürünen bir dil dışarı fırlıyor, ürkütücü sesleri kara tahtayı kazıyan çiviler gibi. "Merhaba Princeling."

Knox ellerini ceplerine sokarken hiç etkilenmemiş görünüyor ve dudaklarında bir sırıtma beliriyor. "Wendigolar. Ne kadar hoş. Yamyamlık sizi ilerleyen yaşlarınızda mı vurdu beyler?"

Wendigo.

Bir zamanlar Fae olan yaratıklar, saf büyüyü kara büyüyle takas ettiklerinde bu canavarlara dönüştüler. Şimdi gerçekten kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Biz de sizi bekliyorduk," diye alay ediyor biri.

Knox avucunu kalbinin üzerine koyar. "Ne kadar dokunaklı ama ne yazık ki itlerle yemek yemiyorum. Lütfen sahibinize başsağlığı dileklerimi iletin."

Wendigo bir adım daha yaklaşır. "Ne için taziye?" diye tükürür. Knox'un sırtışı yırtıcı bir hal alır. "Bunun için."

Axel ve Ace iki wendigonun arkasında belirir, kılıçları ceset benzeri bedenleri deşer. Damarlarında dolaşan kara büyüye rağmen bedenleri diğer Fae ya da insanlar gibi hasar alıyor. İkizler kılıçları karınlarında tutarken homurdanıyor, çığlık atıyor ve kıvranıyorlar.

Knox, öfkeli iblislerin önünde dururken sakın ve derli toplu bir şekilde ilerliyor. "Bana kimin için çalıştığınızı söylemek ister misiniz, beyler?" diye soruyor kayıtsızca.

Biri ayaklarına tükürürken diğeri alay ediyor. "Başınıza gelecekleri göreceksiniz. Hepiniz alacaksınız."

Knox başını yana eğiyor. "Yapacağımı sanmıyorum." Ben daha nefes alamadan eli Wendigo'nun göğsüne gömüldü. Knox kalbini söküp çıkarmadan önce gözleri açılıyor. Elini geri çektiğinde, çürümekte olan kalbi tutarken derisi siyah kanla kaplanmıştı.

Yanıdaki wendigo o kadar yüksek sesle kükrüyor ki kulaklarını çınlıyor.

Knox temiz elini göğüs boşluğuna sokarak çürüyen bir kalp daha çıkarır. Wendigo yere yığılır ve arkadaşının yanında parçalanır.

"Bir itten emir aldılar. Bunların arkasında kimin olduğunu bilmiyorlar. Bunu zihinlerinde gördüm," diyor Knox, kalpleri sanki onu yakmışlar gibi bırakırken. Karanlık ellerini kaplıyor, gölgeler soluyor ve elleri bir kez daha temiz görünüyor.

"Gerçekten ölebilmelerinin tek yolu bu. Kafa kesmek işe yaramıyor," diye nazikçe açıklıyor Axel, yanına gelerek.

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu kesinlikle korkunç."

Knox bana dönüyor, kendi tiksintisi yüz hatlarını gölgeliyor. "Bir de bana sor. Vücutlarının içi çürümüş bir hayvan gibi."

Yanımızda duran Ace'in yüzü yemyeşil. "Elçi olduğum için çok minnettarım."

Tam gülmek üzereydim ki güç omurgamdan aşağı süzülüyor, eski ve soğuk, benimle alay ederken hınzırca acımasız. Kıvranarak uzaklaşıyorum, yüzüm düşüyor. "Mağarada başka bir şey daha var."

Knox gücünü mızrak gibi fırlatıyor, safır gözleri zevkle parlıyor. "Bir kara büyü kitabını koruyorlardı."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Nasıl anladın?"

"Canlı ve tıpkı mahzendeki diğerleri gibi hissettiriyor," diyor Knox, mağaranın içine doğru ilerlerken.

Knox'un yanında Axel ve Ace'i takip ediyorum. Derinlere indikçe hava daha da soğuyor, tünel sistemi boyunca yürüdükçe küflü mağara duvarlarından su damlıyor. Bir çıkmaz sokağa ulaşana kadar onu bulamıyoruz. Ortada soğuk bir ateş çukuru duruyor, çemberi yatak ruloları çevreliyor. Zemin kemiklerle dolu, kokusu o kadar kötü ki herkes kuru kuru kusuyor.

Knox öne doğru eğilerek bir yığın kemiği kaldırıyor ve her biri kara büyü ile titreşen üç kitabı ortaya çıkarıyor. "Canavarlar gizli kara büyü kitaplarını koruyor. Bu yüzden Aloriah'ın dört bir yanına dağılmış durumdalar."

Bir adım öne çıkıyorum. "Koleksiyonu koruyorlar," diyorum hayretle.

Axel konuşmak için ağzını açtığında kulakları sağır eden bir kükreme mağaranın duvarlarını sarsıyor. Gözlerimizi iri iri açarak birbirimize döndüğümüzde, mağaradan kaçmak için tünelden olabildiğince hızlı koşarken hiç kimse vakit kaybetmiyor. Axel köşeyi dönerken dışarıdan gelen ışık parlamaya başlıyor, bu güneş ışığı çıkışımız için bir işaret. Ancak duvara geri uçmak için. Knox ve Ace kılıçlarını kınından çıkarırken beş wendigo köşeyi dönüyor, her biri ölü arkadaşlarının yanından geçerken öfkeden titriyor.

"Bakın, akşam yemeği gelmiş," diye alay ediyor ortanca. Saldırıya geçmeden bir an önce.

Sırtımdaki kılıcı kınından çıkarırken ellerim titriyor. Dönerek, bir wendigo üzerime atlarken sahip olduğum tüm güçle kılıcı yere indiriyorum. Pençelerini kollarıma geçiriyor, dövüş derilerimin altındaki deriyi yırtıyor, yaradan kan akıyor. Elimdeki bıçak

Vuruşumun gücüyle kafasına indiriyorum. Kafatasını ikiye böldüğümde, yere yığılıp seğirip kasılırken pençeleri kolumdan geri çekiliyor.

Gerçekten ölmese de umurumda değil. Sadece bizi buradan çıkarmak için zamana ihtiyacım var.

Önümde, Axel ayağa kalkmış, iki wendigo ona saldırırken kesiyor ve vuruyor. Ace onları arkadan ikiye ayırıyor ve bir hamlede ikisini de karınlarından kesiyor.

Knox'un gücü odaya yayılırken başka bir wendigo bana doğru hamle yapıyor, bu seferki bir öncekinden daha uzun ve daha kaslı. Ona doğru koşuyorum, altından kayarken yere düşüyorum, ancak arkasından fırlayıp kılıcımı kalbine saplayabiliyorum.

Arkamda, mağara sisteminin derinliklerinde bir yerden gelen toynak sesleriyle başımı kaldırıyorum. "Knox." Gözlerimi mağara ağzından ayırmaya cesaret edemiyorum. İzdiham bir savaş çılgılığına benziyor.

Knox bir saniye içinde yanımda belirdi. "Geri çekilmemiz gerek. Çok kalabalıklar."

Neden bizi ıslanmıyor? Yaralı mı?

Biz geri çekilmeye başlarken Axel ve Ace kılıçlarını wendigoların kalbinden çekiyor, ancak arkamızda iki wendigo ile karşılaşıyoruz. Mağaranın uçurum kenarında, düzinelerce wendigo köşeyi dönerek bizi kafese kapatıyor. Panik pençelerini göğsüme batırıyor, öfkeleri mağarada hissedilir bir şey.

Wendigo saldıramadan, kulakları sağır eden bir kükreme gökyüzünü deliyor. Siyah bir griffin yanımdan süzülerek geçiyor, ağzı açık, jilet gibi keskin dişleri parlıyor. Pençelerini genişçe açıyor, eğiliyor ve wendigoları çıkıntıdan koparıyor. Kayaların üzerine düşüp ölüyorlar.

Onun az önceki griffin olduğunu fark ettiğimde gözlerim açılıyor, etrafımda uçarken derin bal rengi altın gözleri benimkilere bakıyor. Knox'un elini tutup "Atla!" diye bağıriyorum.

Kendimi geriye doğru itiyorum, uçurumun kenarından atlıyorum, wendigoların elleri bana uzanırken bedenimi büküyorum, pençeleri derime batmaya çalışıyor. Griffin geri dönerken sırtına konuyorum. Axel, Ace ve Knox da uçurumun ağzından atlarken, wendigolar onları yakalamadan saniyeler önce güzel kanatları açıldığında, grifona tutunarak hayatımı kurtarıyorum.

Nefes nefese, bacağımlı sırtına atıyorum ve kulağına minnettarlığımı fısıldayarak ona sarılıyorum.

Axel ve Ace yanımdan uçarak geçiyor, Griffin'i överken sevinęle bağırıp çağırıyorlar. Knox yanıma geliyor, gözleri koluma kilitlenince sertleşiyor. "Yaralandın mı?"

Aşğı baktım. Kanımda dolaşan adrenalin, içlerinden birinin kolumu koparmaya çalıştığını unutturdu bana. Ama kolumdaki deri çoktan birbirine yapışmaya başlamış, kurumuş kan etrafı kaplamıştı. Hissetmedim bile.

Fae'lerin bilinçaltında kendilerini iyileştirebildiklerini de hiç bilmiyordum. "Ben iyiyim," diye fısıldıyorum.

Hava lejyonuna geri uçarken ellerim Griffin'in kürkünde titriyor.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Beş

A Knox komutanla adadaki wendigolar hakkında konuştuktan ve ben muhteşem griffinle vedalaşıp hayatımızı kurtardığı için ona bol bol teşekkür ettikten sonra bir kez Knox'un kollarındaydım, adrenalin uzun Yorgunluk bedenimi sararken az önceki yorgunluğum gitti. "Olaylı bir gündü," diyorum düz bir sesle.

Knox'un göğsü gülmekten titriyor. "Sadece birazcık."

Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum ve kitapların bizde olmadığını fark ediyorum. "Aman Tanrım, nerede-"

Knox sözümü kesti. "Axel'in elinde."

Onun bedenine yığıldım. "Tanrıya şükür boşuna değilmiş."

Knox kıkırdıyor, derin kahkahası dudaklarımı gülümsemeye zorluyor, ta ki yüzü kül rengine dönüp vücudu gerilene kadar. "Bir sorun var."

Knox her zamankinden daha hızlı uçuyor, aynı anda hem ısınlanıp hem de uçtuğu için birkaç dakika içinde eve ulaşıyor. Ön patıkaya o kadar hızlı iniyor ki, çarpmanın etkisiyle kollarında zıplıyorum. Ace ve Axel yere indiklerinde kılıçlarını çekmişlerdi, Knox ve ben de aynısını yaptık.

"Kalkanlar devre dışı," Axel pantolonunu indirdi.

Knox'un yüzü renkten renge girer. "Ada. Bizi evden uzaklaştırmak, gücümü kullanmamı sağlamak ve böylece koğuşların yok edildiğini hissetmemem için bir şaşırtmacaydı."

Kalbim tamamen durdu.

Hazel.

Üzerime öldürücü bir sakinlik çöküyor, duyularım etrafı tararken etrafımdaki her şey keskinleşiyor. Bakışlarımı sessiz eve çevirdiğimde köpek dişlerim parlıyor. Knox'un itiraz çığlıklarını duymazdan gelerek, eve doğru daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyorum, koşarken büyülerimi yayıyorum ve Hazel'ı bulması için dua ediyorum.

Kan kokusu burnuma doğru ilerliyor, o kadar güçlü ki metalik tadı dilimde hissedebiliyorum. Kaynağını bulmam uzun sürmüyor. Açık ön kapıdan içeri koşarken ölümcül bir sessizlikle karşılaşıyorum. Knox'un muhafızlarının cesetleri yere yığılmış, bir zamanlar beyaz olan mermer fayansların her çatlağında ve yarığında kıpkırmızı kan birikiyor.

Öfke içimi yakıp kavuruyor, etrafımda katledilen masum hayatları gördükçe damarlarımda çatırıyor. Çıglık attığımı sanıyorum ama kulaklarımdaki çınlamadan hiçbir şey duyamıyorum. Panik pençelerini kalbimin derinliklerine saplarken, koridor koridor koşuyor, kapıları açıyorum, büyüm etrafımda patlıyor.

Hazel'ı aramak için gücümü evin her köşesine yaydım.

Lütfen hayatta ol, lütfen hayatta ol, lütfen hayatta ol.

Onu hissettiğimde fuaye merdivenlerinden yukarı koşuyorum - onun enerjisi, hafifçe titreşiyor. O kadar hızlı dönüyorum ki neredeyse Ace'i merdivenlerden aşağı itecektim. Arkamda olduğunu bile duymadım. Evin içinden arka bahçeye doğru koşarken dehşet içinde çıglık atıyorum. Ölü muhafızlar bahçenin her santimini kaplamıştı, Knox'un düzinelerce adamı ölmüştü. Kıpkırmızı kan birikintilerinin, parçalanmış vücut parçalarının ve cansız gözlerin arasından geçerken boğazım yanıyor. Mahzenin kapısını öyle bir açıyorum ki kapı menteşelerinden kopuyor. Mahzen merdivenlerinden aşağı uçarcasına iniyorum, ayaklarım tek bir merdivene bile değmiyor.

Avucumu kapının üzerine koyduğumda titriyorum, tıklamadan önce elimin altında mor ışık parlıyor, iterek açıyorum, odaya koşuyorum ama soğuktan donuyorum. Hazel uzak köşede bir topun içinde kıvrılmış, siyah kan damlayan uzun kılıcını elleriyle öyle sıkı kavramış ki parmak eklemleri bembeyaz olmuş. Yumuşak çiçekli elbisesi artık sarı değil, kırmızı lekeli.

Kendimi ona doğru atarken hıçkırıklarına engel olamıyorum, kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzümden rahatlama gözyaşları akıyor. Hazel elindeki kılıcı bırakıyor, odaklanıp ben olduğumu görünce dudaklarından bir çıglık dökülüyor. O kadar çok titriyor ki kemiklerinin birbirine çarptığını duymadığıma şaşıyorum.

"Kitaplar," diye mırıldanıyor. "Kitaplar."

"Kitaplar umurumda değil," diyorum herhangi bir yara olup olmadığını araştırırken. Kanın çoğu ona ait değil, kokusunu alabiliyorum, yine de birkaç derin yarası var.

Kollarında ve bacaklarında yaralar var.

Çizmeler kiler merdivenlerini ezerek iniyor ve Hazel irkiliyor.

"Çocuklar yüzünden... yüzünden," diye yatıştırıyorum, saçlarını geriye doğru süpürerek.

Axel'in derin sesi "O iyi Ace," demeden önce kırık bir çığlığın odayı deldiğini duyuyorum.

Ace'in Axel'i üzerinden itip bize doğru hamle yaptığını görmek için dönüyorum. Aniden durdu, yüzü düştü, gözleri acıyla doldu. Knox ikizlerin arkasından geliyor, kendi yüzü de ciddi ve solgun.

"Kitaplar," diye mırıldandı Hazel

yine. "Sanırım şokta."

"Hayır," diye ağzından kaçırdı. "Kitaplar."

Odanın tamamen boş olduğunu fark ederek etrafıma bakıyorum. Açılan gözlerimi Knox'a kaldırıyorum. "Kitaplar için geldiler."

"Onlar bulamadan onları sakladım. Kitapları almalarına izin veremezdim," diye fısıldıyor Hazel, zihni onu uzaklara götürürken gözleri yine donuklaşıyor.

Kelimeler kifayetsiz kaldığında öne doğru eğilip alnının üstünden öpüyorum.

Ace'in kırık sesi odayı dolduruyor. "Hazel, odana gitmek ister misin?"

Hazel onun sesiyle başını kaldırır. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanır. Sanki trans bozulmuş gibi Ace ileri atılıyor, artık korkunç manzara karşısında şokta değil. Onu yavaşça göğsüne doğru kaldırır, Hazel'in başı boynunun kıvrımına yerleşir.

"Onu iyileştirmem gerek," diyor Ace usulca ayrılırken.

Ace Hazel'ı kiler merdivenlerinden yukarı taşıırken kendimi tamamen işe yaramaz hissederek öylece duruyorum.

Axel ciddiyetle, "Ben gidip diğerlerini getireyim," diyor.

Gözlerimi Knox'a çevirdiğimde yüzünün bir hayalet kadar beyaz olduğunu, gözlerinin görmediğini ve ellerinin titrediğini görüyorum. Kendi evinde bu kadar çok insanı ölü bulmak...

Elimi nazıkçe koluna koydum. "Knox?" Hareket etmiyor, irkilmiyor bile. Endişe içimi kemiriyor. İki avucumu da boynundan yukarı kaydırıp yüzünü hafifçe kavrayarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Knox."

Yavaşça bana odaklanırken gözlerinde gümüş çizgiler beliriyor. "Adamlarım... arkadaşlarım..." diyor kırık bir sesle. "Bunun bir daha asla olmayacağına yemin ettim."

Hissettiği kaybı yatıştırmak ya da teselli etmek için söyleyecek bir şey bulamayınca ayak parmaklarının ucuna kalkıp kollarını boynuna doluyorum. Knox'un kolları boynuma dolanıyor.

Karşılığında belime sarılıyor, yüzünü boynumun kıvrımlarına gömerken beni kendine çekiyor.

Ace ve Hazel ile onun odasında otururken Knox açık kapının önünden geçip koridorun sonundaki odasına doğru ilerliyor. Kıyafetleri arkadaşlarını gömdüğü için çamur ve kanla kaplıydı.

Bunun beni nasıl bir insan yaptığını bilmiyorum ama bu kadar çok insanın öldüğünü, bu kadar çok masum insanın vahşice öldürüldüğünü görmeye dayanamadım. Eğer bunu tekrar görmek zorunda kalsaydım, bir parçam tamamen parçalanırdı. Knox bunu yapmak zorunda kaldığı için, arkadaşlarını gömmek zorunda kaldığı için suçluluk duygusu içime işledi.

Ona yardım etmeliydim.

"Bunu yalnız yapmak istedi, Axel ve Lenox da... bir veda olarak," diye fısıldıyor Ace bana, vücudumu saran suçluluk duygusunu okuyarak.

"Bu doğru değil," diye .

Ace'in tek yanıtı "Hayır, değil" oldu.

Sessizce oturup Hazel'ın banyodan çıkmasını bekliyoruz.

İşçiler devrilen ya da kırılan her şeyi tamir ederken ev sesler, patlamalar ve takırtılarla doludur. Sunucuların zarar görmeden dışarı çıkmaları küçük bir mucize; bunun için görünmezlik ve gölge büyüsüne teşekkür etmeliler. Muhafızlar büyüye sahip olmayanları sakladılar... arkadaşlarını korurken öldüler.

Aynı anda banyonun kapısı açılır, Axel telaşsız adımlarla odaya girer ve yüzü asılır. Kendi aralarında yine sessiz bir konuşma yapan Ace'e bakarken hüznün vücudunun her zerresine sinmiştir. Axel tek bir kelime bile etmeden arkasını dönüyor, botları koridorda gıcırdayarak geri çekiliyor.

Ace, yatağın üzerinde sert bir şekilde oturan Hazel'a döner. "Hazel, aşağıya, çalışma odasına gelebilir misin?" Titreyerek nefes alır. "Bize neler olduğunu anlatabilir misin?"

Hazel ayağa kalkar, elleri titrer. "Evet, elbette." "Eğer konuşmaya hazır değilsen bu kesinlikle-" "Hayır, sana ne olduğunu anlatmam gerek," diye araya giriyor.

Ace Hazel'ın önünde yürürken ben de onun arkasında yürüyorum ve kendi kişisel kalkanları gibi davranıyorum.

Fuaye normale döndü. Ölü muhafızlar, parçalanmış camlar ve kan gölleri gitmiş, havayı limon kokusu kaplamıştı. Kısa bir süre önce fuayenin görüntüsü zihnimde yanıp sönerken gözlerim yanıyor. Gözyaşlarımın kaybolması ve görüntünün gitmesi için dua ederek hızla gözlerimi kırptırıyorum.

Oturma odasına girdiğimizde Harlow sandalyesinde daha dik oturuyor. Hazel, Ace'le birlikte iki koltuklu bir kanepeye oturuyor, bana da onun yanında tekli bir sandalyede oturmak kalıyor. Lenox'un yüzü de diğerleri gibi asık ve ciddi. Buradaki herkes bugün arkadaşlarını ve ailesini kaybetti.

Knox bir an sonra odaya giriyor ve etrafımızda bir susturucu kalkan oluşturuyor. Yeni banyo yapmış, temiz giysiler giymiş ama yine de sanki üzerindeki kanı atamıyormuş gibi ellerini arkasında birbirine sürtmeye devam ediyor. "Bana ne olduğunu gösterebilir misin?" Knox Hazel'a nazıkçe soruyor.

Gözleri boş, donuk ve odaklanmamış bir hale gelmeden önce çenesini hızlıca aşağı indiriyor.

Knox'un çenesi kenetleniyor, elleri yanında yumruk haline geliyor. Knox anılarını hepimize aktarırken Hazel koltukta geriye doğru yığılıyor.

Hazel

Antrede yürürken ayaklarıma bakıyorum, sarı sundress elbisemin ben hareket ettikçe dönmesini izliyorum, birden çığlıklar ve bağırışlar evi dolduruyor.

İki telaşlı muhafız ön kapıdan içeri daldı. "Saldırı altındayız! Herkes saklansın, hemen!"

Korku bedenimi sarıyor, eğitim odasına doğru koşarken gözlerim açılıyor. Asla hazırlıksız olmayacağım. Bir daha asla.

Bacaklarımı olabildiğince hızlı pompalıyorum, odaya ulaştığımda göğsüm kabarıyor. Ceplerime sığdırabildiğim kadar bıçağı kaparak duvara doğru koşuyorum, sonra orta raftan uzun kılıcı çekiyorum. Elim kabzaya dolanıyor ve tıpkı Delilah'nın bana öğrettiği gibi bileğimi gevşetiyorum. Kan kokusu sadece eğitim odasını değil, tüm evi doldururken duraklıyorum. Sonra çığlıklar geliyor.

Dışarıda, kollarına kırmızı amblemler ilıstırılmış gri takım elbiseli düzinelerce muhafız Knox'un muhafızlarına saldırır.

Arka bahçe saniyeler içinde kan sıçramalarıyla kaplanıyor, adamlar çimlerin üzerine ölü olarak düşerken kıpkırmızı su birikintileri oluşuyor. Uzuuuları kesilmiş ve doğranmış.

Çevremdeki karanlık bir gölge gözüme çarpıyor. Pullu deri derisi gölgelerle dalgalanan büyük bir yaratık, beş gri giysili muhafız tarafından kuşatılmış mahzen kapısına doğru ilerliyor.

"Hayır," diye mırıldandım.

Luna'nın anıları zihnimi bombardımana tutarken görünmez pençeler göğsümü sıkıyor. Küçük gövdesini kesen yarıklar, kanı kollarıma fışkırırken minik bedenine yapışan canavarın kokusu. Korkunç canavar küçük kızımı kavrarken-

Hayır.

Bu iğrenç yaratıkların benden daha fazlasını almasına izin vermeyi reddediyorum.

Eğitim odasından dışarı fırlayarak koridordan hizmetlilerin merdiven boşluğuna koştum ve metal kapıyı sallayarak açtım. O korkunç gri üniformayı giymiş üç muhafız eşikten içeri girdiğinde cansız gözlerle karşılaştım.

atladılar.

Kılıcımı savururken çığlık atıyorum, saldırırken hıçkırıklar bedenimi sarıyor. Eskiden benim halkım olan, bugün yok ettikleri şeyi korumak ve ona hizmet etmek için yaratılmış olanlara karşı kendimi savunurken kılıcımdan kıpkırmızı kan akıyor.

Ağır bir el kolumu sarıyor ve beni öyle sert çekiyor ki, başım şiddetle geriye düşüyor. Adam beni merdivenlerden aşağı sürüklerken tekmeliyor ve çığlık atıyorum. Bacaklarının arkasını kesmeye çalışıyorum ama başka bir muhafız beliriyor. Bir hamlede kolumu öyle derin kesiyor ki çığlık atarken kılıcı düşürüyorum. Beni merdivenlerin dibine kadar sürükledikten sonra çıkış kapısını tekmeleyerek açıyorlar, güneş ışığı karanlık koridorda parlıyor. Çılınca büyüümün derinliklerine daldığımda yerden kökler fışkırıyor. Muhafızların boynuna dolanarak, üzerimdeki elleri gevşeyip yere düşerken çeneleri açık kalana kadar onları boğuyorlar. Beni kurtardığı için Toprak Ana'ya teşekkür ediyorum.

Bellerine bağıladığım kılıçları çözüp koşuyorum. Asla durmam. Geriye dönüp katliama, metale çarpan metal seslerine bakmaya cesaret edemiyorum. Acı çığlıkları, gözyaşı ve kan kokusu bugün çok fazla kayıp verdiğimizi anlamam için yeterli... çok fazla.

Daha hızlı gitmek için ayaklarımı zorluyorum, tanrıçalara kara büyü kitaplarını almadıkları için dualarımı dinlemeleri için yalvarıyorum, ancak patinaj yaparak duruyorum. Köşeyi döner dönmez canavarın etrafını saran beş muhafız üzerime atılıyor, ben kükreterek çarpınırken kollarımı ve bacaklarımı yere sabitliyorlar. Tırnakları derimi ısırtıyor, taze kan uzuvlarımdan aşağı damlıyor. Karanlık yüzümün üzerinden kayıyor. Canavar. Kırmızı parlayan gözleri dudaklarını yalarken bana bakıyor, üzerimde gezinirken neredeyse beklentiyle uğulduyor.

"Ne kadar güzel bir şeysin sen. Bence yatağında çok hoş bir eğlence olursun," diye mırıldanıyor.

Gözlerim açılıyor, büyüüm paniğimin gücüyle dışarı fırlıyor.

Altımdaki yerden kalın sarmaşıklar fışkırıyor, o kadar uzunlar ki muhafızlar yılan gibi vücutlarını sararken hiçbir şey yapamıyor, boğuluyor ve boyunlarını o kadar sıkıyor ki gözleri yuvalarından fırlıyor. Uzuvlarım artık serbest, geri çekiliyorum, adamlarını öldürürken canavar öfkeden titriyor. İleriye doğru süzülüyor ama benden birkaç santim ötede duruyor, gözleri tamamen kararıyor. Sanki bir ışık düğmesi kapatılmış gibi, az önce parlayan kırmızı renk süt beyazı bir renge dönüşüyor.

Nedenini öğrenmek için beklemeye cesaret edemiyorum. Bir hıçkırıkla ayağa kalkarak mahzene doğru koşuyorum. Avucumun altında mor ışık parlarken parmaklarım kapıya doğru titriyor ve kapıyı iterek kitapları görünce dizlerimin bağı çözülüyor. Her birini elime alıyorum, gücümü bahçeye aktarıyorum, o kadar büyük, o kadar derin bir çukur kazıyorum ki, asla zamanında ulaşamayacaklar.

Odadan koşarak çıkıyorum, binanın etrafında yarattığım deliğe doğru koşarken titriyorum ve sarsılıyorum. Onları kara çukura bırakırken kendimi sorgulamıyorum. Kalan azıcık gücümle deliği kapatıp canımı kurtarmak için koşuyorum. Mahzene bir kez daha koşarken yere düşmüş bir kılıcı alıyorum, kendimi köşede bir top haline getirirken kılıcı göğsüme tutuyorum.

Hayatta kalmak için dua ediyorum.

Safra boğazımı yakıyor, yükselmekle tehdit ediyor.

Elimi ağzıma götürüyorum ve sakinleşene kadar bolca yutkunuyorum. Hazel'in güçlü olduğunu biliyorum, gerçekten biliyorum, ancak onun yaşadıklarını görmek ve onu buraya getirenin ben olduğumu bilmek...

Damarlarımı buz kaplarken elim kucağıma düşüyor; hepsi benim yüzümden öldü. Knox'a kara büyü kitaplarıyla ilgili bilgiyi getiren bendim, onları kütüphanede bulan bendim ve onları eve getiren de bendim.

O gardiyanlar ve o korkunç canavar tüm o masum insanları benim yüzümden, beni buraya getiren kararım, eylemlerim yüzünden öldürdü.

Angel, bu senin hatan değil.

Şu anda benden nefret etmeli; sevdiklerinin ölümüne sebep olduğum için benden nefret etmeli.

Uyuşukluk tüm vücuduma yayılıyor, altımdaki kanepe kayboluyor ve sanki havada süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Önümdeki sehpa bulanıklaşıyor. Etrafımdaki her şey benim görüş alanımda değilmiş gibi görünüyor. İnsanların ağzından çıkan kelimeler artık kulaklarıma ulaşmıyor.

Kalbim bir kez daha beni terk ediyor.

Nasıl hissettirdiğini unuttum; beni terk edeli çok uzun zaman oldu. Her şeyi görebiliyorum, yine de bana aitmiş gibi görünmüyor. Kucağımda duran el yabancı geliyor, sanki başka birinin bedenine bakıyormuşum gibi. Nefes alışım o kadar sığ ve yavaş ki acaba ölüyor muyum diye düşünüyorum. Hazel'in sarmaşıklarıyla sardıkları gibi boğuluyorum. Bir el önümdeki dize dokunuyor, kendi elim olduğunu düşünüyorum ama ağırlığını hissedemiyorum. Biri başımı hareket ettiriyor çünkü aniden safir gözlere bakıyorum. Dudaklar hareket ediyor ama ses çıkmıyor.

Angel.

Ses beni çağırıyor, kalbimi.

Düşüyorum, çok uzağa düşüyorum ve kalbim bana geri döndüğünde sarsılıyorum. Bedenim bir kez daha kendiminmiş gibi hissediyor.

Knox nazikçe, "Bu senin hatan değil," diyor.

Ağırlaşan başımı kaldırdığımda, Knox'un önümde diz çökmesi dışında odayı boş buluyorum.

Herkes ne zaman ayrıldı? Ne kadar zaman geçti? Kalbim nereye gitti?

"Canavarı ve muhafızları gönderen canavar sorumludur. Sen değil," diyor şiddetle.

Ne derse desin, suçun bir kısmının bende olduğunu biliyorum. O masum insanlar benim eylemlerim yüzünden öldü. *Babamdan daha iyi değilim.*

"Yapma," diye hırlıyor.

Bakışlarımı Knox'a çeviriyorum. Safir gözleri bana alev alev bakıyor, kalbim orada bulduğum endişeyle çarpıyor.

Yavaşça nefes veriyor, sesi gırtlaktan geliyor ve şöyle diyor: "Yardıma ihtiyacım var. Evin etrafındaki koruyucuları mühürleyecek kadar güçlü değilim. Sihrim meşgulken parçalanabilirse olmaz. Onları mühürlemek için sana ihtiyacım var."

Ağzım pamuk gibi oldu. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." "Ben sana öğretirim."

En azından bunu yapabilirim. Şimdilik, başımın üzerinde aşılamaz sayıda ölüm var.

"Yardım etmek için elimden geleni yapacağım," diye nefes alıyorum.

OceanofPDF.com

Otuz Altıncı Bölüm

P Kılıcımı her sallayışımda elime bir kin dolanıyor, yine de ondan .
Bunun yerine, acıyı hoş karşılıyorum. Zihnim , durmuyor
Hazel'in saldırıya uğradığı ve muhafızların öldüğü görüntülerle dolup taşıyor,
her bir görüntü bir öncekinden daha kötü. Her görüntüyle birlikte endişem ve
düşüncelerim de sarmal haline geliyor.

Bunu ben yaptım. Onu bu karmaşanın içine ben soktum. Onu yalnız
bıraktım ve neredeyse ölüyordu.

Hazel neredeyse
ölüyordu. Knox'un
korumaları öldü.

Etrafımdaki herkes ölüyor.

Her düşünce kalbime saplandıkça ve zihnime saldırdıkça, daha sert
vuruyorum. Kabarcıklarımın ne zaman hamlaştığını, derimin ne zaman
yarıldığını, kanın avuçlarımda ne zaman biriktiğini hatırlamıyorum.

Tek görebildiğim Hazel'ın kanla kaplı olduğu, Easton'inkiyle aynı koyu
kırmızı. İkisinin de dökülmesinden ben sorumluyum. Benim yüzümden bir
kişi daha ölürse buna dayanamam. Ciğerlerim acıyla çılgık atarken bile hiçbir
şey için durmadan bedenimi daha da zorluyorum. Hamle yapıyorum, kollarım
başımın üzerine çıkarken bacaklarım sallanıyor. Bir dövüş sekansına akarken,
kılıcım havada uçuyor. Dönüyorum, vuruyorum, tekrar başlıyorum, sanki
düşüncelerimmiş gibi havaya saldırıyorum.

"Delilah." Knox'un derin sesi omurgamda şehvetli bir parmak gezdiriyor.

Duraklıyorum, ciğerlerime daha fazla hava almaya çalışırken göğsüm kabarıyor. "Hiç havamda değilim Knox," diyorum dişlerimi sıkarak ve rejimime devam ediyorum.

Birden Knox önümde duruyor, kılıç artık elimde değil, yerde şangırdıyor. Bağırmak için ağzımı açtığımda her iki kolumu da kavırıyor, dokunuşu nazik ama sert.

"Delilah, neden gecenin bir yarısı antrenman yapıyorsun?"

Safir gözlerine bakıyorum, tedirginlik ve... endişe mi görüyorum? "Görmeden duramıyorum" diye fısıldarken boğazım yanıyor.

Knox bana dikkatle bakıyor; sanki görebiliyor. Ona doğru hissettiğim çekim her geçen saniye içimde büyüyor.

Ellerini kollarımda gezdiriyor, diken diken oluyor ve elimi tutuyor. "Benimle gel," diye fısıldıyor.

"Nerede?"

Öne eğiliyor, çenesini yavaşça benimkine sürtüyor, dudaklarını kulağıma değdiriyor. İç çekişimi durdurmak için dudağımla ısıırıyorum, dokunuşu kalbimdeki sızıyı yatıştırıyor.

"Söz veriyorum daha iyi hissedeceksin," diye fısıldıyor.

Zihinsel ve fiziksel olarak o kadar bitkinim ki onu uzaklaştırmak için içimde hiç mücadele kalmadı, şu anda olmaz. Kalbim parçalanıyormuş gibi hissederken olmaz.

Sessiz evin içinden ön bahçeye doğru yürürken eli hâlâ benimkini tutuyor. Dönüyor, kanatları çırpınarak açılırken beni nazikçe kollarının arasına alıyor ve havalanıyor.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca uçuyor. Yüzüme vuran rüzgar, temiz havanın kokusu ve gece gökyüzü bir noktada beni uyutuyor. Yine de bunun için teşekkür etmem gereken şeyin uçmak olduğunu sanmıyorum. Sanırım beni taşıyan adam ve onun getirdiği rahatlık.

Yumuşak bir ses bana "Delilah" diye fısıldarken sıcaklık kulağıma geliyor.

Gözlerimi kırparak açıyorum. Şafak hızla yaklaşıyor, gece gökyüzü koyu lacivert bir renge bürünüyor. Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, zihnim başlarken etrafıma bakıyorum, nerede bir araya getiriyorum. Bir dağın .

Azalea'nın pırıltılı şehir ışıkları bize doğru parlıyor, sahil kasabasını çevreleyen güzel okyanus solmakta olan ayın altında ışıldıyordu.

Rüya gibi görünüyor.

Nefes kesici manzaraya daha yakın olmak için ilerlemeye başlıyorum, o sırada büyük bir kaya parçasının üzerine oturduğumu fark ediyorum, iki yanımda iki güçlü erkek bacağı var.

Knox'un bacaklarının arasında oturuyorum.

Kollarını belime dolayıp beni tekrar göğsüne doğru çektiğinde, ne kadar yakın oturduğumuzun tamamen farkında olarak yer değiştirmeye başlıyorum. Hain bedenim bir ürpertiyle karşılık veriyor, onun sert düzlemlerine karşı eriyor.

"Bir an için benden nefret etmiyormuş gibi davran." derken sesi derin ve boğuk bir gümbürtüye dönüşüyor.

"Senden nefret etmiyorum," diye karşı .

"Biliyorum. Sadece bunu söylediğini duymak istedim," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Karnına dirsek atıyorum, homurdanırken memnuniyetle gülüyorum.

Arkama yaslanıyorum ve ışıltılı şehrin karmaşık detaylarını, ondan yayılan mutluluğu içime çekmeye izin veriyorum. "Burayı nasıl buldun? Çok huzurlu bir yer."

"Küçük bir çocukken bir gece gizlice odamdan çıktım. Uçmayı çok severdim ve çoğu geceyi gökyüzünde geçirirdim. Bir gece çok yorulmuştum; inmek için bulabildiğim en yakın nokta burasıydı."

"Kanatlarını ne zaman aldın?" Merakımı yenemeyerek soruyorum.

Be

n. İnliyor. "Uzun zaman önce."

"Kaç yaşındasın sen?" Takılıyorum. Knox yirmili yaşlarının sonundan daha yaşlı görünmüyor,

Hazel da öyle. Yaşları söz konusu olduğunda Fae özelliklerinin yanıltıcı olmasını bekler oldum.

Knox'un kolları beni sıkıca sarıyor. "Bunu sana söyleyemem

Angel." Bir kahkaha attım. "Neden söyleyemezsin?"

"Kafana girmesini istemiyorum."

Dilimi tıkırdatıyorum. "Çekilmezsin."

Bunu nasıl yapıyor? Beni nasıl sakinleştireceğini biliyor ama yine de her düğmeme basıyor. Kendimi cezalandırıyordum, zihnim bana hükmediyordu ve şimdi Knox'la oturup gülüyor ve gülümsüyorum. Etrafımızda olup biten her şeye rağmen, onunla birlikteyken kalbim huzur buluyor.

"Rüyanda ne ?" diye soruyor aniden. "Bu garip bir soru."

"Eğlendir beni," diye mırıldanıyor.

Sorusunu düşünerek duraksıyorum. Neyin hayalini kuruyorum?

"Dürüst olmak gerekirse, sadece insan topraklarını daha iyi bir yer haline getirmeyi hayal ettim. Dünyayı daha mutlu bir yer haline getirmeyi." Knox dudaklarına yayılan gülümsemeyi göremiyor. "İşte bu yüzden Azalea'ya aşık oldum. Hayat ve neşe dolu bir şehir görmek kalbime yeniden umut getirdi."

"Neden umudunu kaybettin?" diye soruyor sessizce.

Gülümsemem kayboldu. "Babam masum insanları infaz etmeye başladı." Vücudu arkamda sertleşiyor. "İnsanları infaz mı ediyor?"

"Günlük. Bunu bir gösteri haline getirdi, vatandaşların izlemesi gereken bir yasa haline getirdi, aksi takdirde ertesi gün orada olanlar onlar olacak." Sesim giderek kısılıyor. "Ayrıldığım hafta bütün bir sektörü öldürdü. On bir bin kişi... bir anda yok oldu."

"O zaman neden ayrılmaya karar verdiniz? Ondan önce de insanları öldürmüştü."

Açık sözleri omurgamın dikleşmesine neden oluyor. "Çünkü kimseye yardım edemeyeceğimi fark ettim. Yıllardır geldiğince çok masum insanı serbest bırakıyordum. Yine de, büyük şemada, hiçbir şey gerçekten değişmedi."

"Bu doğru değil," diye savunuyor. "Serbest bıraktığınız insanların yaptığınız şeyin değersiz olduğunu söylemeyeceklerini biliyorum."

"Hayır, yapmazlar," diye fısıldadım. "Topraklarımızda kapana kısılmış Fae'lere yardım etmek için sınırı geçtim. Ama büyük bir parçam bunu yaparken Fae'lerin insanlara yardım edeceğini umuyordu."

Knox çenesini başımın üstüne koyuyor. "Babana karşı gelmek istiyorsun."

"Ben sadece halkımın mutlu olmasını ve özgür bir hayat yaşamasını istiyorum. Yaşamaya değer bir hayat." Vücudum bir kez daha gevşemeye başlıyor ve Knox'un kaslarının sert düzlemlerine karışıyor. "Yardım etmemin tek nedeni bu değil."

"Hayır mı?" Sesindeki şoku duyabiliyorum.

"Halkınız da özgürlüğü hak ediyor ve bu durumda gerçekten bir şeyler yapabilirim. Yardım edebilecek güce sahibim." Sesimi alçaltıyorum, kendi sözlerimi zar zor duyuyorum. "İhtiyacı olan insanlara asla sırtımı dönmeyeceğim. İnsanların acı çektiğini görmekten bıktım."

İtirafım ikimizi de susturuyor ama doğru. Başlangıçta, Fae'lerin kendi halkıma yardım etmesini istiyordum, ancak zamanla, bu güzel şehir ve insanları hakkındaki her şeye yavaş yavaş aşık oldukça, bunu onlar için yapmak, acılarını sona erdirmek istedim.

"Ne hayal ?" Soruyu ona ve altın rengi okyanusu aydınlatan güneşin doğuşunu izliyorum.

Knox bir an sessiz kalıyor, sorumu düşünüyor. Konuştuğunda sesi bana şarkı söyler gibi geliyor ve beni sakinleştiriyor. "Halkımın güvende olmasını, yarattığım ailenin uzun ve mutlu bir hayat sürmesini istiyorum. Ben de onlarla birlikte yaşayacağım."

"Bunu alamayacağını mı düşünüyorsun?"

Omuzlarının sırtıma yaslandığını hissediyorum. "Tehditler ve tehlikeler kral olmakla birlikte gelir. Arkamda hiç düşmanım olmayacağını düşünecek kadar saf değilim."

"Umarım hayalini hayatı yaşarsın. Bunu hak ediyorsun."

Hiçbir şey söylemiyor ve ben onu sersemletip sersemletmediğimi merak ediyorum. Kuşların cıvıltısı ve aşağıdaki dalgaların uzaktan gelen şakırtısı sessizliğini dolduruyor.

"Beni neden buraya getirdin?" Aniden sordum.

Knox boğazını temizliyor. "Kafamı boşaltmak istediğimde buraya gelirim." "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

OceanofPDF.com

Otuz Yedinci Bölüm

I Knox'un evindeki saldırının üzerinden neredeyse bir hafta geçti ve herkes hâlâ yarı uykulu gibi koridorlarda dolaşıyor. Kaybedilenlerin kanı atmosferi lekeliyor. Akşamın ilerleyen saatlerine kadar herkes oturma odasında iblisler gibi şeylerden bahseden biri var mı?

Harlow odaya girerken, "Cadılar kara büyü kullanmıyor," der.

Lenox sandalyesinde arkasına yaslanır. "Bundan emin misin?" "Ne zaman yanıldım ki?"

Yanımdaki koltukta oturan Knox, Harlow'a laf atamadan Lenox'un sözünü kesti. "Bu işin içinde olmadıklarını sana düşündüren ne?"

Harlow yüzünü buruşturuyor. "Toprakları ölüyor. Tüm zamanlarını bunun nedenini bulmaya çalışarak geçiriyorlar."

Koltuğumda öne doğru eğildim. "Kara büyü yüzünden mi?"

Harlow ciddiyle, "Bilmiyorlar," diyor.

Knox bakışlarını bana kaydırdı. "Sence bağlantılı mı?" "Bu noktada her şey birbirine bağlı," diye mırıldanıyor Nolan.

Ace yüzünü buruşturur. "Bu doğru. Her sorun o gece olanlara dayanıyor."

Knox sessizleşiyor, kanepede arkasına yaslanırken çenesi sıkılıyor.

Harlow, Nolan'ın yanındaki koltuğa oturur. "Diğer yerleri de araştıracağım. Cadıların bölgesinin etkilenen tek yer olmadığına dair içimde kötü bir his var."

Knox dirseklerini dizlerine dayıyor. "Şeytani yaratıkları avlamamız gerekiyor." Knox'un sözleri odayı sessizleştirir, havadaki gerilim hissedilir. Knox safır gözlerini sarayına kaldırır. "Artık şeytani yaratıkların neden saraylarda dolaştığını biliyoruz. Sakladıkları kara büyü kitaplarını koruyorlar."

Ne yazık ki, wendigoların sakladıkları herhangi bir tuzak büyüü içermiyordu.

Harlow gözlerini kısarak alay ediyor. "Yüzlerce yaratık var ve bizden sadece onların peşinden gitmemiz değil, sakladıkları kitapları bulmamız da mı bekleniyor?"

Boğazımı temizliyorum. "Korudukları kitaplardan biri tuzak büyüü içeriyor." Odanın içinde Knox'un mahkemesine bakıyorum. "Tuzak büyüünün yok etmek istiyorsak, onu yaratan kara büyü kitabına ihtiyacımız var."

Lenox'un yüzü limon emmiş gibi buruşuyor. "Hepsinin peşinden gitmeliyiz, değil mi?"

Knox yüzünü buruşturur. "Maalesef, evet."

Axel odanın gölgelerinden dışarı çıkar. "Ne zaman başlamamızı istiyorsun?"

"Yarın sabah. Lenox, sen hava lejyonunda devriye gezeceksin, Nolan da savaşçı adasına gidecek. Harlow, sana Su Mahkemesi'nde ihtiyacımız var."

Harlow'un gözleri heyecanla parlıyor. "Nasıl isterseniz."

Knox ikizlerin arasına bakarken dudakları seğiriyor. "Ace ve Axel, siz Hava Mahkemesi'ne gideceksiniz."

Ace boğazını temizliyor, gözleri Hazel'in sessiz hali ile Knox arasında gidip geliyor. "Eğer sorun olmazsa Esans Mahkemesi'nde kalmak istiyorum."

Knox'un safır gözleri Hazel'i süzüyor, gözleri buğulu ve odaklanmamış. Hazel saldırıdan beri sessiz. İyi olduğunu söylüyor, küstah bir çocuk gibi etrafını telaşlandırmayı bırakması için herkesi tersliyor, ancak böyle anlarda sessizleştğinde ve gözleri uzaklaştığında... bununla iyi başa çıkamadığını biliyorsunuz.

Knox çenesini Ace'e doğru eğiyor. "Axel Hava Mahkemesi'nde devriye gezerken sen de Esans'ta devriye gezebilirsin. Delilah ve ben Toprak Mahkemesi'ne gideceğiz. Ateş ve Hava devriyelerini değiştirmek için iki gün sonra yeniden bir araya gelebiliriz."

Harlow koltuğunda arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak sırtıyor. "Tam olarak ne yapmak için iznimiz var?"

Knox, "Canavarları serbest bırakabilirsin, Harlow." der.

Harlow dilini şaklatır. "Çok hoş."

Ertesi sabah, Knox ve ben Toprak Mahkemesi'ne doğru yol alırken Öz Mahkemesi üzerinde uçuyoruz. Ormanların, göllerin ve köylerin üzerinde süzülüp şeytani yaratıkları ararken damarlarımdaki beklenti cızırdıyor. Karşılaştığımız her şeytani yaratık kara büyü kitabına bir adım daha yaklaşmak demek.

Başımı gökyüzüne kaldırarak güneşin sıcak ışıltısının tenimi karıncalandırmasına engel olamıyorum. Knox'un safir gözlerini üzerimde bulmak için gözlerimi açıyorum, güzel maviler çözemediğim bir duyguyu barındırıyor.

"Senin iblisleri arıyor olman gerekiyordu."

"Sadece bir anlığına durdum." Kaşlarımı kaldırarak, "Ayrıca, gezinen sadece benim gözlerim değildi," diye takılıyorum.

Knox'un çenesinde bir kene benim tek cevabım.

Manzaraya döndüğümde, daha fazla orman görmeyi bekliyorum, ancak bulduğum manzara ciğerlerimdeki havayı dağıtıyor.

Hayatımda gördüğüm en muhteşem manzara.

On kattan daha yüksek olması gereken büyüklükte bir ağaç önümde uzanıyor. Büyük gövdesi kendi etrafında kıvrılıp dönerek tepeye doğru yükseliyor, yaprakları parıldarken dalları geniş bir alana yayılıyor. Beyaz ışıkla titreyerek, sanki merhaba demek istercesine yanından geçerken parıldıyor ve ışıltıyor. Ağaç bir yıldız gibi parlıyor. Sadece ağacın floresan rengi değil, ondan dalgalar halinde yayılan enerji de hipnotize edici, hatta büyüleyici. Sanki beni kendisine katılmaya çağırıyor.

"Bu da ne?" Nefes alıyorum.

Knox'un sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Hayat Ağacı."

Knox bir kez daha etrafında uçarken, büyüleyici görünümü ve enerjisi ruhumun bir parçasına şarkı söylerken, dilimin ucundaki soruyu dile getirmek zorunda olmadığım için minnettarım. Sanki içeri girip bakmam için bana yalvarıyor.

"Büyüye, Fae'lere ve bu topraklara bağlı olan yaşam gücünün ta kendisi," diye fısıldıyor Knox.

"Sihir buradan mı geliyor?" Huşu içinde sordum.

Knox başını aşağı eğiyor, ağacın etrafında dönerken daha yavaş uçuyor.

"Bu
sihir."

Hayatımda hiçbir şey beni bu kadar cezbetmemişti, sanki ağaç bir mıknatıs gibi kalbimin tellerini çekiyordu. Bedenim fiziksel olarak geriliyor, kilitleniyor

Knox ağaçtan uzaklaşırken. Öz sınırını geçip Dünya Mahkemesi'ne girene kadar vücudum nihayet rahatlamaya başlamadı.

Buraya, her şeyin başladığı ormana geri dönmek tuhaf bir duygu. Hayatım sadece birkaç hafta içinde ne kadar da değişti. Zamanın bir insana yapabilecekleri şok edici. Knox açık bir alana inene kadar, bacaklarımın arasını gıdıklayan incecik çimenlerin arasında güçlü bir deja vu hissine kapılmadım.

Bakışlarım benden sadece birkaç metre ötedeki yüzme havuzuna kayıyor. Sırtımda, her hareketimi izleyen bir düzine gözün hissi beni ürpertiyor.

Knox'un derin sesi beni şimdiki zamana çekiyor. "Deniz kızlarının sana bilmeceyi verdiği yer burası mı?"

Yüzme havuzuna doğru başımı salladım. "Kapsül beni orada bekliyordu." "Hmm, ilginç."

Ayrılırken yüzme deliğine dönüp bakmıyorum, ormanı ararken Knox'un peşinden gidiyorum. "Hazel bana genelde kimseye yardım etmediklerini söyledi. Bu doğru mu?"

Knox gözlerini ormandan ayırmıyor. "Evet. Sadece karşılığında onlar için bir şey yapabilecek olanlara özgürce verirler."

Göz kırpıyorum. "Ama karşılığında onlar için hiçbir şey yapmadım." "İşte bu yüzden ilginç."

"Sadece merak ediyorum-"

Knox'un sırtının sert düzlemlerine çarpıyorum, iri elleri arkasına uzanıp benimkileri tutuyor ve sıkıca kavıyor. Uzun otların arasına çömelirken beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor.

Dolambaçlı kıkırdamalar ormanı dolduruyor, manik kahkahalar her geçen saniye daha da yükselirken etrafımızdaki yaşamın sesi nefeslerini tutuyor. Beyaz ışık etrafımızı sarıyor, Knox bizi ışınlarken zaman ve mekân geriliyor ve bükülüyor. Ayaklarım bir kez daha yere değene kadar Knox elimi bırakmıyor.

"Neydi o?"

Knox gözle görülür şekilde titriyor. "Gremlinler."

Hazel'in kulübesindeki anılar, göz kapaklarını kaplayan dişleriyle yeşil pullu yaratıkların görüntüleri akla geliyor. Kertenkeleye benzeyen yaratıklar sanki kâbuslardan fırlamış gibi görünüyor.

"O kadar korkunçlar mı?" Knox'un bile ürperdiğine şahit olmanın şokuyla soruyorum.

"Ormandaki cinlerle ilgili efsaneleri duyarak büyüdüm. Onlardan uzak durmam gerektiğini çok erken yaşta öğrendim."

Gülmemi engellemeye çalışarak dudağımı ısırıyorum. "Küçük cinlerden mi korkuyorsun, Knox?"

Alay ediyor. "Saçmalama. Ben Aloriah'taki en güçlü Fae'lerden biriyim."

"Gremlinlerden korkuyor," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Eğer çeneni kapatıp şeytani yaratıkları aramazsan, seni burada kendi başının çaresine bakman için yalnız bırakacağım. Onlardan biriyle karşılaştıktan sonra gülmeyeceksin."

Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum ve öğrenmeye cesaret edemediğim için ağzımı kapatıyorum. Sessizliğe bürünerek Knox'un peşinden sık Toprak Saray ormanlarına doğru ilerliyorum.

Gök gürlüyor, alacakaranlığın koyulaşan mavisi hızla yaklaşırken ışık gökyüzünde yırtılıyor ve ayaklarımın altındaki zemini sarsıyor. Aloriah topraklarında şimşekler çakarken Knox ve ben saklanmak için koşuyoruz, sular akmaya başlıyor.

Ormanı saatlerce aradık ama şeytani yaratıkları bulma şansımız olmadı. Onlarla karşılaşmak istemediğinizde her yerde olmaları ve karşılaştığınızda ise hiçbir yerde bulunamamaları ne kadar da uygun.

"Bu havada uçamam," diye sesleniyor Knox çetin havanın içinden.

Çenemi gökyüzüne doğru eğiyorum, şiddetli yağmur yüzümü dövüyor. Gök gürültüsü tepemde öyle bir patlıyor ki ciyaklıyorum. Işınlanmayı önermek için ağzımı açıyorum ama sonra vazgeçiyorum. Bugün ve dün bütün gün çok az dinlenerek sihrini kullandı. Knox ışınlanabilseydi, çoktan ışınlanırdı.

Knox iri elini koluma dolayarak beni çekiyor ve koşmaya başlıyoruz. Sağanak yağmurda koşmak, deneyimlediğim için minnettar olduğum bir şey. Etrafımız kaosla çevriliyken, bana getirdiği sakinlik coşku verici. Sanki içimdeki bir parçanın kilidi açılmış, kafesinden serbest bırakılmış, uçuş izni için minnettar, bir kez daha bir çocuk gibi neşe duyuyor.

Sol botum bir su birikintisine batarak Knox'un üzerine sıçrayınca içimden bir kıkırdama yükseliyor. Kollarımı yana açıyorum, başımı arkaya yatırıyorum ve anın tadını çıkararak özgürce gülmeme izin veriyorum. Vücudumun bunu hissetmesine izin veriyorum.

Etrafımdaki orman, Knox'un enerjisinin ve büyüünün üzerimden akmasına izin vererek sık ağaçlar arasında bana rehberlik ediyor.

Gözlerimi açtığımda Knox bana bakıyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor.

Gözleri parlıyor, sevinçle ışıldıyor ama kendisi için değil, benim için.

Knox'un adımları telaşsızlaştıkça ve ağaçların arasından küçük bir kulübe göründükçe kahkahalarım yavaş yavaş azalıyor. Ön bahçede ahşap bir tabela sallanıyor. *Vahşi Taverna*.

Knox ve ben ıslak paltolarımızı çıkarıp sularını silkeledikten sonra ön kapıdan içeri giriyoruz, menteşeler gıcırıyor, ziller tepemizde çalıyor. Çam ve garip bir şekilde limon kokusu duyularımı yıkıyor. Küçük kulübe alanı, hepsi de Dünya Sarayı topraklarını tasvir eden çeşitli sanat eserleriyle dolu. Gaia Ana'nın Fae'lere hediye olarak verdiği buluntu hazinelerle birlikte, gidilen yolların hikayeleri ve tarihi.

Küçük bir kadın ahşap bir masanın arkasında oturmuş, bir dizi kılıcı temizliyor. Kadının gözleri Knox'la birleştiğinde, dik durup saygıyla başını eğmeden önce genişler. "Majesteleri, size nasıl hizmet edebilirim?"

"İki boş oda alıyoruz, lütfen."

Kadının yanakları pembeleşti. "Özür dilerim, Majesteleri. Sadece bir tane yerimiz var. Fırtına herkesi sürükledi."

Knox cazibesini konuşturuyor, gülümsemesi derinleşiyor ve kadının yanaklarının kararmasına neden oluyor. "Endişelenmeyin, ne müsaitse onu alacağız."

Boğazım sıkılıyor, karnım sıkışıyor ve içimde bir sıcaklık birikiyor. *Aynı odayı paylaşıyoruz.*

Kadın masanın diğer tarafına geçmeden önce başını sallıyor, adımları telaşlı ama yaşından dolayı yavaş. Geri döndüğünde buruşuk elleri, ortasına anahtar takılı altın kanatları tutmaktadır.

"İkinci kat, solunuzdaki son kapı," diyor gülümseyerek.

Knox ve ben gıcırdayan ahşap merdivenleri tırmanmadan önce teşekkür ediyoruz. Her odanın önünden geçerken salonun ölümcül bir sessizliğe büründüğünü, hiçbir odadan ses gelmediğini görünce şaşıyorum, ta ki buranın sıradan bir loca olmadığını hatırlayana kadar. Büyü ve susturucu kalkanlarla dolu bir pansiyon.

Knox altın kanatlı anahtarları kullanarak koridorun sonundaki son kapıya girer. Yedi numara. İçeri adım attığımda, sadece odanın buz gibi olduğunu, uğuldayan rüzgârın çatıdaki çatlaklardan ve yarıklardan içeri girdiğini değil, aynı zamanda... sadece bir yatak olduğunu görünce şok oldum. Kapı arkamdan kapanıyor, beni içeriye kapatıyor ve hormonlarımı da beraberinde götürüyor.

Knox giysilerini çıkarmaya başladığında yere yapışmıştım. "Ne yapıyorsun sen?" İnanamayarak soruyorum.

Knox'un bakışları benimkilere yöneliyor. "Yatmaya hazırlanıyorum."

Gözlerim açıldı. "Bunu yapmak için çıplak olmana gerek yok!"

Gömleğini çıkarırken kaslarını çatıyor. "Hayır, ama sıırıslık olmamayı tercih ederim."

Söylediği tek kelimeyi bile duymuyorum. Gözlerim karnına yapışmış durumda; kaslarını daha önce görmemiş değilim ama onları hiç ıslak görmemiştim... yatak odasında yalnızken.

Bu manzara ağzımı kurutuyor. "Sadece bir yatak var."

Knox pantolonunu indirip küçük odada üzerinde sadece siyah bir boxer ile dururken nefesim kesiliyor. "Çok farkındayım Delilah, gözlerim var."

Çift kişilik yatağa doğru yürürken yanaklarım ısınıyor, çarşafların arasından kayarken tüm görkemli kasları geriliyor. Her şey beyaz kumaşla kaplandığında, nihayet gözlerimi kaldırıyorum. Knox hayatımda gördüğüm en kibirli ifadeyle yatıyor.

Odanın ortasında ne yapacağımı bilemeden duruyorum, ta ki "Yarı çıplak olmana gerek var mı? Burası buz gibi."

Hayalet bir rüzgar odanın içinde esiyor ve ben karanlığa gömülene kadar her feneri söndürüyor, tek ışık dışarıda çakan şimşek.

"Yatağa gir, Delilah."

Yutkunuyorum, yatağa doğru önce bıçaklarımı ve ıslak giysilerimi çıkarıyorum. Çarşafların üzerine kayarak, ona dokunmayı reddederek en uca uzanıyorum. Eğer ona dokunursam, tüm kontrolümü kaybedeceğim.

Aklımdan binlerce düşünce geçiyor. Soğuktan titrerken vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyor, benimle alay edebiliyor. Bu korkunç bir gece uykusu olacak.

Knox'un sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Kendini ve odayı ısıtabilirsin, biliyorsun."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye kekeliyorum. Sırıtişını duyar gibi oluyorum. "Yazık."

Dişlerimin takırdama sesi odayı dolduruyor. Odayı daha mı soğuk yapıyor? İlk girdiğimizden beri sıcaklık önemli ölçüde düştü.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Knox."

"Evet, Angel?" diye mırıldanıyor.

"Donuyorum. En azından odayı nasıl ısıtacağımı söyle."

Uzun bir iç geçirdi. "Senin deneğin olmak istemiyorum... Uykunda bizi küle çevirebilirsin."

İnce çarşafın altında daha da kayarak inliyorum. *Çekilmez biri!*

Bedeni yaklaştıkça yatak eğiliyor. "Ne yapıyorsun?" Çırpınıyorum

"Dişlerin rahatsız edici. Seni ısıtıyorum. Arkadaşlar böyle yapar."

Kanatları arkasından açılırken *arkadaş* kelimesini tükürüyor. Bir kanadı önüme düşüyor ve bizi koza gibi sarıyor. Onlardan yayılan sıcaklıkla inliyorum ve içgüdüsel olarak daha da sokuluyorum, Knox derin bir çıkardığında sertleşiyorum, ses içimin sıkılıp nabzımın atmasına neden oluyor.

Az önce yaptığım şey karşısında gözlerim büyüdü. Kanatlarına dokundum. Kendimi geriye attım, sadece çıplak göğsüne çarptım.

"Düzenlemeden şikâyet ederseniz, çenenizi kapatmanızı öneririm."

Bir kahkaha atıyorum, kanat dokunuşu hakkında yorum yapmadığı için şükrediyorum. Göğsü yavaşlayıp nefesi sığlaştığında dişlerimin takırdaması . Gözlerimi kapatıyorum, her sinir ucu alev alev yanarken bedenimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Bana hissettirdiklerinden haftalarca kaçındıktan sonra onun yanında yatmak tam bir işkence ve Knox'un etrafında ne kadar çok zaman geçirirsem, vücudum ona sahip olmak, onu herhangi bir şekilde istemek için o kadar çok çılgılık atıyor. Dişlerimi sıkarak vücudumu ve hormonlarımı gevşemeye zorluyorum ve uykunun gelmesi için dua ediyorum.

Uyandığımda Knox'un önü sırtıma yapışmış, kolları beni tutarken belime dolanmış, sert boyu arka tarafımı yoklarken ağzımdan bir inilti çıkıyor. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama uyuduğumdan daha tahrik olmuş bir şekilde uyandım. İç çamaşırım ıslak, tüylerim diken diken olurken içim titriyor. Arkamdaki sert uzunluğunu hissettiğimde göğsüm kabarıyor.

Knox'un elleri seğiriyor; biri göğüslerimin arasına, diğeri başımın altına yerleşmiş. Göğsü sırtıma doğru inip kalkıyor ve kulağımı gıdıklayan sıcak nefesi beni inletiyor. Knox'un boyu seslerimden seğirirken kalçalarım içgüdüsel olarak küçük daireler çiziyor.

Kalçaları bana sürtünüyor, başım geriye düşüyor, dudaklarım aralanıyor, kısık bir inilti kaçıyor . Eli göğsümü sıkıyor, hassas meme uçlarımı çimdikliyor, sonra karnımdan aşağıya, ona en çok ihtiyaç duyduğum yere doğru iniyor. Kulübenin her yerinde güç patlaması olduğunda elini yerleştirmek için bacaklarımı ayırıyorum. Knox otururken kalkanları etrafımızda kırılıyor, kanadı beni örtüyor. Koridordan bağırırlar ve çığlıklar gelirken Knox'un kanadının etrafından bakıyorum.

"Bunu bana yapmaya nasıl cüret edersin, Xavier!"

"Sanırım gitme vakti geldi," diye fısıldıyor Knox.

Sözsüzce yataktan kayıyoruz, sessizce giyinirken kapının diğer tarafındaki tartışma duvarlarımızı deliyor. Yapmak üzere olduğumuz şeye inanamıyorum.

Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, Knox'un kollarında uzanırken, o Dünya Mahkemesi üzerinden Azalea'ya doğru uçarken yanaklarım pembeliğini koruyor. Birkaç saat önce küçük kulübeden ayrıldığımızdan beri Knox'un gözlerinin içine bakamadım. Ne kadar utandığımı ve rahatsız olduğumu anlayan Knox, şeytani yaratıkları aramaya devam etmek yerine Açelya'ya geri dönmeye karar verdi.

Olabilecekler için utanmıyorum. Knox'a her baktığımda, beni fiziksel olarak ne kadar etkilediğinden dolayı vücudumun alevler içinde kalmasından utanıyorum. Ona bir bakışla kararlılığımın anında parçalanacağını biliyorum.

Gözlerimi Dünya Mahkemesi topraklarına dikmişken Knox'un düşüncelerinin saatte bin mil hızla aktığını hissedebiliyorum. Ayrıca ayrıldığımızdan beri bana tek kelime etmedi. Bu durumu nasıl düzeltebileceğimi düşünürken gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

"DUR!"

Knox havada öyle bir duruyor ki, sanki görünmez bir duvara çarpmışız gibi, çarpmanın etkisiyle öne doğru uçarken beni daha sıkı tutmak zorunda kalıyor.

"Ne oldu?"

Başımı sallıyorum, kelimeleri söyleyemiyorum. "Şimdi yere in," diye .

Ayakları orman zeminine değdiği anda kendimi kollarından dışarı atıyorum, koşarken ayaklarım yerden kesiliyor.

Knox'un bağırıları ve arkamdan gelen protestolar beni kovalıyor. Aniden durduğumda ayaklarım kayıyor, dizlerim bükülüyor ve ağzımdan bir hıçkırık çıkarken beni yere düşürüyor. Arkamda Knox'un soluğu bu ıssız topraklardaki tek ses. Ellerimi önüme kaldırıp parmak uçlarımın arasında uçuşan külü izliyorum.

Hayır.

Knox yanımda dizlerinin üzerine çöküyor, ciğerlerindeki hava bir anda boşalıyor. Başını sallarken gözleri gümüş rengine dönüyor, elleri çaresizce kucağında uzanıyor. Önümüzde can çekişen topraklara bakıyoruz, ormanın canlı rengi küle dönüşürken simsiyah yanıyor.

Aynen hayalimdeki gibi.

Ateş yok, bunu yaratan kimse yok. Sanki ormanın büyüsunü canlandıran şeyin özü ölüyormuş gibi.

Fae toprakları ölüyor.

"Bunu görmüştüm," diye fısıldıyorum.

Knox'un gözleri başımın yan tarafında bir delik açıyor. "Ne zaman? Tamir edilebilir mi?"

Başımı salladım. "Rüyalarımda gördüm. Rüyamda Fae topraklarının öldüğünü, her şeyin küle döndüğünü gördüm."

"Bunların hiçbirini anlamıyorum," diye homurdanıyor. "Tuzak büyüsunü bozmamız gerekiyor."

Otuz Sekizinci Bölüm

T Yatağında dönüp dururken, aklında cevaplanmamış sorularla düşüncelerim bir türlü kapanmıyor. Mahkemeleri arayalı bir haftadan fazla oldu ve başka bir şey bulamadık.

Aloriah'ın bazı bölgelerinin neden öldüğüne dair cevaplar bir yana. Knox'un sarayı her gün topraklarda şeytani yaratıklar arıyor ve her gün eve kederli yüzlerle dönüyorlar. Sanki tüm iblis yaratıklar bir gecede tamamen ortadan kaybolmuş, yok olmuş gibi. Kara büyü kitabı olmadan tuzak büyüsünü bozamayız ve yaratıklar olmadan da onu bulamayız. Hepsi saklandı. Her biri.

Sadece küçük kül parçaları ile yer değiştiriyor. Her gün yeni bir toprak parçasının öldüğünü, bir zamanların renkli ve canlı ormanının öldüğünü, külün ardında çırpındığını görüyoruz.

Herkesi kurtarmak için şeytani tazılar tarafından götürülme ihtimalim günler geçtikçe gerçek bir olasılık haline geliyor. Acınası uyku girişiminin en büyük nedenlerinden biri de bu.

Bulduğumuz her ipucu bir çıkmaz sokağa dönüşüyor... Elimizde hiçbir şey yok, kesinlikle hiçbir şey.

İnleyerek yorganı üzerimden atıyorum ve kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum. Bu gece fazla uyuyamayacağımı biliyorum; denemek bile anlamsız. Yatağımın ucundaki şiltenin yanında diz çökerek, buraya zulaladığım kitapların başlıklarını gözden geçiriyorum

Hazel'ın bana verdiği. Bir aşk kitabı seçip kendimi yastıklara bırakıyorum.

Kitabı bıraktığımda ilk sayfayı okumayı yarılamıştım, korku içimde öyle güçlü bir şekilde titreşiyordu ki sanki içinde boğuluyormuşum gibi . Yine de bana ait değil. Bu his-

Gölgeler ve karanlık, karanlık bir uçurumdan başka bir şey kalmayana kadar odamın içinde patlıyor. Bu gücün kime ait biliyorum. Acı ve korkuyu hissedebiliyorum.

Üzerimi değiştirme zahmetine girmeden, körü körüne dövüş derilerimi arıyorum, bulduğum ilk bıçağı kapıyorum ve dışarı çıkmadan önce gümüşü kapıyorum.

Koridorun sonuna doğru koşuyorum ve uyanık olan tek kişinin ben olduğumu görünce şaşırıyorum. Kimseyi bekleme zahmetine girmeden, yüzümün sıcaktan yanması için kapıdan içeri daldım.

Knox'un tüm odası alevlerle kaplanmış.

İçgüdüler devreye giriyor. Daha düşünmeden ellerimden su akıyor, odaya girdiğimde alevleri söndürüyorum. Yine de bir alevi her söndürdüğümde bir başkası tutuşuyor. Knox'un paniğini, korkusunu ve üzüntüsünü hâlâ hissedebiliyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

Dişlerimi sıkarak, alevlerin arasından koşarken kendimi siper ediyorum, ilerlerken onları söndürmek için suyumı kullanıyorum. Panik beni tüketmeye başlıyor ve boğazımı sıkıyor.

Nerede o, nerede o, nerede ?

Gücümü dışarı fırlatıyorum, arıyorum, araştırıyorum, hissediyorum-

Özünün odanın ortasında çırpındığını ve çırpındığını hissederek bölgeye doğru koştum ve onu yatağın ortasında buldum. Geniş çerçeveye doğru uzanarak onu ateşten korumaya çalışıyorum ancak Knox'u alevler onu yutarken nefes nefese kalırken buluyorum.

Bu Knox'un kendi .

Kabus görüyor. Bu yüzden yangın sadece yatak odasına kadar yayıldı.

Tenimin her santimini koruyarak üzerine oturdum ve ağırlığımla onu yere sabitledim. Sıkı omuzlarını tutarak, tüm gücümle onu sarsıyorum. "Knox!"

Hiçbir şey.

Zihnine girdiğimde kalkanlar alev alıyor. Her şey ateş tarafından tüketildi. "Knox!" Çığlık atıyorum, bedenini daha sert sallıyorum, için yalvarıyorum. Kendi ateşimi kullanarak alevlerimi onunkilerle dans ettiriyorum.

Onun acıdan ılık attığı yerde, benimki sakın bir melodi söylüyor. "Knox bu bir rüya," diye tekrarlıyorum bir mantra gibi, nefes nefese.

Kanatları arkasından yle Şiddetli patlıyor ki, ani hareket beni sarsıyor. Alevler onun güzel yanardöner siyah kanatlarını yutarken, başka hiçbir Şeye benzemeyen bir korku beni tüketiyor. Bir an bile düşünmeden köpek dişlerim parlıyor ve dişlerimi omzunun ve boynunun tepe noktasına batırıyorum. Bu taraftan gelen acının onu zihnindeki acıdan uyandırması için dua ediyorum.

Odanın etrafındaki alevler duraksıyor, değerlendiriyor. Alevlerimi onunkilere doğru gönderiyorum, okşayarak, yatıŐtırarak.

Knox, bu bir rüya.

Alevler yavaş yavaş sönerken çırpınıŐları duraksıyor. Dişlerimi geri çekiyorum, onu dilimde tadıyorum, kalbim karşılık olarak kükrüyor.

Knox'un gözleri fal taşı gibi açılır, dudakları solgunlaŐır ve yüzü çökerken düzensiz bir Şekilde nefes alır.

"Knox, bu bir rüya," diye tekrarlıyorum, göğsüm onunkiyle aynı ritimde inip kalkıyor.

Alevler geldikleri kadar güçlü bir Şekilde kaybolur, alevleri dağılırken duman havayı doldurur. Kanatları hâlâ alev alev yanıyor ama alevler yok olunca muhteşem, *zarar görmemiş* kanatları ortaya çıkıyor.

"Angel," diye . "Evet,"

diye nefes alıyorum.

Sırıtıyor. "Neden bana sarılıyorsun?"

Nefes nefese kaldım ve gerçekten de ona bindiğimi fark ettim. Sadece bu da değil, buraya gelip yardım etmek için acele ederken stm deėiŐtirmemiŐtim. Üzerimde sadece ipek pijama gömleğim ve klotum var. Dişlerimi sıkarak omzuna vuruyorum. "Bir Şey değil."

Vücudundan kaymaya başlıyorum ama Knox kolunu belime dolayarak beni göğsüne doğru çekiyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor içten içe.

Derin bir i çekiyorum, adrenalinin etkisi geçerken vücudumdan rahatlama akıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Knox oturmadan önce nefes veriyor, giderken beni de yanında sürüklüyor. Kuağından kayarak iniyorum -bu sefer izin veriyor- ve yatakta yanına oturuyorum.

"Dur tahmin edeyim, alevler mi?" diye mırıldanıyor. Knox başımı salladığımda inleyerek elini yüzünde gezdiriyor. "zgnm, genelde odamda oluyor."

Kaşlarımı çattım. "yleydi ama hissettim."

Safir gözlerini benimkilere dikti. Bakışlarımı inceliyor ama ne için, emin değilim.

Boğazını temizliyor. "Yılın bu zamanlarında hep olurlar." Knox'un bakışları alçalır. "Hazel sana ne olduğunu anlattı mı?"

Kalbim Knox'un bu daha savunmasız tarafını görmek için çarpıyor. "Bunu senden duymayı tercih ederim," diyorum, tanıştığımızda söylediği sözleri tekrarlayarak.

Knox'un gözleri uzaklara bakarken kaşları çatılıyor, dudakları kısıtılıyor. "Ailem beni bir Fae için çok genç doğurmuş. Birlikte yüzlerce, belki de binlerce yıl geçirebilirdik. Her zaman onlarla bu kadar zaman geçireceğimi düşünmüştüm." Sesi çatlıyor. "Tutulma Balosu'ndan eve geç geldim. Arkadaşlarımla kutlama yapmak için dışarı çıkmıştım... Kapıya yaklaştığım anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Orada yedi gün yirmi dört saat nöbet tutan muhafızlarımız vardı ve yaklaştığımda hepsinin öldüğünü gördüm. Sadece kapı muhafızları değil, malikânedeki tüm muhafızlar. Birlikte büyüdüğüm, değer verdiğim ve sevdiğim insanların bu dünyadan böylesine acımasız bir şekilde götürüldüğünü görmek korkunçtu." Gözleri kapanırken göğsü kabarıyor. Gözlerini tekrar açtığında, gözyaşlarıyla dolmuşlardı.

Kalbim, bu muhteşem adamın yüzüne kazınan acı ve topraklarının ölü adamlarıyla kaplı olduğunu sadece bir kez değil, iki kez gördüğünün aniden farkına varması için kırılıyor. O gün söylediği kırık dökük sözler aklıma geliyor ve kalbimde bir delik açıyor.

"Kamaralarına ulaştığımda ne bulacağımı biliyordum. Yine de onları görmek... Şok ediciydi. İkisi de çok acımasızca işkence edilmiş ve öldürülmüştü. Odadaki kan miktarı, bunu her kim yaptıysa bundan zevk aldığını gösteriyordu. Cinayetlerin sürmesi için defalarca iyileştirilmişlerdi. Her tarafıma ve yere kustum... Bugüne kadar hiç böyle bir şey görmedim," diye fısıldıyor kırık bir sesle.

Elimi koluna koydum. "Çok üzgünüm." Knox omuz silkti.

"Hayır. Bunu yapma. Acını azaltma."

Sonunda o muhteşem safir gözlerini benimkilere dikeyor ve kaşlarını çatarken bir kez daha indiriyor. "Neden ağlıyorsun?"

Elimi yanağıma götürdüm ve ıslaklık buldum. Ağladığımı fark etmemiştim. Ağladığım için utanıyorum ama elimde değil. Kimse sevdiklerini böylesine acımasız bir şekilde kaybetmeyi hak etmiyor. "Çünkü dünya korkunç bir yer olabilir," tek cevabım bu.

Knox konuşmadan önce birkaç dakika dikkatle bana bakıyor.

"Easton'a ne oldu?"

Sözleri karşısında bedenim fiziksel olarak sarsılıyor. "Eminim zihnimde görmüşsündür."

Gözleri yumuşar. "Bunu senden duymayı tercih ederim."

Bakışlarımı indiriyorum, kalbimin bu küçük parçayı açmasına izin veriyorum. Bir hikâye için bir hikâye.

"Easton benim her şeyimdi," diyorum nefes verirken. "Çocukken tanıştık ve birbirimizden ayrılamazdık." Easton'ın küçüklüğünü hatırlayarak dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Nazik ve şefkatliydi. Başkalarına verecek o kadar çok sevgisi vardı ki, ilk kez temiz hava solumak gibiydi." Konuşmak için cesaretimi toplayarak bir an sessizliğe gömülüyorum.

Knox yanındaki yastığa vuruyor. Davetini kabul ederek ipek yastıklara yaslanıyorum, tavana bakarken kolunun sıcaklığı benimkine sızıyor.

"Onu sevdim," diye fısıldadım. "Platonik olarak, ama onu olduğu kişi için gerçekten, derinden sevdim ve o da beni ben olduğum için sevdi." Knox'un çoktan beni izlediğini görmek için başımı çeviriyorum. "Önemli olduğundan değil ama Easton eşcinseldi. Öyle olmasaydı bile hissettiğimiz aşk farklıydı, iki ruhun birbirini önemsemesi." Dudağım titremeye başladı. "Easton gitmem için bana her gün yalvardı. Babamı küçümsüyor ve kaçmak istiyordu. Bazen itirazlarıma rağmen gecenin bir yarısı beni alıp götürmeyi düşünürdü," diyorum kırık bir kahkaha atarak.

Devam ederken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. "Sonunda ayrılmaya karar vermiştim, sadece birkaç haftalığına, ama Easton yine de çok mutluydu. Bunu hiç söylemedi ama saraydan nefret ediyordu. Ben olmasaydım uzun zaman önce ayrılırdı." "Babam ortaya çıktığında sandaldan on dakikadan fazla uzaklaşmamıştık." derken sesim çatlıyor.

Derin bir nefes alıyorum, Easton'ın cansız yüzü zihnimde canlanırken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Babam beni dövmeye başladı ve Easton araya girdi. Her şey o kadar hızlı oldu ki... Bir an Easton arkamda duruyordu, sonra babam onun boğazını kesti. O kadar derin kesmişti ki ben arkamı dönene kadar ölmüştü."

Gözyaşları serbestçe yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Knox elini kaldırıyor, ben konuşurken gözyaşlarımı nazikçe siliyor, parmakları tenime elektrik gönderiyor. "O gece kırıldım. İçimdeki karmaşık bir parça öldü. Easton'ın cansız bedenini görmek beni çok derinden yaraladı... ve babamın *gülümsediğini* görmek... kendimi kaybettim. Altın ışık etrafımızı sardı ve sonra o baygın bir şekilde yerde yatıyordu."

Knox donakalıyor, kaşları aşağı doğru iniyor. "Delilah, sınırı geçmeden önce de büyü vardı."

Yüzüm onun şaşkın ifadesine uyuyor. "Hayır, uyanmadım. Fae olarak uyandım."

Knox ayağa kalkıyor. "O altın ışık senin kendi büyüdü, köpek dişleri de öyle," diyor zihnindeki anıya bakarak.

"Bunu neden daha önce görmedin?"

"Easton'la olan da dahil olmak üzere babanla olan anılarının çoğu gizli, sanki onları kitlemişsin gibi. Eğer onları açsaydım, o acıyı hissedecektin ve ben bunu yapmak istemedim," diye fısıldıyor nazikçe.

"Babam beni dövdüğünde ayrıştım," diye itiraf ediyorum. O da başını sallıyor. "Bu yüzden kilit altındalar."

Dudağımı ısırdım. "İnsan topraklarında neden bir Fae'ye dönüşeyim ki?" Knox bana bakıyor, zihnim bu akıl almaz fikrin etrafında dolanırken sabırla bekliyor. "Hiçbir zaman gerçek bir insan olmadım," diye nefes alıyorum.

Knox'un gözleri yumuşar. "Öyle görünmüyor."

Sırt üstü yatana kadar yataktan aşağı kayarak inliyorum. "Bunu da cevaplanmamış sorular yığınına ekle," diye homurdanıyorum.

Knox bir süre sessiz kaldıktan sonra "Baban hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Tanrılar hayır. Bu konuşma başka bir güne kalsın."

Knox yanımda yatıyor. "Bana Easton'ın iyi yanlarını, mutlu anılarını anlat."

İsteği karşısında kalbim çarpıyor, dudaklarımın kenarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Ben de öyle yapıyorum. Ona Easton'la yaşadığım her küçük anı, hayatıma kattığı tüm güzellikleri anlatıyorum. Saatlerce konuşuyoruz, hikayeleri hikayelerle değiştiriyoruz, Knox bana ailesiyle ilgili kendi değerli anılarını anlatıyor, ta ki uyku ve yorgunluk ikimizi de dibe çekene kadar.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

"R Uçmaya hazır mısın, Angel?" Knox birkaç adım öteden sesleniyor. Arka bahçede durmuş öğleden sonraki sihir dersimizi vermeyi beklerken güneş onun arkasında parlıyor.

Çekilmez ukala piç. "Umarım suratının üstüne ," diye bağırdım.

Ben aramıza tekrar mesafe koymaya kararlı bir şekilde uyandığım an, o da benim yarattığım duvarı tamamen yıkmaya kararlı bir şekilde uyandı.

Sırıttıyor. "Yüzümü bunu yapamayacak kadar çok seviyorsun." İşaret parmağıyla dudaklarına dokunuyor. "Ne diyorsun sen? Muhteşem, güzel... Gördüğün en yakışıklı adam mı?" Ben soluk soluğa kalırken gözleri mutlak bir zevkle parlıyor.

"Çekilmezsin!"

Omuz silkiyor. "Bunu gerçekten kastetmediğini biliyorum." "İnan bana, ciddiyim," diye homurdandım.

Bana bakarken gülümsemesi yırtıcı. "Bana kızdığın zaman sendeki değişimi fark etmediğimi mi sanıyorsun Angel?"

Gözlerim öfkeyle parlıyor. Knox bu sabah uyandı, yatağında kollarına sarılmış bana bir kez baktı ve saf şiddeti seçti.

Kayboluyor, arkama ışınlanıyor ve dudaklarını kulağımın kabuğuna dayıyor. "Hayır Angel, ben ön sevişmeyi seçtim," diye mırıldanıyor.

Onun bu açık sözleri karşısında vücudumu bir ürperti kaplıyor.

Dönüyorum, onu uzaklaştırmak için her şeyi yapmaya hazırlanıyorum ama çoktan gitmiş. Arkamı döndüğümde onu bahçe koltuğunda uzanırken buldum.

Güçlü kollarını bankın arkasına doğru açmış. "Hazır mısın?" diye soruyor.

Kalçamı kaldırıp kollarımı kavuşturuyorum. "Oyun oynamayı bıraktın mı?" Kalın kirpiklerinin altından bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Asla." Ayak parmaklarım istemsizce kıvrılıyor. "Kapa çenenini ve göster bana."

"Benim için zevkti," diye mırıldanıyor ve nefesini ensemden hissetmeden önce gözden kayboluyor. "Kanatlarını aç."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, Knox'un varlığı konsantre olmamı zorlaştırıyor. Yine de kendimi büyümün içine bırakıp onunla bütünleşiyorum. Kanatlarım açılıp beni aşağı çekmeye çalışırken duruşumu değiştiriyorum.

Knox ellerini kalçalarımın koyuyor. "Kendinizi sabitlemek için karın ve sırt kaslarınızı çalıştırın."

Ben onu dinlerken ellerini karnımda aşağı yukarı gezdiriyor. Harekete geçen tek şey karın kaslarım değil. Sinir uçlarımla canlanıyor, bir anda yanmaya hazır, bedenim ellerinin daha aşağıya inmesi için çığlık atıyor.

Knox etrafımda yürürken dokunuşu beni hiç bırakmıyor. Ayaklarını benimkilerle hizalıyor, kanatları arkasında çiçek açıyor. Aramızda sadece bir adım varken, nefesim sığlaşıyor.

"Kanatlarını çırp," diyor usulca.

Kanatlarım açılıp kapanırken rüzgâr sırtımı okşuyor. Hazel onların hassasiyeti konusunda yanılmamış. Onlara değen her hava bedenime bir sarsıntı gönderiyor, zaten elektrikli olan bedenimin deneyimini daha da artırıyor.

Dişlerimi sıkıp sakinleştirici derin nefesler alıyorum.

Knox'un ukala sesi omurgamda geziniyor. "Bir sorun mu var, Delilah?"

"Hayır. Her şey yolunda," diye cıvıldıyorum.

Knox öne doğru küçük bir adım atıyor. Ellerimi tutarak kollarımı yanıma uzatıyor. İşaret parmaklarını kollarım boyunca gezdirip parmak uçlarımdan omuzlarıma doğru ilerlerken bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Avuçlarını kaburgalarıma dayayıp başparmağını göğüslerimin altında gezdirmeden önce, tüy kadar hafif dokunuşu göğsümden aşağı, göğüslerimin kabarıklığı üzerinde ilerlerken bedenimi bir ürperti sarıyor. "Hızını artırırken sırt kaslarını çalıştır," diye fısıldıyor.

Daha önce hiç kullanmadığım kaslarım kanat çırparken kanatlarımın hızlı hareketine uyum sağlamak için çalışırken yanıyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor.

Meme uçlarım acıyla geriliyor, aldığım her nefeste göğüslerim daha da ağırlaşıyor.

Knox'un boğuk sesi midemi ateşe veriyor. "Daha hızlı, Angel."

Gözlerim kendiliğinden kapanıyor. Knox'un bir uçuş dersini nasıl bu kadar erotik bir deneyime dönüştürdüğünü anlayamıyorum.

"Knox," diye nefes alıyorum.

Kendini bana doğru eğiyor, yüzünü yüzüme o kadar yaklaştırıyor ki, nefesinin dudaklarıma değdiğini hissediyorum. "Evet, Delilah?"

Gözlerimi açtığımda onun sarkmış, sıcaktan yanan gözlerini görüyorum. Kanatlarımı kapatıp bir adım geri çekiliyorum ve onun gırtlaktan gelen iniltisi karşısında ayak parmaklarımın kıvrılmasına aldırmıyorum. Başımı sallıyorum ve eve doğru dönüyorum.

Böyle bir olamaz.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağıyor.

"Ders bitti," diye sesleniyorum omzumun üzerinden. Sonra kaya gibi sert kaslardan oluşan bir duvara çarpıyorum. "Şunu yapmayı kes!" diye bağırdım.

"Neden hâlâ beni itiyorsun?" diye soruyor, bakışlarındaki yoğunluk ağzımı kurutuyor.

". Bir molaya ihtiyacım var," diyorum

açıkça. Kaşlarını kaldırıyor. "Neden?"

Ellerimi yanımda sallıyorum. "Çünkü uçmak yeni kasları çalıştırıyor ve sırtım ağrıyor."

"Tekrar dene."

Ellerimi yumruk yapıyorum. Neden beni bu konuda zorluyor? "Yorulduğum," diye homurdanıyorum.

"Yanlış." Ağzını kulağıma doğru indiriyor. "Sanırım seni ne kadar ıslattığımla başa çıkmakta zorlanıyorsun."

Nefes nefese kaldım ve tüm gücümle göğsünü ittim. "Kes şunu!"

Knox öne doğru itiyor, yüzünü görebilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kalana kadar alanımın her santimini işgal ediyor. "Neden yapmam gerektiğine dair bana iyi bir neden söyle," diyor.

"Çok sinir bozucusun," diye tükürdüm.

"Delilah." Çenesini sıkıyor, siniri her kelimeyi kaplıyor. "Ya bana bu yeni sorunumuzun nedenini söylersin ya da ben kendim görürüm."

Kendimi kontrol edemiyorum.

"Ben insan topraklarının prensesiyim! Sen bir Fae kralısın, bu çok karmaşık ve çok fazla sonucu var!" Yüzüne haykırdım.

"Sonuçlarını sikeyim," diye homurdanıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Yumuşak dudakları dudaklarıma değdiği anda inliyorum. Knox kollarını belime dolayarak beni vücuduna doğru çekerken, bunu neden yapmamamız gerektiğine dair tüm nedenler aklımdan tamamen çıkıyor. Kaslarının her kıvrımı ve sert çıkıntısı vücuduma baskı yapıyor. Göğüs uçlarını geriliyor, sertliğinin büyük boyu karnımı dürttüğünde merkezimde ıslaklık birikiyor.

Dili dışarı fırlıyor, dudaklarımdan dikişlerini okşuyor, içeri alınmayı talep ediyor. Ağzımı açıp onu karşılıyorum. Knox ağzımın içinde inliyor, dili benimkini keşfederken titreşimler vücudumda dolaşıyor, her santimini tadıyor, beni bir daha asla öpmeyecekmiş gibi öpüyor, her vuruşun ve tadın tadını çıkarıyor.

Elleri vücudumda yukarı doğru kayıyor, parmakları karnımda ilerleyip göğüslerimin üzerinde süzülürken hassas tenimle yavaşça alay ediyor. Başparmağı meme uçlarını okşayıp sert çıkıntıların etrafında küçük daireler çizdiğinde inliyorum. Elleri boynumdan yukarı devam ediyor ve yanaklarımı kavlıyor.

Vücudum yanıyor. Daha önce hiçbir şey böyle hissettirmemişti ve hiçbir şey bununla kıyaslanamaz. Ellerimi kalçalarına koyuyorum, parmaklarımı gömleğinin altından geçiriyorum, kaslarının her santimini açgözlülükle hissederken teninin sıcaklığı ellerime . Takdir homurtuları ağzımda titreşiyor, omurgamdan ayak parmaklarıma kadar iniyor ve keşiflerimi çılgınlığa dönüştürüyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Her şeyi hissetmeye, her şeyi görmeye, her santimini tatmaya ihtiyacım var.

Knox, "Böyle konuşmaya devam edersen seni burada herkesin görebileceği bir yere götürürüm," diye homurdandı.

Nefesim kesiliyor, içim onun sözleri karşısında titriyor.

Knox öne doğru eğilip kulağımın kabuğunu ısırtıyor. "Bana yapmak istediğin her şeyi duymaya bayılıyorum."

Geri çekilirken göğsüm kabarıyor, bedenim onaylamadığını haykırıyor. Knox tarafından tapınılmak için can atıyor, yalvarıyor. Safir gözleri o kadar ateş dolu ki yırtıcı görünüyorlar.

Zihnim dönüyor, panik beni kavlıyor. Ne olursa olsun, yine de gitmek zorundayım-

Knox aklımdan geçenleri okuyarak yumuşak bir sesle, "Her seferinde bir gün Angel, her seferinde bir gün alacağız," diyor.

"Knox, kıcını içeri sok!"

Lenox'un sesi avluda yankılanır yankılanmaz etrafımızda bir kalkan oluşuyor.

Kaşlarımı çattım. "Neden bize kalkan oluyorsun?" Knox'un sırtışı sinsî.
"Koku."

Gözlerim açılıyor. Bir Fae'deki değişimin kokusunu gerçekten alabiliyor musun? Bunun bir efsane olduğunu ya da erkeklerin bu konuda alay edip şaka yaptığını sanıyordum. Knox'un beni tahrik ettiği ve benim de bunu görmezden geldiğim onca zamanı hatırlayınca ağzım açık kalıyor... O her zaman biliyordu.

Mizah yüzünün her santiminde dans eder. Bu yüzden her zaman çok ukalaydı. Beni nasıl etkilediğini biliyordu, her zaman biliyordu. Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Zihinsel kalkanlarımı nasıl aştığını hâlâ anlamıyorum," derken buluyorum kendimi.

Knox bana dikkatle bakıyor, sanki içimi görebiliyormuş gibi gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Sanırım yakında öğreneceğiz," diye mırıldanıyor.

"Tanrı aşkına... Knox!" Lenox bağırır.

Knox ellerini ceplerine sokarak arka kapıya doğru ilerliyor. "Bu iş daha bitmedi Angel," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

Hayır, değil.

Bu her ne haltsa.

"Sen ve Axel telepati kurabiliyor musunuz?" Ateşin önünde otururken Ace'e soruyorum.

Lenox eve adımını atar atmaz Knox'u çalışma odasına sürükledi ve Ace ile beni antrede yalnız bıraktı. Ace bana eşlik etmeyi teklif etti, oturma odasında kahverengi deri koltukta bana katıldı ve kılıçlarımı temizlememe yardım etti.

Ace hareketlerini durdurmadan önce bir tokat darbesiyle tökezliyor, sorum onu hazırlıksız yakalıyor. "İzlendiğimizi fark etmemiştim," diyor savunmacı bir tavırla.

"Seni bilerek izlemiyordum," diyerek elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Rahatsız etmek istemedim. Sadece onun ne düşündüğünü bilme eğiliminde olduğunu fark ettim ve bunun tersi de geçerli."

Ace'in omuzları gevşer. "Üzgünüm, biz eskiden..." Başını iki yana sallıyor. "Telepatimiz gençken bize karşı kullanıldı. Biz çok-"

"Koruyucu mu?"

Ace mahcup bir şekilde başını sallar ve kılıcı tekrar eline alır. "Evet, onun gibi bir şey."

Kanepenin arkasından Knox'un çalışma odasına doğru bakıyorum. Bir saatten fazladır oradalar; umarım her şey yolundadır. Ace'e geri dönüyorum. "Bana diğer mahkemelerden bahseder misin?"

Gözleri heyecanla doluyor. "Elbette, ne bilmek istiyorsun?"

Dudağımı ısırđım. "Her şey. Elementler için beş mahkeme olduğunu biliyorum, her biri bir şehri barındırıyor, ama gerçekte neye benziyorlar?"

"Her şehir bir elementin onuruna göre şekillendirilmiştir. Hava tamamen dağlar ve tepelerden oluşuyor, ülkenin doğu tarafı okyanusun rüzgarını içine alıyor. Toprak ise şelaleler, ormanlar ve topraklarla dolu. Doğal olarak en iyi mahsuller burada yetişir. Su muhteşemdir, şehrin her yerinden kanallar ve nehirler akar ve Ateş Sahası bir savaşçının oyun alanıdır. Hepsi çok asabi," diye mırıldanıyor kendi kendine gülümseyerek.

Başka bir kılıç alıp gümüşün üzerindeki yağı siliyorum. "Kralları ve kraliçeleri neye benziyor?"

"Hepsi yaşananlardan duydukları üzüntüyle farklı şekillerde başa çıktı. Bu olay hepsini şekillendirdi; çoğu iyi yönde, bazıları ise daha kötü yönde."

Kaşlarımı çattım. "Ne şekilde?"

Ace başını kaldırarak hareketlerine ara verir. "Yönetici ailelerden bazıları nefret dolu oldu. Kederleriyle nasıl başa çıkacaklarını bildiklerini sanmıyorum, bu yüzden hınçlarını etraflarındakilerden çıkarmaya başladılar." Ace'in sesi sertleşir. "Yapmadıkları bir şeyin bedelini şehrinize, halkınıza ödetmek bencilliktir."

Buz damarlarımı dolduruyor. "İnsanlarına ne yapıyorlar?"

Soğuk orman yeşili gözler benimkilere kilitlendi. "Bazı mahkemelerde hüküm süren soylular eski barbar yasaları yeniden yürürlüğe koymak istiyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne gibi?"

"Daha küçük Fae'lerle sınıf çizgilerini yeniden kurmak istiyorlar," diyor, daha önce onda hiç görmediğim bir öfke yüzünü buruşturarak.

"Neden böyle bir şey yapmak istesinler ki?" Nefes alıyorum. "Güç," diyor basitçe.

Tabii ki, her zaman güç söz konusudur. Karşılaştığım ve güce aç olmayan tek kraliyet... Knox. "Bunun olma ihtimali var mı?"

Başını sallıyor. "Olan diğer şeylerle birlikte değil."

Axel dövüşçü derileriyle odaya giriyor ve dikkatimizi başka yöne çekiyor. "Knox ve Lenox nerede?"

Ace elini kapıya doğru salladı "Lenox onu çalışma odasına sürükledi."

Axel önümdeki tekli koltuğa çöküyor ve güçlü bacaklarını dizlerinden kavuşturuyor. "Hazel seni soruyordu," diyor rahatça, bakışları Ace'e kilitlenmiş.

Ace kafasını kaldırır. "Nerede o?" diye sorar, çoktan ayağa kalkmıştır. "Mahzende." Axel sırtıyor.

Ace odadan aceleyle çıkarken ikizine başka bir şey söylemiyor. Kıkırdamadan edemiyorum.

Axel, Ace'in terk ettiği kılıcı alır ve temizlemeye başlar. "Yapmak zorunda değilsin."

Omuz silkiyor, etkilenmemişliğin timsali. "Benim için fark etmez."

Benimkini temizlemeye devam ediyorum, ikimiz de bıçakları silerken sessizce çalışıyoruz. Onun yanında kendimi bu kadar rahat hissettiğime şaşırdım. Geçmişte sessiz ve korkutucu erkekler içimdeki alarm zillerini çaldırır, ne pahasına olursa olsun onlardan uzak durma ihtiyacı duymama neden olurdu. Ancak Axel'in yanında böyle hissetmiyorum. Sessiz ve kapalı görünmesinin bir gözdağı taktığı olması dışında bambaşka bir nedeni var. Sanki bir kavgayı bekliyormuş ve kendini her an korumaya ihtiyacı varmış gibi sürekli tetikte, etrafını değerlendiriyor ve etrafına bakıyor.

"Knox'la nasıl tanıştınız?" Sessizliği bozarak soruyorum.

Axel konuşurken başını kılıçtan kaldırmıyor. "Biz çocukken Azalea sokaklarındaydık. Annem hayatımıza girip çıkıyordu, ta ki bir gün geri dönmeyip Ace ve beni kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bırakana kadar."

Şokumu gizlemeye çalışıyorum, sadece çocukluğunun dehşetine değil, bana açılmasına da. "Bu korkunç bir şey."

"Korkunç bir insandı," diyor soğuk bir şekilde. "Kafası iyiiken beni kum torbası yapmaktan zevk alırdı, iyi olmadığında ise sokaklarda bir sonraki ilacını arardı."

Midem çalkalanıyor. Bunca yıl sonra bile Ace'e karşı bu kadar korumacı olmasının nedeni bu; Axel onu koruyarak, sözde annelerinin dehşetinden koruyarak büyüdü. Belki de bu yüzden onun yanında kendimi güvende hissediyorum, bilinçaltımda benzer olduğumuzu, onun bize yapılanı başkalarına asla yapmayacağını biliyorum.

İçimden bir korku geçiyor. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?"

Axel başını kaldırıyor, canlı yeşil gözleri benimkileri delip geçiyor. "Çünkü insanlara bağlanmamakta ve onlarla rahat olmakta neden zorlandığınızı biliyorum."

Panik pençelerini göğsüme batırıyor, görünmez bir el yakana kadar sıkıyor. Hepsi biliyor mu? Bu yüzden mi bana iyi davranıyorlar? Acıdıkları için mi?

"Knox sana söyledi mi?" Sakince soruyorum ama hiç de öyle hissetmiyorum. "Hayır, işaretleri görebiliyorum."
Göz kırpıyorum. "Hepsi biliyor mu?"

"Hayır, istersen bu senin paylaşabileceğin bir hikâye," diye nazikçe cevap veriyor ve bir süre bana baktıktan sonra ekliyor: "Ace de bilmiyor. O annemden daha korunaklıydı, bu yüzden o kısmın nasıl bir his olduğunu bilmiyor... tam anlamıyla değil."

Onun itirafı karşısında kalbim kırıldı, daha önceki düşüncelerim doğrulandı.

Axel, kardeşini bu tür bir acıdan kurtarmak için annesinin yumruklarının kaba kuvvetini kullandı. Kafa karışıklığı, incinme ve sevdiğin birinin sana kendini değersiz hissettiren ihaneti, sanki bir hiçmişsin gibi.

Öne doğru eğilip elimi ön koluna koyuyorum, kaslarının gevşemeden önce gerildiğini hissediyorum. "Kendininkini benimle paylaştığın için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Axel çenesini eğerek kılıcı eline alır ve bir kez daha zihnine çekilir.

Tam oturma odasından çıkmak üzereydim ki Harlow, Ace ve Hazel göğüslerini çılgınca kabartarak arka kapıdan içeri daldılar. "Büyünün nasıl yapıldığını biliyoruz," diye hırıldıyor Hazel.

Ağzım bir karış açık kalıyor, vücudum tam bir şok yaşıyor. Knox önümde beliriyor, sanki havadaki değişimi hissetmiş gibi diğerlerine bakıyor. Buldukları umut kıvılcımı, kurtuluş için bir fırsat.

Axel oturduğu yerden kalkar, kardeşine bakarken gözleri temkinlidir.

"Ne oluyor lan? En azından kaybolmadan önce bana neler olduğunu anlat!" Lenox oturma odasının kapısından içeri dalarak bağırıyor. Hepimizin yüz ifadesini gördüğü anda durdu. "Biri konuşmaya başlasa iyi olur," diye mırıldandı.

Hazel, "Büyünün nasıl yaratıldığını biliyoruz," diye tekrarlar. Odadaki enerji umutla kıvılcımlanır.

"Nasıl?" Knox sorar.

Hazel ağzını açıp kapatıyor ve Ace'e temkinli bir bakış fırlatıyor.

Ace öne çıkıyor, yüzünü buruşturarak "Kurban" diyor.

Knox'un vücudu ölüm gibi hareketsizleşir, elleri iki yanında öyle sıkı kenetlenir ki parmak eklemleri bembeyaz olur.

"Hâlâ büyücünün kullandığı orijinal büyü kitabına ihtiyacımız var ama artık ne tür bir kara büyü yapıldığını ve bu kadar büyük bir şeyi nasıl yarattığını biliyoruz," diye devam ediyor Hazel.

Harlow araya girerek Hazel'ı Knox'un kalbini kıran kişi olmaktan kurtarır. "Kral ve kraliçelerin cinayetlerinin enerjisini büyüye güç sağlamak için bir kanal olarak kullandılar," diyor tiksintiyle.

Tüm vücudum uyuştı.

Knox'un ailesi *bir büyü* için vahşice *öldürüldü* - feda edildi.

Akşam yemeği yemediğime şükrediyorum, yoksa o anda kusacaktım. Knox'a döndüğümde yüzünün acı dolu olduğunu, yüz hatlarının acı içinde kıvrıldığını görüyorum.

"Hepsi bu kadar değil." Ace yüzünü buruşturarak Axel'in vücudunun kaskatı kesilmesine neden oluyor. "Şeytani yaratıklar Delilah'nın yaptığı gibi bariyerden içeri alınmıyor... Çağırılıyorlar."

"Geri gelmeye devam etmelerinin nedeni bu dünyada öldürülememeleri. Öldükleri anda geldikleri yere geri dönüyorlar ve bunu her kim yapıyorsa onları tekrar çağırıyor," diye açıklıyor Harlow.

Canavarlar gerçekten bu dünyadan değiller.

Lenox'un yüzü ölümcül derecede solgun, "olsun" diye mırıldanıyor.

Herkes suskun bir şekilde oturma odasının etrafında duruyor. Knox'un "Başka bir şey buldunuz mu?" diye sorarken nefes aldığını bile sanmıyorum.

Ace'in gözleri acıyla dolar. "Hepsi bu kadar."

Knox başka bir şey söylemeden odadan çıkıyor, tüm vücudu kilitlenmiş, elleri yanında kenetlenip açılıyor. Bedenim bunu düzeltmeye çalışmak, onu elimden geldiğince yatıştırmak, hissettiği korkunç acıyı yok etmek için çığlık atıyor. İri bir el pazumu yakaladığında onu takip etmeye başlıyorum. "Ona biraz zaman ver," diye mırıldanıyor Axel.

Axel Knox'u benden daha uzun süredir tanıyor; en iyisini o bilir. Kalbim aksini haykırırsa da bir adım geri çekiliyorum.

Lenox, "Canavarları izlemeye devam etmeliyiz, onları girdikleri delikten çıkarmaya çalışmalıyız," diyor, yüz hatlarını öfke kaplıyor.

"Yapacağız," diyor Harlow kararlılıkla.

"Nolan'ı bilgilendirmem gerekiyor," diye mırıldanıyor Lenox çıkmadan önce, omuzları çökmüş. Odadan kaybolmadan önce gözlerinde gümüş rengi bir çizgi gördüğüme yemin edebilirim.

Herkes dağılır, kimsenin akşam yemeği için iştahı yoktur.

İçimde bir ıstırap dolaşıyor, derin ve mutlak bir keder, öyle ki nefesimi kesiyor. Bu tür bir acıyı bir tek Easton'ı kaybettiğimde hissetmişim. Ama hissettiğim benim acım değil. Kendimi sorgulamadan doğruca merdivenlerden yukarı ve koridora çıktım.

Kapıyı çalmaya zahmet etmeden açıyorum. Bakışlarım odada uzun süre kalmıyor. Knox'u yatağının ucundaki şiltede oturmuş, dizlerinin üzerine çökmüş, elinden viski kokan bir bardak sarkarken buluyorum.

Kalbim sıkışıyor.

Ben yaklaşırken kımıldamıyor. Önünde diz çöktüğümde, sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken yüzündeki mutlak yıkımı görüyorum. Bardakları elinden alıp yanıma, yere koyuyorum. Ellerimi boynundan yukarı kaydırarak başını eğiyorum ve acı dolu gözlerinin benimkilerle birleşmesini sağlıyorum. "Neye ihtiyacın var?" Fısıldıyorum, başparmaklarım yanaklarını okşuyor, kaçan gözyaşlarını yakalıyor.

"Sen," diye fısıldıyor kırık bir sesle. "Sadece sana ihtiyacım var." Onun bu savunmasız itirafı karşısında kalbim parçalanıyor.

Kucağına tırmanıp kollarımı boynuna doluyorum, başını boynumun kıvrımlarına gömerken parmaklarımı saçlarının yumuşak tellerinde gezdiriyorum.

Ailesini kaybetmenin yasını yeniden tutarken saatlerce öylece kalıyoruz.

Kırkıncı Bölüm

I Rüyamdan neşeyle uyandım. Yatağımdan fırlayıp aceleyle dövüş derilerimi ve bıçaklarımı giyiyorum, damarlarımda coşku dolaşıyor. Şafağa saatler var; uyuyor olmalıydım ama rüyamda başka şeyler vardı. planlar.

Knox'u saatlerce teselli ettikten sonra gelir gibi oldu, normal alay ve flörtlerine geri döndü. Yine de acının hala içinde kaynadığını ve onu aşağı çekmeye çalıştığını söyleyebilirdim. Knox'un düşüncelerini okuyabildiğini biliyordum, bu yüzden serbestçe dolaşmasına izin verdim. İlk seferimizin ona böylesine acı veren bir ifşadan sonra olmasını istemiyordum. Duygusal bir koltuk değneği olmak ya da dikkatini dağıtmak istemedim. Ona hayır diyemezdim, özellikle de o öpücükten sonra ve beni gerçekten zorlasaydı, onu durduramazdım, bu yüzden beni nazikçe gece için kendi yatağıma koydu ve ayak parmaklarını kıvıran bir öpücükten sonra onunkine döndü.

Bir dahaki sefere ona hayır diyemeyeceğim. Bedenim günün her anında istediği şey için çılgılık atarken onu itmeye devam edemem. Tüm bunlar sona erdiğinde ayrılmak ve veda zorunda olsam da sorun olmayacağına karar verdim. Burada geçirdiğim zamanın, edindiğim dostlukların, bu şehrin ve Knox'un kıymetini bilebilirim - birlikte geçireceğimiz her zaman için.

Koridorda Knox'a doğru ilerliyorum.

Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum.

Hoşbeşi umursamadan Knox'un yatak odasının kapısından içeri dalıyorum ve onu bir sarsıntıyla uyandırıyorum. Kuzguni siyah saçları ilk kez mükemmel bir şekilde şekillendirilmemişti,

Yataktaki karışık saçları bile harika görünüyor. Yatakta doğruluyor ve çarpıcı çıplak göğsünü ortaya çıkarıyor.

Odasını tarıyorum; bu sabah oradan ayrılmak için o kadar acelem vardı ve önceki gece karanlık ve alevlerle kaplıydı ki etrafıma hiç bakmamıştım. Benimkinden daha büyük, neredeyse iki katı. Çıtırdayan bir şöminenin önünde beyaz minderli koltukların bulunduğu bir oturma alanı var. Yanındaki duvarda sıra sıra kitap rafları var. Açık bir kemer, giyinme ve banyo süiti gibi görünen bir yere açılıyor. Kanepenin arkasında küçük bir bar arabası duruyor, üzerinde de çeşitli şarap ve viski bardakları. Yatağı şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü ve artık biliyorum ki en rahatı da bu.

Bakışlarımı Knox'un muhteşem çıplak göğsünden ayırıyorum ve soyunma odasına doğru yürürken onu tamamen görmezden geliyorum. Kıyafetlerini karıştırırken Knox'un uykulu tınısı beni takip ediyor. "Odamda olmanı seviyorum Angel, ama bana ne yaptığını açıklamak ister misin?"

Derin boğuk sesiyle omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. O kadar kalın ki midemde sıvı ısı birikmesine neden oluyor. Bedenimi azarlıyorum -şimdi değil, zamanı değil, ilgilenmem gereken daha önemli şeyler var. Giyinme odasından çıkıyorum, giysileri ve silahları kollarıma dolanıyor. Ellerimi kalçalarımın koyarak onları yatağın üzerine bırakıyorum. "Giyin," diyorum.

Knox'un kafası şokla geri çekilir, sonra dudakları genişleyerek sırıtmaya başlar. "Farklı bir oyun mu oynuyoruz, Angel?"

"Kendi sorunlarınla daha sonra ilgilenebilirsin. Giyin hadi."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bir dahaki sefere yaptığım, altımda olacaksın." Gülümsemesi yırtıcı bir hal alıyor. "Ya da üstte, hangisi seni daha çok çılgın attırırsa."

Gözlerim açılıyor, yanaklarım kızarıyor. "Giyin!"

Knox yataktan kayarak çıkarken kıkırdıyor, gözlerim tamamen başka bir nedenden dolayı açılıyor. Üzerinde sadece boxer var, beyaz boxer, kumaşın arkasına gizlenmiş görkemli paketi saklamak için kesinlikle hiçbir şey yapmıyor. Üstünü değiştirmesini izlerken karnım sıkışıyor.

"Bana ne yaptığımızı söyleyecek misin yoksa sikimin içinde nasıl hissedeceğinin fantezisini kurmaya devam mı edeceksin?" diye rahatça soruyor.

Nefes alıyorum. Knox niyetiyle ilgili tüm bahaneleri ortadan kaldırdı. Artık ilgilenmiyormuş gibi davranmıyor, artık ağzından sadece açık arzusu ve ihtiyacı çıkıyor.

"Bir rüya gördüm," diye geveledim.

Knox ikiz kılıçlarını sırtına geçirmiş, devam etmemi bekliyor, yüzünde hiçbir yargı yok, sadece saf bir açıklık var.

"Canavarların nereden çağrıldığını ve kara büyü kitaplarını nereye sakladıklarını bulmamız gerekiyor, değil mi?"

"Doğru."

"Hepsinin nerede saklandığını bulmak haftalar sürer..." I trail Kapalı.

Knox banyoya girdi. O geri dönmeden önce su sesi duyuyorum. ağzında bir diş fırçasıyla dışarı çıktı. "Devam et."

"Griffinler şeytani yaratıkların bulunduğu toprakların yakınında uçmazlar. Eğer bir griffinle uçarsak, yere inmemize bile gerek kalmadan nerede olduklarını öğrenebiliriz."

Knox banyoya geri dönmeden önce gözleri açılıyor. Geri döndüğünde, bir saç teli uzaklığına gelene kadar durmuyor ve eğilip alnıma nazik bir öpücük konduruyor. "Harika bir fikir."

Utangaç bir şekilde gülümsedim. Mahkeme meseleleri hakkında konuştuğum için açıkça övülmeyi kabullenmem zaman alacak. Bunca haftadan sonra bile hala anormal geliyor. Babamın sözleri ve dayakları asla atlatamayacağım bir şey.

Çenemi kaldırıyorum. "Siyah Griffin'e binmek istiyorum." Knox'un dudakları bir sırıtışa dönüştü. "Bizi oraya uçuracağım."

Knox çalışma odasında durup diğerleri için nereye gittiğimizi açıklayan ama nedenini açıklamayan bir not yazar. Knox ayrıca o gün için mahkeme emirlerini de verir. Ace'in normal görevlerine devam etmesini engelleyerek Hazel'a yakın kalmasına izin veriyor. Ace'in Hazel'ı burada yalnız bırakmayacağını bildiği için ona iksir panzehiri konusunda yardım etme görevini vermesi çok hoş.

Gece gökyüzüne doğru havalanırken, başımı Knox'un göğsüne yasladım ve onun sabit kalp atışlarının duygularımı sakinleştirmesine izin verdim.

Saatler sonra, gün doğarken hava lejyonuna inmek ürkütücü bir duygu. Sadece yaratıkların ve binicilerin uyuduğunu hissetmekle kalmazsınız, sanki adanın kendisi de uyanmamış gibidir.

Knox ve ben parmak uçlarımızda yerleşkeye doğru ilerliyoruz. Siyah Griffin'in kalıcı bir binicisi yok, bu yüzden teknik olarak onu çalmıyoruz, ama sessiz

Knox'un bölgede gezinme şekli, muhtemelen bir çeşit protokolü çiğniyoruz.

Muhafazaya girdiğim anda, güzel siyah griffin altın gözlerini benimkilere kilitliyor. Enerjiyle zıplayarak yanıma koşuyor. İçimden kaçan durduramıyorum, beni gördüğü için heyecanlanması kalbimi mutlulukla dolduruyor.

Kulaklarının arkasını okşuyorum, yumuşak kedi mırıltısı kalbimi eritiyor. Knox kapıdan içeri girdiği anda anlıyorum çünkü başını ona doğru çeviriyor, gözleri keskinleşiyor. "Bu Knox," diye fısıldıyorum.

Burnunu uzatıyor, başını çevirmeden önce bir, iki kez kokluyor.

Gülüyorum. "Onay aldığını sanmıyorum."

gelen Knox'un ağzından bir kıkırdama dökülüyor. "Belki de kışkanıyordur."

"Kışkandın mı?" Ona soruyorum.

Başını benimkine yaklaştırıyor, gözleri düz, sanki "*Gerçekten* mi?" der gibi.

Gözlerimi deviriyorum. "Bugün yardımına ihtiyacımız var. Bir tur daha ister misin?" Aylar önce kendime bir grifonla sohbet etmekle kalmayıp onun beni anlayacağını söyleseydim aklımı kaçırdığımı düşünürdüm. Boyun eğerek başını eğiyor. Ben de teşekkür etmek için kulaklarını okşuyorum. "Sana gerçekten bir isim vermeliyiz," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Knox ağıldan ayrılıyor ve eyer ekipmanlarıyla geri dönüyor. Bana bakarken safir gözleri parlıyor, ama gözlerinde bulduğum şey sıcaklık değil, sevecenliğe benzer bir şey.

Saatlerce uçtuk, tek bir şeytani yaratık görmeden Toprak Saray topraklarını taradık. En azından tüm bu boş zaman bana griffin için bir isim bulma fırsatı verdi. Aurora. Onun güçlü kedi kişiliğine uygun olduğunu düşünüyorum.

Uçsuz bucaksız kum tepelerinin üzerinden geçerken, uzakta parıldayan bir şehir görüyorum. Bir saniye sonra Knox'un sesi zihnimde dolaşıyor.

Ögle yemeği için burada duracağız. Griffin'in molaya ihtiyacı var.

Şehir önümüzde beliriyor, Ateş Sarayı'nın ana şehri Ornx'in karmaşık detayları bizi karşılıyor. Binalar caddelerde sıralanıyor, bazıları küçükken diğerleri arazinin üzerinde yükseliyor. Çok güzel ama yine de Azalea'ya hiç benzemiyor.

Şehir hızlı tempolu, taş gibi kuru, Fae'ler binalara girip çıkarken kırmızı ve siyah dışında renk yok. Günlerini geçiren yüzlerce kişi sokaklarda yürüyor. Sokaklardan canlı müzik sesleri gelmiyor. Onun yerine bot sesleri duyuyorum, bitmek tükenmek bilmeyen bot sesleri. Neredeyse tüm erkek ve dişi Fae'ler birbiriyle uyumlu siyah ve kırmızı kıyafetler giyiyor.

Savaşçılar.

Savaşçıların şehri.

Knox önümde uçuyor ve Aurora'ya beni takip etmesini işaret ediyor. Yolculuk boyunca ondan uzak durdu, her ne kadar yön komutlarını dinlese de başka bir şey yapmadı. Daha iyisini bilmesem, erkeklere karşı güvensiz olduğunu söyledim.

Knox, uçsuz bucaksız şehirdeki tek büyük çim alana, binicilerin yoldaşları için ayrılmış bir alana iniyor. Aurora dört ayak üzerine düşerek bir köşeye doğru ilerliyor. Knox elinde bir kova su, havuç ve kokusundan anladığım kadarıyla keçi leşiyle belirlediğinde Aurora'dan inip ağrıyan, sertleşmiş bacaklarımı esnetiyorum. Aurora Knox'a bakıyor, su ve yiyecek dolu kovayı yavaşça önüne koyarken ellerini izliyor.

"Biniciler hayvanlara karşı acımasız mı?" Güvensizliği karşısında kaşlarımı çatarak soruyorum. Knox, "Genelde değil, ama bazı insanlar sistemin etrafından dolaşıyor," diye yanıtlıyor, Aurora'dan bir huff kazandı.

Kulaklarının arkasını okşuyorum, hikayesinin ne olduğunu merak ediyorum ve bana söyleyemediği için kalbim kırılıyor. "Öğle yemeğinden sonra döneceğiz," diyorum ve Knox'un peşinden ayrılmadan önce kabarık kafasına son bir kez vuruyorum, Aurora başka bir bakış atmadan yemeğine dalıyor.

Eski, zincirlenmiş bir binaya yaklaşıyoruz, enkaz basamakları kaplıyor. Bara girmek de daha iyi değil. Burası keyifsiz bir meyhane, titrek mumlar gelişiğüz el odaya yerleştirilmiş, sarhoş insanların yanından geçerken botlarım yere yapıyor.

Neden burada yemek yiyoruz ki?

Kırmızı çizgili bir kabine oturduğumuzda Knox, "Aurora'yı burada yalnız bırakmaya güvenmiyorum ve burası onun dinlenmesi için yeterince büyük olan tek yer," diye fısıldıyor.

En azından yemek kokusu yarı yarıya iyi, ancak asıl test sekiz saat sonra gıda zehirlenmesi yaşayıp yaşamadığımızla ilgili olacak.

"Sizin için ne getirebilirim?" diye soruyor cırtlak bir ses yanımda.

Döndüğümde ufak tefek bir adamın bize baktığını görüyorum. Geniş gülümsemesi elmas şeklindeki yüzünün yarısından fazlasına yayılıyor. Kocaman yuvarlak

Kahverengi gözleri karanlık ışıkta parlıyor gibi görünüyor ve burnunu çekerken yuvarlak burnu seğıriyor. Üzerinde sevimli kareli yeşil bir gömlek ve ona uygun yeşil bir pantolon, başında da solmuş ve yıpranmış kahverengi bir şapka ; şapkanın altından büyük kulaklarının uçları görünüyor.

Ev yapımı brownie.

"Burada yenebilecek en iyi şey nedir?" Knox soruyor.

Brownie başını kaşıyor, soruyu düşünürken gözleri tavana bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse, yahniyi tercih et. En güvenli seçenek bu."

Kıkırdıyorum.

"Bunlardan iki tane ve su alalım lütfen."

Brownie parmaklarını şıklatıp . "!"

Tavernanın mutfak kapısının ardında kaybolduğunda, "Gördüğüm en sevimli yaratık," diye fısıldıyorum.

"Sanırım Aurora alınacaktır."

"Aurora güzel ve güçlü; ona sevimli denmesinden nefret eder." Knox'un dudakları seğıriyor. "Çok doğru."

"Sence neden erkeklere karşı bu kadar güvensiz?" diye sordum.

Knox kollarını masaya dayıyor. "Vahşı bir griffin olabilir. Hava lejyonunun çoğu adada yetiştirilip büyütölüyor, ancak bazen vahşı olanları uçarken buluyoruz." Başını öne eğdi. "İstersen senin için öğrenebilirim."

"Lütfen."

İstenmeyen kulakların dinlemediğinden emin olmak için odaya bakıyorum, ama çoğu kişi ya sallanıyor ya da sarhoş kendinden geçmiş durumda. Kimse bize zerre kadar ilgi göstermiyor. "Sanki iblisler tamamen ortadan kaybolmuş gibi. Şimdiye kadar bir tanesine rastlamış olmalıydık," diye fısıldıyorum.

Knox başını sallar. "Keşif görevlerinde günde en az on tanesiyle karşılaşılıyor olmalıyız. Onlarca yıldır ormanları ve ağaçlıkları ele geçirmişlerdi ve şimdi aniden yok oldular. Bu alışılmadık bir durum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu beni geriyor."

Knox yüz ifademi yansıtıyor. "Kalan mahkemeleri ararken daha tetikte olmalı ve dikkatli hareket etmeliyiz."

Başım ağrımaya başladığında şakaklarımı ovuşturuyorum.

Knox elini dizime koydu. "Bir yolunu bulacağız."

"Zamanımızın tükenmekte olduğuna dair içimde korkunç bir his var." Knox'un dudakları düzleşiyor, onun da aynı şekilde hissettiğini dile getirmiyor.

Brownie'nin şapkasının tepesi masanın üzerinde beliriyor, kahverengi elleri masaya iki tencere güveç ve iki cam şişe su koyuyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin!" diye cıvıldıyor ve şapkasının tepesi masaların arasında kayboluyor.

Güveç kasemi kendime doğru çekerken kıkırdıyorum. Şaşırtıcı derecede lezzetli kokuyor. Küçük bir yığın deniyorum, midem boşluğundan homurdanıyor. Knox ve ben hep birlikte birbirimize bakıyoruz, ikimizin de yüzünde memnun bir şok ifadesi var. "Gerçekten güzelmiş," diye fısıldıyorum.

"Umarım aşağıda kalır," diye homurdanıyor.

Yemeğimizi ve suyumuzu atıştırıyoruz, yenilenen enerji bedenimi ısıtıyor.

Knox, brownie'nin önündeki bar tezgahına beş altın para bırakıyor. Paraları kaparken gözleri kocaman açıldığında gülümsüyorum. "Teşekkür ederim," diye ciyaklıyor.

Knox sıcak gülümsemeye karşılık veriyor. "Banyo var mı?"

"Koridorun sonunda, soldaki ikinci kapı," diye cıvıldıyor brownie, gözleri yeni paralarına yapışmış.

"Seninle arkada buluşuruz," diye kulağıma fısıldıyor Knox, koridora doğru yürürken.

Tavernanın kapısından çıkıyorum, güneş yüzüme vururken gözlerimi kısarak bakıyorum, karanlık tavernaya alışmak için biraz zamana ihtiyacım var. Yıkık dökük merdivenlerden aşağı inerken kalbim duracak gibi oluyor, hırıltılı inilti ve kahkaha sesleri kulaklarıma ulaşıyor.

Aurora.

Avlunun köşesine sıkıştırılmış, beş Fae adamı bağırıp çağırarak onu bir ağaç dalıyla kırbaçlıyorlar. Hepsi de sarhoş gibi bir o yana bir bu yana sallanıyor. Aurora'ya çarpan kalın ağaç dalının sesi ve onun acı çığlığı beni kendime getiriyor.

Köpek dişlerim bir hırıltıyla parlıyor. "Geri çekil lan."

Aurora'nın korku dolu gözleri benimkileri buluyor, kalbimi yakıyor ve suçluluk duygusu bedenimi . Adamlar bana aldırış etmiyor. Biri öne doğru bir adım atıyor ve dalı kaldırıp Aurora'ya tekrar indiriyor. O kadar ileri gitmesine izin vermiyorum.

Elimi fırlatıyorum, ateş ağaç dalına doğru uçarken patlıyor, onu küle çeviriyor ve adamın elini yakıyor. "Sana geri çekil dedim!" Kükrüyorum. Şiddetli bir koruma duygusu bedenime hücum ediyor, ona zarar verdikleri gibi onlara da zarar vermem için çılglık atıyor.

Adamlar bana dönüyor, yüzleri eğlencelerini böldüğüm için öfke dolu. Hepsi tıknaz ve uzun boylu, deri dövüş kıyafetleri giyiyorlar.

Tam da ihtiyacımız olan şey - masum hayatları umursamayan boktan savaşçılar. Bu düşünce bedenimi yakıyor, parmak uçlarımdan ateş fişkırıyor.

"Az önce bana ne dedin sen?" diye alay ediyor adamların lideri, öne doğru sallanarak.

Bir grup zavallı sarhoş, bana doğru hışımla gelirken onun izinden gidiyorlar. Aurora'nın dikkatini üzerimden çekmiş olmalarından duyduğum rahatlama kısa sürdü çünkü hızla etrafımı sararak beni bir çember içine aldılar.

Cesaretimi toplayarak benimle konuşan kişiye başımı eğiyorum. "İşkence yapmaktan zevk mi alıyorsun? Belden aşağısını hissetmek için birinin çığlık atmasına mı ihtiyacın var?"

Bunu söylediğime inanamıyorum.

Bırakın Fae'leri, bir grup sarhoş adamla bile asla bir şey başlatacak biri değilim. Yine de kelimelerime engel olamadım, öfkem dilimi kontrol ediyordu.

Dişlerini gösterirken yüzünde tiksinti dalgaları beliriyor. "Bir şehir savaşçısına saygısızlık etmeye nasıl cüret edersin?" Kelimeleri tükürür tükürmez avucu yanağıma çarpıyor, başım şiddetle geriye fırlıyor. Ama kulaklarımı çınlatan tokat değil, söyledikleri.

Saygısızlık.

Bu kelime zihnimde çınıyor. Babamın her gün yüzüme tükürdüğü, bana bağırdığı, botu kaburgalarıma inerken söylediği o korkunç kelime. Bunun için kendimden nefret ediyorum, o anda tüm vücudum donarken kendimden tamamen nefret ediyorum. Birkaç dakika önce içimde akıp giden mücadelenin her bir zerresi yok oluyor. Kalbim beni bir kez daha terk ediyor, tıpkı babamın beni yarattığı gibi boş bir oyuncak bebekten başka bir şey olmayana kadar. Onlar bana yaklaştıkça görüşüm bulanıklaşıyor. Hiçbir şey hissetmiyorum, kesinlikle hiçbir şey. Aurora'nın kükremesini uzaktan duyabildiğime yemin edebilirim ama hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Zihnim etrafımda olanları algılayamıyor.

Çam ağacı burnuma doluyor, beni yatıştırıp rahatlatırken gözlerim kapanıyor.

Kalbim tek bir kelimeyi tekrar tekrar söylüyor, geri doğru süzölmeye başlarken

Be

n. *Güvenli. Güvenli. Güvende.*

Vücudum karıncalanmaya başladığında hızla göz kırpyorum, uyuşukluk geçiyor.

"Eğer bir daha ona doğru nefes alırsan, seni hiç düşünmeden öldürürüm.

Knox homurdanıyor."

Sesindeki buzöfke beni transımdan tamamen çıkarıyor ve kendi bedenime geri çarpıyor.

"Sen bizim kralımız değilsin," diye öfkелendi sarhoş.

"Kralınız olmayabilirim," diye tükürüyor Knox, "ama sözlerimi unutma. Eğer bir daha benden birine elini sürersen, seni yakalar ve öldürürüm."

Knox'un tüm vücudu kendini ve öfkесini dizginleme gücüyle titriyor.

Sarhoş adam gerçekten aptal olmalı çünkü bir adım ileri atarak kendisinin ve arkadaşının kaderini mühürlledi. Ayağı yerden kesilir kesilmez etrafta bir güç patlaması oluyor ve Knox gözünü bile kırpmadan etrafımızdaki tüm sarhoş Fae'leri yere serip bayıltıyor. Bana ya da Aurora'ya hiç dokunmadı.

Knox elimi tutuyor ve beni Aurora'nın köşede çömelmiş olduğu yere çekiyor, onu kırbaçladıkları yerden kan damlıyor. Korku dolu gözleri Knox ve benim aramda gidip geliyor, küçük acı iniltisi beni harekete geçiriyor. Önünde diz çöküp yumuşak kulaklarını, burnunu ve başını okşarken onu burada yalnız bıraktığım için bolca özür diliyorum.

"Onu iyileştirebilir misin?" Knox'a sesim titreyerek soruyorum.

Aurora'ya doğru bir adım atıyor, ama Aurora bu harekete sinirleniyor.

Onu yatıştırıcı bir şekilde okşuyorum. "Seni iyileştirecek. Söz veriyorum sana zarar vermeyecek."

Aurora ona o kadar dikkatle bakıyor ki Knox'tan bana nasıl iyileşeceğimi öğretmesini isteyecektim ki başını eğip yardımını kabul etti.

Knox yavaşça ona yaklaşıyor. Elini nazikçe açık yarasının üzerine koyduğunda Aurora irkilir, diğer eli çalışmaya başlarken boştaki eliyle zarar görmemiş ceketini okşar. Parmaklarının arasında mavi ışık parlıyor, sihrini yaraya akıtıyor. Yaranın iyileşmeye başlamasını, derinin sadece kurumuş kan ve derisini bozan kalın beyaz bir yara izi kalana kadar birbirine dikilmesini hayranlıkla izliyorum.

Alnına nazik bir öpücük konduruyorum ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için tekrar tekrar özür diliyorum. Kendime gelmemi söylercesine gömleğime doğru ofluyor. "Belki de korkutucu erkeklere karşı duyduğumuz korkuyla birlikte yüzleşmeliyiz," diye fısıldıyorum, sadece onun duyması için. Sözlerim gözlerinde küçük bir anlayış kıvılcımı yaratıyor.

"O iyi olacak. Neyse ki kalın bir kürkü ve derisi var. Sadece yüzeysel bir yaraydı," diye mırıldandı Knox bana.

Başımı salladım. "Hâlâ uçmak istiyor musun?" Aurora'ya soruyorum.

Böyle aptalca bir soru sorduğum için bana gözlerini devirdiğine yemin edebilirim. Korkuyor olabilir ama bu onun gücünü azaltmıyor. Düşüncesi bile

kalbime umut, kendim için umut.

Knox huffs.

"Lanetleneyeğim." "Ne?"

Knox başını eğip dikkatle Griffin'e bakıyor. Yüz hatlarında bir şaşkınlık kıvılcımı çakıyor. "Siz ikiniz birbirinizin ruh eşisiniz."

Kaşlarımı çattım. "Nereden biliyorsun?"

Cevap arayan tek kişi ben değilim. Aurora sorgulayan gözlerle bana bakıyor ve Knox'un ifadesinin doğru olup olmadığını merak ediyor.

Knox bir adım daha yaklaşarak duruyor. "Bunu hissedebiliyorum."

Belki ben de yapabilirim. Aurora'nın altın gözlerine bakarken, ona baktıkça kalbim büyüyor. Ona olan sevgim sonsuz.

Aurora benim ruh eşim.

Easton buna bayılırdı.

Bir kahkaha attım. "Tamam, hadi bu çöplükten çıkalım." "Eve gitmek ister misin?" Knox nazikçe soruyor.

Ona bakıyorum, açık yüzü, gözlerindeki sıcaklık ve nezaket kalbinden parlıyor ve daha önceki düşüncelerimin doğru olduğunu anlıyorum. O güvenliğin tanımı. Knox'un yanında olmak bana kendimi güvende hissettiriyor.

Aurora'ya biniyorum, eyere yerleşirken tüylerini okşuyorum. "Hayır, bugün yapmamız gereken bir iş var. Diğer sahaları keşfe çıkalım." Sesimdeki yeni inançla öne doğru eğilip Aurora'ya fısıldıyorum, "Gidelim."

Saatlerce uçtuktan ve Ateş Sahası topraklarını taradıktan sonra, güneş batana ve Açelya'ya dönene kadar Aurora tepki vermiyor. Azalea'ya doğru dümdüz uçuyoruz, Knox arkamda, Aurora sola keskin bir dönüş yaptığında irkiliyorum, yere çakılmamak için dizginlere tutunuyorum.

Knox arkamdaki eyere yerleşiyor, ön tarafı sırtıma yapışıyor. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum, kendi kendine para yatırdı."

Knox etrafımda dolanıyor, dizginleri kontrol altına alıyor ve Aurora'yı tekrar rotasına sokmaya çalışıyor, ancak Aurora onu görmezden geliyor, komutlarını dinlemeyi açıkça reddediyor. Ters yöne doğru havalanıyor.

"Bize gösteriyor. Gördünüz mü? Aynı bölgenin etrafında dönüyor," diyor hayretle.

Öne doğru eğilip Aurora'nın kulağına fısıldıyorum, "Bana ne gördüğünü göster." Elimi Knox'unkine koyana kadar, diğer elimi Aurora'nın kürküne gömdüm,

Bizi görünmez kılarken bedenim karıncalanıyor, Aurora alçalıyor, ağaç tepelerinin üzerinden uçuyor. Onu görmeden önce hissediyorum, aşağıdaki ormandan yayılan yanlışı. Kaçmam, saklanmam için çılgık atarken büyüm geri çekiliyor, ondan uzaklaşıyorum.

Aşağıya bakıyorum, ormandan, ağaçlardan başka bir şey görmüyorum ve-

Ornx'teki binaların üzerinde yükselecek kadar büyük bir ağacın etrafında düzinelerce muhafız var. Knox'un ani keskin nefesi bana onları da gördüğünü söylüyor. Üniformaları Fae'lerin baloda enjekte edildiği gecenin üniformalarıyla aynı, Knox'un adamlarını öldüren aynı muhafızlar, kırmızı amblem gri kola yamanmış. Düzinelercesi ağaç gövdesinin etrafında duruyor, hiçbiri hareket etmiyor ya da konuşmuyor, tamamen cansızlar.

Muhafızlara yaklaştıkça göğüs kemiğim ısınıyor, nabız gibi atıyor. Elimi gömleğimin içine sokup boynumdaki kolyeyi çıkarıyorum, soluk beyaz ışıltısı yüzümü aydınlatıyor. "Bir şey örtülü. Kolyem parlıyor," diye fısıldıyorum.

Aurora yavaş adımlarla bölgeyi dolaşarak her açıdan değerlendirmemize izin veriyor. Ağaç gövdesi açıldığında midem bulanıyor. Bu gerçek bir ağaç değil; içi siyah, oyuk ve çürümüş. Bir yeraltı tüneli. Ağacın dibinde duran dört muhafız kenara çekiliyor ve bir grup iblis köpeğinin ağaç gövdesinden geçmesine izin veriyor.

Hangi cehennemden geldiler?

Knox'a dönüyorum, kolyeyi üzerimden çıkarmak ve boynuna asmak için olabildiğince hızlı hareket ediyorum. Vücudu benimkinin arkasında geriliyor, elleri belimi sıkıca sarıyor. Peçeli kolyeyi boynumdan çıkardığımda tek görebildiğim ağacın etrafında nöbet tutan cansız muhafızlar oluyor. Kalbim mideme iniyor; bu, korudukları kitabı çalmamı zorlaştıracak.

Knox ve ben sırayla kolyeyi takarak ağacın etrafında dönmeye devam ediyoruz ve bulabildiğimiz her detayı not ediyoruz. Sözsüz bir şekilde Aurora'nın dizginlerini tutup hafifçe sağa çekerek bizi Açelya'ya geri götürmesini işaret ediyorum. Knox ve ben tüm yolculuk boyunca sessiz kaldık. Ortaya çıkardığımız şey için söyleyecek sözümüz yok.

Aurora'nın Knox'un arazisinde, eski ahırlarda kalması için ısrar ettikten sonra, Knox'u ikna etmek çok da zor olmasa da, eve giriyoruz. Herkes zaten oturma odasında bekliyor. Kapıyı kapattığı anda susturucu kalkan odanın etrafını sarıyor ve herkesin esas duruşa geçmesini sağlıyor.

"Canavarların saklandığı yerleşkeyi bulduk." "Lanet olsun," diye mırıldandı Lenox.

Harlow elini ona uzatır. "Şimdi olmaz, seni aptal."

Lenox ellerini havaya kaldırır. "Bu çok büyük! Çıldırmaq için bir anım olmasına izin veriyorum!"

Axel gözlerini devirir. "İkiniz de çenenizi kapatın."

Durum her ne kadar ciddi olsa da, karşılıklı konuşmaları Knox'un gözlerindeki mizahı yumuşatıyor. "Bugün seni ne kadar özlemiş olsak da, Lenox, yerleşkeyi bulmak daha kolay bir iş gibi görünüyor."

Lenox kaşlarını çatıyor. "Nerede o?"

"Daha çok *ne* olduğu sorusu," diye mırıldanıyorum.

Knox odada , iki kişilik kanepeye oturuyor, ona katılmamı beklerken gözleri benimkilerde. Geçmişte ona çok daha yakın oturmuştum, bu yüzden bir kanepede onun yanında oturma fikri kalbimi neden çılgınca çarptırıyor bilmiyorum. Tanrı aşkına, daha bir saat önce sırtıma yapışmıştı. Kendimi azarlayarak yanına tünüyorum, kalçası benimkini sıyrıyor.

"Örtülü. Onu sadece Delilah'nın kolyesiyle görebildik," diyor Knox.

Lenox, "Hâlâ sorunu göremiyorum," diye mırıldanıyor.

". Tek giriş ve çıkış noktası eski, çürümüş bir ağaç gövdesinden geçiyor ve kraliçenin zihinsel olarak mevcut değilmiş gibi görünen otuz muhafızı tarafından korunuyor."

Oda sessizliğe gömülür.

Lenox'un kaşları çatılır, gözleri . Axel'in yüzü avucunun içinde, ifadesi Lenox'un derin konsantrasyonunu yansıtıyor. Önümdeki kadehi elime alıyorum, uzun günün ardından biraz şaraba ihtiyacım var. Bir yudum alıyorum ve kadehin kenarından Harlow'la göz göze gelip kekeleyorum. Gülümsemesi o kadar şeytani ki beni güldürüyor.

"Tabii ki bundan zevk alıyorsun."

Harlow önüne çıkan her türlü zorluğu seviyor. Sanırım bu yüzden Lenox'a sözlü olarak meydan okuyor; o da en az kendisi kadar meydan okuyor. Kızıla çalan saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Biz de aynı cimri

Onlarca yıldır takip görevindeyim. Düşmanımızın nerede uyuduğunu nihayet öğrendiğim için elbette çok mutluyum" diye mırıldanıyor.

Kıkırdıyorum. Odaya baktığımda kimin olmadığını fark edince kaşlarımı çatıyorum. "Nolan nerede?"

Axel sandalyesinde arkasına yaslanmış, bardağındaki kehribar rengi sıvıyı döndürüyor. "Görünüşe göre lejyon kampında kontrolden çıkmış bir sorun var. Önümüzdeki birkaç gün için bunu çözmeye gitti."

Knox kaşlarını çatıyor. "Herhangi bir sorun olduğunu duymadım." "Çünkü sen burada değildin," diyor Lenox kesin bir ifadeyle.

Axel başını ellerinin arasına alır. "Hadi canım. Bundan önce kamplarda herhangi bir sorun olduğunu duymadığını söylüyor."

"Bunu biliyordum, aptal değilim," diye mırıldanıyor Lenox bardağına.

Harlow, "Zavallı bebeğim. Büyük kötü adam duygularını mı incitti?"

"Hissedebildiğim kıskançlık mı?" Lenox şaka yapıyor.

Harlow dilini şaklatır. "Orijinal bir şey bul."

Odanın diğer tarafında Hazel kıkırdıyor. Renginin yüzüne tamamen geri döndüğünü gördüğüme sevindim. Ace'in yanına oturduğunda normale dönmüş gibi görünüyor.

Knox kolunu kanepenin arkasına koyuyor, parmaklarıyla saçlarının uçlarını karıştırıyor. "Daha önemli konulara geri dönebilir miyiz, yoksa sizi çocuklar gibi didişmeye mi bırakalım?"

Lenox ve Harlow ağızlarını kapatır. Knox odaya yiyecek getirtirken herkes içkilerini bırakıyor, biz yerleşkeye girme planını tartışırken ayrılmak için ellerine ne geçerse yiyorlar. Gece yarısına kadar o odada oturup yüz kırk sekiz yıl önce hepsinin sonunu getiren kara büyü kitabını nasıl çalacağımıza dair her türlü eylem planını tartışıyoruz. Kitabın orada olduğundan emin değiliz ama önemli bir şeyi korumuyor olsaydı etrafı canavarlarla ve savaşçılarla çevrili koca bir yerleşke inşa etmezlerdi. Herkes kara büyü kitabını bulmak için en iyi şansımızın ağaç olarak maskeleydikleri duvarların içinde yattığı konusunda hemfikir.

Bölüm Kırk Bir

I Yatağa uzandım ve ipek yastıklara gömüldüm, vücudum saatlerdir bir eylem planı üzerinde tartışmaktan bitkin düşmüştü. İçeri girerken bir kitap aldım, sadece birkaç sayfa zihnimi olanlardan uzaklaştırmayı planlıyordum.

Yarın yine uzun bir gün olacak ama yine de elimden bırakamıyorum. Her sayfadaki heyecanım yorgunluğumu ikinci plana itti. Yatak odamın kapısı açılıp kapandığında özellikle ateşli bir sayfaya dönmüştüm. Knox omzunu rahatça duvara yaslamış, hâlâ daha önceki gibi kusursuz giyinmiş. Beyaz gömleği en ufak bir buruşukluk göstermiyor, kıvrılmış kolları bronz kollarını öne çıkarırken, siyah özel dikim pantolonu güçlü bacaklarını gizliyor.

"Beni yatağa yatırmaya mı geldik?"

"Yarınki plandan emin misin?" Knox alaycılığımı görmezden gelerek soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. Knox ve Hazel toplantının büyük bir bölümünü benim planıma karşı çıkararak, benimkinin yerine gelişigüzel fikirler ortaya atarak geçirdiler. Yine de kulak asmadılar; riskleri ne olursa olsun benim fikrim elimizdeki en iyi plan. "Kesinlikle."

Çenesinde bir kas kıpırdıyor. "Senin yerine başkası gidebilir."

"Hayır gidemezler. Gidebilecek tek kişi benim," diyorum açıkça. Ağzını açıyor ama sözünü kesiyorum. "Ben edeceğim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Duvarı iterek yatağımın önünde durdu. "Öyle olduğunu biliyorum; yeteneklerinden ya da büyü eğitiminden şüphe etmiyorum. Yanlış gidebilecek tüm olası değişkenlerden şüphe duyuyorum."

"Bu yüzden çıkış stratejilerini ve yedekleme planlarını uzun uzun tartıştık."

"Bunu biliyorum ama-"

"Aması yok. Bunu yapacağız."

Yüzüne ve vücut diline bakıyorum, bu konuda ayak dirediğime dair bir kızgınlık belirtisi var mı diye; gözlerinde endişeden başka bir şey bulamıyorum. İnsanların onun mahkemesinde özgürce konuşabileceğine dair ifadesi doğru. Knox düşüncelerimin ve fikirlerimin hoş karşılandığını kaç kez söylemiş olursa olsun, zihnim bunu kavrayamıyor gibi görünüyor. Bu, babamın bana aşıladığı inanca ters düşüyor. Zihnim üzerindeki kontrolü mide bulandırıcı.

Knox da beni değerlendiriyor. Her ne arıyorsa bulmuş olmalı ki endişesini bir kenara bırakıp gözlerini elimdeki kitaba diyor. "Ne okuyorsun?" diye soruyor usulca.

Yanaklarım kızardı. "Romantizm."

"İlginç bir şey var mı?" diye masumca soruyor.

Ya inanılmaz bir yalancı ya da bu adamın benim ayak parmaklarımı kıvrandıran sahneleri okuduğumdan haberi yok. "Hayır," diye cıvıldıyorum.

Başını eğiyor. "Size katılmamın sakıncası var mı?" "Evet, aslında var."

Gözlerini deviriyor. "Okumayı sevdiğin şeyler için seni yargılamayacağım." "Bunu biliyorum-"

"Oku bana," diyor.

Onun safir gözlerine bakıyorum, benimkiler de zevkle parlıyor. Beni öpüp son kararlılığımı da kırdığından beri baş başa bir an bile geçirmemiştik. O zamandan beri bedenim ihtiyaç ve beklentiyle uğulduyor. Ona sahip olabileceğimi bilmek ama zaman bulamamak beni sadece onu istemeye değil, ona ihtiyaç duymaya da itti... Knox'un da benim ona duyduğum kadar çaresiz hissetmesini istiyorum. Belki bu onun kendini kontrol etmesini sağlar. Sırıttıyorum. "Nasıl istersen."

Fae'lerin işittiği bir evde sayfayı yüksek sesle okumaya cesaret edemiyorum. Zihnimdeki her şeyi görebildiğini ve duyabildiğini bilerek yere bakıyorum ve okumaya başlıyorum. Planlamış olsaydım bile daha iyi bir sayfa bulamazdım. Knox'un kanatları arkasında patlamadan önce iki cümleden öteye gidemedim, gözleri ısı ile tutuşurken odada güç dalgalanıyor.

Cümlemin ortasında durup yatağın üstüne yayıldığım yerden ona sırtıyorum. "Bir sorun mu var?" Kirpiklerimi kırpıştırarak masumca soruyorum.

"Benimle alay etmekten hoşlanıyor musun, Angel?" Gözlerindeki sıcaklık ve sesindeki derin mırıltı midemin sıkışmasına neden oluyor. Az önce kazanamayacağım biriyle bir savaş başlattım. Knox bunu biliyor, belki ben de biliyordum, beni ele geçirmek için onunla alay ediyordum. Yatağın kenarında diz çökerken gözleri zevkle parlıyor, heybetli vücudu benimkinin üzerinde yükseliyor. "Sana dokunmamı ister misin, Delilah?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Gömleğim aniden fazla geliyor, ipek hassas tenimi okşuyor, sinir uçlarımı ateşe veriyor. Knox bana doğru sürünüyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en duygusal şey, güçlü, 1.85 boyunda bir erkeğin benim için elleri ve dizleri üzerinde durmasını izlemek. Topuklarının üzerine oturuyor ve ellerini ayak bileklerime koyuyor. Yavaşça bacaklarımı ayırıyor, ta ki önümdeki tek şey ince uyku şortum olana kadar. Knox beni yataktan aşağı sürüklerken nefesim kesiliyor, dizleri iç baldırlarıma çarpıyor. Bir elini başımın yanına koyarak üzerime eğiliyor, başını aşağı indirirken göğsü benimki kadar hızlı inip kalkıyor. Dudakları kulağımın kabuğuna değiyor ve vücudumu ürpertiyor.

"Sana dokunmamı ister misin?" dedim.

Şiddetle başımı sallıyorum, dudaklarım beklentiyle aralanıyor. "Söyle," diye homurdanıyor.

"Dokun bana," diye .

Knox dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, sanki açlıktan ölüyormuş gibi öpüyor beni. Bu sefer sormasına gerek yok. Dili benimkini okşarken Knox ağzımın içinde inliyor, bu ses klitorisime elektrik çarpmasına neden oluyor. Elleri dış uyluğumdan aşağı kayarken bacaklarımı beline doluyorum. Kıcımlı kavrayarak beni kaldırıyor, sert siki kumaşın arasından ıslak merkezime değdiği anda ikimiz de inliyoruz. Kıcımlı yağurmaya başladığında karnım sıkışıyor, beni sert uzunluğuna doğru öğütürken kalçalarımı ileri geri hareket ettiriyor.

Ona dokunmam lazım.

Bu düşünce ellerimi harekete geçirdi. Gömleğini yumrukluyorum, düğmeleri kopup yere saçılana kadar tüm gücümle çekiyorum. Kendi gömleğimi hızla alıp başımın üzerine kaldırmadan önce beni bırakıyor. Göğüslerim serbest kalırken Knox homurdanıyor. Bir an bile geçmeden ağzı üzerimde, eli diğerinin tomurcuğunu yoğurup okşarken meme ucumu ağzına alıyor.

İçimdeki basınç artmaya başlıyor, kalçalarımı salladıkça içimdeki gerilim artıyor, sürtünmeye ihtiyaç duyuyor, sürtünme için yalvarıyorum. Ellerimi saçlarında gezdiriyorum, başını göğsüme yaklaştırıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. Her şeye ihtiyacım var. Hayatımda hiç bu kadar ateşli hissetmemiştim, içimde birinin gömülü olması beni bu kadar çılgına çevirmemişti.

Knox'un eli göğsümden ayrılıp yavaşça karnımdan aşağı iniyor ve parmak uçlarını uyku şortumun kenarında bir o yana bir bu yana gezdiriyor. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle Angel," diye fısıldıyor.

"Dokun bana," diye yalvarıyorum.

Eli bacaklarımın arasından şortumun içine dalıyor. Hiç vakit kaybetmeden, parmakları yavaş bir hareketle içime giriyor, başparmağı klitorisimin etrafında dönüyor. Çılgınca çırpınıyorum, ona yapışırken nefes nefese kalıyorum.

"Çok ıslaksın amına koyayım," diye inliyor, başını benimkine doğru kaldırıp ağızımı yalayıp yutuyor, dili parmaklarıyla eşit bir ritimle beni okşuyor. Elini sırtımdan yukarı kaydırıyor, nasırları çukurların ve yara izlerinin üzerinde geziniyor ve bir avuç saçımı alıyor. Başımı geriye doğru çekiyor, dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken, "Bana ne istediğini söyle. O güzel ağızından duyayım."

"Seni istiyorum." Kalçalarım onun elini çılgınca sıkıyor.

Knox'un köpek dişleri parlayarak kulağımın kabuğunu sıyrıyor ve boynumdan aşağı inerek parmaklarının etrafında kenetlenmeme neden oluyor. "Kelimleri söyle Angel," diye mırıldanıyor.

"Beni boşalt."

Köpek dişleri boynumun kıvrımına batarken bir çığlık atarak başımı geriye atıyorum. Orgazmım patlıyor, yıldızlar görüşüme girerken vücudum parmaklarının etrafında sarsılıyor.

Knox'un tutunduğu son kontrol kırıntısı da parmaklarının etrafından dolanırken tamamen kopuyor. Vahşi bir hayvan gibi hırlayarak elini bacaklarımın arasından çıkardı ve beni aşağı fırlatarak şortumu göz açıp kapayıncaya kadar yırttı. Kendi pantolonu da onu takip etti.

Olabildiğince hızlı oturuyorum. Devralıyorum, boxer külotunu aşağı çekiyorum, boyu serbest kaldığında sızlanıyorum. O tamamen muhteşem. Ellerimi kadife kaplı çeliğinin etrafına sarıyorum, titreşen sertliğini hissetmekten zevk alıyorum. O kadar büyük ki uyum konusunda endişeleniyorum onu okşarken umursamıyor gibi görünüyorum. Başını geriye atıyor, kalçaları derin bir inilti çıkarırken boynundaki damarlar geriliyor.

Kendini elime doğru iterken içimdeki basınç yeniden artmaya başlıyor, karın kasları dalgalanıyor ve kıvrılıyor. Başını geri çekiyor ve beni sikinin yanında görünce gözleri vahşileşiyor. Beni sırtüstü yatırıp bacaklarımı iki yana açıyor ve kendini aşağıya bırakıyor. Vücudunun her görkemli santimi benimkini kaplıyor, göbeğimin arasında duran siki kalçalarımın içgüdüsel olarak bükülmesine neden oluyor, onun için yalvarıyor.

Dudakları başka bir kavurucu öpücükle benimkini alıyor, bu seferki bir öncekinden daha az çılgınca, daha derin, dilinin her darbesiyle ruhumu yatıştırıyor. Knox kendini hizalıyor, uzun bir hamleyle içime giriyor, beni gerip tamamen içime otururken ikimiz de birbirimizin ağzının içinde inliyoruz. O hareket etmeye başladığında tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, her vuruş daha önce kimsenin ulaşamadığı bir parçama ulaşıyor. Bedenim iç çekiyor, içimde olduğu için övgüler yağıdırıyor.

"Sikimin etrafına sarıldığında kendini çok iyi hissediyorsun," diye inliyor, vücudu titriyor.

Göbeğim onun etrafında kenetleniyor, sözleriyle onu sıkıyor. Knox elini aramıza sokuyor, başparmağı klitorisimi okşarken hızını artırıyor. Kalçalarım çılgınca çırpınırken inliyorum, itişine itişle karşılık veriyorum.

Knox'un ağırlaşmış bakışları vücudumda geziniyor, gözleri birleşmiş halimize bakarken duraksıyor. "Baksana, sanki benim için yaratılmışsın gibi her şeyimi alıyorsun."

Sözleri klitorisimde dalgalanmalar yaratırken başımı geriye atıyorum. O kadar yakınım ki, yalvarmaya başlıyorum, ona daha fazla ihtiyaç duyuyorum, onun her bir parçasına ihtiyaç duyuyorum. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Knox köpek dişlerini göstererek omzumun kıvrımından beni ısıyor, beni işaretliyor, bana kazık çakıyor, beni sahipleniyor. İnliyorum, bitmek bilmeyen mutluluk dalgaları bedenimi ele geçirirken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Onun etrafında titreyerek o kadar sert boşalıyorum ki görüşüm tamamen bulanıklaşıyor.

Tekrar yeryüzüne indiğimde Knox beni tekrar öpüyor, yavaş ve durgun. Beni kucağına alıyor, bir koluyla sırtımdan tutarken diğer koluyla hassas meme ucumu okşuyor, ıslanmama neden oluyor, basınç yeniden artıyor. "Çok güzelsin," diye fısıldıyor.

İçimde tekrar hareket ederken kalçaları yukarı kalkıyor. Başını eğip meme ucumu sertçe emiyor. Acıyı yalayarak uzaklaştırırken bir iniltiyle başımı geriye atıyorum.

Kalçalarımı onunkilerle aynı ritimde hareket ettiriyorum, o inlerken itişlerini karşılıyorum. Knox hızını kesmeden durmuyor, içime girerken içimdeki bir parçayı tekrar tekrar okşuyor ve başka bir orgazmın daha hızlı gelişmesini sağlıyor.

Daha önce. Onun kontrolünü kaybettiğini görmeliyim; ona hissettiklerimi hissettirmeliyim. Ellerimi saçlarında gezdirip sıkıca kavıyorum ve kısık, hararetli gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Amanın tekrar sikimin etrafına geldiğini hissetmek istiyorum," diyor derin bir iniltiyle.

Kaba sözleri karşısında ıslaklığım kalçalarımın altına süzülüyor, içim zonkluyor.

Parmakları yine meme uçlarımı sıkıyor ve inlememe neden oluyor.

İçimdeki baskı yepyeni bir boyuta ulaşıyor. Kalçalarım acımasızca sallanıyor, Knox hızını artırıp içime daha sert ve daha hızlı girdikçe, darbeye darbeye karşılık veriyor. Tek bir parmağımı alıp sırtına doladığımda patlamama bir saniye kalmıştı ve parmağımı yavaşça kanatlarından aşağıya indirdim.

Knox patlıyor, tüm vücudu titrerken adımı haykırıyor. Boşalırken kalçaları çılgınca içime giriyor ve kendi orgazmımı başlatıyor. Ondan her damlayı sağıyorum, gözlerim başımın arkasına yuvarlanırken yıldızlar patlıyor. Göğsüne yığılıyorum, ikimiz de çılgınca nefes alıyoruz, yeryüzüne geri süzülüyoruz.

Bölüm Kırk İki

I Terk edilmiş kütüphanede tökezliyor, kalbim kulaklarımda çılgınca çarparken göğsüm kabarıyor. Kan uyluğumdan aşağı damlıyor ve bir iz bırakıyor. Kapıların kapandığını duyar duymaz doğruluyorum, Girişte gayet iyi adımlar atıyorum, döndüğümde eski döşeme tahtaları botlarımın altında gıcırıyor. Arkama uzanarak ikiz bıçaklarımı çıkarıyorum ve eskiden kayıt masası olan yere yaslanırken elimde çeviriyorum.

Ön kapılar pat diye açılıyor, güneş ışığı odanın içine süzülüyor ve havada uçuşan tozları aydınlatıyor. İblis tazı sürüsüne sırtıyorum. "Merhaba," diye mırıldanıyorum.

Onlar karşılık veremedi oklar onlara doğru uçuyor. Onlar oklarımdan kaçmak için hamle yaparken ben de tam istediğim yere hamle yapıyorum. Boğazına ve kalbine iki hançer sapladığım iblis tazısı yere yığılıyor. Ben gözümü kırpmadan ikincisi bana doğru koşuyor, pençeleri koluma batarken ağzında bir alay var. İğrenç derisini kavriyorum, ellerimi koluna kilitliyorum ve kalçalarımı karnına doğru savurarak onu omzumun üzerinden fırlatıyorum. Yere çarparken ahşap döşeme tahtaları vücudunun altında çatırıyor. O kıpırdamadan elimde hazır duran bıçak kalbini deliyor.

Sonra arkamdan bir şey kafama çarptı.

Yere yığılırken görüşümde yıldızlar patlıyor. İki kemiksi deri el bileklerimi sıkarak beni odadan dışarı sürüklüyor.

"Kendini beğenmiş sürtük," diye tükürür.

Saçlarım yüzümden sarkarak kedi sırtışıımı gizliyor.

"Bana bırak-"

Biri diğerinin sözünü keserek, "Ona zarar gelmemesini istiyor," diye tükürüyor.

Beni ormanın içinde sürüklüyorlar, tam olarak gitmeyi planladığım yere götürüyorlar. Ayaklarım dağın orman zeminine indiği anda harekete geçirdiğim planı bilmeden takip ediyorum, Knox kokumu her yöne saçarken kendimi bir ağaç dalında kesiyorum.

Sopalar ve kırık ağaç kabukları dövüşçü derilerime sürtünüyor. Yerleşkeye yaklaşırken başımı eğiyorum. Doğal olmayan enerji içime doğru baskı yapmaya başlıyor, derime sürünüyor, kim olduğumu araştırırken dürtüyor ve dürtüyor. Cevabını aldıkça zevkle titreşiyor.

Saçlarımın arasından büyük ağacın etrafında konuşlanmış muhafızlara bakıyorum, gözleri görmüyor, kenara çekilip ağacın çürümüş çekirdeğinden geçmemize izin verirken yaşamdan yoksunlar. Beni ağaç gövdesinin sınırına sürükledikleri anda, sihrim sanki tamamen sönmüş gibi benden kaçıyor.

Knox haklıydı. Sihirli koşulları var.

Gözlerim koridordaki karanlığa alışırken bolca göz kırpyorum. Kendi bedenimi bile göremiyorum.

Beni sürükleyen iblisler yürürken hiç tereddüt etmiyorlar. Belki de gece görüşüne sahipler. Köşede sarı bir ışık yanmadan önce küflü koridorlarda köşe üstüne köşe dönüyoruz. Geçitler boyunca ateş fenerleri yanıyor. Duvarlar tamamen kayadan yapılmış, sanki dünyanın çekirdeğine elle oyulmuş gibi.

Duvarlardan damlayan suyun pıt pıt sesi bir su kaynağının yakınında olduğumuzu gösteriyor. Suyu ulaşmak için yeraltında ne kadar yürüdük?

Koridorları şamatalı kahkahalar dolduruyor, homurdanmalar ve alaylar da bu seslere katılıyor. Aşağı indikçe gürültü daha da artıyor. Solumdaki açık kapı bir kez daha başımı öne eğmeme neden oluyor ama omzumun altından bakınca, insanın kâbuslarında görebileceği her türlü iğrenç yaratıkla dolu bir oda görüyorum.

Wendigolar, iblis avcılar, gölge avcılar, phookalar ve hatta gremlinler.

O şeytani kitaplarda incelediğimiz her tür yaratık bu odalarda oturuyor, bu koridorlarda yürüyor ve yetkili kişiden emir bekliyor.

Tünel sisteminde daha da alçalıyoruz, her seviye bir öncekinden daha küflü, bana yukarıdaki ormanın temiz havasını hissetmeyi hayal ettiriyor.

Yerleşkenin yarısında hücreler ve kafesler beliriyor, kaya duvara gömülü metal parmaklıklar. İçlerinde ne olduğunu görmek için çok karanlık, yine de bunları içeren koridorları geçtikçe bir korku kaplıyor. Burada binlerce Fae'yi barındıracak kadar çok şey var.

Her biri boş... bekliyor.

Bir köşeyi dönüp boş bir salona giriyoruz. Burada hücre ya da kafes yok, sadece parmaklıklı ahşap bir kapının yanındaki duvara monte edilmiş, sonunda tutuşan tek bir alev var. İblisler kapının kilidini açıp beni içeri sürüklerken kalbim duracak gibi oluyor. Yuvarlak odanın her yerinde tavandan tabana zincirler asılı.

Beni odanın arkasına sürüklüyorlar, kollarımdan tutup yukarı çekiyorlar ve bedenimi tüm güçleriyle taş duvara fırlatıyorlar. Nefesim ciğerlerimden söküldü. Bacaklarımı ve kollarımı yana doğru zincirleyip beni duvara bir teklif gibi bağladıklarında hava almak için hırıldamaya başlıyorum.

Ben tam olarak buyum. Bu düşünce omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti gönderiyor.

İblis tazılarından biri ayaklarıma tükürdükten sonra ikisi de odadan çıkıp kapıyı arkalarından kilitliyor. Odaya giren tek ışık, diğer taraftaki kapının yanında yanan ateş feneri. Alevleri kapıya doğru dönüyor, sanki bu karanlıkta bana bir teselli sunuyor, benzer bir alevi tanıyor gibi.

Yerin o kadar altındayız ki odaya hiçbir ses sızıyor. Üstümdeki yaratıkların tezahüratları uzun zaman önceydi.

Savaşmıyorum. Kaçmaya bile çalışmıyorum. Sadece bir teklif gibi orada durup bekliyorum.

Kefaret zihnime fısıldıyor, derin boğuk sesi ruhumu yatıştırıyor.

Şimdi, Angel.

Büyümün bana geri döndüğünü hissederken sırtıyorum, içimi doldururken ve beni sararken bir kez daha hayat soluyorum. Knox, peçe kolyemin yardımıyla yerleşkeye yerleştirilen sihirli korumaları başarıyla yok etti.

Parmaklarımı kıvırıyorum, parmak uçlarımdan alevler fişkırıyor. Yarım bir düşünceyle zincirlerim bileklerimden ve ayak bileklerimden eriyor, cızırdayarak yere damlayan metalik koku burun deliklerimi yakıyor.

Kapıya koşuyorum, ahşabın içine yerleştirilmiş kilidi eritiyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve ses çıkarmadan içinden geçiyorum. Kendimi yok edip kara büyü kitabını aramaya başladığımda bedenim karıncalanıyor.

Düşmanlarım beni tam da istediğim yere sürükledi.

Bu duvarlarda saklı olduğunu bildiğim kitabı bulmak için tüm salonları ve odaları araştırarak gücümü ortaya çıkarıyorum. Büyüm boyunca bir şey süründüğünde duraklıyorum, tamamen karanlık ve bu dünyaya ait olmayan bir şey. Onu takip etmem, kafesinden kurtarmam için parmağını bana doğru uzatıyor.

Dönüp geldiğim yere doğru ilerliyorum. Öncekinden daha derine, tünel sisteminin kalbine inerken, karanlık büyü beni çağırıyor. Burada hiçbir canlı nefes almıyor. Şeytani yaratıkların bile bu noktadan geçmeye cesaret sanmıyorum, çünkü hiçbir şey duymuyorum. Bana eşlik eden tek şey buz gibi sıcaklık ve beni çağıran kara büyü.

Bir koridorun sonunda duruyorum, çıkmaz sokak olduğunu görüyorum. Yakınlarda hiçbir kapı, köşe ya da koridor görünmüyor, yine de diğer tarafta yaşamla titreşen ve beni onu serbest bırakmaya çağıran bir şey hissediyorum. Ellerimi duvara koyarak taşa vuruyorum, itiyorum ve dürtüyorum. Duvarın arkasında, onu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Büyüm adeta kaçmam için yalvarıyor.

Vuruşlarımdan biri boş çıktı. Yanındaki alana vuruyorum ve birkaç tane daha buluyorum. Tüm gücümle itiyorum, duvar geriye doğru hareket ederken nefesimi tutuyorum. Bir odaya bakarken kalbim sıkışıyor ve bugün ilk kez planımı yeniden gözden geçiriyorum.

Oda daireseldir, her yarık mumlarla aydınlatılmıştır.

Kitaplar, kristaller, kan ve iksir vazolarıyla dolu odayı uçsuz bucaksız tezgâhlar dolduruyor. İçeri girdiğimde midem bulanıyor, burada kapana kısılmaktan korktuğum için kapıyı arkamdan kapatmaya cesaret edemiyorum. Sanki canlı ve burada olduğumu bilen bir şeye izinsiz giriyormuşum gibi, odanın özü yozlaşmış ve kadim bir his veriyor.

Kitabı gördüğümde tanıyabilmek için dua ederek odayı tarıyorum. Deri kanepenin yanından geçiyorum, birinin burada, hem de bir kanepede rahatça oturuyor olmasından tiksinerken ve odada titreşen kara büyüye dayanamayarak. Kadim ve kötücül bir şey omurgamda geziniyor, "*Gel beni bul*" dercesine benimle alay ediyor. Dişlerimi sıkıyorum, gücümü patlatıp onu uzaklaştırıyorum.

Odayı baştan aşağı arıyorum, gizli bir bölme var mı diye duvarlara vuruyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Kesinlikle hiçbir şey ve kara büyü kitapları da yok.

Olduğum yerde durdum.

Örtülü.

Tabii ki peçeli ve tabii ki boynumda kolyem yok.

Panik boğazıma kadar tırmanıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Gözlerimi kapatıyorum, kendimi sakinleşmeye zorlarken ellerimi yanımda yumruk yapıyorum. Eğer bir şeyi saklamak isteseydim, onu ne olarak maskelerdim? Soruyu zihnimde tekrarlıyor, cevabın bana gelmesi için dua ediyorum.

Odayı tararken, uymayan, yerinde olmayan bir şey var mı diye bakıyorum. Şişeler, kavanozlar, iksirler, kitaplar, kristaller, mumlar, minderler... bir taç. Bu odadaki her şey karanlık ve yozlaşma çığlıkları atıyor ama yine de masanın arkasındaki cam dolapta, odanın tam ortasında duran çok güzel bir mücevher sergileniyor.

Cam kutuyu kaldırarak mücevherli tacı yavaşça elime alıyorum. Mum ışığı üzerinde parlarken altın süs parıldıyor, beyaz elmaslar mavi değerli taşların yanında parıldıyor. Elmaslar ve mücevherler ortada buluşana kadar giderek büyüyor. Ortada en büyük mücevher, ışıdamayan ve parlamayan tek mücevher duruyor.

Önümdeki tezgâha yavaşça yerleştiriyorum. Gözlerimi kapatarak kolyemi hayal ediyorum, ellerimde nasıl hissettirdiğini, göğsümde titreşirken, parlarken ve saklı olanları ortaya çıkarırken nasıl hissettirdiğini.

Gerçeği ortaya çıkardığı için.

Avuçlarımı tacın üzerine koyuyorum, ellerimden altın ışık dökülüp parmaklarımın arasında parlarken nefesimi yavaşlatıyorum. Taç ısınmaya başlıyor, dokunuşumla cızırıyor, sanki kıvranmaya çalışıyor. Dişlerimi sıkıyorum, içimden daha fazla güç çıkarıyorum, gizli kalmaya çalışırken saf büyü özümü tacın içine akıtıyorum.

Gerçeği.

Gerçeği ortaya

çıkart.

Zihnime şarkı söylüyorum, taç benden uzaklaşırken kelimeleri defalarca tekrarlıyorum. Birdenbire ellerim havadan başka bir şeye dokunmuyor. Gözlerimi açıyorum ve önümdeki tezgâhta artık bir taç yok. Ayaklarımın dibine baktığımda siyah deri bir kitap buluyorum, astronomik boyutları ürkütücü. Neredeyse gövdem kadar büyük, eskimiş sarı sayfalar cildinden taşıyor.

Zafer akıyor.

Kitabı yerden kaptığım gibi olabildiğince hızlı bir şekilde odadan çıkıyorum, koridorlarda koşarken görünmez kalıyorum. Tam sevinçle gülümsemek üzereydim ki aniden etrafımı saran bir ses duyuyorum, o kadar yüksek ki elim ayağıma dolaşıyor. Her kattaki kapıların açıldığını ve canavarların oflayıp puflayarak katlarda tepindiğini duyarken bile koşmayı bırakmaya cesaret edemiyorum. Tünellerde aynı anda o kadar çok koşuşturan var ki, üstümdeki çatı sallanmaya başlıyor, tavandan tozlar dökülüyor.

Koridorun ortasında kayarak durduğumda, kel kafasının ucu tavanı sıyracak kadar büyük bir yaratık içeri girdiğinde gözlerim açılıyor. Tamamen gölgelere gömülmüş, kemiksi sarı göğüs kafesi yürürken gölgelerinden dışarı fırlıyor.

Elimi ağzıma kapatıp yükselme tehdidi oluşturan safrayı tutuyorum. Kendimi görünmez kılma gücüne sahip olduğum için minnettarlık kalbimi dolduruyor. Midemdeki batma hissi, yaratığın bana akıl almaz şekillerde işkence etmekten zevk alacağını söylüyor.

Yaratığın yanından koşarak geçmeye cesaret edemiyorum; sadece cüssesi bile koridorun tüm genişliğini dolduruyor. Bunun yerine onu bir köşeden takip ediyorum. Koridorun ötesi, hepsi de önümdeki yaratık kadar korkunç olan çeşitli yaratıklarla dolu. Ama bu Harlow, Lenox ve ikizlerin iblisleri yerleşkeden çıkarmak için yaptıkları şaşırtmacanın işe yaradığı anlamına geliyor.

Salondan salona, karanlık bizi tamamen yutana kadar şeytani yaratıkların peşinden gidiyorum. İşitme duyumu ve duyularımı kullanarak sonsuz karanlıkta botların tepinmesini ve iniltileri takip ediyorum. Köşeyi döndüğümde ay ışığı zeminden süzülüp kalbimin göğsümde hızla çarpmasına neden olduğunda rahat bir nefes alıyorum.

Ayakkabılarım orman zeminine değdiği anda fırlıyorum, hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı koşuyorum, var olan her tür şeytani yaratık arkamdaki ağaç gövdesinden dökülüyor, Knox'un mahkemesinin onlar için kurduğu tuzağı avlamak için farklı yönlerle doğru kaçıyorlar.

Onlara aldırımıyorum, bakışlarımı önümdeki ağaç sırasına, Knox'la buluşmayı planladığımız alana kilitliyorum. Daha hızlı koşmak için ayaklarımı zorlarken, etrafımdaki manzara bulanıklaşmaya başlıyor.

Knox'un sesini büyüü bozduğunu söylediğinden beri duymadım. Ya ona bir şey olduysa? Ya onu saklanırken bulurlarsa? Düşündükçe endişe göğsümü tırmalıyor.

Bir ağacın etrafında koşarken boğazım daralıyor, bakışlarım safir mavisi gözlere kilitleniyor. İçimden kaçan hıçkırığa engel olamıyorum. Dolu dolu

Kollarına koşarken yeraltında bu kadar çok şeytani yaratıkla birlikte olmanın kapsamı beni tüm gücüyle vuruyor. Beni göğsüne o kadar sıkı sarıyor ki, havanın üzerimden çekilmemesine şaşıyorum. Knox iblis istilasına uğramış ormanda bir an bile durmadan gökyüzüne doğru havalanırken saçlarım dalgalanıyor. Kollarım boynuna, bacaklarım beline dolanıyor, kitap göğüslerimizin arasında duruyor ve onu içime çekerken başımı boynunun kıvrımına koyuyorum. Çam ağacı kokusu etrafımı sararken vücudumdan rahatlama akıyor.

Knox'un tutuşu sıkılaşıyor. "Bir şey mi oldu?" diye soruyor, alçak sesle.

Başımı sallıyorum. Endişem bana aksini söyledikten sonra, onu canlı ve zarar görmemiş bulmanın verdiği rahatlamaı ona söylemekten utanıyorum. Gözlerimi açıyorum ve Knox'un omzunun üzerinden Hazel, Ace, Harlow, Lenox ve Axel'in gökyüzüne çıktıklarını, her biri farklı yönlere doğru havalanırken güzel kanatlarını çılgınca çırtıklarını görüyorum.

Herkesin zarar görmemiş olmasıyla bir kez daha rahat bir nefes alıyorum.

Kollarımdaki kara büyü kitabı kalbime bir kez daha umut sızdırıyor.

Eve girdiğim anda Lenox'un kahkaha sesleri koridorda yankılanıyor. "İçlerinden birine kendini kirlettirdin!"

"Harlow, ne yaptın sen?" Axel hayretle sorar.

Oturma odasında uzanmış, içiyor ve kutlama yapıyorlar. Harlow tekli bir kanepeye yayılmış, gülümsemesi tamamen hınzırca. "Onlara sadece bir yansıma gösterdim."

"Bir iblisin kendini kirletmesi için ne yaptıysan bana da öğret," diyorum kara büyü kitabını sehpanın üzerine bırakarak. Enerjisi herkesin geri tepmesine neden oluyor.

"Korkunç şey," diye tükürür Harlow.

"Gerçekten." Yüzümü buruşturuyorum. "O cehennem çukurundaki yaratıkların sayısı... Canavarlardan oluşan bir ordu."

"Kayıp Fae'lerden herhangi birini gördün mü?" Axel kendine bir içki koyarak soruyor.

"Hayır, ama tünel sistemi o kadar büyüktü ki her hücreyi aramak saatler sürerdi." Knox yanıma yerleşirken koltuk kayıyor ama yüzü tamamen solgun. "Sorun nedir?" Fısıldıyorum. Yeterince sessiz değil.

Fae kulaklarının etrafında varsayalım. Herkesin konuşması kesilir, bardaklar havada durur, kara büyü kitabını çalma kutlamaları tamamen durur.

"Ace ve Hazel sarmaşıklarla muhafızları tuttuklarında zihinlerine girdim. Her biri tamamen kaybolmuştu, sanki onları kontrol eden kişi onları kendi kilitlemiş gibiydi." Knox bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Emirleri kimin verdiğini, onları kimin kontrol ettiğini gördüm."

"Kim?" Lenox havlıyor.

"Kraliçe'nin ikinci adamı."

Kalbim hızlanıp düzensizleşmeden önce atmayı bırakıyor. Kimse hareket etmiyor ya da konuşmuyor, vahiy odadaki sıcaklığı düşürüyor.

"Kraliçenin bildiğini sanmıyorum. Onu hiçbir anımda görmedim, sadece Emmalyn'i gördüm."

Axel'in ölümcül sessizlikteki sesi odayı deliyor. "Bunu neden yapsın ki? Ne kazanacak ki?"

"Kraliçenin o gece ölmesi gerekiyordu. Eve daha sonra gelmesi beklenmiyordu. Belki de kraliçe ölümden kurtulunca Emmalyn planlarını değiştirmiştir," diye ekliyor Harlow.

Knox yüzünü buruşturuyor. "Bu kraliçenin bugün neden hâlâ hayatta olduğunu açıklamıyor.

Onu öldürmek için bolca fırsatı oldu."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ya kraliçeyi kontrol ediyorsa?"

Lenox bardağını önüne koydu. "Bana, ele geçirilmiş bir kraliçenin yaklaşık yüz elli yıldır krallığı yönetiyor olma ihtimali olduğunu mu söylüyorsun?"

Knox, "İşte bu yüzden saray kral ve kraliçelerini görevlerine iade etmedi," diye nefes alıyor.

Axel koltuğunda öne doğru oturur. "Planlarımızı ayarlamamız gerekiyor. Kraliçenin her yerde casusları var."

"*Emmalyn*'in her yerde casusları var," diye düzeltiyor Lenox, sesinde tiksintiyle.

Midem bulanıyor. Bu korkunç büyüü yok etmek için attığımız her adımda bir başka gizem ve soru ortaya çıkıyor.

"Nolan'a söylemelisin," diyor Ace. "Adamlarından bazıları Emmalyn'in büyüü altında olabilir."

Knox ayağa kalkarken başını sallıyor, odadan çıkarken vücudu gergin. Kalbim sızlıyor. Tuzak büyüünü yok etmeye her adımda biraz daha yaklaşıyorum.

ona ailesinin ölümünü hatırlatır. Her yeni bilgi, keder yarasını deşerek kalp ağrısını yeniden açmaktadır.

"Ee, nasıldı?" Harlow sessiz odaya doğru çekiliyor.

Kanepeye yığıldım. "Korkunçtu. Yeraltında yüzlerce şeytani yaratıkla birlikteydim."

Harlow gözlerini devirir. "O değil, seni aptal."

Başımı yana eğiyorum. Neden bahsediyor bu kadın?

Hazel'in öksürüğü dikkatimi çekiyor, Ace'in yanına otururken yanakları kızarıyor. "Fae...uh...Fae katıldığında..."

Harlow araya girerek, "Tanrı aşkına, üzerinde Knoxun kokusunu alabiliyoruz," diyor. Gözlerim açılıyor. *Neyi alabiliyorlar?*

Lenox sırtıyor. "Bir Fae bir sevgili edindiğinde, kokuları birbirine karışır."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Knox neden bir şey söylemedi? Beş meraklı Fae'nin bana dik dik baktığı şu anda bir uyarı çok hoş olurdu. Hepsi de dedikoducu genç kızlara benziyor. En azından Ace utangaç görünme nezaketini gösterdi.

Çenemi kaldırıyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

Hazel şarabından bir yudum alarak, "Zamanı gelmişti," diye cıvıltıyor.

Yanaklarım ısındı. Hazel başından beri bunu söylüyordu. Tüm detayları isteyecektir.

Knox odaya girdi. "Onun için bir ulak gönderdim," diyor ve yanıma oturuyor. Başını yavaşça benimkine çevirmeden önce odaya bakıyor ve sırtıyor. "Ne kaçırdım?"

"Kokuların karışması konusunda beni neden bilgilendirmediğinizi söylemek ister misiniz?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum. Lenox ve Harlow kahkahayı basıyor ve ellerim kucağımda kenetleniyor.

Knox kolunu kanepenin arkasına uzatıyor, parmakları saçlarımla oynuyor. "Aklımdan çıkmış."

Çekilmez piç.

Konuyu değiştirirken Hazel'in gözleri mutlulukla parlıyor. "Kitabı ne zaman gözden geçirmeliyiz?"

"Yarın. Hepimiz çok ihtiyacımız olan dinlenmeyi hak ediyoruz," diyor Knox. "Şimdilik onu güvenli bir yerde saklayacağım."

Herkese iyi geceler dileyerek ayağa kalkıyorum, böylesine hareketli bir günün ardından yorgun düşmüştüm. Merdivenleri çıkarken tam odama girmek üzereydim ki Knox elimden tutup beni koridorda sürükledi, diğer eliyle de o berbat kitabı taşıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Seni yatağa götürüyorum," diyor kayıtsızca.

Beni yatak odasının kapısına götürüyor, dolabının içinde kaybolurken elimi bırakıyor, metal şangırtılarının sesi mekânı dolduruyor.

"Bu çok küstahça," diye alay ediyorum o korkunç kitap olmadan odaya tekrar girdiğinde.

Omuz silkiyor. "Seninle daha iyi uyuyorum."

Onun ifadesi ağızımı kapattı. Knox hiçbir şeyden çekinmez, duyguları da buna dahil.

Gömleğini çıkarıp pantolonunu yere bıraktığında ağızım sulanmaya başlıyor. Güçlü vücudu, boxer'ı dışında çıplak bir şekilde öne doğru ilerliyor, bu manzara tenimi ısıtıyor ve karıncalandırıyor.

Knox o kadar yakınımda duruyor ki ona bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum. Elleri karnımı sıyrıp pantolonumla birleşene kadar aşağı inerken, safir gözleri sıcaklıkla dolup sarkıyor.

Pantolonumun düğmesi açılıyor, fermuar iniyor. Bir sonraki şey gömleğim, sonra onun önünde çırılçıplak duruyorum. Elleri kalçalarımın aşağı kayıyor, bizi yatağa doğru götürürken beni kaldırıyor. Kenara oturup üzerine çıkıyorum, göbeğim onun sert çeliğiyle birleştiğinde inliyorum.

"Uyuyacağımızı sanıyordum," diye fısıldıyorum boğuk bir sesle.

Knox öne doğru eğiliyor, boynumdan göğsüme doğru öpücükler konduruyor, meme ucumu ısıyor ve sonra dilinin bir kıvrımıyla acıyı yatıştırıyor. "Oh yapacağız." Dudaklarıma doğru öpücükler konduruyor. "Seni boşalttıktan sonra." Parmakları bir hamlede içime kayıyor, başparmağı klitorisimi okşuyor.

Kalçalarım kıpırdıyor, bedenim bana dokunduğu için rahat bir nefes alıyor. "Önce parmaklarıma boşaldığımı hissetmek istiyorum," diye inliyor, öpücükler konduruyor

çenem boyunca. "Sonra o amcığı sikimin etrafına sarmanı sağlayacağım."

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, vuruşlarındaki ve dokunuşlarındaki yoğunluk bitmek bilmiyor, dili parmaklarıyla aynı hızda ağızma giriyor. Kalçalarım kendiliğinden gıcırdamaya başlıyor, içimdeki ısı ve basınç her geçen saniye artıyor.

Sırtımı kamburlaştırıp göğüslerimi Knox'un yüzüne doğru itiyorum, o da onları öpüyor. O göğüslerimi emip ısırırken parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve bacaklarımin arasındaki ıslaklığı akıtıyorum.

Patlamak üzereyim ve o da bunu biliyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum köpek dişleri hassas tomurcukları kazıyarak parlarken.

Knox parmaklarını içimde dolaştırıyor, sadece onun bulmayı bildiği noktayı okşuyor. Dudaklarını kulağıma değdiriyor, sıcak nefesi tüylerimi ürpertiyor ve "Gel" diye homurdanıyor.

Tüm bedenim onun talebiyle doruğa ulaşırken duyduğum son şey bu. Kulaklarım çınlamaya başlıyor, vücudum titriyor ve ona sarıldıkça titriyorum.

Orgazmımı uzatırken kalçalarım sallanıyor. Tekrar yeryüzüne süzülüyorum, yoğunluğundan titreyerek yüzüstü yattığımı fark ediyorum.

"Kaldır, Angel," diye emrediyor Knox arkamdan.

Nefes nefese, kollarım titreyerek kendimi kaldırdım, dört ayak üzerinde diz çöktüm. Onun için çırılçıplak kaldım. İri elleri kalçalarımı sıyrarak kıcımlı havaya kaldırıyor. Güçlü bacakları arkamda sıralanıyor, bacaklarımın arasından süzülen sikinin uzunluğu beni inletiyor. "Çok güzelsin amına koyayım," diye inliyor ve derin bir hamleyle içime giriyor.

Tüm uzunluğu içime otururken, beni doldururken, beni gererken başım bir inilti ile aşağı düşüyor. Beni acımasızca arkadan becerirken eli saçlarımı sarıyor, beni geriye çekiyor. Vuruşları uzun ve sert, siki göbeğimin içinde bacaklarımı titreten o noktaya sürtünüyor.

Saçlarımdaki eli başımı yana çevirirken, diğeri göğsümü kavırıyor, meme ucumu sıkıştırıyor ve ovuyor. İçimde bir öncekinden daha güçlü bir baskı oluşuyor.

"İyi kız, Delilah, sık beni," diye kulağıma hırlıyor.

Kollarımı arkamda kavuşturuyorum, ellerimi saçlarına gömüyorum, içime acımasızca girerken ona yapışıyorum. Göğsümdeki el aşağıya doğru iniyor, bacaklarımın arasında kayboluyor, aynı anda saçlarımdaki el boğazımı sarıyor. Başparmağı klitorisime dokunduğunda patlıyorum.

Ağzım gırtlaktan gelen bir iniltiyle açılıyor. Knox dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, ben onun etrafında boşalırken sesleri yutuyor, amansız temposuna devam ederken diliyle ağzımı beceriyor, hala klitorisimi okşuyor.

"İşte iyi bir kız, Angel. Sikimin etrafına gel."

Çenem bir çığlıkla düşüyor, sözleri başka bir orgazmı tetikliyor, bu seferki bedenimi içten dışa doğru parçalıyor. Bitmek bilmeyen zevk dalgaları içime çarpıyor, bedenim Knox'un kollarında tamamen durgunlaşıyor. Benden ayrılırken inliyorum, yatakta diz çökerken beni etrafında döndürerek ona sarılıyor.

"Boşaldığımda seni görmem gerek," diye fısıldıyor kulağıma, yavaşça içime girerken. Yoğunluktan tüm kaslarım tutuşuyor, tenimin her zerresi canlı, yanıyor gibi hissediyor.

Knox tamamen içime oturduğunda inliyor. Elleri saçlarımda dolaşiyor, başımı hafifçe geriye çekiyor, ta ki ısı dolu gözleri benimkilerle kilitlenip nefesimin kesilmesine neden olana kadar.

Kalçalarını iterken "Çok güzel," diye mırıldanıyor. Başını eğip sertçe emerken meme ucuma yapıştığında inliyorum. "Bunları çok seviyorum." Vücudum elektrikle doluyor, göbeğim bir kez daha zonkluyor. "Kahretsin Angel, çok yaklaştım," diye inliyor göğsümün etrafında.

Kalçalarım titriyor, göbeğimde basınç oluşurken hassasiyet her şeyi artırıyor. Ona daha hızlı biniyorum, sadece onun bana verebileceği yüksekliğin peşinden gidiyorum. Knox başını kaldırıp beni izlerken vücudunda bir ürperti oluşuyor, ben de onu ittikçe itiyorum.

Kalçaları çılgınca hareket ediyor, köpek dişleri uzuyor. "Kanatlarını aç," diye emrediyor.

Sanki bedenim üzerinde tam bir kontrolü varmış gibi, kanatlarım arkamda açılıyor. Knox'un hamleleri vahşileşiyor. Alnını benimkine yaslıyor, ağzı açık kalıyor, inlerken kısa pantolonlarımız birbirine karışıyor. Kendi kanatları da arkasında genişleyerek geriliyor.

Kollarımı boynuna doluyorum, beni acımasızca döverken canımı kurtarmak için tutunuyorum, birbirimize binerken kontrolü tamamen parçalanıyor, sadece birbirimize verebileceğimiz coşkulu hissi arıyoruz.

Knox içimde nabız atmaya ve şişmeye başlıyor; elimi kürek kemiğinin arasına bırakıyorum, aynı anda kolu yılan gibi sırtıma dolanıyor.

"Gel," diye homurdanıyor, tek bir parmağı kanatlarımdan aşağı inip dünyamı paramparça ederken.

Tüm vücudumdaki her sinir ucu o tek dokunuşla patlıyor, bedenimi ele geçiren yoğunlukla zihnimi ve ruhumu paramparça ediyor.

Knox vahşi bir hırıltıyla boşalıyor, ben de aynısını yapıyorum, parmaklarımla onun kanatlarını okşuyorum ve izini sürüyorum. Ben çığlık atarken adım dudaklarından bir dua gibi dökülüyor, göbeğim onun sikinin etrafında titreşiyor, en yoğun orgazm vücuduma çarparken sperminin her damlasını sağlıyor.

Daha önce hiç tatmadığım bir zevk içime işliyor, onun üzerinde kontrolsüzce sallanırken bedenimi ele geçiriyor, ona doğru yığılırken bedenim yıldızların arasında süzülüyor. Birbirimizin kollarında nefes nefese otururken yüzüm boynunun kıvrımına düşüyor. Parmaklarımı Knox'un yumuşak saçlarında gezdiriyorum, tırnaklarımı kafa derisine sürüyorum.

Elleri sırtımı okşuyor, parmakları yara izlerimin çıkıntılarına dalıyor. "Çok güzelsin," diye fısıldıyor. Ne olduğunu anladığımda vücudum geriliyor.

Hissettiğini, hangi parçama güzel dediğini. "Yapma." Konuşurken sesi gırtlaktan geliyor. "Beni kendinden uzaklaştırma."

Derin bir nefes alıyorum, bedenimin rahatlamasını istiyorum. Tüm bunların geçici olduğunu biliyorum. Bağlanamayacağımı biliyorum, yine de kalbim buna sahip olamayacağımı anlamıyor gibi görünüyor. Ne olursa olsun, gideceğim güne kadar bu dünyadaki her şeye değer vereceğime dair kendime söz veriyorum.

Son saniyeye kadar.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Üç

E Kara büyü kitabının her sayfası kıyametimizi mühürlüyor. Korkunç bir şey, siyah derisi çizikler ve pençe izleriyle lekelenmiş, sayfaları yaşlılıktan sararmış ve buruşmuş, sanki kara büyü'nün özü kitabı çürütüyor. Yaşlılıktan yara almamış tek şey ön kapaktaki amblem; bir insan kafatasından kan damlıyormuş gibi görünen, girdaplar ve kıvrımlarla dolu bir dairenin çevrelediği baş aşağı bir üçgen. "Bize bir büyü satırı lazım," diye anons ediyor Knox, salonda toplanan herkese.

çalışma.

Kaşlarımı çattım. "Büyü satırı nedir?"

"Büyü konusunda uzmanlaşmış olanlar. Ana element büyülerine ve tamamen başka bir şeye sahipler. Diğer tüm büyüleri ve onlarla yaratılan büyüleri değerlendirmelerini sağlayan bir büyü."

Hazel sandalyesinde öne doğru eğildi. "Bu son derece nadir bir uzmanlık alanıdır. Bazı Fae'ler büyü yapma, yaratma ve geri alma yeteneğiyle doğarlar. Herhangi bir Fae büyü yapabilir ancak büyü bozucular hemen hemen her şeyi yaratabilir. Ayrıca yaratımı geri de alabilirler."

Nolan ayaklarını sürüyerek savunma pozisyonuna geçer ve konuşmayı tekrar işe döndürür. "Bir taneye ihtiyacımız olduğundan emin miyiz?"

Hazel yüzünü buruşturuyor. "Tuzak büyü'sü düşündüğümüzden daha karmaşık. Emmalyn birden fazla büyü kullandı ve bunları birleştirerek devasa bir sorun yumağı yarattı."

Küfür etmesine şaşırırdım, ancak Emmalyn'in bu korkunç çileyi yaratmak için ne tür bir güç ve büyü kullandığını tarif etmenin başka bir yolu yok.

"Bir büyü satırına güvenebilir miyiz?" Axel mırıldanıyor. Harlow dilini şaklatır. "Ben olsam güvenmezdim."

Lenox gözlerini devirir. "Kimseye güvenmiyorsun."

Harlow manikürlü parmağını Knox'a doğru savurarak odada gezdirir. "Bu odadaki herkese güveniyorum." Gözlerini dikip ona bakıyor. "Köpeğe bile."

"Ben bir köpek değilim," diye mırıldanıyor Lenox nefesinin altında.

"Bir köpek kadar sadıksın. Knox'u kayıp bir köpek yavrusu gibi takip ediyorsun."

Hakaret tam isabet. Lenox'un gözleri kapanıyor, bir anda kaybolmadan önce gözlerine acı doluyor. Kalbim burkuluyor. Lenox sürekli şaka yapar ama ondan daha iyi bir arkadaş görmedim. Sarayındaki herkesi seviyor ve ölene kadar da sadık kalacak. Sadakati ve kalbindeki iyilik için onunla alay edilmemeli.

"Harlow," diye tersliyor Knox, ona dik dik bakarken gözleri şimşek çakıyor.

Omurgam sertleşti. Daha önce Harlow'a hiç havlamamıştı. Lenox'un yüzünün sertleştiğini, kitaba odaklanırken herkesi susturduğunu izlerken kaşlarımı çatıyorum. Harlow yüzünü buruşturuyor, sözlerinin yankılarını görüyor.

Hazel gerginliği bozarak, "Ben bir büyü satırı biliyorum," diyor. "Onu hayatım boyunca tanıdım. Bana sorarsanız o en iyisidir ve ona güvenilebilir."

"Nereden biliyorsun?" Nolan kaşlarını kaldırarak sorar.

Hazel'in yutkunması duyulabiliyor. "Kızım öldüğünde kulübemi koruması için güvendiğim tek kişi Emory'ydi. Orada yaşadığım yüz kırk yıl boyunca kimse yerimi bulamadı."

Ace elini onun sırtına koyuyor ve Luna'dan bahsedince onu rahatlatıyor.

Hazel nazik gözlerini Knox'a çevirir. "Cardania'da yaşıyor. Seni ona götürebilirim."

Knox başını sallar. "Sabah ilk iş yola çıkacağız."

"Bu şeyin şifresini çözmeye çalışmaya devam etmeli miyiz?" Harlow yüzünü buruşturarak sorar. "Hayır, bu çok karmaşık. Sadece bir büyü bozucu bunu anlayabilir ve

Emmalyn'in ördüğü büyüü nasıl çözeceğimi biliyorum," diyor Knox sıkıca.

Lenox başka bir şey söylemeden odadan çıkar. Knox'un kaşları çatılır ve gözlerini kapıya diker.

Nolan odadan çıkarken sessizliği bozarak, "Gidip yeni muhafızları kontrol etmem, görevlerini anladıklarından emin olmam gerekiyor," diyor.

Knox Harlow'a ters ters bakarken odadan çıkmak için bahaneler mırıldanan Ace ve Hazel da onları takip eder.

"Az önce yaptığın saçmalık için ondan özür dilesen iyi olur."

"Elimden kaydı, düşünmüyordum" diyor, gözlerinde samimiyet ve suçluluk duygusu var.

"Bunu açıklaman gereken kişi ben değilim."

Gözle görülür derecede sessiz bir akşam yemeğinden sonra Knox'un yatağında yatıyorum, ikimiz de akıllara durgunluk veren bir seksin ardından çırılçıplamız, birbirimizin kollarında uzanırken parmağı tenimde aşağı yukarı geziniyor. Başımı kaldırıp yumruğumun üzerine koyuyorum ve onun güzel yüzüne bakıyorum.

"Lenox'a ne oldu?" Sessizce sordum. Knox'un yüzü gözle görülür bir şekilde titriyor. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Eğer bilmemi istemeyeceğini düşünüyorsan, sorun değil," diyorum.

"Bilmen onun için sorun olmazdı... Bu korkunç bir şey. Bunu düşünmekten nefret ediyorum."

Kelimelerin gelmesini sabırla bekliyorum, geldiklerinde göğsüm sıkışıyor. Yap.

"Lenoxu küçüklüğümde beri tanırım. Azalea'da tanıştık ve hızlı arkadaş oldular. Ailesi ona karşı korkunçtu ve onu birbirlerine karşı bir pazarlık aracı gibi kullanıyorlardı." Knox tiksintiyle başını sallıyor. "daha da yakınlaştık. Birbirimizi görmeden birkaç gün geçirmezdik." Gözleri buğulanırken yüzü . "Bir şeylerin ters gittiğini böyle anladım. Lenox'u iki haftadır görmemiştim. Ortadan kaybolması duyulmamış bir şeydi. Neredeyse benim evimde yaşıyordu ve ailem ona kendi çocuklarıymış gibi davranıyordu." Knox sessizliğe gömülüyor, tekrar konuşmak için cesaretini topluyor ve konuşurken sesi kırılıyor. "Evine gittiğimde... babasının annesini öldürdüğünü ve sonra da kendini öldürdüğünü öğrendim."

Kalbim sıkışıyor, damarlarımı buz kaplıyor.

"Babası Lenox'un kendisinden olmadığını öğrenmişti. Ceza olarak onu uyurken bayıltmış, çığlıklarını kimsenin duyamayacağı bir yere, ormanın ortasına götürmüş ve toprağa inşa ettiği bir odaya kilitlemiş. Babası ölmeden önce her gün su ve yiyecek atması için bir cine para vermiş, ancak yiyeceğe zehir katılmış.

güç işe yaramaz." Knox avucunun içiyle gözlerini ovuşturuyor, kalın siyah kirpiklerini nem kaplıyor.

"Onu bulana kadar yıllar geçti. Yedi yıldan fazla bir süredir güneş ışığı görmemiş ya da temiz hava almamıştı. Onu oraya koyan piç kurusu, gücümle onu asla bulamayacağımdan emin olmak için gerekli tüm adımları attı. Arazinin her karışını yürüyerek kendim aramak zorunda kaldım." Knox'un sesi çatlar. "Lenox'un iyileşmesi uzun zaman aldı ve iyileştikten kısa bir süre sonra ailem öldü. Ona kendi çocuklarıymış gibi davrandılar, hiç görmediği sevgi ve şefkati gösterdiler. Onlar öldüğünde sanki gerçek ailesini kaybetmiş gibi oldu. Bu beni olduğu kadar onu da mahvetti."

Sözlerini bitirirken yanaklarımdan sessiz gözyaşları süzülüyor, Lenox ve katlanmak zorunda kaldıkları için kalbim parçalanıyor ve Knox için, yedi yıl boyunca onu arayarak arkadaşından asla vazgeçmeyen adam için. Eğilip yanağına nazik bir öpücük konduruyorum, gözyaşlarıyla birleşen dilim tuzlu suyun tadına varıyor.

"Seni yakaladı," diye fısıldıyorum.

"Bazen yeterli değilmiş gibi hissediyorum," diye mırıldanıyor. "Halkım için her şeyi yaparım ama ne yaparsam yapayım asla yeterli olmuyor. Onları hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyorum."

"Sen fazlasıyla yeterlisin," diyorum şiddetle. "En nazik, en şefkatli ve sevgi dolu ruha sahipsin. Halkınızın sizi neden sevdiğini ve size neden olduğunu anlıyorum. Başka hiç kimse senden daha iyi bir hükümdar olamaz." Bakışlarını kendime çekerek ayağa kalktım. "Halkını hayal kırıklığına uğratmıyorsun. Onları başarısızlığa uğratmanın tek yolu denemeyi bırakmandır ve sen hiç bırakmadın."

Knox bana o kadar dikkatle bakıyor ki, öne doğru eğilip beni derinden öpmeden önce ruhumu yaktığını hissettiğime yemin edebilirim. Knox ve yarattığı aile kalbimi doldurdukça kalbim büyüyor.

"Emmalyn'e neden olduğu acının bedelini ödeteceğiz," diye söz veriyorum o uzaklaşırken.

Knox Su Mahkemesi'nin üzerinden uçarken kollarımdayım, Hazel ve Ace önümüzde ilerliyor, o sırada nefesim kesiliyor. Tüm şehir suyla çevrili, hiçbir yerde orman yok. Beyaz taşlı binalar Cardania şehrini dolduruyor. Köprüler kanalların ve akarsuların üzerinden geçiyor ve her sokak bir su kütlesiyle çevreleniyor. Hatta bazı binalar şelalelerle çevrili.

İşlek bir yerleşim caddesinde bulunan iki katlı küçük beyaz bir evin önüne iniyoruz. Bir nehir bizi diğer taraftaki evlerden ayırıyor. Hazel kapıya doğru yürüyüp üç kez çalıyor.

Kapı açılıp çarpıcı bir kadın ortaya çıkmadan önce ayaklar aşağıya iniyor. Kahverengi teni sabah güneşinde parlıyor, koyu lüle saçları omuzlarına dökülüyor. Keskin elmacık kemikleri, koyu kahverengi gözleri ve dolgun dudaklarıyla Emory muhteşemdir. Üzerinde yükselen Hazel'a gülümserken tüm yüzü aydınlanıyor. Yaklaşık benim boyumda görünüyor. "Hazel!" diye haykırıyor ve kollarını Hazel'ın boynuna dolayarak onu sıkıca kucaklıyor. "Burada ne işin var?"

"İçeri girebilir miyiz?" Hazel tereddütle sorar.

Emory başını kaldırıp Hazel'ın omzunun üzerinden bize bakıyor, sanki Hazel'ın yalnız olmadığını yeni fark etmiş gibi. Gözleri Knox ve Ace'e takıldığında iç duvarlarının yükseldiği anı görüyorum. Hazel arkasına bakarken kaşlarını çatıyor, gözleri açılıyor. "O bir muhafız ya da savaşçı değil. Bu Açelya Kralı Knox," diye devam ediyor Hazel.

Emory'nin omurgası daha da dikleşir, Hazel'ın sözleri onu rahatlatmak için tam tersini yapar. Güçlü erkeklerden korkmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Bir adım öne çıkıyorum. "Sana zarar vermek istemiyoruz. Eğer bir kadına elini sürerse onu kendim öldürürüm."

Emory gözlerini benimkilere dikeyor, tedirginlikten çok değerlendiriyor, yüz ifadesinden anlayış fışkırıyor. Erkeklerin kadınlara yaşattığı dehşeti ben de biliyorum ve bunun olmasına asla izin vermeyeceğim.

Emory çekingen bir şekilde geri adım atarak ön kapıyı daha da açar. Knox, Emory geçerken ona nazik bir gülümseme veriyor. Gergin omuzlarını rahatlatmak için hiçbir şey yapmaz. Açık bir kemerden geçerek bir oturma odasına giriyor, iki beyaz minderli koltuk birbirine bakıyor, ortada bir sehpa oturuyor. Oda, elemental sarayının şerefine beyaz ve mavinin çarpıcı renkleriyle tasarlanmış.

Emory kapıyı kapattığı anda Knox evi sessiz bir koğuşa kapatır ve Emory'nin ona suçlayıcı bakışlar fırlatmasına neden olur. Knox, "Hassas konuları konuşmamız gerekiyor," diye açıklıyor.

Hazel araya giriyor, "Tuzak büyüünün nasıl yapıldığını biliyoruz, ama onu bozmak için yardımınıza ihtiyacımız var."

Emory donakalıyor, kahverengi gözlerinde şok parlıyor. "Nasıl?"

"Emmalyn, kraliçenin ikinci adamı. Bir gecede birden fazla büyü yaptı, kralları ve kraliçeleri kurban olarak öldürerek gücü

kara büyü" diye açıklıyor Knox.

Emory tökezleyerek oturma odasına girer ve pelüş koltuğuna oturur. Önünde bir el sallıyor. "Sen de oturabilirsin. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Hazel hızla odadan çıkar ve bir bardak suyla geri döner. Emory'nin yanına oturup bardağı ona uzatıyor. Knox kanepede yanına oturuyor, Ace de diğer yanındaki boş alanı kapıyor.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor bir süre sonra.

Knox nazikçe, "Sanırım sana gösterirsem daha kolay olabilir," diyor.

Knox ona anıları gösterirken Emory'nin gözleri donuklaşıyor ve başını sallıyor. Emory geri döndüğünde şaşkın bakışları üzerimde toplanıyor. "Kitabı sen mi aldın?" diye soruyor inanamayarak.

Başımı salladım. "Bize yardım edecek misin?"

"Elbette," diye yanıtlıyor. "Yine de kitaptaki büyüleri kendim çalışmam gerekecek."

İçimde bir rahatlama hissettim. Özgür bir dünyaya bir adım daha yaklaştık. "Evimde. Bu şartlar altında, orada çalışabilir misin?"

Knox soruyor.

Emory çenesini sertçe eğiyor. "Evet, yarın başlayacağım. Hazırlamam gereken bazı unsurlar var," diyor ve ayağa kalkıyor.

Bunu gitmemiz için bir işaret olarak kabul edip ön kapıya doğru ilerliyoruz.

Hazel oturma odasında duraksıyor, Emory'ye dönerken ellerini ovuşturuyor. "Bu bilgiyle burada yalnız kalman güvenli mi?"

"Korumalarımı kırmak imkansızdır. Sabah görüşürüz." Knox araya giriyor, "Senin için birini gönderebilirim-"

Emory elini kaldırır. "Jestiniz için minnettarım Majesteleri, ancak reddetmek zorundayım."

"Lütfen bana Knox deyin. Benim mahkememde çok gayri resmi davranırız." Emory dilini şaklatarak tartışmayı sonlandırır.

Evinden çıkıp gökyüzüne doğru havalanıyoruz. Artık bize yardım edecek bir büyü kesicimiz olduğunu bilmek eve dönüş yolculuğumuzu daha özgür kılıyor. Knox, Ace ve Hazel'in yüzlerinde bunu görebiliyorum.

Umut.

Satır bulma başarımızı kutladığımız neşeli bir akşam yemeğinden sonra, çok ihtiyacım olan küvete giriyorum. Uzun bir günün ardından sakinleşmek için her zaman güvenli alanım olmuştur, ancak son zamanlarda o kadar yoğunluk ki banyo konusunda acele etmek zorunda kaldım.

Odamdaki ayaklı küvetten çıkıyorum. Vücuduma bir havlu sararak makyaj aynasına doğru yürüyorum, ıslak ve karışık saçlarımı tararken Knox arkamda beliriyor ve beni sıçratıyor. Beni korkuttuğu için onu azarlayacak vaktim yok çünkü ben daha konuşmadan sıcak elleri sırtımda geziniyor ve ben karşısında çıplak durana kadar havluyu indiriyor.

Aynadan, gözlerinin eriyerek sıcaklıkla dolmasını izliyorum. "Ellerimi senden uzak tutamıyorum."

Arkamı dönüp tişörtünü sıyrıyorum ve çıplak göğsünü görünce iç çekiyorum. Ellerimi karnının pürüzsüz düzlemlerinde aşağı yukarı gezdiriyorum, kasları şiştiğinde ağzım sulanıyor. "O zaman aynı sorunun bende de olması iyi bir şey, değil mi?"

Knox öne doğru eğiliyor, dudaklarımız birleştiği anda iç çekiyor. Ağzımı açıp diliyle beni yutmasına izin veriyorum, her darbesi vücudumu karıncalandırıyor. Kıvılcımlar içimde tutuşuyor ve bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor - sadece öpücüğünden dolayı. Elimi göğsünde gezdiriyorum, dokunuşumdan ürperdiğinde içimde bir zevk kıvılcımı çakıyor.

Pantolonunun düğmelerini açıp boxer'ıyla birlikte aşağı çekiyorum. Serbest kaldığında sert uzunluğunu yakalıyorum, Knox'un inlemelerinin sesini ağzıma alıyorum. Onu yavaşça okşuyorum, ucuna her ulaştığımda sıkıyorum, başparmağımla nem damlasını daire içine alıyorum. Knox'un elleri vücudumun her santimini keşfediyor, sanki bana doyamıyormuş gibi bir yerde çok uzun süre durmuyor. Uzunluğundaki bir sonraki vuruşta, daha sert sıkıyorum, elime doğru iterken kalçaları bükülüyor, nefesi sığlaşıyor. Her iki meme ucumu da çimdiklediğinde inliyorum, kalçalarım kendi kendine hareket ediyor, onun dokunuşunu arıyor.

Knox kalçalarımın havayı gıcırdattığını, onun için yalvardığını fark edince homurdanıyor. Eğiliyor, ellerini kalçalarımın dolayarak beni kaldırıyor ve tezgâhın üzerine koyuyor. Soğuk mermerin acısı içime bir ürperti gönderiyor.

Knox'un ağzı benimkini terk ediyor. Gözlerimi açıyorum, alçalmaya başladığında nefesim beni terk ediyor. Hayatımda gördüğüm en muhteşem manzara Knox önümde diz çökmüş, çıplak.

"Senden başka kimsenin önünde diz çökmem."

Sırıtırken yüzünü tam bir zevk kaplıyor. Dili dışarı fırlıyor, dilini klitorisimin etrafında döndürerek merkezimi yalarken gözleri benimkinden hiç ayrılmıyor. Bir iniltiyle başımı geriye atıyorum, ellerimi saçlarına gömüp onu daha da yaklaşıtıyorum.

"Tadın çok güzel," diye inliyor ve ben bunun her titreşimini içimde hissediyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum.

Knox'un parmakları içime giriyor, klitorisimi döndürürken, yalarken ve emerken pompalıyor. Kalçalarımı utanmadan yüzüne doğru sürüyorum, daha fazlasına ihtiyacım var, bu adamın bana vermeye istekli olduğu her şeye ihtiyacım var. Knox parmaklarını kıvrarak içimde beni patlatan kısmı okşuyor. İçimdeki basınç arttıkça bacaklarım titriyor.

"Çok yaklaştım, çok yaklaştım," diye nefes alıyorum.

Knox'un boğuk sesiyle kendimden geçiyorum. "Yüzüme gel, Angel."

Ellerim Knox'un saçlarına yapışıyor, kalçalarım yüzüne sürünüyor ve mutluluk vücuduma yayılıyor.

Beni öptüğünde gözlerim hâlâ kapalı, dilindeki tadım ağzının içinde inlememe neden oluyor. Knox beni kaldırıp ayağa kaldırıyor ve aynaya bakmam için beni döndürüyor, sert siki kığımın üzerinde duruyor.

Sönük gözlerimi onunkilere dikiyorum, ağzını kulağıma indirdiğinde alev yanan bakışlarını üzerimde buluyorum. "Seni becerirken izlemeni istiyorum."

Onun sözleriyle tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor.

İçime sert bir darbeye girdiğinde dizlerim bükülüyor, inerken başım öne düşüyor, belime doladığı kolu kalçaları iterken beni ayakta tutuyor. Diğer elini boynuma dolayarak beni göğsüne doğru geri çekiyor. "Şu haline bak," diye mırıldanıyor. "Çok güzelsin."

İnliyorum, sözleri aşağı ıslaklık damlamasına neden oluyor.

Eli bacaklarımın arasında dolaşüyor, diğer eli meme ucumu okşarken hassas klitorisimin etrafında dönüyor, bir iniltiyle gözlerimi kapatıyorum.

"Aç gözlerini Melek, bak sana ne yapıyorum," diye kulağıma hırlıyor.

Kapüşonlu gözlerimi açıyorum. Güçlü bedeninin benimkini bir enstrüman gibi çaldığını görmek için aynaya baktığımda bedenim ateşler içinde yanıyor. Islaklığımdan parlayarak geri çekiliyor, sadece bana tekrar çarpmak için. Gözleri beni inletecek kadar şiddetli bir ateşle dolu, muhteşem yüzü beni terk edilmiş bir şekilde becerirken mutlak bir zevkle dolu.

Bizi görünce göbeğim onun etrafında kenetleniyor. "Çok ıslaksın," diye inliyor.

Saçlarımı yumruklayarak başımı yana çeviriyor, beni becerdiği kadar tutkuyla ağzımı da beceriyor, beni öyle bir vahşilikle öpüyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kollarımı arkamda kavuşturup ona yapışıyorum, hissettiklerimin yoğunluğunun beni tamamen silip süpüreceğinden korkuyorum.

Düşüncelerim karşısında Knox'un ağzından vahşi bir hırıltı çıkıyor. O kadar hızlı hareket ediyor ki, birdenbire banyo duvarına yapıştığımı, uzun boyunun sert bir hamleyle tekrar içime girdiğini anlayacak zamanım olmuyor. Aletin etrafına sarılmış olduğumu hissedince omuzları titriyor.

"Delilah, ben-"

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, beni şiddetle, derinden öpüyor, söylemek istediği her şeyi öpücüğe döküyor ve ben de hissettiğim her şeyi öpücüğe döküyorum. Knox'un dudağını ısıyorum, kanatları arkasından fırladığında inliyorum. Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, içimde oluşan yoğunluğa engel olamıyorum. Bacaklarım belinin etrafında titremeye başlıyor, kalçalarım gıcırıyor, Knox'un itişine itişle karşılık veriyorum.

"Sen. Benimsin." Her kelimeyi derin ve sert bir hamleyle noktalıyor. "Ben. Seninim." İnliyorum, ona yapışırken tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum. "Söyle, Angel."

Kıçımı diz çöktürerek beni sikinin üzerine doğru çekiyor, kalçalarımı öyle bir döndürüyor ki klitorisim leğen kemiğine değiyor. "Sen benimsin!" diye bağıryorum. Sözlerim üzerine siki içimde şişerken, itiş gücü daha hızlı, daha çılgın hale geliyor. "Ben seninim..."

İçime boşalırken dua eder gibi adım söyleyerek paramparça oluyor, gücü odanın her tarafına yayılırken kalçaları düzensiz bir şekilde itiyor. Yüksek sesle çıkardığı zevk hırıltısı beni uçurumun kenarına sürüklüyor.

Dünyam etrafında patlarken onun adını haykırarak geliyorum.

Bölüm Kırk Dört

T Ertesi sabah Hazel ve ben fuayede Emory'nin gelmesini bekliyoruz. Hazel ellerini arkasında kavuşturmuş, dudağını çiğniyor. Hazel bugün hepimizin en iyi şekilde davranması gerektiğini söyledi.

Emory büyüye yardım ediyor ve eğitilmiş savaşçılardan pek hoşlanmıyor. Hazel, Lenox'a koca çenesini kapatmasını, Nolan'a dik dik bakmamasını, Axel ve Knox'a da "küsün korkutucu şey "i yapmamalarını söyledi - onun sözleri, benim değil. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Ace'e dil uzatılmadı; Lenox'un dikkat çektiği bu durum Harlow'un aniden karnına bir şaplak yemesine neden oldu çünkü Hazel Ace'i dün gece odasında tek başına bilgilendirmişti.

Kapının tek bir kez çalınmasıyla Hazel aceleyle öne atıldı ve diğer tarafta soğukkanlı bir Emory'yle karşılaştı. Dün ayaklarının dibine serdiğimiz bilgileri işledikten sonra bugün tamamen işine odaklanmış durumda. Üzerinde su elementini temsil eden, soğuk tonlarda ve mavi kumaştan özel dikim kıyafetler var. Odaya adımını atıyor ve ben de aynısını yaparken küçük bir hoş geldiniz gülümsemesi sunuyor. Yere bakınca beyaz deri bir çanta taşıdığını fark ettim.

"Hepsi oturma odasında bekliyor. Bunu ofiste de yapabilirdik ama yeterli yer yok," diye cıvıldıyor Hazel.

Emory'nin gözlerinin içine bakıyorum ve sadede geliyorum. "Knox ve Ace burada, onlarla dün tanışmıştın. Üç erkek daha var, hepsi de eğitilmiş savaşçılar ve Harlow, başka bir dişi."

Emory'nin omurgası dikleşir. "Uyardığın için teşekkürler."

Dönüyorum, Hazel ve Emory bana yetişmek için arkamdan geliyorlar. Hazel ona Azalea'ya nasıl geldiğinin kısa bir özetini yapıyor. Sınır geçişinden bahsettiğinde geriliyorum; Easton'ı düşünmeden o geceyi düşünemiyorum.

Odaya girdiğimde gülümsemem gergin. Herkes sehpanın etrafında çeşitli sandalye ve kanepelerde oturuyor. Gergin yüz ifademi fark ederek kaşlarını çatan Knox dışında kimse bana zerre kadar ilgi göstermiyor.

Bu adamdan bir şey öğrenemiyorum.

Hayır, söyleyemezsin. Seni neyin üzdüğünü söylemek ister misin?

Knox'un kendi gözleriyle görebilmesi için iç çekiyorum, önceki anın anıları zihnimde uçuşuyor. Kızlar odaya girdiğinde onun yanına oturuyorum. Eli belime değdiği anda vücudum gevşiyor, açıkta kalan küçük deri bölgemi nazikçe okşarken orada kalıyor.

Hazel Emory'yi herkesle tanıştırıyor. Hepsinin Hazel'ın sözlü uyarısını dinlemesine ve o günkü maskaralıklarını azaltmalarına çok şaşırdım.

Emory, sehpanın ucundaki sandalyeye oturarak, "Odanın içinde titreşen uhrevi özden anladığım kadarıyla kitap bu," diyor.

Harlow dilini tıkırdatıyor. "Emmalyn birkaç farklı büyü kullandı, bunları birleştirerek sadece topraklarımızda tuzak büyüsü yapmakla kalmadı, aynı zamanda zihin kontrolü yaptı ve zamanla Fae büyüsünü zehirleyen iksirler yarattı. Bir de çalınan Fae'ler meselesi var."

Ben araya girince Emory gözlerini bana çevirdi. "İnsan topraklarında bir yerleşke var. Kaçırılan Fae'ler köle olarak çalıştırılmak üzere oraya gönderiliyor. Yerleşkede çalışmayanları duyamaz, göremez ya da onlarla konuşamazlar."

Emory kuru bir sesle, "Yani Emmalyn bir büyü karmaşası yarattı," diyor. Hazel kıkırdar. "Ben de öyle dedim."

Emory sandalyesinde öne doğru eğilir. "Bana tek tek büyüleri gösterebilir misin?"

Hazel açık kitabı Emory'ye uzatıyor. Hepimiz sabırla sessizce oturuyor, o okurken ona bakıyoruz. Yüzünün rengi solduğunda midem bulanıyor.

"Kral ve kraliçeleri gerçekten kurban olarak kullandı," diye nefes alıyor.

İçgüdüsel olarak elimi Knox'un kalçasına koyuyorum ve destek olmak için sıkıyorum.

"Büyüleri tek tek yapamazdı; daha yorucu olurdu. Hepsini birden yapmak daha kolay," diye düşünüyor Emory, sayfayı çevirirken.

Emory kaşlarını çatarken Knox yanımda geriliyor. "Ne oldu?" diye soruyor. "Tuzak büyüsünü güvende tutmak için onu bir şeye bağlaması gerekirdi," diyor Emory sessizce, bir sonraki sayfayı okurken.

"Böylesine karanlık bir büyüyü tutmaya yetecek güce ne sahip olabilir?" Nolan soruyor.

"Kara büyünün gücüne eşit bir yaşam gücüne sahip herhangi bir şey," diye mırıldanıyor Emory, başını hâlâ kitaptan kaldırmadan.

"Nesneyi yok etmek büyüyü bozabilir mi?" Knox soruyor.

"Teoride evet, ama bunun o kadar basit olacağını sanmıyorum."

Lenox Emory'den kitaba bakıyor, dudakları geriliyor. "Neden?"

Emory yüzünü buruşturarak başını kaldırıyor. "Bu kadar güçlü bir kara büyü kaynağına denk bir güce sahip olduğumu düşünebildiğim tek şey Hayat Ağacı."

Knox'un tüm vücudu kilitleniyor, Lenox küfürler savuruyor, Axel düpedüz iğrenmiş görünüyor ve Nolan'ın yüzü bembeyaz kesiliyor.

Knox, "İşte bu yüzden toprak ölüyor," diye fısıldar. Harlow dilini şaklatır. "Zeki kaltak."

Tüm vücudum buza dönüşüyor. "Büyüye, bu topraklardaki Fae'lere bağlı olan yaşam gücünün ta kendisi."

"Eğer onu yok edersek, büyü de dahil olmak üzere bu topraklardaki her şey ve herkes ölür." Axel tiksintiyle başını sallar. "Bu yüzden büyüyü ona bağladı. Bu topraklardaki her şeyi ve herkesi öldürmeden kimse onu yok edemez."

Bu sabah Emory başka hiçbir şeyin büyüyü tutacak kadar büyük olamayacağını, büyünün gerçekten de Hayat Ağacı'na bağlı olacağını söylediğinde herkesin yüzündeki umut soldu. Son birkaç gündür hepsinin kalbinde çiçek açan, gülümsemelerini daha kaygısız hale getiren şey tek bir cümleyle öldürülmüştü. Güzel bir şehrin daha umudunu yitirmesini izlemeyi reddediyorum.

Knox'un çalışma odasına girerken, "Beni Hayat Ağacı'na götür," diye geveliyorum.

Masanın arkasındaki sandalyesine oturmuş, okumakta olduğu kâğıdı benim girişime bırakıyor. "Şimdi mi?" diye soruyor, ayağa kalkarak.

Mutluluk kalbimde yükseliyor. Beni ya da fikirlerimi asla sorgulamıyor; sahip olduğum her çılgın ve delice düşüncede bana katılıyor ve ben buna bayılıyorum. I

Özgürce konuşma konusundaki yeni güvenimi kontrol etmediği veya azaltmadığı için ona tapıyorum.

Masanın etrafında dönerken ona gülümsüyorum. "Evet lütfen, eğer çok meşgul değilseniz."

Başını eğiyor ve kulağıma fısıldamadan önce yanağıma nazik bir öpücük bırakıyor: "Raporlar her zaman bekleyebilir."

Sözlerinden dolayı midemde oluşan kıpırtıları görmezden geliyorum. Fuayede, avucunu tutmam için bana uzattığında, elimi onunkinin içine kaydırıyorum ve beni göğsüne yaslayıp uçarken kollarımı boynuna doluyorum.

Aylar önce buraya ilk geldiğim zamana kıyasla ne kadar farklı hissettiğimi düşünmeden edemiyorum. Alay ettiğim, gözlerimi devirdiğim ve ona ne kadar yakın olmam gerektiğinden hoşnut olmadığım zamanlarla.

Yaklaşırken Knox kulağıma fısıldıyor, "Hayat Ağacı geceleri çok güzel oluyor. Bu-"

Gözleri kısılıyor, altımdaki tüm vücudu taşa dönüyor. Knox'u bu kadar gergin yapan şeyin ne olduğunu fark ettiğimde kalbim duracak gibi oluyor. Ağacın etrafında sıra sıra muhafızlar yürüyor, hepsi de şeytani yerleşkenin etrafındakilerle aynı kırmızı amblemlili gri savaş kıyafetlerini giymiş.

Göz kırpıyorum. "Bunlar kraliçenin muhafızları mı?"

"Hayatımda hiç ağacın etrafına nöbetçi koymamışlardı. Bu kraliçe değil."

Elimi Knox'un koluna doluyorum ve bizi görünmez kılarken ona olabildiğince sıkı sarılıyorum. Gece gökyüzünde kaybolmadan önce bedenim enerjiyle çatırdıyor. Knox'un kalkanları aynı anda etrafımızı sararak kokumuzu ve enerjimizi aşağıdaki muhafızlardan maskeliyor.

"Kaç kişi olduklarını iyice saymamız gerekiyor," diye nefes alıyorum.

"Kontrol edilemeyecek kadar çoklar. Büyüyü bozabilsek bile, sadece Oraya girmek bir intihar görevi olur."

Ağaca daha yakından bakıyorum, kalın gövdesinde yerleşkedekine benzer bir kemer fark ediyorum. "Yerleşkeyi böyle yaptı; yeniden yaratmak için zaten benzer bir versiyonu vardı," diye fısıldıyorum.

Knox ağacın etrafında kaç nöbetçi olduğunu sayarken daireler çizmeye devam ediyor. Bine ulaştığında dinlemeyi bırakıyorum. Elim göğsümün üzerine koyuyorum, kolye göğüs kemiğimin üzerinde soğuk duruyor. Hiçbir şey örtülü değil. Başımı kaldırıp gökyüzünü tarıyorum; bizim gibi görünmez olabilirler ama havada uçan bir lejyon hissetmiyorum.

Knox ben daha soramadan zihnimi okudu. "Biniciler görünmezliği kullanacak türden bir güce sahip değiller. Bu son derece nadirdir. Ben bile yapamam."

Başka bir zaman olsa bu sözünden dolayı onunla dalga geçerdim ama beni tutan adam da dahil olmak üzere bu topraklardaki her şeyi hayatta tutan Hayat Ağacı'na bakmak kanımı donduruyor.

Bölgede başka olası tuzaklar ya da muhafız orduları olup olmadığını araştırdıktan sonra Knox eve uçuyor, yolculuk her zamankinden daha sessiz. Yemek salonuna girdiğimizde herkesin akşam yemeği için çoktan oturmuş olduğunu görüyoruz.

"Kayıp muhafızları bulduk. Hayat Ağacı'nın etrafında bin beş yüzden fazla kişi görev yapıyor ve her biri diğerleri kadar cansız."

Çatallar tabaklara düşüyor, sandalyeler arkalarına yaslanırken gıcırıyor ve şarap bardakların üzerine dökülüyor.

"Onları nasıl kimse görmedi? Neden hiç rapor yok?" Lenox havlıyor.

"Ben de bunu bilmek istiyorum," diyor Knox, Nolan'a dönerek.

Nolan'ın yüzü kızarır, öfkesi yüzüne yayılır. "Beni ihanetle mi suçluyorsunuz, Majesteleri?" diye soruyor soğuk bir sesle ayağa kalkarken.

Harlow şarabını yudumlarken Hazel'in gözleri Ace'in yanında büyür.

"Ne zamandan beri birbirimize resmi olarak hitap ediyoruz?" Knox incinmiş bir ifadeyle soruyor.

Çapraz ateşten kurtulmak için bir adım geri çekiliyorum ki Nolan'ın gözleri benimkilere kayıyor, yüzü buruşup bükülüyor. "Bu fikri onun aklına sen mi soktun?" diye tükürüyor.

Sonradan pişman olacağı bir şey yapmasını engellemek için Knox'un koluna yapışıyorum ama Knox değil, Axel yapıyor. "Onunla bir daha böyle konuş, sana meydan okuyorum," diyor oturduğu yerden ölümcül bir sessizlikle, vücudu sımsıkı kilitlenmiş, öfkeyle titreşiyor.

"O bir insan! Evinin yakınındaki insan topraklarında kapana kısılmış bir Fae var ve sen bana kendimi kollamamı mı söylüyorsun?" Nolan bağıyor.

"Sınırı geçmeden önce Fae'ye dönüştü. Delilah hiçbir zaman insan olmadı," diyor Knox kayıtsızca ve oda bir kez daha sessizleşiyor. "Yine de, bu tartışma Delilah hakkında değil. Bana ulaşmayan raporlarla ilgili."

"Senden hiçbir şey saklamadım. Gerçekten de orada nöbetçiler olduğuna dair hiçbir şey duymadım," diye yemin ediyor Nolan ciddiyetle, sözlerinde gerçek çınlıyor.

"Açıklığa kavuşturmak istediğim tek şey buydu," Knox.

Elimi tutarak beni Axel'in yanındaki her zamanki koltuğuma götürüyor. Midem çalkalanıyor, iştahım tamamen kaçıyor. Nolan'ın bana karşı bu kadar güvensiz olmasına neden olacak ne yaptım bilmiyorum. Bu odadaki hiç kimseden hiçbir şey saklamadım. Başımı kaldırdığım anda gözlerim Nolan'ın şaşkın yüzüyle buluşuyor ve o da hışımın odadan çıkıyor.

Herkes yemeğe devam ettiğinde Axel'e "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Verdiğim tek yanıt küçük bir baş sallama oluyor.

"Axel'in ölümcül bakışlarına maruz kalmadığım için mutluyum." Lenox omuz silkiyor ve yemeğine yumuluyor. "Yetişkin adamları ağlattı." Lenox titriyor. "Bana ilk kez öyle baktığı anı hâlâ hatırlıyorum."

Harlow sırtıyor. "Lütfen bize onu için ne yaptığını söyle." Axel gözlerini devirir. "Bu Tanrıça Gaia olayı mı?"

Lenox, "Bu bir olaydan daha fazlasıydı! Beni pencereden attın!"

Derin bir kahkaha atarak başımı arkaya atıyorum; Hazel'in nefesi beni daha çok kıkırdatıyor.

Axel'in yüzü hareketlendi, gözlerinde daha önce gördüğüm en büyük mutluluğu gördüm. "Bu çok tatmin edici bir histi," diyor Axel hülyalı bir şekilde ve Harlow ile Knox'un kıs kıs gülmesine neden oluyor.

"Ölebilirdim!" Lenox kollarını iki yana açarak itiraz ediyor. Axel ona dik dik bakıyor. "Uçabilirsin, salak."

"O kadar sarhoşken hâlâ uçabildiğim için şanslısın," diye homurdandı

Lenox. "Lütfen bana onun ne yaptığını söyle ki sen, onca insan arasından, onu dışarı atasın.

bir pencere," diye yalvarıyorum.

"Baharın ilk günü Tanrıça Gaia'ya tapınarak ve onu kutlayarak, bir önceki yıl size bahsettiği nimetler için ona teşekkür ederek ve gelecek yılın bereketli geçmesi için dua ederek geçirilir. Akşam olmuştu ve ben uyuyakalmıştım. Hepimiz ayaktaydık, içiyorduk ve yeni hasadı kutluyorduk. *Hepimizin* durduğunu ve yatağa gittiğimizi sanıyordum." Axel dikkatle Lenox'a bakıyor. "Uyandığımda Lenox'un yüzü benimkinin tam karşısındaydı ve Gaia Ana'nın köklerinin evin çatısını kutsadığını nasıl duyabildiğini anlatıyordu." Axel bakışlarını benimkilere kaydırıyor. "Efsaneye göre Gaia Ana'nın kökleri büyür ve o yıl için seçtiği kişilerin evlerini kutsar." Axel omuz silkiyor. "Ben sadece çatıya çıkmasına yardım ettim."

gülmekten karnım ağrıyor, nefesim hırıltılı çıkmaya başlıyor. "Tanrıça Gaia'nın köklerini duyabildiğini mi sandın?"

"Çok sarhoştum," diye mırıldanıyor Lenox.

Hazel onun kızaran yüzüne kahkahalarla gülüyor, Lenox dalların kiremitli çatıda sürüklenişini duyduğuna yemin ederken masanın etrafındaki herkes kahkahalarla gülüyor.

Knox'un odasına girdiğim anda elleri üzerimde, dudakları boynumda öpücükler bırakıyor. "Ellerini üzerimden çekemediğini söylerken şaka yapmıyormuşsun," diye takılıyorum.

"Mutlu olduğunda çok güzel oluyorsun. Yemekte güldüğünü her duyduğumda sikim kalktı."

"Güldüğüm için mi sertleştin?" İnanamayarak kıkırdıyorum.

"Evet ve tekrar güldüğünü duyduğuma çok sevindim."

Gözlerimi deviriyorum. "Dayanılmazsın."

Knox beni kaldırırken eğiliyor ve omzuna atıyor. "Tuhaflıklarımı seviyorsun."

Kalbim bu kelimeye, bu çok derin kelimeye takılıyor.

Sevgiler.

Aklımdan çıkardım.

Dirseğimi sırtına gömüp çenemi elime dayıyorum. "Beni neden omzunda taşıdığını söylemek ister misin?" Her adımda yatak odasından biraz daha uzaklaşıyoruz.

"Sana banyo yaptırıyorum."

İç çektim. "Beni kesinlikle protesto edemezsin."

Knox beni yere yatırırken göğsünden karanlık bir kıkırdama yükseliyor. Uzaklaşarak küveti dolduruyor ve suyu lavanta yağlarıyla köpürtüyor. Kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Beni çıplak gördüğü anda onun yanında sahip olduğum tüm edep duygularım yok oldu.

Knox arkasına yaslanıyor, ben kendimi yavaşça suya bırakırken kapüşonlu gözlerle beni izliyor, sıcaklık kaslarımı rahatlatırken kaslarım gevşiyor.

Gözlerimi açtığımda Knox'un da soyunduğunu görüyorum. "Ne yapıyorsun?" "Banyo yapıyorum," diyor yumuşak bir sesle.

Kıyafetlerini çıkarırken ağzım sulanıyor. Daha önce ne kadar sert olduğu konusunda yalan söylemiyordu. Aleti hazır olda dururken nabız gibi atıyor. İçeri girdiğinde her yere su sıçırıyor. Elini uzatıyor ve ben de .

Sırtım göğsüne yaslanacak şekilde beni manevra ediyor, ben kalçalarının arasına otururken uzun ve güçlü bacakları iki yanımda bükülüyor.

Knox bir kalıp sabun alıyor. Suyu batırıp ellerine köpürtmeye başlıyor, vanilya kokusu banyoyu dolduruyor. Kollarımı dürtüyor ve onları suyun üzerine kaldırıyorum, sabunu cildime yavaşça masaj yaparak yedirmeye başladığında ona doğru daha fazla iç çekiyorum. Çenemi geriye yatırıyorum, boynuma ulaştığında göğsüm inip kalkıyor, başparmakları nabız noktalarımın gezinirken nefesim kesiliyor. Elleri yavaşça göğüslerime doğru iniyor, onları yoğuruyor, sert meme uçlarıma yaptığı her tüy gibi hafif, alaycı vuruşla içimin sıkışmasına neden oluyor. Elleri aşağıya indiğinde küçük bir inilti beni terk ediyor. Elleri suya iniyor ve kalçalarımı sararak beni iyice açıyor. Nefes alırken dudaklarım aralanıyor. Onun alaylarından dolayı sıcak ve muhtaç hissediyorum, nefis bir işkence biçimi.

"Bırak seninle ben ilgileneyim," diye fısıldıyor.

Lavanta yağıyla köpürttüğü elleri sırtımı yoğurmaya, gergin kaslarıma masaj yapmaya başladığında iç çekiyorum. Özellikle gergin bir noktaya masaj yaparken inliyorum. Gözlerimi kapatıyorum, bedenim onunkinin içinde durgunlaşıyor.

Vücudumun gevşediği her saniye nefesim hızlanmaya başlıyor, ona en çok ihtiyaç duyduğum yer hariç her yerime dokunduğu için göğüslerim dolgun ve ağır hissediyor. Elleri yavaşça göğüslerime doğru kaydığında, büyük avuç içleri onları kavrayıp yumuşak ağırlığını yoğururken iç çekiyorum.

Dudaklarım ayrılırken sırtımı kamburlaştırıyorum, kalçalarım dönüyor, rahatlamak için yalvarıyorum. Knox meme uçlarımla çimdikliyor, acı doğrudan merkezime elektrik gönderirken ağzımdan yüksek sesli bir inilti düşmesine neden oluyor.

"Çok hassas," diye mırıldanıyor.

Kalçalarım titriyor, hassas meme uçlarımla okşayıp sıkı tomurcukların etrafında daireler çizerken onun dokunuşunu arıyorum. Köpek dişleri boynumu nazikçe kazıyarak tüm vücudumun titremesine neden oluyor.

"Çok duyarlı," diye fısıldıyor elini suyun altında sürükleyerek.

Parmakları karnımdan aşağı kayıyor ve kalçalarımın arasında kayboluyor. Klitorisime dokundukları anda o kadar yüksek sesle bağıriyorum ki kendimi bile şaşırtıyorum. Knox iki parmağını içime sokarken kulağıma doğru inliyor, başparmağı klitorisimin üzerinde bir o yana bir bu yana gidip gelirken beni yavaşça pompalıyor. Kalçalarım onun hareketleriyle birlikte yuvarlanıyor.

"böyle. Elime bin, Angel."

Sözleri göbeğimin parmaklarının etrafında kenetlenmesini sağlıyor, iniltisi kalçalarımın daha hızlı dönmesine neden oluyor. Hassas meme uçlarımla dalga geçerken su akıyor ve

serbest eliyle onları çimdikliyor. Karnımdaki gerginlik her darbede artıyor, parmaklarını içimde kıvrıp içimde beni vahşileştiren o noktayı okşarken bedenimi sıvı sıcaklığına çeviriyor.

"Gel," diye hırlıyor.

Bu tek kelime, ses tonundaki talep beni patlatıyor, titriyor ve içimde coşku kıvrılırken inliyorum, orgazmı yaşarken kalçalarım çılgınca sarsılıyor.

Gözlerimi kırıştırarak açıyorum, Knox'la yüzleşmek için dönüyorum, bunu yaparken küvetin kenarlarına su sıçratıyorum. Gözleri kapalıydı, pantolonunu indirirken göz bebekleri büyümüştü. Onu kendi zevkimden böylesine tahrik olmuş görmek tenimi karıncalandırıyor, içimde yeniden bir basınç oluşuyor. Ona asla doyamıyorum. Uyluklarının üzerine biniyorum, ellerimi göğsünde gezdiriyorum, ellerim suyun altında kayboluyor. Öne doğru eğilip elim sikişinin etrafını sararken ağzını yakalıyorum ve sıkıyorum. Ağzımın içine doğru homurdanıyor, dili benimkini okşamak için dışarı fırlıyor, yavaş ve derin, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi.

Büyük kadife siki elimde nabız gibi atıyor, başparmağımı ucunda dolaştırdığımda kalçaları titriyor. Kendimi konumlandırıyorum, sonra üzerine alçalıyorum, beni kabzasına kadar doldururken inliyorum. Knox'un başı geriye düşüyor, ben yavaşça ona sürtünmeye başladığımda ağzından derin bir inilti çıkıyor. Elleri kalçalarımın yukarı kayıyor, kıcımlı yağurmak için geliyor, kalçalarımın ritmine rehberlik ediyor, hızı artırıyor. Gözlerini açıyor, gözlerinin yoğunluğu göbeğimin onun etrafında kenetlenmesine neden oluyor ve vücuduna bir ürperti gönderiyor.

"Güzel," diye fısıldıyor içten içe.

Başını göğüslerime doğru eğiyor, dilini sert tomurcuğun etrafında döndürmeden önce hassas meme ucumu ısıtıyor. Diğerini sertçe emerken içimdeki karıncalanma tüm vücuduma yayılıyor.

Ellerimi saçlarına gömüyorum, onu sıkıca kavriyorum ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak yüzünü göğsüme bastırıyorum.

"Gelmek istiyor musun, Angel?" diye mırıldanıyor göğsümün etrafında. "Evet," diye yalvarıyorum. "Lütfen."

"Söyle," diye emrediyor, kalçaları itişlerinin hızını artırıyor. "Bana ne istediğini söyle."

Basınç arttıkça başım geriye düşüyor, sırtım eğildikçe bacaklarımın arasında ısı birikiyor, her yerime dokunması için yalvarıyorum.

"Sikişinin etrafına boşalmak istiyorum," diye inliyorum.

Beyaz ışık etrafımızı sararken Knox dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, ipek çarşafların içine girmeden önce su dolu küvet kayboluyor. Bizi yatağına ışınladığını fark ettiğimde irkildim.

"Tekrar söyle" diye hırlarken hırıltısı vahşileşiyor.

Kalçalarını oynatmayı bırakıyor ve beni altında kıvrandırıyor. "Knox," diye inliyorum. "Beni boşalt."

Knox beni kaldırıyor ve ellerini omuzlarıma koyup beni aşağıda tutarken bacaklarımı beline dolayacak vaktim oluyor. O kadar sert ve acımasızca içime çıkıyor ki çığlık atıyorum.

Aleti her itişte içimdeki o noktaya sürtünüyor, içimdeki gerginlik o kadar hızlı artıyor ki kontrol edemiyorum. Vücudum Knox'un etrafında sallanıyor. "Oh tanrılar, oh tanrılar."

"Ben senin tanrın olabilirim Angel, ama seni becerirken adımı söylüyorsun," diye homurdanıyor.

Köpek dişleri parlayıp omzumu ısırarak beni sahiplenirken adını haykırıyorum. Kalçalarım çılgınca çarpıyor, onun yoğun temposuna ayak uydurmaya çalışıyorum. Knox çıkardığım her seste inliyor. Her inilti ve sızlanışta siki içimde genişliyor, beni geriyor ve dolduruyor. Elini bedenlerimizin arasına sokup başparmağını klitorisime sürttüğünde yanıyorum. Kontrolsüzce titreyerek adını tekrar tekrar haykırıyorum, göbeğim onun etrafında kenetlenip kasılıyor.

Kendi orgazmım onu uçurumun kenarına gönderiyor. Omuzumun kıvrımına sokulmuş kelimeler fısıldarken boşalırken kanatları patlıyor. Kendi mutluluğumun içinde süzülürken, tam olarak ne dediğini duyamıyorum. Hâlâ içimdeyken başını kaldırıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. İçime akıttığı her şeyi içime çekerken siki sık sık seğiriyor.

Bölüm Kırk Beş

I Knox'un kollarında nefesim uyandım. Parmaklarımı terle kaplı saçlarımda ellerim titriyor.

"Ne oldu?" Knox mırıldanıyor, elini elimde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

Geri.

"Emory için bir haberci gönderin," diye .

Knox beni sorgulamıyor. Çarşafı atarak soyunma odasına girdi ve giyinik bir şekilde çıktı. "Ne yazmasını istiyorsun?"

"Mümkün olan en kısa sürede buraya gelmesi gerektiğini" söyleyerek yataktan kalkıyorum. Koridordan odama doğru yürürken güneşin doğuşu içeri süzülüyor, Knox da peşimden geliyor. "Sanırım büyüü bozmanın bir yolu olabilir."

Knox'un gözleri irileşir ve bir haberci aramak üzere odadan dışarı fırlar.

Kıyafetlerimi karıştırırken ellerim titriyor, sonunda özel dikim pantolonumu bacaklarıma geçirip başıma beyaz bir bluz geçiriyorum. Emory'nin bir an önce gelmesi için dua ediyorum.

Fuayeye inerken, ön kapı açılınca duraksıyorum. Nolan adımlarını atıyor, yüzündeki mahcup ifade midemi bulandırıyor. Bana ulaştığında yere bakarak ensesini ovuşturuyor. "Bahçede yürüyüşe çıkabilir miyiz?"

Kaşlarımla çatma isteğimi bastırıyorum. "Neden?" Tereddütle soruyorum.

Nolan nefes nefese kaldı. "Sana bir özür ve açıklama borçluyum."

Bakışlarımı merdivenlerin tepesine dikiyorum, birilerinin aşağı inip bizi bölmesini diliyorum. Ama gözlerimi geri çekip yüzünü incelediğimde sadece samimiyet ve belki de yarattığı durumdan dolayı utanç buluyorum.

Sakin bir nefes alıp elimi arka kapıya doğru sallıyorum. "Elbette."

Bahçede yürürken, çiçek tarhının yanından geçerken, yanakları pembeleşmiş olan o benden daha gergin görünüyor.

"Son zamanlardaki taşkınlıklarım için özür dilerim. Onlar yersizdi ve hak edilmemişti. Öfkemi ve hayal kırıklığımı senden çıkardığım için gerçekten özür dilerim," diye aceleyle söze girdi.

Söylediği her kelimedeki samimiyeti hissediyorum. Yüzümü tamamen ona dönüyorum, etrafımızı saran güllerin arasında duruyorum, Knox'un evi uzakta beliriyor. "Varlığımın seni neden bu kadar üzdüğünü sorabilir miyim?"

Başını sallıyor, uzun sarı saçları dalgalanıyor. "Varlığın rahatsız edici değil." Dudaklarında küçük bir gülümseme seğirene kadar ona düz bir şekilde bakıyorum. "Başlangıçtaki varlığın rahatsız ediciydi," diye düzeltiyor.

Çenemi çıkardım. "Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim."

"Sana bir açıklama borçluyum." Nolan adım atmaya başlarken elini saçlarında gezdiriyor. "Annem ve kız kardeşim kaçırılan Fae'ler arasındaydı. Onları elli yılı aşkın bir süredir görmedim." Benden birkaç adım ötede durduğunda yüzü acıyla buruşuyor. "Bu bir mazeret değil, yine de sen ortaya çıktığında -sınırı geçebilen tek kişi- şüpheyi yaklaştım, özellikle de Fae'ler insan topraklarında köle olarak tutulurken."

Gözlerimi kapatıyorum. Tabii ya. Son birkaç haftadır yaşanan büyük güvensizlik ve düşmanlık mantıklı. Eğer kaçırılan Easton olsaydı ve roller tersine dönseydi, ben de aynı şekilde şüpheli olurum.

"Tüm hüsrانımı senden çıkarmamın mantıklı olmadığını biliyorum. Keder bazen tuhaf şekillerde işliyor ve sana her baktığımda kayıp ailemi görüyorum," diye mırıldanıyor.

"Kız kardeşin ve annen için üzgünüm," diyorum kısık sesle.

Yüzü acıyla buruşuyor, gözlerini gümüş kaplıyor. "Teşekkür."

"Nasıl kayboldular?" Tereddütle sordum.

Adem elması yutkunurken sallanıyor. "Açelya'nın aşağı kıyı bölgesinde yaşıyorduk. O gün erken saatlerde lejyona gitmek için ayrılmıştım. Knox'un istediği ufak tefek kavgalar çıkmıştı." Derin bir nefes verirken göğsü çöküyor. "İki gün sonra eve geldiğimde evi boş buldum. Gittiğim sabahdan kalma kirli bulaşıklar hâlâ lavabodaydı.

Odalarını aradığımda darmadağın olmuş, camları kırılmış, mobilyaları etrafa savrulmuş halde buldum... Çok mücadele ettiler."

Kabusunu anlatırken sesini kaplayan acı için kalbim parçalanıyor. Elimi koluna koyuyorum. "Belki de planımız işe yarar ve onları tekrar görürsün."

Bir adım geri atıyor, başı titriyor. "Ne planı?"

"İşe yarayacağından emin olmak için önce Emory ile konuşmam gerekiyor ama bir fikrim var."

Nolan'ın gözlerinde küçük bir umut ışığı görmeyi bekliyordum ama tek gördüğüm korku.

Emory birkaç saat sonra oturma odasının kapısından içeri giriyor ve elini odada gezdiriyor. "Beni mi çağırdın?" diye alay ediyor, kaşları çatılıyor.

Knox kapıyı arkalarından kapatıyor ve yanıma oturuyor. Herkes bir kez daha odanın etrafında oturuyor, her biri bir diğerinden daha sabırsız.

"Ya Hayat Ağacı'nı yok edip yeniden yaratabilecek bir büyü varsa?" diye soruyorum. Knox hariç herkes fikrim karşısında gözle görülür bir şekilde sönüyor - konuşmama izin veren tek cesaretlendirici yüz o.

"Bunu zaten konuşmuştuk," diyor Emory nazikçe.

"Evet, ama ya onu yok ederken, ağacın içindeki saf yaşam çizgisine tutunursam? Çekirdeğini, özünü."

"Ben hiç büyü bilmiyorum-"

"Anka yükseliyor," diyerek sözünü kesiyorum.

Knox kaskatı kesildi. Diğerleri bana inanmaz gözlerle bakıyor.

"Anka kuşunun yükselişi büyü mü yapmak istiyorsun?"

Emory soruyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Rüyamda büyüü gördüm, ağaç yanarak kül oluyor, kara büyüünün yaşam çizgisi yok oluyor, ben ise ağacın özünün çekirdeğine tutunup onu yeniden inşa ediyorum."

"Bu inanılmaz güçlü bir büyü, Delilah," diye mırıldanıyor Ace endişeyle. "Tüm gücüme erişimim var."

Emory başını sallar. "Ağacın kendisi çok güçlü. Büyünün neredeyse son damlasına kadar kullanman gerekecek. Eğer kendini yakmadan önce büyüü tamamlayamazsan ağaç ölecek ve-"

"Gücünü aşırı kullanırsan... kalıcı olarak yanabilirsin," diye fısıldıyor Lenox, Emory'nin sözünü keserken gözleri kocaman.

Etrafımdaki herkesin şaşkın ve endişeli ifadelerine bakıyorum, yine de küçük bir umut kırıntısı var, bunu hissedebiliyorum. Knox'un tüm bu süre boyunca sessiz kaldığı dikkatimi çekiyor. Ona döndüğümde yüzü solgundu. Dudağımı ısırıyorum, onun endişesini görünce içime bir endişe yayılıyor.

"Knox?" Fısıldıyorum.

"Peki ya büyüü onunla birlikte yaparsam?" diye soruyor, şaşkın bakışlarını Emory'ye kaldırarak.

Emory yüzünü buruşturur. "Hiçbirimizin bu büyüklükte bir büyü için yeterli gücü yok. Daha başlamadan tükenirsin."

Knox'un yutkunması duyulabilir.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Beni öldürme ihtimali nedir?" Emory'ye soruyorum.

Lenox'un ağzı benim sözlerimle açılıp kapanıyor, Axel sanki ölüm tehdidim bu odada oturuyormuş ve bunu durdurması gerekiyormuş gibi sandalyesinde öne doğru eğiliyor. Hazel kendi içine çekilmiş, Ace'in endişeli ifadesi onunkini yansıtırken, Harlow beni açıkça değerlendiriyor, beni ölçüp biçiyor. Emory dudağını ısırıyor, kaşları konsantrasyonla çatılıyor. Hafif, akıcı bir enerji etrafımı sarıyor, araştırıyor. Emory'nin büyüü.

Sakin enerji kaybolur. "Büyü için gereğinden fazla büyüün var. Büyüden önce gücünü kullanmazsan, iyi olacaksın."

"Bana büyüü öğretmen uzun sürer mi?" diye sordum.

"Büyünün kendisi basit. Asıl zor olan ağaçtaki yaşam gücünün büyüklüğü" diye açıklıyor Emory.

"Yapalım o zaman," diye karar verdim.

Lenox, "Öylece mi? Söz konusu olan senin hayatın!"

Gözlerim yumuşuyor. "Büyüyü yapabilecek tek kişi benim ve başka seçeneğimiz yok. Emory kendisi de söyledi, bende gereğinden fazla büyü var."

Lenox'un şaşkın gözleri Knox'a kaydı. "Ve bu senin için sorun değil mi?"

Knox'a dönüyorum, gözleri benimkileri arıyor. "Bu Delilah'nın kararı. Eğer ona yardım etmezsek bunu kendi başına yapacak ki bu daha tehlikeli."

Kalçasını okşadım. "Akıllı adam."

Axel ikinci adam rolüne bürünmeden önce odada sessizlik hakim. "Büyünüzün bir damlasını bile kullanmadan sizi nasıl içeri sokup çıkaracağımıza dair bir plana ihtiyacımız olacak."

Saatler süren detaylı tartışmalardan ve oluşabilecek tehlikeleri göz önünde bulundurduktan sonra nihayet önemli bir planımız var. Harlow saatler önce Emmalyn ve kraliçe hakkında olabildiğince çok bilgi edinmek için casusluk yapmak üzere ayrıldı. Fae topraklarının haritasının önünde otururken, herkes yarınki görevlerini bir kez daha gözden geçirirken toprakların merkezini işaret ediyorum.

"Mahkemelerin zorunlu olarak toplanmasını talep eden bir haberci gönderdim." Knox başını kaldırdı, bakışları Axel'i delip geçti. "Kraliçe ve Emmalyn'i mümkün olduğunca uzun süre oyalamanız gerekiyor. Herkes meşgul kaldığı sürece o odada ne saçmaladığınız umurumda değil."

Axel sırtıyor. "Kraliçeye saçma sapan şeyler söyle. Anlaşıldı."

Koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Ben Aurora'yı ağaca doğru uçururken, Knox yanımda uçacak ve beni koruyacak."

Knox, "Nolan, kraliçenin aldığı bir 'tehdit' nedeniyle lejyonları bir göreve götürecektir, böylece kraliçenin yardımcısı asker gönderemeyecek," diye ekliyor.

Lenox'un sırtışı genişliyor ve şöyle diyor: "Ace ve ben ağacı çevreleyen alanda ateş yakarken."

Başımı salladım. "Ağacın etrafına yerleştirilen muhafızlar kesinlikle emirlere göre hareket ediyorlar.

-Ne pahasına olursa olsun koruyun. Knox onların zihinlerine girdiğinde böyle olduğunu gördü. Yakınlarda ateş yakıldığını görürlerse, söndürmek için görev yerlerini terk etmek zorunda kalacaklar."

"Bunu söylediğime inanmıyorum ama... yangınları mümkün olduğunca uzun süre devam ettirin," diye araya giriyor Knox.

Lenox sırtırken Axel, "Sadece tüm ormanı yakmayın," diye mırıldanıyor.

"Harlow canavarları yerleşkede tutacak, dönüşecek İblisleri deliklerinde tutmak için uygun gördüğü her türlü yaratığa dönüştürebilir," diye mırıldanıyorum.

Knox çenesini Hazel'a doğru uzatarak, "Ağacın etrafında nöbet tutmaya devam eden muhafızlar Hazel'ın sarmaşıkları ve benim telepatimle karşılaşacak," diyor.

"Beklediğimizden daha fazla kişi görev yerlerinde kalırsa, Lenox'un ateşleri yakmasına yardım ederken ben de kendi toprak sihrimi kullanarak onları dolaştırabilirim," diye ekliyor Ace.

"Her iki plan da başarısız olursa, Delilah'nın kendini görünmez kılmaya yetecek kadar büyüü var, ama bu en kötü senaryo. Daha önce herhangi bir büyü kullanmasını istemiyorum.

Eğer kaçınmak mümkünse büyüü yap," diyor Emory sehpanın başındaki koltuğundan.

"Bu Emmalyn'i, kralları ve kraliçeleri, savaşçı lejyonları, görevlendirilen muhafızları ve canavarları halleder... Eksik bir şey var mı?" Odanın etrafına bakarak soruyorum.

Knox başını sallar. "Sadece büyüü öğrenmen gerekiyor."

Harlow odaya dalar, bir sandalyeye doğru yürürken kapılar arkasından çarpılır. "Artık bu kaltak hakkında ondan daha çok şey biliyorum."

Lenox gözlerini deviriyor. "Her zaman dramatik bir parıltıyla."

Axel kıs kıs güler ve Harlow'un sert kahverengi gözleri ona kayınca ağzını kapatır. "Emmalyn üç yüz yılı aşkın bir süredir kraliçenin ikinci adamı ve Hava Sarayı'nda doğup büyüdü, babası kraliyet ailesinin özel muhafızıydı."

Ace koltuğunda öne doğru eğilir. "Bir kızın muhafızı nasıl ikinci komutan oldu?"

"Aynen öyle düşünüyorum. Kraliçenin farklı bir ikinci komutanı vardı. Bir gün uyandı ve onu kovarak Emmalyn'i ikinci adam olarak atadı."

"Eminim bu pozisyon için eğitim almıştır," diyor Nolan.

Harlow'un Nolan'a bakışı düz ve duygusuzdur.

Axel'in kaşları çatılır. "Sence bunu Emmalyn mi planladı?"

"Bence yıllarca planlamadan bir tuzak büyüü yapamazsınız."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Emmalyn tüm bunları ne zamandır planlıyordu? Planlarını gerçekleştirmek için yol boyunca kaç kişiye zarar verdi ve ilk etapta bunları neden yaptı?

Knox'un sarayını çekişmeleriyle baş başa bırakıp büyüü öğrenmek için Emory'yi Knox'un çalışma odasına kadar takip ediyorum.

Emory hiç vakit kaybetmeden tahta bir sandalyeye otururken dilini şaklatıyor. "Anka kuşunun yükselişi basit bir arınma büyüüdür. Çalışmamız gereken şey yeniden yaratma-"

Knox çalışma odasına girip yanımdaki kanepeye otururken sözümü keserek, "Müdahale etmek zorunda kalırsam büyüü öğrenmek istiyorum," diyor.

Emory sesini çıkarmıyor ama ikimiz de bunun anlamsız olacağını biliyoruz. Knox sahip olduğu muazzam güce rağmen en güçlü halinde değil. Zehir onlarca yıldır büyüünü yavaş yavaş kör ediyordu. Ama Emory basitçe

Knox'la savaşmanın bir anlamı olmadığını bilerek başını sallıyor. Kendini işe yarar hissetmeye ihtiyacı var ve bana her şekilde yardım edebileceğini bilmek istiyor.

"Ben sadece büyüün arındırma yönünün basit olduğunu açıklıyordum. Odaklanmamız gereken yaşam gücünün yeniden yaratılması, çünkü büyüünün çoğunu kullanacak olan şey bu," diyor Emory Knox'a.

"Delilah'ya herhangi bir arınma büyüü öğretilmedi" derken sesi endişeyle karışık.

"Ateş büyüü var. Bu arındırma elementi. Delilah'nın yapması gereken tek şey, ağacın yaşam gücünün öz büyüüne tutunurken kara büyüü yakmak. Bahçedeki ağaçlarınızdan biri üzerinde pratik yapacağız."

"Ağacı nasıl yeniden inşa edebilirim?" diye sordum.

"İşte burada toprak büyüünüz devreye giriyor. Sana bitki yetiştirmeyi öğreten oldu mu?" Emory soruyor.

"Evet, Hazel bana haftalar önce öğretti. Her türlü bitkinin nasıl büyüyüp serpileceğini biliyorum."

Emory öne doğru eğilir. "Bitki yaşamının gelişmesini sağlarsınız çünkü onun yaşam gücüyle bağlantı kurarak büyümesini hızlandırabilirsiniz. Bu tamamen aynı şey, tek fark ağacın büyüklüğü."

Dudağımı ısırđım. "Tamamlandığında haberim olacak mı?"

"Evet, bunu iliklerinize kadar hissedeceksiniz. Artık onu fiziksel olarak tutmak zorundaymışsınız gibi hissetmeyeceksiniz. Büyü tamamlandığında sanki üzerindeki ağırlık gibi olacak."

"Kulağa çok kolay geliyor," diye mırıldanıyor Knox.

"Büyü kolay, ağacın yaşam gücünü yeniden inşa etmek değil," diye kesin bir dille cevap veriyor Emory.

Emory çantasından deri ciltli eski bir kitap çıkararak bana orijinal Anka Kuşu Yükselişi büyüünü gösteriyor. Her kelimeyi ezberleyene, gözlerim bulanıklaşmaya başlayana ve sayfadaki kelimeler dönene kadar kitabı karıştırıyoruz. Emory, bilgide daha fazla güç olduğunu söyleyerek okumaya devam etmem için beni zorluyor. Büyünün nasıl çalıştığına ve ne yapılması gerektiğine dair bilgileri hatırlayarak, büyüünün tüm ayrıntılarını ezberden okuyorum. Emory her ayrıntıyı bildiğimden olduktan sonra bahçeye çıkıyoruz, Emory bana büyüü anlatırken Knox arkamda sessiz bir destek duruyor.

Yirmi yedinci seferde kemiklerim ağırlaşmaya başlıyor, yanarken, yaşam bağını tutarken ve ağacı tekrar tekrar canlandırırken bir tükenmişlik beliriyor. Artık etrafımdaki çiçeklerin kokusunu alamıyorum; küllü bir koku her şeyi kaplıyor. Bedenim itiraz ediyor, tükenme noktasının ötesine itiliyor.

Ağacı bir kez daha büyütürken dizlerimin bağı çözülüyor. Elimde olmadan ağırlaşan gözlerimi kapatıyorum, göz kapaklarım kum taneleri gibi hissediyor.

Knox beni göğsüne bastırırken kolları beni sarıyor. Kulaklarıma doğru çılginca çarpan güçlü kalp atışlarını .

"O iyi olacak, Knox. Üçüncü seferde büyüde ustalaştı. Sadece tükenmesinin ne kadar sürdüğünü bilmem gerekiyordu," dediğini duyuyorum Emory'nin.

Knox'un boğulmuş ses yüzer aracılığıyla benim kulaklar. "Var mı o yeterince var mı?"

"Yeterinden fazlasına sahip; iyi olacak. Sadece dinlenmesi gerekiyor."

Uyku beni içine çekerken konuşmanın geri kalanını duymuyorum, o kadar derin ki mutlu karanlığa dalarken kendi adımlarını unutuyorum.

O akşam boş bir yatakta uyandım, kemiklerim yorgun ve ağırdı. Pencereden karanlık gökyüzüne baktığımda saatin gece yarısına yaklaşmış olması gerektiğini anlıyorum.

Ani bir panik göğsümden fırlıyor ve onu ararken gücüm evin içine yayılıyor. Onu çalışma odasında hissettiğimde rahat bir nefes alıyorum.

Yorganı üzerimden atarak Knox'un beyaz tişörtlerinden birini alıyorum ve çıplak vücudumu örtüyorum. Knox'u masasında gömleksiz otururken buluyorum, üzerinde gri uyku pantolonundan başka bir şey yok. Knox sandalyesinde arkasına yaslanıyor, kaşları çatılıyor. "Ayakta ne yapıyorsun? Dinleniyor olman gerekirdi."

Masanın etrafında dönüp koyu maun ağacının kenarına oturdum. "Artık yorgun değilim."

Knox elini baldırına koyup gergin kaslarıma masaj yapıyor.

"Neden yatakta değilsin?" Çekinerek soruyorum.

Knox utangaç bir şekilde omuz silkiyor. "Planların üzerinden tekrar geçmek istedim." Öne doğru eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Daha iyi hissediyor musun?" Kaşlarını çatıyor.

"Sadece endişeliyim."

"Ne hakkında?"

"Sen."

"Emory'yi duydun, bende bol miktarda büyü var. Bu bir risk değil."

Knox bana o kadar yoğun bakıyor ki, kıpırdamadan oturmak için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Neden uyuyamıyorsun?" diye tekrar soruyor, elini baldırında aşağı yukarı gezdirirken konuyu değiştiriyor.

Gözlerimi indirerek üzerimdeki gömleğinin eteğıyle oynuyorum. "Uyandım ve sen yoktun."

"Ahhh," diye mırıldanıyor. Elleri kalçalarımı kavlıyor ve beni masanın üzerinden sürükleyerek önüne oturtuyor. Ellerini uyluğumun iç kısmında gezdirerek onları ayırıyor. "Sanırım ikimizin de yarını kafamızdan atmaya ihtiyacı var," diye fısıldıyor ve kalçamın iç kısmına öpücükler konduruyor.

Göbeğim nabız gibi atmaya başlarken meme uçlarım sıkılaşıyor, gömleğinin içinden dışarı çıkıyor. "Sanırım bunu ayarlayabiliriz," diyorum parmaklarımı saçlarında gezdirerek.

Knox dizimden kalçama doğru bir yol yalıyor ve vücuduma bir ürperti gönderiyor. Bacaklarımı yukarı kaldırıyor, ayaklarımı masanın üzerine koyuyor ve beni onun için çıplak bırakıyor.

Gözleri benimkilere kilitlendiğinde yakıcı bir sıcaklıkla parlıyor. Üzerimdeki beyaz gömleğı kaldırdığında nefesim hızlanıyor, göz bebekleri parlarken dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor. eğdiğinde göğsüm kabarıyor, göbeğimin tamamını yalarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Saçlarını çekiştirip onu kendime yaklaştırmaya çalışırken başım alçak bir iniltiyle geriye düşüyor. İki parmağını içime sokuyor, dili klitorisimin üzerinde dönerken pompalıyor.

Hava sırtıma sürtünüyor, Knox hava gücünü masayı tamamen temizlemek için kullanırken odada uçuşan kağıtların ve yere çarpan dağınıklığın sesi duyuluyor.

Etrafımda siyah gölgeler dönüyor ve sonra tişörtümün düğmeleri havada uçuşuyor, gömleğim yırtılırken patlıyor. Gölgele bir avuç göğsümden aşağı inerek beni sırtüstü yatmaya itiyor. Ellerim başımın üzerinde bir arada tutuluyor, gölgeler bileklerimi kavlıyor, ta ki sadece Knox'un bedeni değıl, büyüğü de beni tamamen sıkıştırana kadar. Daha fazla el beliriyor, gölgelerinin tüy kadar hafif dokunuşları göğüslerimi avuçluyor, hassas, sert meme uçlarının etrafında küçük daireler çiziyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, onun ezici dokunuşunun altında kıvranıyorum.

Başının üst kısmını kalçalarımın arasında görmek için karnımın üzerinden bakıyorum. Bu manzara ıslaklığımın akmasına neden oluyor, kalçalarım yuvarlanıp yüzüne sürtünürken göbeğim parmaklarının etrafında kenetleniyor.

"Tadın çok güzel Angel," diye homurdanıyor.

Büyüsüyle vücudumun her santimini hissederken gölgeler etrafımda dönüyor. Pazusu esnemeye başlıyor, hızla hareket ediyor ve vücudum titriyor.

Kendisine dokunduğunu fark edince beni tatmin ettiğini görüyorum. "Knox," diye inliyorum.

Göbeğim parmaklarının etrafında kenetleniyor. Parmaklarını kıvırdığında patlamanın eşiğindeyim, "Yüzüme gel" diye emrederken içimdeki o noktayı ovuyor.

Orgazmım içimi parçalıyor ve kalçalarım Knox'un yüzünde çılgınca sallanırken, o klitorisimi yalamaya ve parmaklarını pompalamaya devam ederken utanmadan onu sürüyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var, ona içimde ihtiyacım var. Kendimi hiç bu kadar iyi ama aynı zamanda boş hissetmemiştim.

Knox sandalyesinden kalkarken inliyor, görkemli uzunluğu dikkat çekiyor. Elini etrafına sararak kendini okşuyor. "Beni içinde istiyor musun Angel?" diye soruyor, sesi o kadar alçak ki içim ürperiyor.

"Evet," diye inliyorum.

Kayboluyor, karanlık kıkırdaması arkamdan geliyor.

Masadan atlıyorum ve Knox'u kollarını kanepenin arkasına yaymış, çıplak bir şekilde kanepede otururken buluyorum. Parmağını bana doğru uzattı. "Buraya gel."

Talepkâr ses tonuyla vücudumda bir ürperti dolaşıyor. Yavaşça masanın etrafından dolaşıp önünde duruyorum.

"Ne istiyorsun, Angel?" "Seni tatmak istiyorum," diye mırıldandım.

Gözleri parlıyor, büyü odanın etrafında patlarken göz bebekleri büyüyor.

Bu adamın tamamen çözülmesini istiyorum. Bu düşünce beni ileri itiyor. Önünde çırlıçıplak dururken gömleğini çıkarıp ellerimden düşmesine izin veriyorum. Diz çöktüğümde ellerimi dizlerine koyuyorum, gözleri beni görünce ısınırken memnuniyet damarlarımı dolduruyor.

Öne doğru eğilip ağzını yakalıyorum, alt dudağını ısıırıyorum, sonra köpek dişlerimi boynuna doğru geçiriyorum. Avuçlarım göğsünde düzleşiyor, göğsü kabardıkça kaslarının sert düzlemlerinin dalgalandığını hissediyorum. Köprücük kemiğini yalıyorum ve öpücüklerimi vücudunda gezdiriyorum. Dilimi meme ucuna bastırdığımda Knox elini başıma doluyor, o inlerken kalçalarımın arasında ıslaklık birikiyor. Kendimi daha da alçaltırken, sert meme uçlarım onun sıcak tenine sürtünerek vücuduma elektrik gönderiyor.

Bir elimi boyuna doladım. Okşayarak ağzımı ucuna getiriyorum. Dilimi dışarı çıkarıyorum, mantar şeklindeki başın etrafında dönüyorum, dışarı damlayan sıvı havuzunu yalıyorum. Çenesi kasılıyor, elleri iki yanında yumruk oluyor. Ağzımı daha da açarak onun uzunluğunu içine alıyorum. Knox'un

Gözleri kısık bir iniltiyle ağırlaşıyor, elleri saçlarıma kayıyor. O kadar büyük ki yarısından fazlasını ağzıma sığdıramıyorum. Ucu boğazımın arkasını dürttüğünde, elimle alt yarısını okşuyorum, ağzımla birlikte çalışıyorum, her vuruşta horozunun ucunu yukarı doğru döndürüyorum ve emiyorum.

"Kahretsin Angel, hiçbir şey ağzının sikimin etrafına sarılması kadar güzel görünemez."

İğrenç sözleri kalçamdan aşağı ıslaklık damlamasına neden oluyor. İçimdeki değişimin kokusunu alınca burun delikleri alevleniyor, dudaklarında bilmiş bir sırıtma beliriyor. "Konuşmamdan hoşlandığını biliyordum."

Benden kaçan iniltiye engel olamıyorum, yerde kıvranırken titreşimler Knox'un sikinden aşağı akıyor, göbeğim nabız gibi atıyor ve tekrar dokunulmak için yalvarıyor.

Ellerini kollarımın altına koyuyor, beni kaldırıp üzerine oturtuyor ve derin bir darbeye içime giriyor. Ani saldırı karşısında bir çığlık atarak başımı geriye atıyorum ve onun etrafında kenetleniyorum. Knox meme ucumu ağzına alıp emerken, eliyle diğerini okşuyor ve çimdikliyor. Kalçalarım kıpırdıyor, ona itiş kakışta eşlik ediyor.

"Daha hızlı, Angel, beni sıktığını hissetmeme izin ver," diye .

İnliyorum, sözleri vücuduma zevk dalgaları gönderiyor. Saçlarından bir tutam tutuyorum, başımı geriye çekerek dudaklarımı dudaklarına indiriyorum, dili benimkini okşarken nefesim kesiliyor, tıpkı sikinin içime girdiği gibi.

"İğrenç sözlerimi seviyor musun?" "Evet," diye soluyarak ağzına girdim.

Kıçıma bir tokat atarak beni öne doğru itiyor, dudaklarımdan şaşkın bir çığlık dökülüyor. Avuç içi derimin etrafında daireler çiziyor, zevk içimi doldururken acıyı yatıştırıyor. Kalçalarımı sikinin üzerinde ileri geri ettirmek için kullanarak kıcımlı yoğuruyor.

"Daha hızlı. Daha hızlı sür beni," diye homurdanıyor, biz öpüşürken sığ nefesleri benimkilere karışıyor. Kıçıma bir tokat daha atıyor, acıdan sıkışıyor ve zevkim artıyor. "İşte bu Angel, bırak gitsin. O güzel amcığın sikimin etrafında patlasın."

Bir sonraki tokatta, bir çığlık atarak başımı geriye attığımda kanatlarımı açıyorum, ıslaklığım kalçalarımdan aşağı damlıyor. Knox'un zevk hırıltısı bacaklarımı titretiyor. Meme ucuma yapışıyor, kıcımlı tokatlarken aynı anda ısıyor, meme ucumu emerken acının etrafında yatıştırıcı daireler çiziyor.

İçimde oluşan his o kadar vahşi ki, ona daha hızlı sallanırken kalçalarımı kontrol edemiyorum, itişlerine uyuyorum, patlamanın eşiğinde olan orgazmı kovalıyorum.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye inliyor Knox, başımı kendine doğru çekip beni öylesine vahşice öpüyor ki yıldızlar gözümde parlıyor.

Knox bir parmağını kanatlarımın ortasında gezdirirken aynı anda köpek dişlerini içime batırıyor. Yanarken yapabildiğim tek şey tutunmak.

Knox'un adını o kadar yüksek sesle haykırıyorum ki, orgazmım onu uçurumun kenarına getirirken kendi vahşi hırıltısının dudaklarından çıkmasına neden oluyorum. Son saniyeye kadar birbirimizin orgazmını sağarken ikimizin de kalçaları acımasızca sarsılıyor.

Knox'un orgazmı bitmek bilmezken, ben nefes nefese göğsünün üzerine . Köpek dişlerim boynunun kıvrımını delip geçerken gülümsüyorum, derin bir iniltiyle başını geriye atıp orgazmın etkisiyle tüm vücudu titrerken içimden memnuniyet akıyor.

Knox kollarını sırtıma doluyor, göğsü hızla yükselip alçalırken beni göğsüne bastırıyor, ikimiz de nefesimizi tutmaya çalışıyoruz. "Her seferinde daha iyi oluyor," diye fısıldıyor, sözleri huşu ile kaplanmış.

Boynuna doğru kıkırdıyorum, yüzümü daha da gömüyorum. Kalbim o kadar dolu ki patlayacakmış hissediyorum. Birbirimizin kollarında yatıyoruz, ikimiz de hareket etmiyoruz.

Knox'un derin ses tonu beni geri getiriyor. "Bir şeyler ters giderse diye, Delilah, ben-"

Dudaklarımla sözünü kesiyorum, kalbimden geçen her şeyi öpücüğe döküyorum.

Yarın planımız işe yaradıktan sonra bana söyleyebilir. Yarın pek çok sorunla karşılaşabiliriz - işe yaramayabilir, yakalanabilir, öldürülebilir ya da... özgür olabiliriz. Aylardır Fae'lerin özgürlüğüne kavuşmasına yardım etmek istiyorum ve kalbimin küçük bir parçası bunu yaparak kendi halkımı da özgürleştirebileceğimi umuyor. Yine de özgürlüğün bir bedeli var. Ya büyüü serbest bırakırsak ve tüm bunlar ortadan kalkarsa? Ya gücü geri geldiğinde eşini görürse? Ya yarın her şeyi geride bırakmak zorunda kalırsam?

Onu öyle tutkuyla öpüyorum ki içimde yeniden kabarmaya başladığını hissediyorum. Yavaşça sevişirken öpüşmeyi kesmeye cesaret edemeyerek bir arada kalıyoruz, hissettiğimiz her şeyi o öpücüğe dökerken ikimiz de bir kez daha orgazm oluyoruz.

Knox'a sanki ona son kez sahip oluyormuşum gibi değer veriyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Altı

Tsaray kral ve kraliçeleri Knox'un kraliçenin arazisinde talep ettiği toplantıyı kabul etti; herkes otuz dakika içinde kaleye varmış olacak. Axel bir saat önce yola çıktı bile.

herkes katılır ve orada kalır.

Ön fuayede, uçuş için tüm silahlarımı emniyete alıyorum, hazır olup olmadığımı kontrol ediyorum ve üç kez kontrol ediyorum. Aurora ön bahçede beklerken uçuş için çoktan hazırlandı ve muhtemelen Knox'un korumalarını korkutuyor.

Başımı çevirip Knox'un bıçak üstüne bıçağı tertemiz vücuduna takışını izliyorum, dişleri alt dudağını ısıyor. Asla itiraf etmezdi ama bugün tam bir sinir küpüydü, huzursuzluk tüm vücudunu sarmıştı. Axel gider gitmez Knox, kimsenin nüfuz edemeyeceği kadar keskin ve odaklanmış bir öldürme sakinliğine . Tamamen değişmiş, içindeki eğitilmiş savaşçının kontrolü ele almasına izin vermiş, yırtıcı bir seviyeye yükselmişti. Knox'un o savaşçının zihnine girdiğini görmüştüm ama bugün farklı. Daha keskin, daha farkında, daha ölümcül.

Halkı ve krallığı için savaşmaya hazır bir savaşçı.

Knox başını önündeki şömine saatine çeviriyor ve yırtıcı bakışlarını benimkilere yöneltiyor. "Vakit geldi. Hazır mısınız?"

Knox'la yüzleşiyorum, kendi eğitimimin bedenimi ele geçirdiğini, sakinliğin üzerime çöktüğünü hissediyorum. "Hazır."

Ön bahçede Aurora da aynı şekilde hazır ve nazır, sanki havadaki enerjiyi, yoğunluğu hissedebiliyor. Ona biniyorum, başımı eğiyorum

Knox'un gece gökyüzünde çoktan havalandığını ve beni beklediğini gördüm.

"Bunun için tek şansımız var Aurora. Bunu değerlendirelim," diye fısıldıyorum.

Gökyüzüne doğru havalanıyor, gürleyen kanatları sessizliği dolduruyor, biz Hayat Ağacı'na doğru uçarken - özgürlük için uçarken.

Altımdaki Azalea'nın güzel detaylarını tarıyorum, şehir ışıklarla parlıyor, bir yıldız kadar parlak. Uçarken her şeyi görüyorum; dağları, orman örtüsünü, okyanusu. Bu topraklarda inşa edilmiş her şeye bakıyorum ve bu gece onları yok etmemem için beni dinleyecek tanrılara dua ediyorum.

Korkunç, mide bulandırıcı bir his omurgamda geziniyor. Kaynağını bulmak için gece gökyüzünü tarıyorum, Knox'un duraklamasını izliyorum, havada asılı duruyor - o da hissedebiliyor. Yavaşça dönüyor, aradığı şeye doğru sırtını dönerek tarıyor.

Knox'un arkasına gecenin göğünden daha karanlık bir gölge iniyor, o kadar büyük ki midemi bulandırıyor. Ağzı açılarak ay ışığında parlayan sıra sıra keskin beyaz dişleri ortaya çıkıyor. Parlayan kırmızı gözleri açılarak, Knox'u hedeflerken başının üstündeki pullu boynuzları aydınlatıyor.

Ejderhaya benzeyen gövdesi hava lejyonunda gördüklerimden daha büyük ama onu örten karanlık gölgeler bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor - Emmalyn şeytani ejderhaları çağırdı.

Ağzımdan bir çığlık çıkıyor, gökyüzünü bir uyarıyla deliyor, ama artık çok geç.

Ejderha Knox'u yana savuruyor, canavarın ellerinden kırmızı bir ışık yayılıyor. Havada dönerken siyah pençeleri onu yakalıyor. Knox'un etrafında ışık parlıyor, büyü ejderhanın elinde soluyor, sadece nabız atıyor ve tamamen sönüyor.

Bu manzara beni patlatıyor.

Ellerimi önüme atıyorum, avuçlarımdan ateş fişkırıyor ve doğrudan yarattığın kalbine saplanıyor. Alevlerim canavardan daha hızlı uçuyor. Knox acı içinde kükrerken pençelerinden kurtuluyor, ateş ejderha canavarı saniyeler içinde küle çeviriyor.

Büyüm onu tamamen yakıyor.

Aurora, Knox havada serbest düşüş yaparken ona doğru hamle yapıyor. Kanatlarının çırpındığını görene kadar kalbim atmaya başlamıyor, içime öyle güçlü bir rahatlama yayılıyor ki Aurora'ya doğru sarkıyorum. Güçlü kolları beni arkamdan sarmadan önce tamamen kayboluyor, çam ağacı etrafımı sarıyor.

"Sihri kullanmaman gerekiyordu!" diye bağıyor.

"Ejderha pençelerinde olmaman gerekiyordu!" Şak diye söyledim.

Öne doğru eğilip Aurora'nın okşuyorum. " et," diye fısıldıyorum. Hareket etmeye başladığında ellerimi Knox'un kollarına vuruyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Bana kızgın mısın?" diye sorar kuşkuyla.

"Evet! Ölebilirdin!" Çığlık atıyorum.

Göğsü arkamda sallanırken karanlık bir kahkaha gümbürtüsü kulaklarıma doluyor. Bacaklarımı savurup yüzümü ona dönüyorum. "Neden gülüyorsun?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Çünkü çok sevimlisin ve bana değer verdiğini göstermek için tuhaf bir yöntemin var."

Hâlâ vücudumda dolaşan adrenalin, ona saçma sapan şeyler söylememek için ağzımı kapatmama neden oluyor.

Gözlerini kısar. "Ne kadar kullandın?" Alay ediyorum. "Fazla değil."

Kaşlarını çatıyor.

"Çok fazla kullanmadım," diye düzeltiyorum. "Ama artık görünmezlik büyüsü kullanamıyorum."

Knox'un göğsü bir iç çekişle gözle görülür biçimde iner. "Dua edelim de planımız işe yarasın o zaman."

Knox kollarını bana doladığında tekrar öne doğru dönüyorum ve ona sarılırken en ufak bir utanç hissetmiyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki kusacakmışım gibi hissediyorum. Onun şeytani ejderhanın pençelerindeki görüntüsü sonsuza dek zihnimde yer edecek.

Gözlerimi kapatıyorum, derin nefesler alıyorum, öldürücü bir sakinliğe geri dönmeye çalışıyorum.

Kalp atışlarım normale döndüğünde ve nefesim düzleştiğinde, gözlerimi açtığımda dünyayı alevler içinde buluyorum.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum.

Her yönden fişkıran alevler Hayat Ağacı'nın etrafında bir çember, muhafızlar için bir kafes ve hapisane oluşturur. Bir ateş söndüğünde, çok uzak olmayan bir başka ateş yanar ve güneşin kendisinden daha parlak yanar. Alevler her saniye daha da yükselirken dans eder ve şarkı söylerler.

Knox, "Bence Lenox biraz fazla eğleniyor," diye mırıldanıyor.

Yaklaşırken, muhafızların çoğunun yangınlarla uğraşmak için görev yerlerini terk ettiklerini ve korumak zorunda oldukları şeyi tehdit ettiklerini görüyorum.

Aurora'yı daha önce işaretlediğimiz bir çıkıntıya yönlendiriyorum. Lenox, Aurora'nın ve saklandığı yerin dikkat çekmemesi için bu alanın yakınında ateş yakılmaması konusunda kesin emir aldı. Kuzguni kürkü sayesinde gecenin karanlığına karışacak.

Knox ve ben o inerken attan iniyoruz. Hiç vakit kaybetmeden Aurora'yı okşuyorum. Burnuna küçük bir öpücük kondurarak, "Knox'un sarayından başka birinin geldiğini görürsen, avazın çıktığı kadar bağır," diyorum.

Aurora beni dürtüyor, gitmem için ısrar ediyor.

Küçük bir kahkaha attıktan sonra Knox'u orman boyunca takip ediyorum.

Hayat Ağacı'nı çevreleyen ateşler o kadar parlak yanıyor ki, kimseyi varlığımızdan haberdar etmemek için gölgelerde saklanarak ağaç gövdelerine tutunmak zorunda kalıyoruz. Ormanın kenarına doğru gizlice ilerlediğimde kapının yanında kalan birkaç muhafızın, Hazel'ın izniyle ormanın zemininden filizlenen sarmaşıklar ve ağaç gövdeleri tarafından tutulduğunu görüyorum. Knox ağaçların hizasında duraklıyor ve her birinin zihnine dalıyor.

"Şimdi," diye fısıldıyor.

Olabildiğince hızlı koşmaya başlıyoruz, Knox yanımdan hiç ayrılmıyor, ben de hiçbir muhafızın bizi ağacın kemerinden geçerken yakalamaması için dua ediyorum. Fark edilmeden geçerken rahatlamak yerine öğürüyorum, elimle ağzımı ve burnumu kapatıyorum. Diğer elimi karnıma koyarak bulantı dalgalarını hafifletmeye çalışıyorum.

Ağacın tüm çekirdeği çürümüş. Duvarlardan siyah özsu damlıyor, botlarım yerdeki özsu birikintilerine yapıyor. Ağacın dışı sanki hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyor ve çekirdeğinin mutlak yanlışlığı hakkında hiçbir şey ortaya koymuyor. Hayatımda hiç bu kadar iğrenç bir şey koklamamıştım.

Knox şaka yapıyor. "Emmalyn'in tüm bunlardan bu kadar uzun süre nasıl kurtulduğunu anlamak mümkün değil."

Kolumdan tutup beni ağacın koridorlarına doğru götürüyor. Canavarların yerleşkesine benziyor, ancak taş duvarlar yerine ahşap var, ancak kara büyü çekirdeğini istila ederken çürüyor. Bir parazit gibi.

Yürüdükçe koku daha da güçleniyor, çürüme duyularımızı sardıkça her adım daha da yoğunlaşıyor. Knox bir köşeyi dönüyor ve koridorun sonunda gölgelerle gizlenmiş soluk beyaz bir ışığın parladığını görüyor-

Dairesel alana bakarken nefesim kesiliyor, midem bulanıyor.

Bu ağaç.

Büyük bir şokla sendeleyerek geri döndüm. Karanlık, Alorah'ın büyüünün kalbi olan ağacın çekirdeğini boğuyor. Zayıf beyaz ışık, yapışkan siyah özsuynun çatlakları arasından parlamaya çalışıyor, ancak kara büyü bu dünyanın yaşamını tamamen boğuyor, içindeki her şeyi ve herkesi yavaşça öldürüyor.

Bu düşünceyle harekete geçiyorum. İleri atılarak omuzlarımı dikleştiriyorum, ayaklarımı sabit bir duruşa getiriyorum ve bedenimi başlamak üzere olan saldırıya hazırlıyorum.

Knox yanımda, "Her seferinde bir adım at," diyor.

Beni desteklerken varlığı rahatlatıcı ve yatıştırıcı oluyor.

Başka bir şey söylemeden gözlerimi kapatıyorum. Derin bir nefes alarak sihime doğru tünel açıyorum, kendimi güç kuyuma daldırıyorum. Derinliğinin dibine kadar yüzüyorum. Vücudumda ateş oluşurken gözlerimi açıyorum, gözlerim korlarla yanıyor. Ağacın özündeki saf özü, ilahi büyüü ararken çamurda ilerliyormuşum gibi hissederek gücümü ağaca saplıyorum. Ağacın dibinde yuvalanmış yaşam gücünün ipi, kara büyüünün paraziti tarafından yutulduğu için yaşamla zar zor titreşiyor.

Etrafımdaki dünya patlarken sahip olduğum her şeyle ona tutunuyorum. Ağaç alevler içinde kalırken ayaklarımın altındaki zemin sarsılıyor. Yandıkça özsuyu daha da kötü kokuyor, ben hepsini yakıp arındırırken ve temizlerken. Kara büyü alevler içinde patlayıp gökyüzünde dönen külden başka bir şeye dönüşmezken, ellerimdeki yaşam bağı iç çekiyor.

Avuçlarımdaki yaşam çekirdeği, onu kurtardığım için bana teşekkür ediyor, ona geri döndüğüm için minnettar. Bu yüzden Hayat Ağacı'nın yanından ilk geçtiğimde enerjisi beni çağırırdı. Ona yardım edebileceğimi, onu kurtarabileceğimi, özgürleştirebileceğimi biliyordu.

Etrafımızı saran ağaçlar çatırdıyor ve parçalanıyor, ardından düşen gövdenin kulakları sağır eden gümbürtüsü iliklerime kadar sarsıyor. Etrafımızdaki ateşlerin ışığı patlıyor, ayın beyaz parıltısı çatlakların arasından parlıyor, ağaç çırpınarak külden başka bir şeye dönüşmeye başlarken gözlerimi yakıyor.

Duman boğucu hale gelirken uzaktan Knox'un hafif öksürüğünü duyabiliyorum. Kendim dışındaki her şeyi ve bu yaşam bağını yok ediyorum, ta ki sadece ben küçük bir çekirdek, beyaz parlayan ışıktan bir küreyle, yeni bir dünyayı büyütecek bir tohumla orada durana kadar.

Bir kül yığınının üzerinde dururken, etrafımızda gece gökyüzü ve yanan ormandan başka hiçbir şey yokken, hayatı bir kez daha inşa etmeye başlıyorum. Sahip olduğum her şeyi, olduğum her şeyi bu küçük yaşam filizine, tüm bedenime döküyorum

Beyaz ışık benden ağacın tohumunun yaşam gücüne akarken parlıyor.

Hayatım boyunca bu toprakların ve insanların hayalini kurdum. Güvenli alanım her zaman gerçeğin örtüsünün yanındaydı. Kendi halkıma hiç yardım edemedim ama kaderimde bu varmış. Bunu tüm ruhumda hissediyorum. Burada olmak için sevdiğim şeyleri kaybettim ve feda ettim. Şu an için insanlara yardım edebilirim, onları sefaletten, onlara yaşatılan dehşetten kurtarabilirim.

Nefes alışım hızlanıyor, nefes nefese kaldığımda göğsüm kabarıyor. Tohumun içine akıttığım her damla büyü üzerimde ağırlık yapmaya başladıkça ter ensemden aşağı süzülüyor.

Köklerini, ağacın yedi katmanını, bu toprakların kalbine giden çekirdeği inşa ediyor.

Gece gökyüzü bir kez daha etrafımda kaybolmaya başlıyor. Gövde büyüyor, beni içindeki boşlukla kuşatıyor. Omuzlarımdaki ağırlık dayanılmaz hale geliyor, sanki onun özünü taşıyormuşum gibi - Fae topraklarının ağırlığını.

Gırtlaktan gelen derin bir kükreme etrafımızdaki havayı deliyor. "Hayır, hayır, , yapamam-"

"Durmak mı? Ne utanç verici," diye mırıldanıyor karanlık bir kadın sesi, gece kadar siyah bir büyü bana çarpmadan önce.

Bitmek bilmeyen kara büyü dalgaları üstüme üstüme gelirken dişlerimi sıkıyorum. Knox'un koruma kalkanı, Emmalyn'in bana doğru fırlattığı saldırıya karşı koyarken bükülüyor.

"Bir koruma kalkanı, ne kadar sevimli," diye mırıldanıyor.

Yağlı siyah saçları gücünün etkisiyle rüzgârda dalgalanıyor, nefret dolu mavi gözleri bana dik dik bakarken yüzünde alaycı bir ifade belirliyor. Knox nereye gitti? Kalkanı beni çevreliyor, güce karşı dalgalanıyor ama güçlü duruyor.

Hâlâ hayatta.

O kalkan durduğu sürece, o hala hayatta.

Tüm gücümle ellerimden fişkıran yaşam gücüne tutunmaya çalışırken bir yandan da Emmalyn'in kara büyüünü engellemeye çalışırken ayaklarım yerde kaymaya başlıyor.

"Ne kadar zeki bir insansın... yoksa Fae mi demeliyim?" diye başını eğerek söyleniyor.

Odağımı büyüden ayırmıyorum. Dikkatimi başka yöne çektiği anda saldırabilir ve değer verdiğim herkesi öldürebilir. Çok yakınım, hissedebiliyorum. Kemiklerim onun ağırlığıyla çığlık atıyor, Hayat Ağacı yükselen bir anka kuşuna dönüşürken odadaki gücün büyüklüğü ve muazzamlığı, onu yok eden küllerden doğan hayat.

Sihrim büyüden daha hızlı bir şekilde kaybolmaya başladığında nefesim sığlaşıyor. Konsantre olmaya çalışırken başımı sallayarak kaşlarımı çatıyorum. Neden büyüm daha hızlı kaçıyormuş gibi hissediyorum?

Aurora içeri hücum ederken odayı bir kükreme doldurur, Knox onun sırtından atlarken ellerinden gölgeler ve karanlık fişkirir. Aurora saldırırken Knox'un gücü Emmalyn'e çarpıyor, tüm ağırlığıyla onu tutuyor, keskin pençeleri Emmalyn'in derisini deliyor. Emmalyn'den kaçan çığlık Fae değil, insan değil, bu dünyaya ait değil. Bu ses derimi sızlatırken, içimde buruşup gitme isteği uyandırıyor.

Görüşüm bulanıklaşmaya başladığında hızla gözlerimi kırptırıyorum. Dişlerimi sıkıyorum, gücüm tükenirken dizlerim bükülmek istiyor.

Henüz işim bitmedi. Tükenmemeliyim.

Emmalyn'in neden bana doğrudan saldırmadığını anladığımda daha önce hiç yaşamadığım bir panik bedenimi ele geçiriyor. Onun güç patlamaları, sihrimi tüketirken dikkatimi dağıtıyordu.

Emmalyn bir sifon.

Vücudum çökerken gözlerim sulanıyor, ağır kemiklerimin yere çarpmasının acısıyla çığlık atarken yıldızlar patlıyor. İçimde kalan tüm gücü büyüü bitirmek için harcarken göğsüm kabarıyor.

Duramam. Bu güzel dünyayı öldüren kişi olmayı reddediyorum. Hayatım yavaş yavaş tükenirken bile.

Kalbim yavaşlamaya başlıyor, baş dönmesi zihnimi ele geçiriyor ve yıldızlar görüşümde patlıyor. Ağırlaşan gözlerimi Knox'a kaydırıyorum ve onun her ayrıntısını yakalıyorum. Knox kılıcını kaldırırken Aurora dişlerini Emmalyn'e geçirip onun uzuvlarını koparırken rahatlayarak iç çekiyorum.

Gördüğüm, göreceğim son şey Knox'un bıçağı boğazından geçirmesi, karanlık beni altına çekerken Emmalyn'den akan siyah kan.

Bölüm Kırk Yedi

KNOX

T Elimdeki bıçağı Emmalyn'in boynunda gezdirirken hiç bu kadar hafif hissetmemiştim, Aurora onu lime lime ederken yaralarından siyah kan sızıyor ve kadından geriye hiçbir şey kalmadığından emin oluyorum. Sevdiğim her şeyi ve herkesi elimden aldı.

Aurora'nın kükremesini duyduğum an, onu açık alanda benim için hücum ederken bulmak için havalandım. İşte o anda kalbim durdu ve Emmalyn'in Delilah ile birlikte bıraktığım odada olduğunu hissettim.

Elimdeki kılıç parmaklarımın arasından kayıp yere düşerken kalbim duracak gibi oluyor ve arkamı döndüğümde Delilah'nın yere yığıldığını görüyorum. Karanlıkta bile büyüye devam ederken büyüsü ondan akıp gidiyor.

Onun tükenmekte olduğunu, tükenme noktasını çoktan geçtiğini hissettiğimde boğazımdan umutsuz bir kükreme kopuyor.

Onu sevdiğimi bilmiyor.

Beni öldüren, göğsünün zar zor inip kalkışını izlerken kalbimi ikiye bölen tek düşünce bu. Kalbimin bir parçası... ruhum da onunla birlikte ölüyor.

Onu kaybedemem; kaybetmeyi reddediyorum. Onu daha yeni buldum.

Güç patlıyor, Aloriah topraklarında patlıyor, o kadar güçlü ve inatçı ki bedenim odanın diğer ucuna uçuyor. Güç ve özgürlük Fae topraklarına geri dönerken yeniden inşa edilen ağaç duvara doğru savruldu.

Delilah'ın büyüü tamamlandı.

Yüz kırk sekiz yıllık bir uykudan uyanıp, ciğerlerimdeki nefesi kesecek kadar güçlü bir bağla birlikte, gücüm bedenime dolduğunda acı içinde çığlık atıyorum.

Delilah'ya doğru sürünüyorum, tırnaklarım çatırıyor ve kırılıyor, kendimi yere atıyorum, içimdeki o bağa tutunuyorum, zihnimde bir kelime tekrarlanırken tüm gücümle ona sarılıyorum.

Mate.

Mate.

Mate.

Başından beri haklıymışım. Delilah benim dostum.

Onun gevşek bedenini kaldırıp göğsüme bastırırken kendimi, özümü, yaşam gücümü, sahip olduğum her şeyi bu bağın içine akıtıyorum.

Lütfen.

Lütfen.

Lütfen.

Lütfen.

Lütfen.

Onu kaybedemem. Onu kaybetmektense ölmeyi tercih ederim.

Aurora'nın iniltileriyle birlikte bir dizi bot koridora hücum ediyor. Gücümü odanın etrafına savuruyorum, meydan okurcasına kükrerken bizi koruyorum. Delilah'nın kollarımdaki cansız bedenini gören Axel'in şok çığlığını duyuyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, içimdeki her şeyle o bağa, aramızdaki o bağa tutunurken onun üzerine düşüyor. "Lütfen Angel, lütfen uyan," diye yalvarıyorum.

Hazel dizlerinin üzerine çöküp kalkanı yumruklarken bir çığlık odayı deliyor.

Kalkanı bırakamam. Düşüremem.

İçimdeki her içgüdü öyle şiddetli, öyle güçlü bir tutkuyla haykırıyor ki, o bu kadar savunmasızken ona yaklaşılmaya cüret eden herkesi öldürmemi emrediyor. Onu kurtarması için beni dinleyen her tanrıya dua ediyorum.

Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatım da dahil her şeyimi veririm.

Sözcükler aklımdan geçer geçmez göğsü kollarımda hareket etmeyi bırakıyor. Vücudumdaki tüm ilkel içgüdüler patlıyor ve sesim çatlayacak kadar kısık bir çığlık atıyorum.

Aramızdaki bağ titriyor ve ölüyor. Hayatı elinden kayıp giderken gücüm inliyor, protesto için haykırıyor. Bağdan aşağı doğru dalgalanıyor, son bir zayıf girişim, güzel kalbinin bir kez daha atması, göğsünün tekrar yükselmesi, o büyüleyici buz mavisi gözlerinin açılması için yalvarıyor.

Başımı onunkine doğru eğiyorum, kulağına nefes alması için yalvarırken gözyaşlarım hiç durmadan akıyor.

"Benimle kal," diye . "Beni bırakamazsın, Delilah." Gözlerimi kapatıyorum, sessizlik kulaklarımı selamlarken boynuna sarılıp hıçkırıyorum. "Seni kaybedemem. Seni seviyorum."

Nefesim kesiliyor. Bir
çekiş var.

Dışımından değil, içimden.

Başımı geri çekiyorum, kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atıyor, bağda başka bir çekilme hissediyorum, sanki o da bana yapışıyor, özü bu dünyada kalmak için savaşıyor.

Beklerken, dua ederken nefesimi tutuyorum, solgun yüzüne bakarken tüm bedenim onunkinin altında titriyor.

Delilah'nın dudakları aralanıyor ve ağzına bir nefes giriyor, ciğerleri bir kez daha hayatla nefes alıyor. Odanın etrafındaki kalkanım kırılıyor, vücudunu kendime çekip rahatlatarak hıçkıra hıçkıra ağlarken parçalanıyor.

"Knox."

Onun küçük kırık fısıltısı kalbimi çarptırıyor.

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum, onu kollarımda tutarken, kalp atışlarını bir kez daha kendi kalbimin yanında hissederken kelimeler oluşturmamıyorum. Kimse yanıma yaklaşmıyor ama sevinç çılgınlıklarını duyuyorum ve herkes rahatlamış bir şekilde ağlarken gözyaşlarının tuzunu kokluyorum.

Küçük, narin bir el yanağıma dokunuyor, başparmağı ileri geri okşuyor. "Seni ben öldürmedim," diyor hayretle. "Büyüyü ben öldürmedim."

"Hayır Angel, sen beni kurtardın," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Aramızdaki o bağ bir kez daha çekiliyor ve ben eşimi öperken ruhlarımızı birleştiriyor.

Bölüm Kırk Sekiz

I Karanlığa uyanıyorum, korku omurgamda gezinirken panik göğsümü kavırıyor. Kaybolduğum yere çok benzeyen bir karanlık, hiçbir şeyin mutlak soğuğu. Çam ağacı kokusunu alınca rahat bir nefes alıyorum. Yatak eğiliyor,

Banyo odasına su sıçramadan birkaç dakika önce. Banyodan gelen ışık gözlerime saldırırken gözlerim yanıyor, başım çarpıyor. Odaya girdiklerinde karanlık, bulanık bir figür donup kalıyor. Dönen Knox, mum ışığı sönmeden önce tekrar kayboluyor.

Elleri beni nazikçe kucaklayıp göğsüne bastırırken iç çekiyorum, sıcaklığı soğuk kemiklerime sızıyor. Knox beni bırakmadan küvete giriyor, çıplak tenime değen ılık su iç çekmeme neden oluyor.

Knox'un kollarında oturmaya devam ediyorum, başımı göğsüne yaslayıp kalbinin sabit atışını dinliyorum, bu ses ruhumu rahatlatıyor.

Derin bir nefes alıyorum, sadece kül kokusuyla karşılaşıyorum. Ağacın içinden gelen çürümüş koku saçlarıma yapışıyor ve safranın boğazımı yakmasına neden oluyor. Knox hiç vakit kaybetmeden saçlarımı ıslatmak için beni öne doğru itiyor. Porselen küvetin kenarında duran vanilya kokulu şampuanı kapıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor; eşyalarımı odasına getirmiş.

Parmakları nazikçe saçlarıma batıyor, vanilya kül ve ölüm kokusunu bastırırken kafa derimi ovuyor. Saçlarımı dikkatle yıkarken iç çekip gözlerimi kapatıyorum, kalbim onun nezaketiyle ısınıyor. Eliyle çenemi kavırıyor, başımı hafifçe geriye doğru eğiyor ve saç derime ılık su dökerek saçımdaki köpükleri duruluyor.

İşini bitirdiğinde, kolları beni bir kez daha sarıp göğsüne çekmeden önce başımın arkasına tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor.

Konuşmak için ağzımı açtığımda dilimin kuruduğunu, boğazımın jilet yutmuşum gibi çığ olduğunu fark ediyorum. "Seni duydum, nereye gidersem gideyim... Seni duydum." derken sesim çatlıyor.

Knox'un vücudu benimkinin altında sertleşiyor, kolları bana daha sıkı sarılıyor. "Bu doğru mu, biz eş miyiz?"

Bir an sessiz kalıyor, odadaki gerilim yoğunlaşıyor. "Öyle olsaydık bu seni rahatsız eder miydi?" diye soruyor, sesi kısık.

Onunla yüzleşmek için döndüm. Yüzü temkinli, gözleri sanki reddedilmemi bekliyormuş gibi korkuyla dolu. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Başka birinin eşi olmayı hayal bile edemiyorum."

Knox'un vücudu sönüp suyun içinde bir kez daha rahatlarlarken gözlerinde gümüş çizgiler beliriyor.

"Biliyor muydun?" Ben sordum.

O safir gözler bir ileri bir geri gidip gelerek benimkileri araştırıyor.

"Şüphelenmiştim." Kaşlarım aşağı doğru çekildi. "Neden bana söylemedin?"

Dudaklarının köşesi seğirdi. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama beni kendinden uzaklaştırmak gibi bir huyun var."

Sözleri dudaklarımı titretiyor. Haklı olduğu bir nokta var. Esprilerim ölüyor. "Şimdi ne olacak?"

Sorum karşısında gözleri yumuşuyor. "Sen ne istersen. Bana ne verirsen alacağım."

Yüzüne bakıyorum, sadece gerçeği buluyorum. "Bu işleri karmaşıklştırıyor." "Öyle mi?" diye yumuşak bir sesle konuşuyor.

"Son derece."

Omuz silkiyor. "Bunu yarın çözebiliriz." "Yarın mı?"

"Şu anda, dünyanın ağırlığı bizi boğmadan seninle birlikte olmak istiyorum."

Knox bana o kadar yoğun bakıyor ki, gözlerindeki acı parıltısını gizlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bana olanlar için uzun süre kendini suçlayacağını biliyorum.

"Herkes iyi mi?" Mırıldanıyorum.

Knox başını öne eğiyor. "Herkes iyi. Kutlama yapıyorlar."

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Nefesi onu terk ederken gözleri kapanıyor. "Bana teşekkür etme, bunun için değil."

"Senin hatan değildi, Knox."

"Odadan çıkmasaydım, senin büyüünü kullanamazdı."

Öne doğru eğilip elimi yanağına koyarak onu gözlerini açmaya zorluyorum. "Bir fark yaratmazdı; yine de büyümü emerdi. Kendini suçlamayı istemiyorum. Daha fazla acı çekmesine izin vermeyi reddediyorum," diyorum. "Eğer sen olmasaydın, şu anda burada oturuyor olmazdım."

Knox'un safir gözleri benimkileri arıyor, sözlerimdeki gerçeği görüyor. Ellerini nazikçe kalçalarımın üzerine koyuyor ve beni kendi kalçasına doğru kaldırıyor. Öne doğru eğilip dudaklarıma tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor. Geri çekilirken gözleri yaşlarla doluyor. "Öldüğünü sanmıştım," diye mırıldanıyor.

Yanaklarını okşuyorum, kaçan bir damla gözyaşını yakalıyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Kollarımda ölü yatarkenki görüntünü zihnime kazıyacağım.

yaşadığım sürece aklımda olacak." Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Bundan daha ağır basması için seninle çok daha fazla anı yaratmam gerekecek."

Kalbim sıkışıyor, ima ettiği şey karşısında nabzım hızla atıyor. Neler olacağını, bunun bizim için ne anlama geldiğini konuşmamız gerektiğini biliyorum. Ancak, bu konuşma bekleyebilir. Knox haklı - dünyanın ağırlığı üzerimizde olmadan birlikte bir gece geçirebiliriz.

"Sihrimi mi çaldı?" Fısıldıyorum. O kuyuya dokunmaya cesaret edemedim, eğer orada değilse o kaybın acısını hissetmek istemedim.

"Hayır, Angel." Saçlarımı nazikçe okşuyor. "Senin tükenme sürecini hızlandırdı."

İçimden bir rahatlama geçiyor, bedenim bunun gücüyle öne doğru yığılıyor. "Ne oldu?"

Knox geriliyor. "Ters gidebilecek her şey ters .

Axel-"

"Axel iyi mi?" Doğrulup sordum.

Knox'un dudakları ince bir çizgi halinde düzleşiyor.

"Fiziksel olarak evet." Gözlerimi kısıyorum. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Axel çok , sana zamanında ulaşamadığı için kendini suçluyor. Emmalyn'in ortadan kaybolduğunu fark ettiğinde olabildiğince hızlı uçtu." Knox derin bir iç çekti. "Sen nefes almayı bıraktığında ağaca ulaştı."

Gözlerim doldu. "Bu onun hatası değil. Emmalyn'den başka kimsenin suçu değil." Onun adı midemde safra çalkalanmasına neden oluyor. Beni rahatlatan tek şey

Aurora'nın onu parçalara ayırdığını hissediyorum.

Knox omuz silkiyor. "O bu şekilde düşünmüyor, özellikle de arkadaş olduğumuzu fark ettikten sonra. Bence zaten şüpheleniyordu."

"Onunla konuşacağım," diye fısıldadım. Axel bir yana, kimse kendini suçlu hissetmemeli.

Ona emirler verildi ve o da ne düşündüğüne bakmaksızın bu emirleri yerine getirdi.

Knox'un sesi odadaki sessizliği bozuyor. "Bana izin verdi."

"Ne?"

"Emmalyn."

Vücudum sertleşiyor. "Peki ya o?"

Knox'un kaşları düşük. "Onu öldürmeme izin verdi."

Başımı salladım. "Hayır, yapmadı. Yakalandığını biliyordu. Onun için hiçbir çıkış yolu yoktu."

"Hayır. Onu öldürmeme *izin verdi*."

Knox'un gözlerinin içine bakıyorum, gördüğüm katıksız inanç kalbimin sıkışmasına neden oluyor. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Benimle savaşmadı. Neden bunca zahmete katlandı, onlarca yıllık planlama ve kontrol... sadece onu öldürmeme izin vermek için mi? Neden?"

Knox'un sözleri zihnimde işlenirken midem bulanıyor. "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

Artık bunu düşünemem. O iğrenç kadını ve yaptıklarını düşünmek istemiyorum. Knox'a bakıyorum, kalbi ve duyguları o safır gözlerinde yüzüyor. O anlarda hissettiği acı ve üzüntüyü ben de hissettim ve bunu bir daha yaşamasını asla istemiyorum.

Gözlerinin içine bakarak kalbimi ona açıyorum. "Seni, bu şehri hayal ettim." Knox geri çekildi, yüzünde şaşkınlık vardı. O konuşmadan ben devam ediyorum: "Bana neden Melek diyorsun?"

"Seni gördüğümde zihnimde duyabildiğim tek kelime buydu."

Kalbim eriyor. "Yıllarca Fae topraklarını hayal ettim. Büyüdükçe rüyamda bir Fae adamı görmeye başladım. Yüzünü hiç görmedim ama çam ağacı ve okyanus gibi kokuyordu. Bana Melek derdi... Senin sesindi."

Dudaklarında küçük bir gülümseme yayılırken Knox'un gözleri açılıyor. "Rüyanda beni mi görüyordun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Kafana girmesine izin verme." "Oh, niyetim o," diye mırıldanıyor.

Öne doğru eğilip onun sıcaklığına sokulurken gülüyorum. "Herkes nerede?" diye soruyorum.

Odanın etrafındaki kalkan düşer. Müzik, kahkahalar ve mekâna akar.
"Sen uyuyabilesin diye odayı susturmak zorunda kaldım,"
diye . "Saçıma bir kez daha dokunursan seni yakarım!"
Lenox'un gürültülü sesi karşısında kahkahayı patlattım. "Ne kadar içmişler?" diye sordum.
"Saatler önce eve vardığımızdan beri hiç durmadılar."
Yaptığım şeyin ağırlığı üzerime çökerken yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Gerçekten başardım. Tuzak büyüsünü bozdum."
Knox yanağıma bir öpücük kondurdu. "Yaptın, Angel."

Saatler sonra yataktan fırlıyorum, Knox'u da yanımda sürüklüyorum ve yenilenen enerji bedenimde cızırdıyor. "Kutlayacak çok şeyimiz var."
"Kendini iyi hissettiğinden emin misin?" Knox kaşlarını çatarak soruyor. "Kesinlikle. Biraz eğlenceyi hak ediyorum."
Knox her zamanki siyah takım elbise pantolonunu ve beyaz keten gömleğini giyerek soyunma odasına girer. "Seni uyarıyorum; bağ konusunda bizimle acımasızca alay edecekler."
"Bu durumdan memnun değiller mi?" Endişeyle sordum.
Knox alnıma küçük bir öpücük kondurmadan önce kıkırdıyor. "Hayır Angel, sana tapıyorlar. Ancak beni rahatsız etmekten büyük keyif alıyorlar."
Knox'un bana verdiği yumuşak elbiseyi giyerken yanaklarım ısınıyor, minnettarlık kalbimi dolduruyor. Eğer dövüş derisi ya da dar bir kıyafet giymek zorunda kalsaydım, sanırım kusardım. Kendime en az bir hafta dövüş ya da eğitim yapmama izni vermeliyim.
Merdivenlerden inip oturma odasına girdiğimizde Knox bana elini uzatıyor. Orada Lenox, Harlow, Nolan ve Axel'i buluyorum, hepsi de zil zurna sarhoş.
"Muhabbet kuşları sonunda kendilerini yordular!" Lenox homurdanıyor. Knox bize içki doldururken Lenox'un kıkırdamalarını duymazdan gelerek kaba bir el hareketi yapıyor. "Bu çok hızlı oldu. Sorun nedir, Knox? Yaşın sana yetiştiriyor mu?"
"Sana bir görgü dersi vermem gerekiyor mu?" Knox bar arabasından sesleniyor.

"Hayır, sadece sistemimden çıkarıyorum." "Çıktı mı?" Axel alay ediyor.

Lenox parmaklarını dudaklarına götürerek büyük bir gösteri yapıyor, yüzü konsantrasyonla buruşuyor. "Hayır," diye cıvıldayarak bana doğru hamle yapıyor, kollarını karnıma doluyor ve beni havada döndürüyor. "Aileye hoş geldin," diye fısıldıyor kulağıma.

Sıcak duygular yüzünden yanaklarım ısındı. Gerçek anlamda sahip olduğum tek aile Easton ve Annie'ydi. Sarhoş olsa bile Lenox'un beni ailesinden biri olarak görmesi benim için çok önemli.

"Ona ne söyledin de kızardı?" Axel bağılıyor. Knox'un gücü odanın içinde gürleyerek gözlerimin dolmasına neden oluyor. "Axel, "Ayıyı dürtme."

Axel kıkırdayarak başını geriye atar.

"Bu Lenox'un yeni mummyası olduğun anlamına mı geliyor?" Harlow alay ediyor.

Lenox şarabı burnundan çekerek yere püskürtür. Odada kahkahalar yükseliyor. Kendi şarabımı alıp Knox'un yanındaki kanepeye uzanıyorum, bir kolunu omuzlarıma sararken onun sıcaklığına sokuluyorum.

Lenox dişlerinin arasından, "Ben çocuk değilim," diye homurdanıyor.

Harlow saçlarını omuzlarının üzerine atar. "Öyle davranıyorsun," diye mırıldanıyor. Şarap kadehini kaldırırken boğucu gözleri benimkilere kilitleniyor. "Tebrikler," diyor gülümseyerek.

"Teşekkür ederim."

"Zamanı gelmişti. Siz olayı çözene kadar ikinizi mahzene kilitleyecektim," diye mırıldandı Axel, kelimeleri bulanıklaşmıştı.

Kıkırdıyorum. Axel'i daha önce bu kadar sarhoş görmemiştim ve bu oldukça eğlenceli. Kaşlarımı çatarak odayı tarıyorum. "Hazel nerede?"

Lenox, "Ace'i becermeye gitti," diye duyurdu.

İnanmaz gözlerle Knox'a bakarken ağzım bir karış açık kalıyor. Yüzünü buruşturdu. "Sana bir şey söylemeyi unuttuğumu biliyordum."

"Onlar dost! !" Sevinçten zıplayarak bağııyorum. "Herkes biliyordu," diye mırıldanıyor grup hep bir ağızdan.

"Şimdi ne olacak? Canavarlara ve muhafızlara ne olacak?" Ben soruyorum.

Harlow dilini tıkırdatırken Lenox başını bana doğru sallıyor. "Her seferinde bir sorun. Gerisi yarını bekleyebilir."

Knox kulağıma, "Yarın kraliçeye gidip bulduğumuz her şeyi ve en başta neden ona söylemediğimizi açıklayacağız," diye fısıldıyor.

Korku midemi dolduruyor; umarım bu mahkeme kadar iyidir.

"Harlow'u bir kez olsun çirkin bir yüzle görmeyi çok eğlenceli buldum." Lenox elini sallıyor, içkisi bardağın üzerinde şırırdıyor.

İnliyor ve gözle görülür bir şekilde titriyor. "Tek kelime daha etme. Bir daha asla o şişman şeylerden biri olmak istemiyorum."

Kıkırdıyorum, Knox'a daha da sokuluyorum, içerken ve herkesle birlikte kutlarken, yarattığımız yeni özgürlüğün tadını çıkarıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Dokuz

M ciğerlerime hava çekmeye çalışırken boğazım daralıyor ve tepemizde beliren uzun, heybetli kaleye bakıyorum. Buraya daha önce de gelmiştim ama tamamen farklı koşullar altında. Arnavut kaldırımında dururken

Kraliçenin şatosunun araba yolunda Knox avucunu sırtıma koyuyor ve ben nefesimi sakinleştirirken sessiz bir destek sunuyor. Kraliçe her ne kadar eski kafalı olsa da babama hiç benzemediğini defalarca söyledi. Knox bu sabah bana ne kadar güvence fısıldarsa fısıldasın, yine de endişemi bastıramadım.

İleriye doğru bir adım atıyorum, her biri kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

İki muhafız, menteşeleri gıcırdayan siyah ahşap kapıyı açarken kenara çekiliyor. Girişte bizi bir kale hizmetkârı karşılıyor ve taht odasına yönlendiriyor.

Buraya son gelişimden bu yana kale çok farklı. Canlı müzik, kahkaha ve dans yerine sessizlikle karşılaştık. Ayakkabılarımızın gıcirtısı duyulabilecek tek ses.

Hizmetkâr büyük bir kemerli kapıdan geçerek eşikte durur. "Majesteleri, Açelya Prensi Holloway ve refakatçisi geldi," diyen adam taht odasından çıkmadan önce alçak sesle eğilir.

Holloway.

Knox'un adını duyunca kalbim küt küt atıyor.

Bakışlarım odada geziniyor. Uzun altın bir tahtın üzerine oturmuş, ellisinden fazla göstermeyen yaşlı bir Fae bize bakarak oturuyor, yüzünde sıcak bir gülümseme

dudakları. "Girebilirsiniz," diye ipeksi sesi.

Knox yaklaşmadan önce omuzlarını dikleştiriyor, adım atıyor. Tahtın ucuna ulaştığında eğilmiyor, sadece selamlamak için başını eğiyor. Kraliçe ile konuşan bir kral.

"Sanırım neden burada olduğumuzu biliyorsun," diyerek ellerini özel dikim ceplerine sokuyor.

"Evet, ne yazık ki biliyorum," diyor ciddiyetle. "Onu atan canavarı yakaladınız mı?"

"Emmalyn," diyor kayıtsızca.

İfadesinde zerre kadar şok yok. En ufak bir kas seğirmesi bile yok.

"Sanırım bunu zaten biliyordunuz." Knox devam ediyor.

Kraliçe başını bana çevirdi. "Griffin'in leşini kapıma bıraktığında, siyah kan yeterince açıklayıcıydı. Sadece doğru olduğunu teyit etmek için kendim duymak istedim."

Yutkundum; Aurora'nın içinde bu kadar küstahlık olduğunu bilmiyordum. Hiçbir şey söylemiyorum, Aurora'nın ne yaptığına ve neden yaptığına dair söyleyecek sözüm yok.

Knox, "Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığınız için üzgünüm," diye ekliyor.

"İtiraf etmeliyim ki, işaretleri daha önce fark etmediğim için utanıyorum." Bakışları tekrar bana kayıyor. "Bunu nasıl yaptın?"

"Anka kuşunun yükselme büyüsü," diye cevap veriyorum, nemli ellerimi arkama saklayarak.

Sıcak gözleri beni değerlendiriyor. "Nasıl Fae'ye dönüştün?"

Konuşurken sesi yumuşak, gözleri nezaket dolu ama bu bir soru değil. Bu bir talep, bir kraliçeden. Otorite sesinde cınlıyor.

Şok tepkimi bastırmaya çalışıyorum. Gerçekten de her yerde casusları var.

İçimden bir ses yalan söylememi, gerçeğin bir kısmını saklamamı söylüyor. Neden Fae olduğuma dair cevaplarım yok, bu yüzden teknik olarak sözlerim yarı gerçek, yarı yalan. "Sınırı geçtiğimde Fae olduğumu öğrendim. Ayrıldığımda tekrar insana dönüşeceğime dair bir his var içimde."

Kraliçe cevabımı kabul ediyor ve başını bir kez eğiyor.

Knox, "Kalan şeytani canavarları toplamaları için muhafızlara ihtiyacımız var," diye ekledi.

"Ben . Bizi serbest bıraktığınız için teşekkür ederim." Knox başını öne eğdi.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sorar kraliçe.

Knox ellerini ceplerine sokar. "Mahkemeye iade ne zaman başlayacak?"

Yüzünde şok ifadesi belirirken başını geri çekiyor. "Zamanla, mahkemeler işlerini düzene koyduktan sonra." Hava Kraliçesi ayağa kalkıyor. Kürsüden inerken önümüzde durup başını eğiyor. "Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyor ve çıkmadan önce her birimize sıkı bir gülümseme veriyor.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en kibar işten çıkarma.

Knox elini belime koyuyor ve kaleden çıkarken bana rehberlik ediyor.

Dışarıda Fae'ler sokaklara dizilmiş, içkiler ve sevinç çılgınlıklarıyla özgürlüklerini kutluyorlar. Gökyüzü, yaklaşık yüz elli yıldır ilk kez Aloriah'ın topraklarından çok uzaklara uçan Fae'lerle dolu.

"Neden daha önce yalan söyledin?" Knox sokaklara adım attığımızda nazikçe soruyor.

Omuz silktim. "Gergindim. Ona neden Fae olduğuma dair hiçbir cevabım olmadığını söylemek istemedim." Bu da "yarın" bölümüne koyduğum bir başka şey. Eğer bunu ve ne anlama geldiğini düşünmeye başlarsam, başım ağrımaya başlıyor.

Knox kolunu omzuma dolayarak beni kendine yaklaştırıyor ve başımın üstünü öpüyor. "Bir kutlama yemeğine ne dersin?"

Kıkırdıyorum. "Her zamanki yemeklerimizle kutlama yemekleri arasında ne fark var?"

Knox'un sırtışı kediye dönüşür. "Daha fazla alkol."

Knox'un evine geri dönerken başımı geriye atıp gülüyorum.

Bölüm Elli

I Ter içinde uyanıyorum, sarsılarak uyandığımda yanan boğazımdan bir çığlık çıkıyor.

Knox bir kalp atışı kadar kısa bir sürede yanımda oluyor ve sırtımı ovuyor. "Bu sadece bir

Rüya gör, Angel," diye yatıştırır.

Başımı sallıyorum, yataktan kalkarken yorganı üzerimden atıyorum, safra boğazımı yakarken tam zamanında banyoya koşuyorum. Knox'un iri elleri saçlarımı başımın arkasına atıyor ve ben midemdekileri kusarken sırtımda daireler çiziyor.

Titreyen bacaklarımın üzerinde duruyorum, kulaklarım çınlıyor ve üstümü değiştirirken ellerim titriyor. "Beni denizkızlarına götürmen gerekiyor," diye mırıldanıyorum.

Knox hiç vakit kaybetmiyor. Beni sorgulamadan dövüşçü derilerini giyiyor, kılıçlarını sırtına bağlıyor. "Uçmak mı yoksa ışınlanmak mı istiyorsun?"

"Işınlanma. Havada olursam sanırım yine kusacağım," diye fısıldıyorum kısık sesle.

Knox saçlarımı kulaklarımın arkasına itiyor, beyaz ışık etrafımızı sararken alnımı nazikçe öpüyor, altımdaki zemin kayboluyor ve ormanın zemini onun yerini alıyor.

Başımı kaldırıp Knox'un kollarına doğru sendeleyerek ilerlediğimde denizkızı sürüsünün tamamının yüzme havuzunda beni beklediğini görüyorum. Sürünün lideri en önde suyun içinde salınıyor, beyaz saçları ay ışığında parlıyor, etrafındaki denizkızlarından daha parlak.

Nehir kıyısının kenarında diz çöküyorum, dengemi sağlamak için parmaklarımı orman otlarının arasından geçiriyorum.

Yüzü onu ilk gördüğüm andaki kadar soğuk.

"Bitmedi, değil mi?" Mırıldanıyorum.

Denizkızının gözlerinde dehşet parıldarken kalbimi başka hiçbir şeye benzemeyen bir korku dolduruyor.

"Bu sadece başlangıç," diye fısıldıyor.

OceanofPDF.com

Yazardan Bir Not

Buraya kadar gelmeyi başaranlara, kitabıma bir şans verdikleri için tüm kalbimle teşekkür ederim.

Gençliğime sadece okumayı sevdiğimi değil, aynı zamanda bir kitap yazdığımı da söyleseydim... diyelim ki cenazesine katılırdık. Kitaplar sonsuza dek kalbimde özel bir yere sahip olacak. On dokuz yaşındayken kendimi kurgu dünyasına kaptırdım ve karanlık bir uçurumdan çıkarılacak kadar şanslıydım.

Kitaplar iyi günde kötü günde yanımda oldu, bugün olduğum kişiyi şekillendirmeme yardımcı oldu ve umarım bazıları için Kırık Kaderin Varisi de aynısını yapar. Hangi kapasitede olursa olsun.

Bu hikâye birçok nedenden dolayı kalbime çok yakın ve değerli ve bu yüzden aşağıdaki insanlara ne kadar teşekkür etsem azdır.

Easton için gözyaşı döktüğü ve bu çılgın yolculukta bana yardımcı olduğu için güzel editörüm Makenna Albert'e.

Hayal gücümün bile hayal edemeyeceği bir şekilde vizyonumu hayata geçirdiği için inanılmaz yetenekli Thea Magerand.

Psikopat ve çılgın anneme ve kız kardeşlerime, yaptığım her şeyde beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Sizi tek boynuzlu at evrenine kadar seviyorum.

Bu yazdıklarımın tek kelimesini bile okumayacak olan ama her adımda yanımda olan kedim Lola'ya, ruh eşim olduğun için teşekkür ederim.

Charlie'ye... En çok seni seviyorum.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

